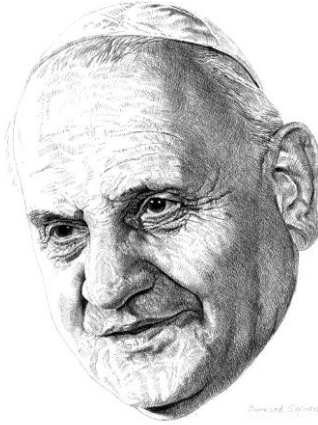

ĐỨC GIÁO HOÀNG GIOAN XXIII

NHẬT KÝ TÂM HỒN

Bản Việt ngữ của Linh mục Trần Văn Thông

Linh mục Trăng Thập Tự cập nhật theo ấn bản Senatus 1970 và bản Pháp ngữ của Ed. Du Cerf, 1964.

LỜI NGỎ

CỦA NGƯỜI CẬP NHẬT BẢN VĂN

Nhận trách nhiệm dẫn đưa các chủng sinh nhỏ của giáo phận Qui Nhơn vào cuộc sống tâm linh, tôi vào thư viện tìm tài liệu và gặp được quyển “Nhật ký tâm hồn” của Đức Gioan XXIII, do cha Trần Văn Thông chuyển ngữ và đề tặng các bạn chủng sinh cùng anh em linh mục. Tôi đã cùng các chủng sinh đọc quyển này và dựa theo đó để giúp các em dần thân vào đời sống tâm linh thật cụ thể và đầy xác tín. Các em được nâng đỡ rất nhiều trên bước đường tu đức bởi gương sống đầy thuyết phục của Đức Gioan XXIII.

Bản thân tôi thấy tiếc đã không được đọc quyển sách sớm hơn. Nếu đã đọc nó từ thời chủng sinh, hẳn tôi đã tránh được bao nhiêu chuyện thất bại hoặc nản lòng không đáng có và đã tiến nhanh, tiến vững, tiến xa hơn trên đường tâm linh. Với cảm nghiệm của các chủng sinh cũng như của chính mình, tôi được thúc giục cập nhật hóa lại bản văn. Được thực hiện cách nay đã gần 50 năm, bản Việt ngữ của cha Trần Văn Thông, do Senatus Sài Gòn ấn hành năm 1969 và 1970, có dùng một số ngôn từ cũ, bạn trẻ ngày nay có thể không biết nên không hiểu hoặc hiểu sai. Tôi đã trao đổi với Senatus Sài Gòn, xin phép hiệu đính lại bản văn để thích nghi với các bạn trẻ và dễ đọc hơn.

Bản Pháp ngữ của Nxb Du Cerf dày 604 trang, ấn bản Senatus chỉ có 368 trang. Bản Việt ngữ của cha Thông ngắn hơn bản gốc nhiều, lại có đánh số lẻ từ 1 đến 296, mốc nhật ký ngoài ngày và tháng còn thêm Thứ trong tuần, chỉ giữ một số ghi chú và đưa thẳng vào bản văn chứ không đặt ở cuối trang... Thoạt trông, có vẻ như cha Thông đã dịch từ một ấn bản rút ngắn nào đó, tuy nhiên tôi chưa tìm thấy một ấn bản ngoại ngữ nào tương tự. Qua đối chiếu trong khi làm việc, tôi nghĩ rằng chính Cha Thông đã có sáng kiến rút ngắn và trình bày lại cho các bạn chủng sinh dễ đọc. Nói chung, ngài dịch lấy ý chứ không dịch sát từng câu chữ, nhiều chỗ chuyển thành bút pháp

ngắn gọn của người ghi tốc ký, 21 trang niên biểu thu gọn lại 3 trang, 60 câu châm ngôn chỉ giữ lại 19, những lời kinh bị gác lại, những phần không thu hút với chúng sinh bị lược bỏ, các chúc thư được cắt bớt chỉ giữ lấy phần chính, ngay cả lời giới thiệu của Đức ông Loris Capovilla cũng được lược tóm, bỏ bớt đoạn cuối và không ghi tên vị linh mục này. Cuối cùng, nói về quê hương của Đức Thánh Giáo hoàng, có đối chiếu với “Ngã Ba Ông Tạ” ở Sài Gòn cho dễ hiểu thì chắc hẳn đây là tấm lòng ưu ái của một linh mục Việt Nam dành cho các đàn em chúng sinh của mình.

Theo tôi nhận thấy, dù là lược dịch, bản Việt ngữ của cha Trần Văn Thông đã chuyển tải trung thực những nội dung chính yếu của Đức Gioan XXIII. Chúng ta biết ơn sự cống hiến của cha Thông, nhờ đó mà độc giả người Việt có thể dễ dàng tiếp cận chúng từ sống của Đức Gioan XXIII.

Ấn bản cập nhật này giữ nguyên nội dung như ấn bản của Senatus 1970, giữ lại cách ghi ngày tháng của cha Thông. Còn việc đánh số, thay vì đánh 296 số lẻ, sẽ đánh 88 số trước các sự kiện, theo như bản tiếng Pháp của Nxb Du Cerf 1965 và bản tiếng Anh của Nxb British Library 2000; chọn lựa này nhằm tạo thuận lợi cho việc đọc những tài liệu nghiên cứu có trích dẫn quyển nhật ký này. Các cước chú được đưa về lại cuối trang; niên biểu và tựa đề các cuộc tĩnh tâm được trình bày thống nhất theo ấn bản Du Cerf.

Ước mong rồi đây sẽ có một ai đó thực hiện một bản dịch thật sát với nguyên bản, để chúng ta có dịp thưởng thức cả cái tinh tế và phong phú nơi từng câu từ của tác giả.

Giờ đây, tiếp nối tâm tình của cha Trần Văn Thông, tôi xin được chia sẻ thêm đôi ý với các bạn chủng sinh. Trước ngày lễ phong thánh, cha Mai Đức Vinh đã đưa lên trang mạng Vietcatholic một bài viết rất quý giới thiệu con đường nên thánh của Đức Gioan XXIII nói chung và nhật ký của ngài nói riêng. Các bạn chủng sinh nên đọc bài ấy để có một cái nhìn tổng quát trước khi đọc từng trang nhật ký.

Chính Đức Gioan XXIII đã đặt phụ đề cho nhật ký là “Những cuộc tĩnh tâm và ghi chú tâm linh 1895-1962” – đúng như mục lục cuối sách cho thấy. Những tuần tĩnh tâm nhiều ngày của ngài từ những năm ở Đại chủng viện đến quãng đời phục vụ về sau, nếu không thấy ghi rõ là theo bố cục khác (có lẽ chỉ có ba lần), thì nên hiểu là diễn tiến theo khung Linh Thao của Thánh Inhaxiô. Linh Thao có bố cục như một bài luận với nhập đề (nguyên lý và nền tảng – suy nghĩ về mục đích cuối cùng của cuộc sống), thân bài gồm ba phần (1. dứt khoát với tội lỗi, 2. nghe tiếng Chúa Giêsu gọi và quảng đại bước theo Ngài đến cùng trong sự khiêm nhường thâm sâu, 3. nên đồng hình đồng dạng với Ngài trong mầu nhiệm Tử nạn – Phục sinh) và kết luận (chiêm niệm để hiệp nhất trong tình yêu với Thiên Chúa giữa đời thường). Diễn tiến chung là thế nhưng mỗi lần tĩnh tâm mỗi khác. Nắm được điều đó để nếm cảm sâu sắc những trang đức kết các cuộc tĩnh tâm thì mới thấy lý thú và rút ra được nhiều ích lợi cho bản thân.

Với “Nhật ký tâm hồn” này chúng ta có một minh họa sống động để hiểu rằng nhân đức tự nhiên là thành quả của những thói quen được lặp đi lặp lại. Đức Gioan XXIII đã kiên trì luyện tập từ ngày còn là chủng sinh, cả cho tới khi đã là Giáo hoàng vẫn không ngơi nghỉ việc thường xuyên kiểm tra những gì mình đã tập luyện được. Đúng như Thánh nữ Têrêxa Avila nhắc nhở, dù đã tiến xa tới đâu trên đường tâm linh vẫn không được bỏ qua những cố gắng bản thân để hưởng ứng ơn Chúa. Đức Gioan XXIII luyện tập hằng năm nhờ các tuần Linh thao, hằng tháng nhờ tĩnh tâm, hằng tuần nhờ bí tích Giải tội, hằng ngày nhờ việc xét mình, Thánh lễ, viếng Chúa và kính thân vụ, rồi hằng giờ bằng việc bồn phạt và từng giây phút bằng những lời nguyện tắt giục lòng yêu mến Chúa.

Ngày nay, khi những cám dỗ trần thế bủa vây; tiền bạc, hư danh và tình dục tấn công thường trực cách thô bạo, sự cố gắng liên li của bản thân càng cần thiết biết bao. Đôi lúc các bạn chủng sinh có thể nao núng, thấy mình lẻ loi giữa một xã hội đang đua nhau sống buông thả theo dục vọng, thế nhưng nổi gót Đức Gioan XXIII, ta luôn nhớ lời Thánh trẻ Stanislas Koska: “Tôi sinh ra cho những điều cao cả hơn”.

Cũng như Đức Gioan XXIII, nhìn lại ơn Chúa trên gia đình và trên bản thân mình, mỗi chúng ta được thôi thúc cố gắng không ngừng để đáp đền tình thương Thiên Chúa với ước mơ được trọn đời phục vụ vinh danh Chúa và sự cứu rỗi các linh hồn. Cũng như Đức Gioan XXIII, tín thác vào Chúa, ta sẽ cảm nghiệm được sức mạnh của ơn Chúa, sẽ thấy Thiên Chúa không bao giờ chịu thua kém sự quảng đại của ta. Chính Chúa sẽ gìn giữ chúng ta trong phẩm giá cao quý của những con người tự do đích thực, thoát khỏi mọi ràng buộc để cất cánh bay cao, hiệp nhất với Ngài ngay giữa cuộc lữ hành từng ngày trên dương thế.

Qui Nhơn, ngày 05-05-2014

Linh mục Trăng Thập Tự

LỜI GIỚI THIỆU¹

Quyển sách không cần đề tựa dài dòng, chỉ cần đọc những dòng đầu, đủ khiến bạn suy nghĩ và biết đâu bạn sẽ có nhiều quyết định đổi mới đời sống, vì chỉ riêng tên gọi Gioan XXIII đã gây niềm thông cảm và tin tưởng sâu xa nơi lòng bạn.

Đây là những dòng tâm huyết trong ngấn của một con người, của người linh mục, đơn sơ nhưng chứa đựng sức sống bên trong dồi dào với những vẻ đẹp hấp dẫn, an ủi và khích lệ người đọc.

Đây những trang nhật ký, tác giả đã tự ghi lại khi tuổi vừa 14, từ năm 1895 đến vài tháng trước khi về cùng Chúa (lễ Hiện xuống 1962), BẢY MƯƠI NĂM dài của con người từ chúng sinh đến cương vị Giáo hoàng.

Chính Đức Gioan XXIII đề tên cho quyển sách là “Tâm hồn Nhật ký” từ năm 1902, dưới ánh đèn dầu leo lét của chúng viện, sau giờ nguyện ngắm. Những quyển Nhật ký được ngài đọc lại luôn để tự kiểm thảo và nhìn thẳng vào tâm hồn mình.

Mùa xuân 1961, một năm trước khi về Nhà Cha, Đức Gioan XXIII, rơi lệ khi đọc lại những nét chữ của quyển Nhật ký số 1, tức những gì đã được ghi khi ngài vừa 14 tuổi, và ngài bảo vị thư ký: “Khi tôi chết rồi, cha có thể phổ biến những quyển Nhật ký này. Biết đâu nó có ích cho những bạn trẻ đang tiến về chức linh mục và những ai muốn sống liên kết với Thiên Chúa”.

Ai cũng nói đến lòng “đạo đức” của Đức Gioan XXIII, nó chính là nguồn của tinh đơn sơ, uy tín của đời linh mục, bình tĩnh và can đảm. Chính ngài đã tiết lộ vào năm 1959: “Cảm ơn Chúa đã gìn giữ tôi khỏi tinh nhát sợ, âu lo vô ích, bao giờ tôi cũng sẵn sàng vâng lời, từ việc lớn đến việc nhỏ. Nhờ đó Chúa đã ban cho dù nhỏ hèn yếu đuối vẫn được can đảm đến độ mạo hiểm một cách đơn sơ, đúng tinh thần Tin mừng, khiến ai cũng phải nể, và cảm hóa được nhiều người”.

---

¹ Lời giới thiệu này cha Trần Văn Thông lược dịch của Đức ông Loris Capovilla, về sau là giám mục.

Vì vậy mà mọi người đều gọi ngài là Giáo hoàng nhân hậu, Giáo hoàng của mọi người, cha xứ của thế giới, nói gì ai cũng nghe, mọi người qua ngài mà xích gần lại nhau. Và, hôm dự đám táng của ngài, mọi người nhìn nhau, thông cảm, tự hỏi lòng mình: “Cái chết không buồn thảm, mà lại long trọng, đáng cái chết. Tại sao gần bên xác ngài, chúng ta lại thấy mình rất gần nhau, là anh em nhau hơn một cách cụ thể, thật khó tả!”

Câu thắc mắc đã được trả lời: vì Gioan XXIII là một linh mục cao cả, luôn luôn phục vụ, bất cứ ở đâu, bất cứ ở cương vị nào, sức phục vụ của ngài không với đi với không gian và thời gian.

Gioan XXIII chết, đã đem lại hòa bình, hòa bình cho các tâm hồn, cho các gia đình, cho tuổi trẻ sa đọa, giúp họ lấy lại được niềm tin và cầu nguyện chân thành như thuở còn thơ. Vợ chồng hứa sẽ yêu thương nhau chân thành hơn, ý thức hòa bình sẽ lan rộng khắp thế giới, mọi người đang tìm về sum họp đúng như câu “bốn biển anh em một nhà”. Câu này từ lâu đã bị chiến tranh, và ý thức hệ đã làm mất đi ý nghĩa.

Nhật ký thuật lại nhiều vấn đề cụ thể.

Từ một gia đình gương mẫu, nơi tuổi thơ của ngài đã hấp thụ giáo huấn đầu tiên.

Chuyện một ông chú tuy sức học Sơ cấp, giáo lý rất thường do cha sở dạy, nhưng đối xử với hàng xóm theo tinh thần Kinh Thánh, ông chú sống đời độc thân gương mẫu, đạo đức sâu xa.

Chuyện các linh mục: từ cha sở già đã rửa tội và cho ngài rước lễ lần đầu, đến Cha Dòng Chúa Cứu Thế linh hướng chủng viện, cha Giám đốc chủng viện, những gương sống động của Tin mừng đã xây dựng đời thánh thiện cho ngài.

Một cậu bé 14 tuổi, chữ viết rất xấu, mà đã mở đầu Nhật ký bằng câu của Công đồng Trentô dạy các linh mục rằng: “Linh mục phải tránh tội nhẹ, vì tội nhẹ đối với linh mục

vẫn gây thiệt hại nặng nề”. Và suốt đời Gioan XXIII không bao giờ phạm một tội nhẹ cố ý.

Còn bao nhiêu câu chuyện đơn sơ nhưng thiết thực ta sẽ gặp trong Nhật ký. Chưa kể những nét về địa dư và lịch sử của 70 năm dưới mắt Gioan XXIII.

Lãnh sự vụ Giáo hoàng, ngài vui vẻ can đảm bước lên đoạn chót gay go, đứng thẳng của đời Calvê. Càng già, nhân đức càng cao: luôn tin Chúa, nói gót Đức Kitô, yêu tất cả với lòng vị tha quảng đại.

Gioan XXIII đơn sơ, dịu hiền, trong trắng, hy sinh can đảm đến mạo hiểm, một vĩ nhân.

Toàn bộ Tâm hồn Nhật ký nói lên những nét độc đáo ấy...

Đọc xong bộ Nhật ký, ta càng thấy rõ hướng đi mới, vừa rõ ràng, vừa can đảm của Giáo hội “trước cái thế giới tân tiến và phức tạp” trong lối suy tư, trong sự quyết định, và cách xử thế.

NIÊN BIỂU GIẢN LƯỢC

TỪ 1881 ĐẾN 1963

Từ một chủng sinh 14 tuổi đến Giáo hoàng 81 tuổi, một hướng đi với những nét nổi bật.

1881 – 1900

1881 (25-XI): Gioan XXIII (tên tộc Angelo Giuse Roncalli) chào đời, rửa tội ngay hôm ấy. Ông chú (em ông nội) độc thân, đạo đức, làm bố đỡ đầu.

1888 Rước lễ lần đầu vừa 7 tuổi là chuyện lạ vào thời này.

1889 Lãnh bí tích thêm sức.

1892 Vào Tiểu chủng Viện Bergamô.

1895 Qua Đại chủng viện.

1895 Chịu phép cắt tóc, mặc áo dòng.

1896 Bắt đầu viết quyển Tâm hồn Nhật ký.

1900 Hết năm thứ hai Thần học.

1901-1963

1901 Đầu năm: vào Viện Thần học Rôma, (4/1)

Cuối năm: đi nghĩa vụ quân sự (30-XI).

1902 Lên hạ sĩ (31-5).

Lên Trung sĩ và tạm giải ngũ để tiếp tục học (30-XI).

1904 Tiến sĩ Thần học – Thụ phong linh mục (18/8).

1905 Thư ký Tòa Giám mục.

1906 Hành hương Thánh địa, Giáo sư Đại chủng viện.

1915 Tái ngũ.

1916 Tuyên úy quân y viện Bergamô.

1918 Giải ngũ (10/12).

1920 Phục vụ Thánh bộ Truyền giáo.

1925 Khâm mạng Tòa thánh tại Bulgary,
thăng Tổng Giám mục.

1934 Đại diện Tông Tòa tại Thổ Nhĩ Kỳ và Hy Lạp.

1935 Thân phụ qua đời (28/7).

1939 Thân mẫu qua đời (20/1).

1944 Khâm sứ Tòa Thánh tại Pháp (30/12).

Thăm trại tù binh Đức (18/9), tại Chartres, nơi đây có nhiều chủng sinh bị cầm tù, ngài tổ chức lớp Thần học cho họ ngay trong khám.

1953 Nhận tước Hồng y, và là Giáo chủ Venise.

1954 Đại diện Đức Thánh Cha, chủ tọa Đại hội Thánh Mẫu tại Thủ đô Liban.

1956 Fatima, chủ tọa lễ giáp 25 năm dâng nước Bờ Đào Nha cho Trái Tim Đức Mẹ.

1958 Đắc cử giáo hoàng (28/90).

1961 Thông điệp Mẹ và Thầy (15/5).

1962 Tuyên bố (2/2) họp Công đồng Vantican II vào tháng 10.

Hành hương Loretto và Assisi, (4/10) để cầu nguyện cho Công đồng.

Khai mạc Công đồng, sáng 11-10-1962 vô cùng long trọng.

1963 Giải thưởng Hòa bình (1/3).

Thông điệp “Hòa bình trên thế giới” (9/4).

Thánh lễ cuối cùng (17/5).

Về cùng Chúa lúc 19g49 (3/6).

NHẬT KÝ TÂM HỒN

Các cuộc tĩnh tâm và ghi chú tâm linh
1895-1962

1895 – 1900

CHUNG VIỆN BERGAMÔ

1895

1895

LUẬT SỐNG DÀNH CHO BẠN TRẺ QUYẾT TIẾN ĐỨC VÀ TIẾN BỘ ²

[1]

“Những giáo sĩ được kêu gọi hiến mình cho Chúa, phải khép mình vào luật phép, từ đời sống và phẩm hạnh, giữ sao cho cách ăn mặc, thái độ, đi đứng, nói năng luôn luôn đôn trang, tự chế và phù hợp với đạo giáo. Cần tránh những lỗi nhẹ, vì đối với ta nó gây thiệt hại nặng nề, để mọi người trông thấy việc ta làm mà thêm lòng yêu quý” (Công đồng Trentô) .

“Phúc cho người biết tự chế khi tuổi còn thơ” (Ac 3,27).

Điều kiện căn bản trước tiên: bạn phải chọn một cha linh hướng gương mẫu, khôn ngoan đức độ mà bạn sẽ hoàn toàn tin tưởng; vâng phục người trong mọi sự, nghe lời người khuyên bảo, chỉ dẫn, hết sức chân thành.

---

² Ngoài luật Chung viện, cha linh hướng trao riêng bản luật sống này cho mấy chủng sinh đặc sắc, muốn tiến đức cao xa. Chủng sinh Roncalli, khi lãnh nghi thức cắt tóc ở tuổi 14, đã được trao cho bản này, đã tự tay chép lại và đưa vào thực hành, cả khi đã làm Giáo hoàng (Ghi chú của người xuất bản).

MỖI NGÀY

1. Suy gẫm tối thiểu 15 phút ban sáng khi vừa thức dậy.
2. Dự lễ, tốt nhất là giúp lễ.
3. Đọc sách thiêng liêng mỗi ngày mười lăm phút.
4. Tối đến, trước khi lên giường, phải xét lương tâm cách tổng quát, giục lòng ăn năn; và dọn những điểm chính cho bài gẫm hôm sau.
5. Trước cơm trưa hay cơm chiều, sẽ đặc biệt kiểm điểm những cố gắng để tránh một tội xấu hay khuyết điểm, hoặc để tập nhân đức đặc biệt nào đó.
6. Mỗi ngày viếng Thánh Thể ít là một lần.
7. Mỗi ngày lần chuỗi và làm ba việc hãm mình dâng kính Đức Mẹ.
8. Đặc biệt tôn sùng Thánh Giuse và các đẳng linh hồn. Phải cho cha linh hướng biết những việc sùng kính, những sách nguyện ngắm và sách thiêng liêng.
9. Để trung thành thi hành những điểm trên, cần phải bàn với cha linh hướng và chia giờ rõ rệt trong ngày cho việc thức dậy, nguyện ngắm, học hành, làm việc phúc đức, giải trí và giờ ngủ.
10. Năng sốt sắng nguyện tắt để nâng hồn lên với Chúa.

HÀNG TUẦN

1. Xưng tội.
2. Ăn chay hai ngày thứ sáu và thứ bảy.
3. Định một ngày để làm việc đền tội với sự chấp thuận của cha linh hướng.
4. Cũng ngày hôm ấy tăng gấp đôi sự suy gẫm, sách thiêng liêng, viếng Thánh Thể, hay việc lành nào khác tùy cha linh hướng.

5. Ngồi lại với nhau, hoặc cùng đi qua lại trò chuyện với một hay nhiều anh em về những điều siêu nhiên, rút ra được lúc nguyện ngắm, hay đọc sách thiêng liêng, hoặc điều nào khác do Chúa soi sáng lúc đó.

6. Mỗi thứ bảy sẽ nói hoặc nghe một nét đặc biệt của Đức Mẹ và rút ra bài học luân lý hay đạo đức.

7. Sẽ thành thật trình với cha linh hướng về mọi sơ suất đối với các điểm trên; hoặc những sơ suất khác ngoài các điểm ấy để xin ngài ban việc đền tội.

HÀNG THÁNG

1. Định một ngày để tĩnh tâm nhiều giờ hơn, kiểm thảo tỉ mỉ hơn về tật xấu cần sửa chữa, đức tính cần luyện thêm và kỉ luật này đã được tuân giữ thế nào.

2. Chọn một người bạn đặc biệt nhiệt thành và gương mẫu để theo dõi và chân thành yêu thương chỉ bảo về cử chỉ và tật xấu mà họ thấy nơi ta; sẽ nhận lời chỉ bảo ngay hôm tĩnh tâm tháng hay một ngày gần đó.

3. Xong hai việc trên, sẽ đi tìm cha linh hướng để trình cho ngài rõ tự sự và các vấn đề khác nếu có: Hãy nghe ngài chỉ bảo và thi hành từng nét.

4. Phải rất tự nhiên khi trình bày các khuyết điểm của mình cho cha linh hướng.

5. Mỗi tháng nên chọn một vị thánh bền mạng theo tinh thần phụng vụ, đừng quên các vị mình đã chọn trước.

HÀNG NĂM

1. Hãy tĩnh tâm năm tại chủng viện này, vào dịp mùa Chay, khi ngoài đời tổ chức cuộc vui nhộn, hoặc chọn một dịp khác, dù không phải để chịu chức; sẽ cho cha linh hướng biết, nếu có sự ngăn trở.

2. Dịp tĩnh tâm năm sẽ xưng tội tổng quát, nếu không, sẽ xưng tội tổng quát trong năm ở dịp khác.

3. Trước khi đi nghỉ hè, phải gặt riêng cha linh hướng để được chỉ dẫn phải làm gì trong tháng nghỉ.

4. Trao đổi với đồng bạn những điều cần nhắc nhau để qua những tháng hè cách hữu ích trong Chúa.

BẤT CỨ LÚC NÀO

1. Đừng bao giờ giao du với những bạn xấu, hay không được tốt: như hạng ưa nói những câu ẩn ý không trong sạch, những lời thô lỗ, những tiếng châm biếm và kếm thanh nhã: những hạng thích gần người khác giới và hay tán tỉnh; hạng ưa vào hàng quán và không giữ tiết độ, đặc biệt hạng thích rượu; hạng thích gây sự, hiềm thù, công kích; hạng thích đi hay đứng khơi khơi nơi đông người qua lại hoặc trước các hiệu buôn, hạng vào chỗ bài bạc hoặc ưa tổ chức đánh cờ chơi bạc tại nhà: nói tóm là đừng làm bạn với những người bị xem là vô giáo dục, biếng học và ham chơi.

2. Đối với người khác giới, dù lớn, bé, bà con gần xa hay ở đẳng bậc nào, đừng chuyện trò, đùa hay điệu cợt bất cứ dưới hình thức nào; đừng bao giờ tâm sự với họ, vừa sinh ngờ vực, vừa nguy hiểm.

3. Đừng chơi những trò cấm, và cả những trò được phép như chơi cờ, đánh bài nhất là công khai, nơi có nhiều thứ người, cũng không đứng lại mà xem kẻ khác chơi.

4. Đừng vì lí do gì, hay duyên cớ nào mà xung hô mây tao, đụng chạm, rượt đuổi, xô lấn, vỗ vai, và má... tất cả những cử chỉ, lời nói và việc làm do sự nhẹ dạ khiến người khác khinh thường ta và có khi nguy hiểm.

5. Tích cực bảo toàn hoa huệ khiết trinh, kiểm soát tình cảm, đặc biệt mắt xem, đừng nhìn thẳng vào mặt người khác giới hay những vật có thể kích thích: không ăn uống quá độ, ăn ngoài giờ ăn, tránh ở không, vì ở không là cội rễ mọi sự dữ.

6. Đặc biệt ăn ở khiêm nhường, đừng quên; xác thịt chóng tàn, tinh thần thì yếu đuối, u mê; có được chút của chút tài nào

đều là do Chúa ban. Vậy đừng bao giờ tự khen mình hay muốn cho kẻ khác tôn trọng mình hơn hoặc bằng người khác làm chi.

7. Ngoài khiêm nhường và thanh tịnh, ta cần luôn tiến về đức tính làm mẹ các nhân đức là đức ái; cách luyện đức này là sẵn sàng nghe lời nguyện rửa, tha thứ cách thật tình và dễ dàng: dễ thương với người nghèo; đừng lo thu góp và mê tiền của.

8. Luôn cầu nguyện cho người tội lỗi cách chung và cách riêng cho anh em chủng sinh nếu có; thử tìm mọi cách để họ phục thiện, bàn hỏi những kẻ khôn ngoan kín đáo, đặc biệt cha linh hướng để có phương pháp hay, vừa tế nhị, kín đáo sửa đổi điều xấu gương mù, vừa giữ được thanh danh cho người phạm lỗi.

9. Trước khi vĩnh viễn từ giả chủng viện, hãy xin cha linh hướng chỉ dẫn về phận vụ và luật sống cho những ngày sẽ đến giữa đời.

LUẬT RIÊNG CHO NGƯỜI MẶC ÁO GIÁO SĨ

1. Đã mặc áo dòng, tất phải lo tiến đức, và mưu ích phần rỗi cho anh em: đáng bậc đòi phải như thế.

2. Phải giữ áo chùng khi ra ngoài: nếu mặc thường phục lúc đi đường xa hay lúc nào khác tùy luật địa phương, sẽ phải ăn mặc hảnh hoi. Ngay khi ở trong nhà, ăn mặc, đi đứng phải xứng là người thánh hiến.

3. Con người, sự ăn mặc phải sạch sẽ đứng đắn, nhưng tránh mọi vẻ đẹp phô trương. Trong nhà thờ, phòng áo, khi thi hành chức vụ thánh phải sốt sắng, nghiêm trang xứng đáng, được vậy, phải thông thạo nghi lễ; giữ điều hàng giáo sĩ đòi buộc, đặc biệt tuân phục Giám mục của mình.

4. Hết sức chăm học để đủ năng lực phục vụ Chúa và các linh hồn qua lời giảng dạy, tòa cáo giải, các nhiệm vụ thánh tùy khả năng.

5. Không bao giờ nghĩ tới hoặc vận động để nhận chức vụ cao, vừa có danh tiếng, vừa nhiều bổng lộc, trái lại nếu bị đặt vào chức vụ quan trọng và nguy hiểm, hãy bình tĩnh, phó thác,

vâng theo ý Chúa, ý các bề trên và ban cố vấn. Học hành hay hành động đừng bao giờ nhằm chức vụ cao, để khỏi mất công nghiệp, mất những đức tính vững chắc, mất sự “bình an của Thiên Chúa, bình an vượt lên trên mọi hiểu biết” (Pl 4,7).

“Những ai theo quy luật sống ấy sẽ được hưởng bình an và lòng thương xót của của Chúa” (Gl 6,16).³

LỜI NGUYỆN VỚI CHÚA GIÊSU KITÔ

Lạy Chúa Giêsu Kitô, không vì công đức của con, chỉ vì Chúa thương mà gọi Angelo Giuse tôi tớ bất xứng, hèn hạ vào hàng giáo sĩ của Chúa, xin vì lời bầu cử của Mẹ thánh đáng mến Vô nhiễm và các thánh bôn mạng trên trời mà con đã phó mình cho lòng nhân hậu của các đấng, cho con được nung đốt bằng ngọn lửa đức ái như Gioan tông đồ khả ái, xin trau dồi con với các nhân đức, đặc biệt đức khiêm nhường, để con tận hiến xác hồn và mọi hoạt động mà tăng sự sáng danh Chúa, rạng rỡ cho Hội thánh bạn thanh sạch của Chúa, đốt lòng mọi người cháy lửa mến Chúa, để họ chỉ yêu và phục vụ một mình Chúa thôi, lửa mến làm cho vũ trụ trở thành nước Chúa, Chúa là vua đời đời, đáng chúc tụng, vua tình yêu, vua hòa bình, Chúa hằng sống, hằng trị của Chúa Cha làm một cùng Chúa Thánh Thần muôn đời. Amen.

---

³ *Để LUẬT SỐNG được nổi bật, bản Việt ngữ tạm gác qua ba đoạn: Tam nhật kinh Thánh Phanxicô Xaviê, Bốn ngày tĩnh tâm kinh Thánh Phanxicô Xaviê, và lời nguyện xin theo ý Chúa.*

1896

LỜI ĐỐC LÒNG TĨNH TÂM NĂM 1896

(TÁI XÁC NHẬN 1897-1898)

[2]

“Để Thiên Chúa được vinh danh hơn”

1. Xin dốc quyết, thề hứa không bao giờ chịu các bí tích cách chiếu lệ hững hờ, sẽ dùng tối thiểu mười lăm phút để chuẩn bị.

2. Dốc quyết tiếp tục mỗi ngày, đặc biệt kỳ hè, đều nguyện ngắm, xét mình trưa và tối, lần chuỗi, đọc sách thiêng liêng, viếng Thánh Thể, giữ các kinh quen đọc khi ở chủng viện, một cách sốt sắng, đúng giờ, giữ đúng đắn đến mức tối đa lúc ở chủng viện cũng như khi nghỉ hè.

3. Nếu được sẽ đọc kinh Nhật khóa kính Đức Maria và thêm 3 kinh Kính mừng xin ơn khiết tịnh.

4. Sẽ theo dõi chính mình nhiều hơn, tránh xao lãng lúc cầu nguyện, đặc biệt giờ nguyện ngắm, những lần đọc kinh Lạy Cha trước khi ăn cơm, giờ kinh chiều, và khi lần chuỗi. Để được vậy, khi đọc kinh và mọi lúc, tôi sẽ nhớ Chúa đang hiện diện, tưởng như mỗi lúc mình đều đang ngồi bên Chúa, như ở nhà Tiệc ly, đời Calvê...

5. Đặc biệt nhất là theo dõi mình, để tính kiêu căng khỏi lớn lên; sẽ nhận chỗ thấp hèn nhất về mặt đạo đức cũng như học thức.

6. Về các môn học, sẽ chú ý yêu thích và nhiệt tâm cố gắng học hết các môn, không coi thường môn nào chỉ vì mình không thích.

Học chỉ vì mục đích làm sáng danh Chúa, rạng danh Hội thánh, cứu rỗi các linh hồn, không vì hư danh hay vì muốn vượt bạn; hãy nhớ rằng Chúa sẽ chất vấn tôi về nén bạc (tài năng) mà tôi đã phung phí cho tư lợi và hư danh.

7. Đặc biệt lưu ý hãm mình, để ý sửa trị tính tự ái, tật xấu lớn nhất của tôi, tránh tất cả những dịp có thể làm nó lớn lên. Vậy, khi trò chuyện tránh tỏ ra mình thông thái, không tự bào chữa cho hành động của mình, luôn xác nhận thái độ của anh em là hơn của mình. Không bao giờ có cử chỉ hoặc lời nói hống hách. Tránh hết mọi thứ khen tặng, cẩn thận để khỏi làm cho kẻ khác chú ý đến việc mình làm hay lời mình nói; cách chung không bao giờ ra vẻ là người quan trọng, dù rất ít.

8. Sẽ trường kì cố gắng để đạt cho được lòng yêu mến và tôn sùng Thánh Thể thật cao cả, vì đó là đối tượng của mọi tâm tình và ý tưởng của tôi lúc còn là chủng sinh, và nếu Chúa muốn, suốt đời linh mục.

9. Tôi thề hứa với Mẹ Maria khả ái của tôi là mãi mãi xin Mẹ giữ gìn tôi đến mức tối đa, đừng để một ý tưởng cố tình hay một hành động nào có thể làm lu mờ đức khiết tịnh cao quý; vì vậy, ngay bây giờ và mãi mãi xin Mẹ giúp tôi đứng xa những dịp tội mà Satan có thể gài bẫy tôi về điểm này.

10. Tôi phải làm gương về lòng yêu mến Thánh Thể và Thánh Tâm, và sẽ truyền bá cho mọi người, đặc biệt là tuổi thơ, tôi sẽ năng giải thích cho chúng; về lòng tôn sùng Đức Maria cũng vậy.

11. Không bao giờ quên Thánh Giuse, hằng ngày sẽ dâng lên ngài một lời nguyện cho mình, cho kẻ hấp hối và cho Giáo hội.

12. Những tuần Chín ngày vào các tháng Ba, Năm, Sáu, Mười, và mãi mãi, sẽ làm việc hãm mình đặc biệt đối với tình cảm, không chiều theo sự nó đòi hỏi. Kỳ hè, đặc biệt nơi đông người tôi giữ sự đoan trang, không gì làm gương cho kẻ khác bằng biết giữ mình khỏi những cơ hội gây thiệt hại cho bản thân.

13. Tôi sẽ cầu nguyện và khuyên kẻ khác cầu nguyện với Chúa Giêsu Thánh Thể và Mẹ Maria cùng các Thánh, để phương Đông và các Giáo hội ly khai được hiệp nhất. Luôn cầu cho Đức Giáo hoàng, cho Hội thánh vinh quang, cho

Đức Giám mục thân yêu, cha mẹ, ân nhân và đặc biệt những người liên hệ đến tôi nhiều hơn.

14. Kết luận, xin hết sức thực hiện qua hành động câu Thánh Inhaxiô Loyola hằng nói: “Ad majorem Dei gloriam - Để Chúa được vinh danh hơn”.

1897

ĐỨC KHIẾT TỊNH

[3]

Xác tín rằng, nhờ ơn Chúa và Mẹ của tôi là Đức Maria, vì đức thanh tịnh là vô giá, vì tôi đang cần nó để được gọi vào chức vụ linh mục cao quý, vì cần giữ cho tấm gương trong được luôn rạng ngời, cho nên vào dịp tĩnh tâm này, với sự đồng ý của cha linh hướng, tôi đã làm và quyết giữ tỉ mỉ những lời dốc lòng sau đây, cậy nhờ Đức Maria và ba vị thánh trẻ Luy, Stanislas và Gioan mà tôi hằng tôn sùng⁴, vì công trạng của ba bông huệ mà Mẹ hằng yêu quý, xin Mẹ chúc lành cho những lời dốc quyết sau đây và ban ơn giúp con thực hiện.

1. Trước hết, xin thành tâm xác nhận đức thanh tịnh là ơn riêng Chúa ban; thiếu đức này tôi chỉ làm điều ngược lại với sự trong trắng. Để làm căn bản tôi xin nhận đức khiêm nhường, không dám tin vào sức mình mà chỉ tín nhiệm nơi Chúa và Đức Trinh nữ Maria. Hằng ngày tôi hằng xin Chúa ơn trong trắng, đặc biệt khi rước lễ, qua Thánh Thể Chúa đã ban cho tôi “lúa

---

⁴ *Ba vị Thánh trẻ thường được nhắc đến: Luy Gonzaga, Stanislas Kotska, Gioan Berchmans, tất cả thuộc Dòng Tên, đã nêu cao gương đơn sơ cho tuổi trẻ đồng thời và qua các thế hệ. Luy (người Ý) sinh 1568, vào Dòng lúc 17 tuổi, chết ở tuổi 23. Stanislas (người Balan), sinh 1550, vào Dòng lúc 17 tuổi, chết mới 18 tuổi. Gioan (người Bỉ) sinh 1599, vào Dòng lúc 17, chết hồi 22 tuổi.*

mì làm cho thanh niên được nẩy nở và rượu mới làm cho thiếu nữ được vui tươi” (Đrc 9,17). Cùng với Đức Maria mà tôi hằng triu mến, tôi xin dâng giờ Nhất kính Nhật tụng, kính Kính mừng thứ nhất của kinh Truyền tin, chục thứ nhất khi lần chuỗi để xin Chúa ban và bảo vệ đức khiết tịnh. Tôi cũng xin Thánh Giuse bạn đồng trình của Mẹ với kinh: “Lạy Thánh Giuse, dâng bảo vệ kẻ đồng trình”. Đặc biệt ba vị thánh trẻ mà tôi quý mến và xin san sẻ tinh thần trong trắng.

2. Tôi sẽ chú ý kiểm chế tình cảm, ghép nó vào khuôn khổ của đức đoan trang Kitô giáo. Đôi mắt phải tự hạn chế, vì chúng là “chiếc lưới rất bén” (Thánh Ambrôsiô), là “kẻ bắt trộm linh hồn” (Thánh Augustinô), tôi sẽ tránh xa những cuộc thi đua của dân chúng, và ví như không tránh được, tôi sẽ liệu cách để cho những gì kích thích dục tình không đập vào mắt tôi và mắt luôn luôn được giữ ngó xuống đất.

3. Khi qua các đường phố, nơi đông người, tôi sẽ giữ sự đoan trang tối đa, không xem những hình ảnh, quảng cáo, mặt tiền nhà hát, vì Sách Khôn ngoan có câu “Ngoài đường phố, mắt đừng láo liên, trong ngõ hẻm, chớ có la cà.” (Hc 9,7).

Ngay trong nhà thờ, ngoài sự đoan trang nêu gương trong phụng vụ thánh, tôi sẽ chẳng bao giờ nhìn lâu những tranh, ảnh, tượng vì nghệ thuật mà người ta phần nào phạm luật đoan trang, đặc biệt ngành hội họa.

4. Đối với những người khác giới, dù họ thuộc đẳng bậc nào, dù là thân thuộc hay thánh thiện, vẫn phải cẩn thận, tránh sự thân mật, bè bạn truyện trò, đặc biệt nếu họ còn trẻ; không bao giờ ngó thẳng vào con người của họ vì nhớ lời Đức Chúa Thánh Thần dạy: “Đừng chòng chọc nhìn nàng trinh nữ, để khỏi ngã vì sắc đẹp” (Hc 9,5). Không bao giờ nên tâm sự với họ, nếu cần nói gì, sẽ nói vắn tắt, khôn ngoan, đứng đắn, giản dị.

5. Chẳng bao giờ cầm tới hay ngó qua sách báo nhằm nhí, những hình ảnh khiêu dâm; tất cả những gì nguy hiểm gặp đâu tôi sẽ xé và cho vào lửa, dù là do bạn tôi cầm, miễn là khi hành động như vậy sẽ không gây thêm tai họa nặng hơn.

6. Không những tôi cố nêu gương đôn trang trong lời nói, mà ngay trong gia đình cũng không được nói câu chuyện thiếu đôn trang, tình tứ, những lời ẩn ý, hát những bài tình ca nhất là khi có mặt tôi. Sẽ sửa chữa sự mất nét nơi kẻ khác cách dịu dàng, nếu họ không nghe, tôi sẽ bỏ đi để nói lên rằng tôi không thích, không chịu được. Nơi chủng viện, tôi sẽ rất cẩn thận về điểm này và để mắt tránh xa những chiều hướng nghiêng về tình riêng giữa bạn đồng giới, những hành động và lời nói có thể thương tổn đối với người đời, nhưng nơi giáo sĩ là điều bất xứng.

7. Khi nói cũng như khi ăn, tôi sẽ rất tiết độ; luôn luôn phải có vài sự hãm mình nhỏ. Rượu nho cũng phải cẩn thận, vì rượu và đàn bà nguy hiểm ngang nhau: “Rượu và đàn bà làm hư hỏng những kẻ thông minh” (Hc 19,2).

8. Đối với thân xác, phải rất nét na, khi ở một mình cũng như khi ở trước thiên hạ, từ cái nhìn, đôi tay hay bằng tư tưởng. Để tránh những hành động, dù là vô tình, tối khi nằm ngủ, tôi sẽ mang tràng hạt vào cổ, đôi tay xếp lên ngực như hình thánh giá, và cố tập để sáng mai khi thức dậy vẫn thấy mình nằm đúng như vậy.

9. Trong mọi lúc, tôi sẽ tự nhủ mình phải trong sạch như thiên thần; từ con người, đến đôi mắt, lời nói và cử chỉ đều phải làm sáng tỏ đức trắng trong, đặc điểm của ba thánh trẻ Luy, Stanislas và Gioan, và đức khiết tịnh mà mọi người đều mến phục, đều quý chuộng, biểu hiện của một trái tim và một tâm hồn trong trắng được Chúa yêu thương.

10. Tôi phải luôn nhớ rằng, dù ở một mình, tôi vẫn không lẻ loi, vì có Chúa, có Đức Mẹ, có thiên thần bản mệnh nhìn thấy tôi. Nếu thấy sắp có hành động nào lỗi đức khiết tịnh, hơn bao giờ hết tôi sẽ quay ngay về phía Chúa, phía Đức Mẹ và thiên thần bản mệnh, với một lời nguyện sẵn sàng nơi môi: “Lạy Mẹ Maria vô nhiễm xin cứu con”. Đồng thời nhớ đến trận đòn của Chúa, nhớ tới chung cuộc đời người như Đức Chúa Thánh Thần đã dạy: “Hãy nghĩ đến đời con chung cuộc thế nào, thì mãi mãi con sẽ không phạm tội” .(Hc 7,36)

1898

GHI CHÚ TÂM LINH

[4]

27/2/1898

Tuần này tuy là tuần thứ nhất ngay sau cuộc tĩnh tâm nhưng thật tội tệ, tôi đã trải qua những sự chia trí thường xuyên trong giờ kinh nguyện. Tuy tôi có cố gắng nhưng lo ra là hậu quả của sự thiếu cảm trí trong ngày. Dù sao tôi cũng đã qua một tuần đần độn.

Tệ hại, là thay vì khiêm nhường khi thấy mình chia trí, tôi lại buồn và ái ngại. Xin Chúa tha thứ, Chúa muốn tôi thấy sự thật của con người tàn tệ của tôi. Chúc tụng Chúa.

Giờ đây, tôi sẽ tập trung tâm trí hơn. Xin Mẹ Maria giúp con, xin thiên thần bản mệnh và Thánh Berchmans phù hộ tôi. Dù tôi khốn cùng, nhưng Chúa biết tôi mến Chúa. Xin Chúa chúc lành và đừng thịnh nộ với tôi dù tôi tội lỗi. “Lạy Chúa, Chúa biết con mến Chúa” (Ga 21,17).

Tuy bớt lo ra, nhưng chưa tập trung hẳn. Mấy ngày nay ít dùng lời nguyện tắt, do đó kém kết hợp với Chúa Giêsu.

CHÚA NHẬT 6/3

Càng đi tới lại càng thấy mình lười. Từ nay về sau sẽ đặc biệt tập trung tâm trí vào lúc sáng sớm và lúc chiều hôm khi vào nhà ngủ; dùng nhiều lời nguyện tắt trong ngày, đặc biệt giờ giải trí, không để mình quá vui. Làm cách sao để Chúa Giêsu sẽ nói với tôi như đã nói với Thánh Têrêxa: “Ta tên là Giêsu của Têrêxa”. Muốn được như vậy trước tiên con phải là Angelo của Giêsu. Ước gì được vậy. Xin Thánh Giuse giúp con cho con tập trung như Ngài, xin Chúa Giêsu thương xót con.

CHÚA NHẬT 13/3

Tuần qua lắm sơ suất. Trong lớp, tôi đã nói những lời vô ích, ngu xuẩn; xét mình vội vã, không đủ tập trung tâm trí khi sáng thức dậy, gây thiệt thòi cho giờ nguyện ngắm.

Ít dùng lời nguyện tắt như đã định. Tuần này tôi sẽ đặc biệt lưu ý về ba điểm trên. Tôi không để mình lo buồn khi nhớ đến tình cảnh hiện nay của gia đình, nếu có nhớ đến là xin Chúa Giêsu giúp đỡ gia đình tôi, cho họ nhẫn nại, xin tha thứ kẻ làm hại chúng tôi, đừng để xảy ra những gì làm phiền lòng Chúa.

Xin giao vụ này cho Đức Maria và Thánh Giuse để sự thật và sự vô tội được lộ rõ. Thật là sự thử thách nặng nề cho tôi. Dù có thể nào, xin chúc tụng Chúa, xin vâng ý Chúa.

CHÚA NHẬT TĨNH TÂM 20/3

Một tháng đã qua từ ngày Tĩnh tâm, tôi đã tiến đức đến đâu? Thật vô phúc cho tôi!

Những ngày sau này, khi xét tổng quát về mọi hành động, tôi thấy đủ lẽ để xấu hổ và hạ mình. Việc này cũng thiếu sót không đạt mức trọn hảo; nguyện ngắm không thật hân hoan, cả Thánh lễ, vì tôi thiếu cảm trí trong khi rửa mặt; không sốt sắng viếng Thánh Thể như trước, xét mình tổng quát với ít hay không có hiệu quả, vẫn chia trí đặc biệt trong giờ kinh chiều; tôi thấy mình chậm chạp phần nào do trời nóng nực gây nên; nói tóm là, tôi mới ở bước đầu của cuộc hành trình dự định. Nhục thay! Những tưởng nay tôi đã phải nên thánh, nhưng kìa tôi vẫn là tên khốn cùng như trước.

Đó là lý do để tôi hạ mình thăm sâu, biết mình vô dụng. Khiêm nhường, khiêm nhường, khiêm nhường! Giữa cảnh khốn khổ này, tôi cảm ơn Chúa vì đã không chê bỏ tôi như tôi đáng chê bỏ. Nhờ ơn Chúa tôi vẫn còn quyết định tiến và nhờ đó mà đi tới. Nếu tôi muốn tiến, phải khởi sự ngay! Tôi xin khởi sự lại. Làm sao đây? “Nhân danh Cha và Con và Thánh Thần, dưới sự bảo trợ của Đức Mẹ, chúng ta tiến lên.”

Điều cần lưu ý là phải sửa chữa ngay những thiếu sót đã được ghi nhận. Thế đã quá đủ. Để tĩnh tâm lần tới sẽ xem sao. Trong khi chờ đợi, xin Chúa chúc phúc cho con.

THỨ HAI 28/3

Tôi đã hứa, nhưng đã thực hiện được gì? Cứ thế này công việc hỏng mất. Tôi vẫn đứng lì một chỗ, lý do là vì thiếu sự tập trung tâm trí. Do đó, mọi việc đạo đức đều không đạt mức độ mong muốn: nguyện ngắm, viếng Thánh Thể, kinh chiều, xét mình vẫn thiếu một cái gì. Đang khi tôi hằng khuyên các bạn hãy giữ tâm hồn an tĩnh, còn mình thì thật đáng tui hổ!

Lẽ ra mình phải nêu gương, thế mà kẻ khác đã qua mặt về phương diện đạo đức. Phải tận tâm giữ tâm hồn an tĩnh trong mọi sự. Đề tài nguyện ngắm khi mai về những phương tiện dồi dào Chúa dùng để cứu rỗi tôi, nghĩ tới càng thêm thẹn.

Thôi nên chấm dứt cái trò diễu cợt đối với Chúa, đối với Ngài không nên làm thế. Từ nay về sau sẽ thật đứng đắn. Giữ sao cho tâm hồn an tĩnh suốt ngày, không nên bận rộn vì kỳ thi lục cá nguyệt sắp đến: tuyệt đối không sai luật nhà, đặc biệt điểm thỉnh lặng.

Tôi sẽ liên kết với Giêsu Thánh Thể, là bạn và là sức mạnh của tôi. Rồi đâu sẽ vào đó. Giêsu xin thương xót con.

THỨ HAI 4/4

Tuần này xem chừng khá hơn, nhưng không tốt hẳn; nhiều lúc vẫn đề thi cử bận rộn làm mình bận tâm.

Đặc biệt việc tập trung tâm trí khi cầu nguyện còn phải lo nhiều. Phải hãm mình, phải hạ mình, đó là của lễ mà Chúa Giêsu xin tôi nhân mùa Thương khó. Từ chối chăng? Không bao giờ, thưa Chúa Giêsu!

Tuần Thánh đã qua, nghỉ lễ cũng qua, không tiến mà lại cứ lùi. Thế hứa, như thế mà xem được à? Cụ thể là tôi đứng lì ra đó. Hay hơn nữa, thường tuần nào cũng ghi nhật ký, vậy mà

gần ba tuần nay không ghi gì cả kể từ hôm tĩnh tâm. Giêsu, xin thương xót con.

Tại sao? Xem chừng tôi vẫn mến Chúa, muốn hoàn hảo, thế mà việc đạo đức phải kể là tệ, ngòi, quỳ đó mà đầu đi đầu, ít dùng lời nguyện ngắn. Chúa hài lòng với những ngày nghỉ lễ như thế không? Dĩ nhiên tôi không mấy hài lòng, và mong được đứng đắn chặt chẽ hơn trong mọi sự. Một sơ suất năng xảy ra, vì tại tâm tính tôi nó là thế: là hay tỏ ra mình giỏi, để rồi phán đoán, giải quyết lời thôi. Kiêu ngạo, kiêu ngạo, kiêu ngạo; tính tự ái cũ vẫn xuất hiện. Kỳ hè sau phải cẩn thận về điểm này kể cũng đủ. Dù sao cũng đã qua; tôi tưởng mình không thiệt thòi gì trong tháng hè: cảm ơn Chúa Giêsu. Ngày mai bắt đầu lục cá nguyệt mới. Thích quá!

Tháng Năm, tháng Sáu sắp đến, hai tháng Chúa Giêsu sẽ ban cho tôi vô vàn ân phúc. Gia đình bị lâm lụy, tôi lo quá; nhưng thôi, can đảm lên. Tất cả vì Giêsu và cho Giêsu, rồi muốn ra sao thì ra.

CHÚA NHẬT 1/5

Ngày tuyệt đẹp. Hôm nay là Thiên Đàng cho cả một tuần không mấy sốt sắng, trái lại còn chia trí và một ít lạt lẽo. Giêsu nhân hậu còn cho tôi mừng tháng Năm này, một dịp mới, may mắn giúp tôi tiến thêm trong đức mến, nhờ bí quyết tôn sùng Đức Maria. Nhiều hy vọng nơi Mẹ Maria, Mẹ của tôi; nếu Ngài giúp, chắc chắn tôi sẽ tiến bước.

Hai nhân đức tôi đặc biệt xin trong tháng này: là khiêm nhường và yêu mến Giêsu Thánh Thể, ơn mà tôi năng xin cho các bạn tôi. Xin Giêsu ban cho con yêu mến Đức Maria, Mẹ của Chúa và của con. Những gì tha thiết của lòng tôi, những lời hứa, kinh nguyện nhờ Maria mà dâng về Chúa và nhờ Giêsu mà đến với Maria. Chắc chắn Thánh Gioan Berchmans sẽ tiếp tay và cầu nguyện với tôi trong tháng này. Ngài rất mến Đức Mẹ. Tôi sẽ cố canh chừng chính mình để thắng từ từ những tình dục, đặc biệt tính tự ái.

Sẽ giữ luật nhà rất chín chắn, bỏ hẳn ý riêng. Đặc biệt tinh lặng trong lớp, không thốt một lời. Sẽ dùng thật nhiều lời nguyện tắt. Sẽ thuyết phục đồng bạn là, muốn trực tiếp đến với Giêsu, phải qua Maria. Chắc rằng tôi sẽ là tất cả cho Maria để nên tất cả cho Giêsu. Tôi sẽ trung thành với tất cả những luật viết ra đây liên quan đến tháng này, để triệt để sống như tôi đã dốc lòng trong kỳ tĩnh tâm. Thiên thần bản mệnh xin đánh thức nếu tôi thiêu ngủ. Trong khi chờ đợi, xin Giêsu và Maria chúc lành, bảo vệ, ban cho tôi mọi sự cần thiết, kể cả thiện chí, và tôi sẽ nên thánh.

CHÚA NHẬT TĨNH TÂM 15/5

Tuy không thấy mình cho rõ, nhưng dường như tháng này tôi nhiều tự phụ, tự mãn, tự ái, khi đến với cha linh hướng, ngài cho tôi thấy thêm rõ điểm ấy.

Rồi sẽ ra sao đây? Giêsu nhân ái, Chúa biết con chỉ muốn phục vụ Chúa và hết sức cố gắng dần lòng tự ái. Nhưng, lại làm lỡ mãi. Maria có lẽ chờ đợi cái gì hơn nữa, vì con chỉ mới làm được đôi việc bên ngoài, còn lắm sơ hở và lo ra nhiều khi cầu nguyện. Con phải thật sự tập trung tâm trí.

Còn hy vọng, vì còn mười lăm hôm mới hết tháng. Trong khi chờ đợi xin Giêsu và Maria cho con khiêm nhường, và lời nguyện tắt hay nhất sẽ là; “Ôi Maria khiêm nhường, xin cho con giống Mẹ”. Khiêm nhường tôi đã xin với Giêsu Thánh Thể, đặc biệt tôi tập khiêm nhường khi gặp sự khó, khiêm nhường với anh em, khiêm nhường trong tư tưởng: Chính điểm này tôi hay vấp ngã, Luciphe ngã cũng ở điểm này. “Giêsu Maria biết con mền hai Đấng”. Xin Giêsu thương con.

THỨ NĂM 25/6

Thật xấu hổ mà thú nhận rằng, tôi không mấy tử tế trong tuần chín ngày Lễ Hiện xuống này. Nếu cứ thế, tôi sẽ làm hỏng những gì tôi vừa xây dựng được đến giờ này. Thôi tôi xin hạ mình và trông cậy. Còn ba hôm mới đến lễ Hiện xuống, nên lo làm Tam nhật đền tạ, cố gắng trong các việc đạo đức cho hết sức hân hoan, hướng lòng trí về Chúa và Mẹ, dùng nhiều lời

nguyện tắt. Sẽ đặc biệt cầu nguyện cho các thầy sắp được phong chức, cầu cho kẻ tội lỗi trở lại, cho Giáo hội ly khai hiệp nhất. Như thế sẽ kết thúc đẹp đẽ tháng Năm, và chuẩn bị cho tháng Sáu, kính Thánh Tâm mà tôi rất tôn sùng. Để bảo đảm cho sự dốc quyết, tôi sẽ tuyệt đối thanh lạng trong lớp.

Ôi Maria, tắt cả niềm hy vọng con đặt nơi Mẹ, hãy mang Thánh Thần đến với con để con hiểu rõ sự yếu hèn của mình và thêm mộ mến Giêsu.

CHỦ NHẬT CHÚA BA NGÔI 5/6

Ngợi khen Giêsu! Vì trong tháng Năm và Chúa nhật kính Đức Chúa Thánh Thần, tôi đã xin Giêsu và Maria ơn khiêm nhường, nên đã được nhiều dịp để thực tập. Có người đã thưa trình lên các vị Bề Trên về những sự kiêu hãnh của tôi trong tháng hè, tuy báo cáo có quá đáng, tôi đã bị la mắng cách đích đáng. Phải hạ mình ngoài ý muốn; nhưng thực tình, không phải là không chính đáng vì tôi có lỗi phần nào. Nhưng, nếu vì thế mà các vị Bề Trên in trí xấu cho tôi, sẽ làm sao đây?

Thôi thì việc phải tới, sẽ tới; cuối cùng mọi sự đều êm đẹp, cái gì đúng, cái gì sai trong lời thiên hạ tố giác tôi tự nó đã ra ánh sáng. Tuy nhiên, đây là một vết rất đau, làm cho tôi suy nghĩ mà phát khóc. Cũng tại tôi nghĩ ngợi xa quá sự người ta cáo tôi, nhưng dù sao tôi cũng có sự kiêu ngạo, và tại kiêu ngạo tôi mới bị tố cáo. Tạm thời cứ cho kẻ tố cáo là phải đi, rồi thôi bỏ qua, đừng nghĩ là ai đã tố giác, chỉ nên cầu nguyện cho họ, phải chăng họ là khí cụ do tay Chúa dùng để đưa tôi vào đúng nẻo của Chúa.

Vậy cần phải khiêm nhường, hạ mình nhiều hơn, canh chừng những thái độ mà người ta đã tố giác – và phần nào tôi phải nhận là họ nói đúng, vì tôi có lỗi. Do đó tôi sẽ cố gắng nắn đốc lòng lại về điềm này. Nhờ biết kết hợp với Chúa Giêsu (vì lúc này phải nhận là tôi đần độn), nhờ tự kiểm thảo gắt gao và nhờ sự viếng Thánh Thể.

Đây tháng Thánh Tâm, tôi rất quý mến, dịp tốt để thêm đức khiêm nhường và nhờ đó tiến về đức ái; chuẩn bị ngay cho

những ngày hè đáng tiếc, và sẽ không tạo nên dịp cho kẻ khác thù ghét lắm chuyện về tôi.

Cám ơn Giêsu, ít là đã cho tôi ý chí muốn sống khiêm nhường. Chúa hiểu lòng tôi, Chúa biết tôi mến Chúa. Ngay bây giờ phải sống trong sự số sáng, vì chúng ta đang ở vào tháng của Tình yêu.

CHÚA NHẬT 12/6

Tuần này xem như không tệ lắm. Tuy nhiên vẫn phải hối hận vì thiếu tập trung trong lớp, đặc biệt giờ văn chương vì muốn tỏ mình lanh trí nên đã có những tiếng vô ích và ồn ã; chia trí một ít khi lần chuỗi, khi nguyện ngắm, lo ra nhiều trong giờ xét mình trưa. Thế là chưa đi đến đâu cả. Cần thêm nỗ lực, chú ý và khiêm nhường. Cái tội tôi đang mang là thiếu trật tự ngay trong việc thiêng liêng, đang khi tôi hằng hái kêu gào và bảo kẻ khác giữ trật tự.

Tôi phải triệt để theo lối này, là những gì mình chưa cố gắng thực hiện nơi mình thì đừng có khuyên kẻ khác, vì tôi hay làm ngược, Ví dụ, tôi khuyên kẻ khác mến Chúa Giêsu Thánh Thể, làm cho kẻ nghe có quan niệm tốt đối với tôi, khi nghe tôi nói rất hùng hồn; mà thật ra tôi còn xa ngàn dặm, thua cả bạn bè. Trong đời sống thiêng liêng tôi cần thực hiện cho có phương pháp. Ví dụ, khi xét mình, tôi nên chọn một trong các tật xấu của mình, rồi đặc biệt và thẳng thắn lưu ý một điểm đó thôi. Trong tuần này, tôi sẽ chú ý hơn trong giờ văn chương, tập cầm trí hơn trong giờ suy ngắm, lần chuỗi và xét mình tôi cách tổng quát. Ngoài ra, bao giờ tật kiêu ngạo cũng phải được theo dõi luôn trong mọi lúc, đặc biệt khi giao tiếp với kẻ khác, không nói về mình trong các buổi họp mặt, phải che giấu lỗi của anh em và không bao giờ nói ra hay gây dịp cho kẻ khác phát giác được sự lầm lỗi của anh em.

TÌNH TÂM THÁNG 19/6

Nếu tuần này thấy mình kết hợp với Chúa Giêsu hơn, nhờ ơn Chúa tôi đã được nhiều tư tưởng hay, nhiều tâm tình tốt, chắc rằng tôi đã gặp nguồn vui trong Thánh Tâm, đặc biệt

khi rước lễ ngày thứ Sáu. Nhưng tôi lại không làm hài lòng Trái Tim Chúa, vì vẫn tái phạm những lỗi mà tôi đã hối hận kỹ trước đây. Như: nói lời vô ích trong lớp, không tập trung đủ khi lần chuỗi, suy ngẫm và xét mình ban tối không mấy kết quả. Tôi tạo thêm gai bao Trái Tim Chúa! Thế nghĩa là? Là tôi không yêu mến như tôi đã hứa, yêu mến bằng miệng mà thiếu hành động. Đáng buồn nhất là vì không trung thành thi hành điều tôi đã bao lần dốc quyết là không một tiếng nói về chính mình, dù là cái xấu của mình, hoặc là chỉ nói cái tốt của anh em thôi....

LỄ THÁNH LUY 21/6

Chúa nhật cách đây hai hôm, vì chuông báo hiệu chầm dứt giờ tĩnh tâm làm tôi phải bỏ dở dang trang nhật ký, nay ngày kính Thánh Luy Goudaga, tôi xin viết tiếp. Lần trước tôi thấy mình thiếu sót trong sự khiêm nhường. Do đó phải hết sức chú ý và canh chừng gặt gao mình về điểm này. Về tật kiêu căng đã nhập vào xương tủy đến đổi hết giờ mình sai, mà lại tưởng mình làm phải, bác ái với anh em. May mà những dịp bắt tôi phải hạ mình có rất nhiều.

Ví dụ, hôm nay đến lượt tôi đưa hào quang ra vào giờ kinh chiều, tôi đã sửa bộ mặt kỳ dị mà chính tôi đã có lần phê bình nơi anh em. Mọi người đã cười tôi, đáng kiếp; lần sau sẽ khiêm nhường hơn và hành sự hảnh hoi hơn. Và lại, với tư cách là niên trưởng, tôi đã làm gương xấu cho kẻ khác. Dù sao, xin dâng sự nhục nhã này kính thánh Luy. Nhưng, không nên tái phạm, tháng hè này tôi sẽ học kỹ các nghi lễ.

Không những cẩn thận trong lời nói, còn phải rất tập trung trong giờ đạo đức, năng dùng lời nguyện tắt.... Thánh Luy chứng cho sự dốc quyết này, người sẽ giúp tôi thực hiện.

CHÚA NHẬT 10/7

Những ngày qua tẻ quá! Ít lòng mến Chúa. Đã được ơn mới, là vừa nhận hai chức một và hai, thế mà cứ đứng lì ra đó. Sẽ có nhiều bài thi cuối niên học, vì mệt nhọc, nên lười thôi trong việc đạo đức, viếng Thánh Thể và xét mình. Hiện giờ các

lo lắng phiền muộn đã qua, tháng hè sắp đến. Quá lắm rồi, đừng làm phiền Chúa Giêsu nữa. Xin Chúa giúp con, con ở với Chúa luôn mãi.

THỨ BA 19/7

“Lạy Thầy, xin cứu chúng con, chúng con chết mất!”
(Mt 8,25)

Vừa qua ba hôm hè. Thế mà đã mệt, nhìn bao cảnh khổ, sống giữa ngờ vực, lo sợ không ngừng, bao lần tôi khóc và kêu van. Nhục quá! Tôi tận tình cố gắng để làm việc hẳn hoi, yêu những người có vẻ không mấy thích tôi, thế mà họ nhìn tôi bằng cặp mắt ngờ vực, tránh động đến vài điểm không muốn đề cập đến vài vấn đề. Khổ quá! Phải chăng, chỉ tại tôi in trí thôi. Tôi mong là tôi hiểu sai, tôi muốn là tôi hiểu lầm, tuy vậy lòng này vẫn đau khổ; đau khổ trong khi tôi mong được hạnh phúc.

Đang khi tôi tìm làm vừa ý họ, người ta lại bỏ rơi tôi. Ai thấy rõ nỗi khổ của tôi, ngoài Chúa Giêsu. Chỉ có Chúa biết, vì tôi chỉ tâm sự với mình Chúa, xin mình Chúa sắp xếp cho tôi, không phải chấm dứt buồn khổ, mà là chấm dứt những câu chuyện đã gây ra và kết thúc không đến đâu.

Hè này tôi đặc biệt khiêm nhường và yêu mến. Nhất là khiêm nhường trong tư tưởng, vì nếu tôi có khiêm nhường, tức không kiêu căng, chắc chắn không xảy ra những việc lỗi thôi như đã xảy ra. Càng đi tới, tôi càng thấy phải khiêm nhường. Nếu khiêm nhường, tôi sẽ bớt đau khổ, dù đau khổ có lớn lao vẫn chưa sánh được với sự đau khổ của Giêsu, Maria và các Thánh.

Yêu mến đặc biệt phải có khi tôi ở nhà thờ và làm những việc đạo đức.

Hè không còn giờ văn chương và khoa học, nhưng Bí tích Thánh Thể là nhà trường trên trời vừa mở ra cho tôi với một giáo sư rất có thực tài là chính Đức Giêsu Kitô. Hai khoa chính được dạy là yêu thương và khiêm nhường.

Tôi sẽ đi học trường Giêsu để luôn luôn mến yêu và khiêm nhường. Xin Chúa và Mẹ hỗ trợ, để tôi xứng đáng nghe lời chỉ giáo cao quý một cách hữu ích; cựu học viên của trường là các Thánh, những mẫu gương cho tôi; đồng chí của tôi là những tâm hồn công chính sống để làm vinh danh Chúa và mở rộng bờ cõi nước Chúa Kitô.

Nhưng, tôi thấy mình cần khiêm nhường hơn tình yêu, vì khiêm nhường là đường vững chắc đưa đến tình yêu, do đó tôi nỗ lực đạt được đức này. Như đã dự liệu lúc tĩnh tâm, là mỗi chiều tôi sẽ ghi những sơ suất đặc biệt về mặt này, để ngày mai sửa chữa.

Chỉ cần khiêm nhường và tình yêu, các sự khác tùy Chúa. Nếu Chúa muốn tôi tiếp tục chịu khổ nhục xin vâng ý Chúa, chỉ xin ơn cao trọng là được đau khổ với Chúa và vì Chúa.

Phải can đảm giữa khổ nhục, vì đây chỉ mới là giáo đầu cho những gì sẽ tới mai sau ở chức linh mục, linh mục của tất cả vì Chúa Giêsu. Xin Mẹ bảo trợ, xin Thiên Thần bản mệnh đánh thức, xin Gioan Berchmans quý yêu cùng đi và gìn giữ trong sự bình tĩnh, an bình và đứng đắn mà ngài là mẫu gương, hiếm có.

Phần thưởng mà tôi mong Chúa Giêsu trả cho công việc tôi làm, là như Thánh Camilô Lellis: “Đau khổ và chịu nhục vì Chúa”. Amen

CHIỀU HÔM ẤY 19/7

Lần chuỗi với gia đình, và đọc nhật tụng kính Đức Maria phải tập trung hơn, xem chừng hôm nay hà tiện lời nguyện tắt. Mai sẽ khá hơn.

Phần khác, hôm nay già chuyện làm mất giờ ở dưới bếp.

Về tính tự ái (bạn thân tín của tôi) hôm nay xem chừng nó chịu nghe tôi; đặc biệt là vì hôm nay tôi đã can đảm đến thăm ông bạn ở Baccanello, ông này xem chừng đã đóng vai

chính trong việc tố cáo tôi với các bề trên, dịp nghỉ lễ Hiện xuống vừa qua. Ông ta tiếp tôi tương đối lạnh nhạt.

Dù sao, đó là dịp cho tôi thêm khiêm nhường, mai này nếu gặp những chuyện tương đương, tôi sẽ đàn áp tính tự ái và sẽ tự nhủ: hay cho mi; mi đáng được cư xử như thế; người ta có tiếp mi, dù rất lạnh nhạt cũng là quá vinh dự cho mi rồi, vì mi tội lỗi, ngu si và thối nát.

CHIỀU THỨ TƯ 20/7

Vẫn phải:

1. Tập trung hơn trong khi cầu nguyện.
2. Bớt ngủ gật khi nguyện ngắm.
3. Đọc nhiều lời nguyện tắt hơn.

Đó là ba lỗi lầm của tôi hôm nay. Còn thằng bạn tự ái của tôi, xem chừng hôm nay nó im hơi lặng tiếng. Để mai rồi xem. Xin Chúa đến cứu con. Chúa biết con mến Chúa.

THỨ NĂM 21/7

Hôm nay lần chuỗi không tập trung mấy, chắc Mẹ Maria không hài lòng. Như thế là ?

Nhiều ngày hè đã qua, tôi phải làm việc nghiêm chỉnh hơn. Vậy, ngày mai, tôi bắt đầu thêm giờ viếng Thánh Thể phụ vào buổi trưa. Qua sách Viếng Thánh Thể của Thánh Alphongsô, Chúa Giêsu đã soi cho tôi hiểu rõ là Chúa rất thích thú khi chung sống với loài người. Thế mà, nhà thờ bé nhỏ của họ đạo tôi đã bị bỏ hoang, không ai tới gặp, Chúa và tôi trong ngày đôi ba lần gặp nhau, thế là đúng, vì tôi có giờ, tôi sẽ đi thêm vài lần để thăm Ngài ít ra để chào hỏi Ngài. Chúa sẽ hài lòng. Và Chúa sẽ trả lại cho tôi cũng như thế.

THỨ SÁU 22/7

Lại thiếu tập trung lần chuỗi được sao? Thôi để mai xem.

Cần chuẩn bị để khởi ngữ khi học. Khi trò chuyện đừng nói nhiều như hôm nay, tuy hôm nay không nói gì để phải hối hận, nhưng ngôn ngữ bao giờ cũng rất đúng là: “nói nhiều lỗi nhiều” (Cn 10,9).

Ngay về những tư tưởng, dù nó tốt và đến bất ngờ trong trí óc làm tôi thích thú, tôi vẫn phải cẩn thận, để khỏi chia trí; muốn tập trung tâm trí cần phải dùng nhiều lời nguyện tắt, nhiều hơn mãi.

THỨ BẢY 23/7

Xét kỹ lại, hôm nay còn lặp lại lỗi cũ là: đến đâu cũng nói dong dài, thật giống một tên siêng nói nhất thế giới.

Nói hăng quá, không kịp nhớ, nhưng suy nghĩ kỹ lại thấy hối hận; ngăn ngừa trước là hơn. Thật ra tôi không nói xấu ai, nhưng cũng phải coi chừng. Đó cũng do tự ái muốn tỏ mình là người bất thiệp.

Ôi! ông bạn tôi ơi, hãy biết mình, rồi sẽ thôi nói nhiều và nhờ đó mà tập trung hơn khi cầu nguyện, và mới siêng đọc lời nguyện tắt: “Giêsu xin thương xót con”.

CHÚA NHẬT 24/7

Vẫn tật không làm việc gì cho hẳn hoi việc đó, như lần chuỗi thiếu tập trung. Hôm nay viếng Thánh Thể cũng giảm đi.

Biết bao nhiêu lý do để hạ mình. Cái “tôi” còn đó, ơn Chúa làm sao có.

Mai, tôi sẽ tỉ mỉ, làm việc gì cũng thật chín chắn: suy ngắm, lần chuỗi, nhật tụng, viếng Thánh Thể, - và luôn luôn khiêm nhường, Chúa thương mới giúp đỡ. Dù người nhà có làm phiền, tôi sẽ không có một lời bực tức. Xin Giêsu canh chừng giữm con.

THỨ HAI 25/7

Chiều nay tôi đã phải khóc với cha sở, khóc với Chúa Giêsu, xin Chúa nhận nỗi lo buồn và nước mắt của con mà tẩy

rửa tội lỗi con; vì sự đau buồn đó xin cho con khiêm nhường và thương giúp gia đình con. Maria xin cứu giúp con.

TĨNH TÂM THÁNG 26/7

Nhìn lại một tháng sắp qua, biết bao lần chia trí và thiếu khiêm nhường: cần tập trung như khi ở chủng viện, cần nhiều khiêm nhường trong tháng hè. Có lẽ chia trí phần nào đã nhẹ đi (tuy không khỏi hẳn). Vậy tôi sẽ chú ý nhiều đến sự khiêm nhường, cố đứng vững trong mọi thử thách, hiện rất nhiều. Tôi thấy có một nguồn năng đỡ lớn lao, nhờ hòa hợp tư tưởng và tâm tình với Giêsu Thánh Thể. Ngài là bạn tôi, chúng tôi yêu nhau chân thành, và yêu Giêsu đi theo sự khiêm nhường. Trước Thánh Thể, tôi luôn bày tâm sự, nói lên mọi lo âu buồn phiền, nhờ Ngài mà tôi được ơn kiên nhẫn trong những thử thách hiện nay gập ghềnh liên miên, Chúa giúp tôi đem lại sự bình an cho gia đình đang buồn rầu quá lẽ. Chúa dạy con thương người lân cận, tha thứ và khoan dung đối với tội xấu của họ. Nếu tôi bị chửi bới, bỏ rơi đến phát khóc, gần Thánh Thể tôi thấy mình được an ủi vì được giống Giêsu, còn hơn tôi, Ngài bị xúc phạm, bỏ rơi, nhưng vẫn thương mọi người, nhờ vậy, nước mắt càng đắng cay, càng quý báu càng được công nghiệp, tôi sẽ không chán nản, vì thấy mình được vinh dự chịu đôi sự khó vì Giêsu, Ngài đã chết trên thập giá vì tôi, và đang tự tù hãm mình trong nhà tạm cũng vì yêu tôi.

Tiến trên đường gian nan, tôi càng thêm hiểu rõ sự cao cả của chức linh mục, phục vụ cho tình thương và dân chúng (...). Vậy, tại sao tôi không hạ mình? Tại sao không thỉnh lặng trong mọi trường hợp?

Xin Chúa cho con mến Chúa để con khiêm nhường, càng mến Chúa con sẽ thêm khiêm nhường hơn.

THỨ BA 26/7

Đừng bao giờ để cho mình ngủ trước trưa như sáng hôm nay. Mai sẽ lần chuỗi tập trung hơn. Tại sao không? Như đã hứa trong dịp tĩnh tâm, tôi sẽ uốn lưỡi trước khi nói; không

tranh luận hoặc cho ý kiến khi không cần, như tôi đã làm hôm nay. Kết hợp với Chúa Giêsu và năng nguyện tắt.

“Lạy Chúa, Chúa biết con tội lỗi, nhưng xin thương con; con mến Chúa”.

THỨ TƯ 27/7

Khi Cha phó xứ đề cập với tôi một vài vấn đề không hợp ý, tại sao tôi không thỉnh lắng, thật khó hiểu. Tuy không nói gì sai lỗi, nhưng tính tự nhiên lần nào tôi cũng phán quyết như nhà tiên sĩ. Dù sao, khi nói chuyện xong, tôi vẫn thấy mình nói nhiều tuy đã hết sức cẩn thận. Kiêu ngạo đấy.

Hơn nữa, tôi hay lân la xuống bếp, nói chuyện vô ích; tôi phải kiềm chế tính tọc mạch muốn biết những chuyện không liên hệ đến mình.

Phải canh chừng đừng để ngủ gật trong giờ nguyện ngắm như sáng nay, lại còn ít nguyện tắt, lần chuỗi không hẳn hoi như chiều qua.

Chúa ôi, toàn là lỗi! Đáy tài của con làm được những việc như thế đó, liệu mà hạ mình. Giêsu của con, xin thương xót.

THỨ NĂM 28/7

Nhớ, đừng vô ý như hôm nay đi xa cả hai dặm mà đầu không nón.

Phải đọc nhật tụng kính Đức Mẹ cách hẳn hoi hơn. Thiếu kết hợp với Chúa Giêsu để thánh hóa ngày sống; muốn được vậy cần năng nguyện tắt.

THỨ SÁU 29/7

Khô thật! Tình yêu Chúa Giêsu của tôi mỗi ngày nguội dần. Tôi viếng Thánh Thể mỗi ngày được có nửa tiếng vừa vặn trước khi lần chuỗi; trong ngày không mấy khi tôi nhớ đến Ngài. Trong giờ phụng vụ tôi chỉ có mặt cho có vậy thôi. Đã

không tiến, còn lùi, thật xấu hổ; xin Chúa đốt lòng con bằng ngọn lửa nồng nàn của tình yêu Chúa.

THỨ BẢY 30/7

Thấy mình thiếu sót thì càng phải hạ mình. Tôi có sức mà làm thế không. Nay tôi tưởng mình là cậu Sêraphim, mà thật ra tôi là Luxife con, kiêu căng và còn tệ hơn nữa. Ví dụ, hôm nay viếng Thánh Thê rất tệ, vì mãi lo ra, mà hồng khi viếng Thánh Thê, con thuyền sẽ không chạy thẳng. Lăn chuối mà đầu óc đi đâu. Kinh nhật tụng, thôi khỏi nói. Từ nhà tạm Chúa gọi tôi, tôi lại chạy trốn như mọi người ở đời. Tim tôi là tìm gì?

Phải chi năng nguyện tắt. Đã hứa cả ngàn lần mà có thi hành đâu. Vậy, nhờ ơn Chúa, tôi xin thực hành ngay: “Lạy Chúa, nếu Chúa muốn, Chúa có thể làm cho con được sạch” (Lc 5,12).

CHÚA NHẬT 31/7

Chẳng tiến tí nào, hôm nay chỉ xét mình trưa cho có, không đọc kinh lúc chuông trưa. Thôi chấm dứt đi là vừa, xin Chúa thương xót.

Chiều nay tháng bảy qua, tháng khác đến. Tôi sắp qua tháng này, xin Chúa tha thứ mọi sự thất tín, xin dốc lòng canh tân cuộc sống.

Ngày mai bắt đầu mùa tha tội của Thánh Phanxicô, tôi sẽ đi xưng tội để được thật sự trong sạch, xin Giêsu nhân hậu cho tôi ơn trong sạch, đức mến và khiêm nhường thăm sâu như thiên thần của Thánh Phanxicô. Ôi, Giêsu xin đừng bỏ rơi con.

THỨ HAI 1/8

Cần tập trung, nguyện tắt và chú ý nhiều khi lộn chuối. Nên bỏ đi những tư tưởng, dù tốt thật, nhưng làm cho mình chia trí nhiều.

THỨ BA 2/8

Hôm nay cách chung không làm vui lòng Chúa Giêsu. Tôi cách xa Chúa, có viếng Thánh Thể mà... như không có. Xin Chúa cho con khiêm nhường hơn, nhận sự hư vô của mình, để tâm trí kết hợp với Chúa hơn; nếu cứ như thế này, sẽ đi sai đường mất. Xin đừng để xảy ra như thế, ôi Chúa Giêsu, con xin thề từ nay sẽ yêu mến Chúa mãi.

Ôi Giêsu, xin thương và tha thứ.

THỨ TƯ 4/8

Thôi, hãy chấm dứt tấn hài kịch tôi hay diễn đối với Chúa. Suốt ngày Ngài kêu tôi, chiều lại Ngài gọi tôi, kêu xin, nài nỉ tôi, tôi vẫn bỏ rơi Ngài. Xưa nay, chúng tôi nhẹ nhàng với nhau, hôm nay lại xử với nhau cứng cỏi thế này.

Mỗi chiều, sẽ xét lại. “Xin Chúa thương xót”. Rồi ngày mai cũng lỗi lầm, cũng sơ suất, chủng sinh mà sống thế này sao?. Như mọi hôm, ngoài những thiếu sót, chia trí, lo ra lại còn bỏ đọc sách thiêng liêng. Tuy bận việc nhưng việc đạo đức phải ưu tiên.

Vậy, xin nói thẳng, là cần chấm dứt những loại sơ suất rõ ràng và nặng tái phạm; những điểm khác sẽ giải quyết từ từ. Thiên Thần bản mệnh và Gioan Berchmans thân yêu minh chứng cho quyết định và lời dộc lòng của tôi: hoặc là mai này viếng Thánh Thể và lần chuỗi hần hoi, bằng không thứ Sáu sẽ nhịn đói luôn buổi sáng, nguyện ngắm hai tiếng. Tính toán lại: tôi muốn làm hết cả hai điều.

Ôi Giêsu, xin Chúa chịu khó xem chừng con tí nào.

THỨ NĂM 4/8

Hôm nay cũng làm được chút ít, tuy không làm tất cả những gì phải làm. Viếng Chúa không sốt sắng lắm, lần chuỗi vẫn chia trí một ít. Hôm nay, bằng lòng vậy thôi. Mai sẽ liệu thêm.

Ai nói nghịch, vẫn còn phiền chưa hết. Ngoài viếng Thánh Thể hôm nay có lần chuỗi, đọc nhật tụng kính Đức Mẹ.

Cần thận đừng đấu lý với cha phó, đôi khi quá trớn đề bênh vực những người hay những hành động thật ra đáng trách, mà tôi tự cho là không; đôi khi có vẻ châm chọc, ai cũng biết; hoặc nói cách khô hài dù rằng muốn đề cập vấn đề cách nghiêm chỉnh; thái quá bao giờ cũng không tốt, chuyện bé lắm lúc có thể xé ra to. Thôi liệu đấy; hãy sống khiêm nhường và sẽ không làm phiền ai. Ôi Giêsu!

THỨ SÁU 5/8

Hôm nay bỏ qua phận sự giúp các em tôi đọc kinh. Vì mến Mẹ tôi xin hứa trung thành điểm này nhân dịp bắt đầu cửu nhật.

Trưa ăn xong, ngủ hơi nhiều. Sẽ cho đồng hồ reo. Bốn mươi lăm phút đã quá đủ.

Mai bắt đầu chín ngày kính Đức Mẹ mông triệu, cần sốt sắng kết hợp với Chúa Giêsu qua lời nguyện tắt mà tôi rất cần đến.

Giêsu Maria, hãy nên mỗi tình duy nhất của con.

THỨ HAI 8/8

Đau răng quá, hai hôm không viết nhật ký được. Đây là dịp hãm mình vì Chúa, nhưng cũng tại nó mà chia trí khá nhiều.

Đã nghĩ, ngày mai sẽ đền tội vì sơ suất hai việc chính: Viếng Thánh Thể và lần chuỗi.

Thú thật, tôi không chăm chú đến cửu nhật, nên không mấy kết quả.

Thôi, phải sốt sắng lại. Không làm gì lớn lao lạ lùng, nhưng phải rất hăng hái trong việc thường ngày, trong sự kết hợp với Giêsu, hướng về Maria như ông bạn Carminatri đã viết thư cho tôi hồi sáng. Ôi Maria.

THỨ BA 8/9

Trước việc đạo đức, tôi phải nhớ câu: “Hãy chuẩn bị tâm hồn trước khi cầu nguyện” (Hc 18,23).

Như các thánh, khi đọc phải bình thần đừng chia trí về việc học hay việc gì khác. Không tiên tí nào hoặc dễ nản chí.

Xin Giêsu Maria cho con chút sốt sắng, để khỏi khô khan mất.

THỨ SÁU 12/8

Hôm kia không có nên, hôm qua hết mục, hai bữa không viết nhật ký.

Tuy mấy ngày qua không có lỗi gì nặng, nhưng chẳng có đức nào. Đứng lì, chẳng tiến được một bước. Phải chẳng tại thiếu chú ý, không so sánh hôm nay với ngày qua để xem tiến lùi ra sao, xét mình trưa vì mục đích đó, tuy tôi cho rằng mình đã xét mình kỹ. Nhiều điểm không thành công, đúng hơn là lỗi thôi, như viếng Thánh Thể, lần chuỗi và nguyện tắt.

Thật ra tôi xét mình có thiện chí, chính là nhờ ơn Chúa, xin tạ ơn Ngài. Nhưng hỏa ngục đầy dẫy người thiện chí, do đó tôi cần nên lành nên thánh! Vậy, cần đổi lối sống. Mai sẽ xưng tội và đặc biệt sống đời sốt sắng tôn sùng Mẹ Maria rất khả ái. Tôi sẽ chẳng bao giờ nói với ai về một lỗi rất nhỏ mọn mà có khi chỉ có tôi thấy nơi kẻ khác dù với người thân tín. Ôi Maria!

THỨ BẢY 13/8

Hôm nay, cách tổng quát, tiến hơn các ngày khác. Tuy nhiên, vẫn có chút lỗi thôi trong sự kết hợp với Giêsu và Maria qua lời nguyện tắt, viếng Thánh Thể, lần chuỗi và nhật tụng kính Đức Mẹ. Tránh đề cập những vấn đề làm cho đôi kẻ dễ nổi xung, vì làm có cho họ mất bình tĩnh vô căn cứ trong những việc không có lợi gì cho lòng đạo đức.

Ôi Maria! Mẹ không đến trợ lực lúc này con đang cần, con sẽ là chủng sinh loại gì, và mai này ra thứ linh mục nào!

THỨ HAI 15/8

Hôm nay: nguyện ngắm, viếng Thánh Thể, sách thiêng liêng, xét mình riêng, tất cả đều bay bổng. Nhưng, không cách nào khác được. Chắc Mẹ Maria cũng hý xả, vì con phải góp sức dọn mừng lễ này, là lễ long trọng nhất trong năm cho làng nghèo của con.

CHIỀU THỨ BA 16/8

Hôm nay, suýt nữa tôi lại rơi vào lỗi mà kỳ nghỉ lễ Hiện xuống vừa qua đã khiến tôi bị quở trách nặng, là muốn nói những chuyện mà chúng sinh không nên dự vào.

Thật ra, theo tôi, đã hết sức tế nhị, và chỉ đề cập đến đức đơn sơ, vâng lời, nhiệt tâm với Bề Trên và cái thiện ích mà người ta chờ đợi nơi linh mục. Tôi chỉ nói với cha phó, và cũng tại ngài đặt vấn đề trước, và trước đó tôi cũng đề nghị thôi đừng nói tới. Dù sao, đây là những câu chuyện mà các Bề Trên không bằng lòng, không phải phận sự của tôi để xét đoán. Tôi phải hết sức ở ngoài mọi cuộc bàn cãi về vấn đề này, và chỉ cần phải cầu nguyện để cho tất cả những gì mà linh mục làm được sáng danh Chúa.

Thật vậy, chính bữa cơm trưa tại nhà Cha sở dịp lễ Mừng triệu, có các inh mục họp mặt đã đốt lòng tôi sốt nóng như trên; nhưng cũng vì kiêu ngạo là trước nhất. Không nên làm thế nữa, nhất là vì sau đó mọi việc đạo đức bị xáo trộn: hôm nay tôi đã xén bỏ một phần là đọc sách thiêng liêng, còn việc viếng Thánh Thể, lần chuỗi nguyện ngắm thì không ra gì.

Ôi Giêsu chừng nào con mới bắt đầu làm đẹp lòng Chúa?

THỨ TƯ 17/8

Cám ơn Chúa, hôm nay tương đối yên ổn. Đau răng hồi sáng lại càng làm cho ngày thêm đẹp. Nhưng, vẫn không khỏi lỗi vì đã muốn ngủ khi nguyện ngắm, kinh chiều đọc vội thiếu tập trung, không được một lời nguyện tắt.

Hôm nay được tin một người trong họ đạo qua đời, tôi có ngay ý nghĩ: nếu tôi chết, tôi có hài lòng với cuộc sống hiện tại của tôi không? Nếu khi chết mà tôi như thế này, chắc là không có gì gọi là bảo đảm. Phải, ước gì tôi được cái chết của người công chính (x. Ds 23,10), nhưng cho được vậy, tôi cần sống đời sống của người lành.

THỨ NĂM 18/8

Đừng quên, phận vụ của tôi là phải tránh tội và đồng thời phải làm lành. Hôm nay tôi vẫn có lỗi vì đã chia trí nhiều khi viếng Thánh Thể và lần chuỗi; vả lại tôi để vào giờ chót mới viếng Thánh Thể. Đối với Chúa Giêsu không nên đặt Ngài vào chỗ rốt.

Ôi Giêsu, chừng nào con mới được chút sốt sắng?

THỨ SÁU 19/8

Khi sáng ở nhà bếp, và suốt ngày không có nói lời vô ích, chăm chỉ hơn trong việc đạo đức và học hành, đặc biệt khi lần chuỗi và kinh nhật tụng Đức Mẹ. Tội nghiệp Mẹ, chưa có lần nào con làm cho Mẹ vui lòng. Ngày mai, thứ bảy ngày con xin dâng kính Mẹ.

Với bao nhiêu ơn Chúa ban đáng lý ra con đã là vị thánh cả, nhưng trái lại, thật là xấu hổ vì con rất tội lỗi!

THỨ BẢY 20/8

Hôm nay lại là ngày đàn độn. Sáng này lân la với cha phó, rồi qua ông bác sĩ, chẳng làm gì cho có ích lợi. Cần lưu ý hai điều:

1. Cần sốt sắng và chú ý hơn để dọn mình nhận các Bí tích, đặc biệt phép Thánh Thể.
2. Cần mai danh ẩn tích thật nhiều, càng nhiều càng tốt, tránh đề cập đến những vấn đề không liên hệ gì đến mình, như đã nói trước; đừng ra vẻ thông minh, chỉ đường vẽ lối phải theo

cho hai bạn Pierre và Paul. Việc hy sinh bé nhỏ này Chúa muốn tôi chấp nhận.

Ôi Giêsu xin cứu con khỏi tính nguội lạnh.

CHÚA NHẬT 21/8

Ngày mai con sẽ hành hương kính Thánh Alêson, đề xin ơn làm tròn phận vụ người chủng sinh.

Xin thương con rất tội lỗi. Dốc lòng mà không giữ. Tội thì nhiều, mến Chúa không bao nhiêu. Hứa rồi bỏ qua.

THỨ BA 23/8

Thấy mình hèn nhát trong việc phụng sự Chúa. Thật là nhục nhã, con chỉ biết kêu: xin Giêsu thương xót con.

THỨ TƯ 24/8

Tuy không tệ như hôm qua, nhưng vẫn không tốt gì. Mãi chia trí trong giờ kinh nguyện. Cũng tại vì mãi nhớ các cuộc lễ kính Thánh Alêson. Cần thắng tính bông bột để khỏi thành ra như người thiếu phán đoán.

THỨ TƯ TĨNH TÂM 31/8

Những cuộc chuẩn bị, cửu nhật và cuộc lễ long trọng kính Thánh Alêson cản trở tôi thực hiện việc đạo đức, lo ra chia trí. Lễ đã qua cản trở lại bình tĩnh và tĩnh tâm.

Tháng vừa qua rất tệ không cần nhắc lại để khỏi mất giờ, quyền nhật ký làm chứng quá rõ.

Điều làm tôi khiếp sợ là không kiên tâm phụng sự Chúa. Cả ngàn lần như Thánh Augustinô, tôi muốn chỗi dậy nhưng khác với ngài, vì tôi cứ ngã lại mãi.

Tệ hơn nữa, là đã lâu mà không xưng tội, lỗi tại làm biếng và nhiều lý do khác. Nên nhớ Thánh Carôlô xưng tội mỗi ngày đến hai lượt.

Kiều ngạo đã ám trí khôn khiến tôi không biết mình khôn cùng đến mức nào. Hãy chỗi dậy, kìa Chúa muốn tiếp đón thân mật với tôi. Kết quả đặc biệt kỳ tinh tâm này sẽ là:

Viếng Thánh Thể trước khi đến Cha xứ tức khoảng 3 giờ chiều.

Trong câu chuyện, không bao giờ đề cập đến báo chí, thời cuộc, các đảng Giám mục, cũng không xen vào để bênh vực người bị công kích phần nào đích đáng, bởi ngờ rằng mình phải bênh vực họ. Nếu có ai ép buộc quá, tôi sẽ hết sức khôn ngoan thông qua và tỏ ra bác ái trong hết mọi sự.

Thêm nhiều lời nguyện tắt, đặc biệt với Đức Mẹ, hôm qua tôi vừa bắt đầu chín ngày tôn kính Mẹ.

CHIỀU HÔM ẤY

Ngày hôm nay tôi suýt lỗi vào điều hai mà tôi vừa đọc lòng khi tinh tâm. Khôn ngoan, đề cao cảnh giác, Satan quỷ quái hơn mi. Ôi Chúa Giêsu.

THỨ NĂM 1/9

Hôm nay không tệ lắm, nhưng không tốt lắm; phần nào chậm chạp cần sốt sáng hơn khi viếng Thánh Thể và lần chuỗi, vì đang tuần chín ngày kính Đức Mẹ.

Tội nghiệp Mẹ, con yêu Mẹ ít quá. Quên Mẹ luôn! Mai sẽ cố thi hành điều đã hơn cả ngàn lần đọc lòng, là hết sức sốt sáng viếng Thánh Thể và lần chuỗi. Được hai điểm này có lẽ cũng xong.

Ôi Mẹ Maria, chúng con cầu mong và trông cậy.

THỨ SÁU 2/9

Phần nào tiến bộ, cần tập trung hơn trong kinh nhật tụng kính Đức Mẹ và mỗi khi vào nhà thờ. Ngoài ra năng nguyện tắt vì rất có lợi. Ngợi khen Chúa Giêsu!

THỨ BẢY 3/9

Ngày yên tĩnh. Quá yên tĩnh nữa là khác, vì đã tránh không để mình hoạt động cách bùng bột. Lần chuỗi, kinh chiều phải khá hơn chút nữa.

Chuyện bé xé ra to, đây cũng là bằng chứng của sự thánh thiện của mi đây. Vì vậy, phải khiêm nhường, khiêm nhường nhiều hơn nữa.

Ôi Maria, hôm nay thành Turin đang nhóm Đại hội kính Mẹ kỳ ba, Mẹ nhớ rằng tâm hồn con đang kết hợp, như đưa con hèn nhất, với nhiều tâm hồn vĩ đại thành kính Mẹ, con sốt sắng nài xin Mẹ xuống ơn cho Giáo hội và cho người tội lỗi.

CHÚA NHẬT 4/9

Rất cần phải nghiêm chỉnh trong nhà thờ và trong các nghi lễ trước dân chúng. Năng nhớ Đức Mẹ, vẫn cố viếng Thánh Thể sốt sắng, nguyện tắt hẳn hoi, đặc biệt những lời khích lệ khiêm nhường. Ôi Maria!

THỨ HAI 5/9

Mỗi sáng, khi rước lễ sao buồn ngủ quá, cần tìm cách thắng nó. Cần chấm dứt sự chia trí khi lần chuỗi, biết bao giờ tôi mới làm vui lòng Mẹ tôi? Mấy hôm nay tại Turin, nhiều giám mục, tín hữu đang làm rạng rỡ danh Nữ vương thiên đường, thật là những ngày vui, khải hoàn cho Mẹ, xin hiệp sự hèn mọn của con với những lời nguyện tắt, đặc biệt lần chuỗi. Ôi Maria!

THỨ BA 6/9

Thật không hiểu nổi, hứa thì nhiều, làm không bao nhiêu. Tại sao tôi thề sông hện biển, rồi chẳng có gì cả. Ít là tôi biết khiêm nhường.

Phí nhiều giờ cãi ký với cha phó, quên rằng: “nói nhiều, lỗi nhiều” (Cn 10,9). Mê ăn, ăn nhiều trái cây quá. Cẩn thận,

hãy hãm mình, tập trung, đừng mê ăn. Linh được cho linh hồn và món quà tặng Mẹ nhân tuần chín ngày kính Sinh nhật của Mẹ là thế đó sao!

Maria! Maria!

THỨ TƯ 7/9

Khi học bài, cần lời nguyện tắt để có được ánh sáng trong lúc khó khăn, vì tôi thiếu thông minh cần sự thúc đẩy. Ăn tối rồi, ngồi nán lại nhà bếp, gia đình kể lể toàn những sự buồn phiền, khiến lòng tôi sầu khổ, do đó dễ quên luật lớn nhất là đức ái. Vậy, lần chuỗi xong, nói đôi lời tôi sẽ rút lui ngay.

Nhiều thứ rắc rối! cái khổ của tôi khác cái khổ của người nhà, bà con cha mẹ khổ phần xác, vật chất; còn tôi khổ vì lo cho các linh hồn. Cái làm cho tôi khổ nhất, là khi biết rằng những gian nan mà người nhà gặp phải, đã không giúp họ tiến đức, mà còn làm cho họ bị tổn thương về tinh thần.

Lạy Chúa, Chúa đã có kinh nghiệm về những cái khổ xâu xé tâm hồn! xin Mẹ Maria cho người nhà con có đức ái hầu thật tình tha thứ và nhẫn nại chịu đựng thánh giá do những kẻ mà họ cho là kẻ thù đối với gia đình con. Thôi thì hãy cầu nguyện.

THỨ NĂM 8/9

Hôm nay, ngày tốt mà xấu! Tốt vì là ngày sinh nhật của Mẹ Maria; xấu vì bao giờ cũng vậy, lẽ ra phải làm việc cho thật tốt, thì tôi lại làm hư. Như hôm nay, đáng lý phải rất sốt sắng, thì viếng Chúa, xét mình, nguyện tắt đều hồng cả bởi quá chia trí – Thôi nên bình tĩnh lại, tập trung và nguyện rằng: “Xin Chúa thương xót, vì con là kẻ có tội”.

THỨ SÁU 9/9

Hôm nay đáng lý phải khá mà lại tệ. Viếng Chúa kể như không có, nguyện ngắm vừa trễ vừa tẻ, ít làm việc, ít nguyện tắt, mà còn mê ăn, ăn nhiều trái cây đến ăn hết nổi mới thôi. Thật không có gì đáng vui cả. Mai, vì mến Mẹ, tôi sẽ cố

tiền và đền tạ, bằng cách hãm mình, chẳng ăn một trái cây nào. Xin Mẹ Maria cho con thành công.

THỨ BẢY 10/9

Vừa xưng tội xong đã quên mất lời dóc lòng là: lần chuỗi sốt sáng – không mất giờ nói chuyện vô ích.

Mong sự rước lễ sáng mai sẽ thanh tẩy tôi và cho tôi sống đời Chúa Giêsu như Chúa muốn tôi sống.

“Lạy Chúa, xin thương xót và chữa lành con, quả thật con đắc tội với Ngài” (Tv 40,5).

CHÚA NHẬT 11/9

Tôi sợ lâm vào tình trạng của vị giám mục mà Sách Khải huyền đã nói, Chúa mưa ra vì ông không nóng, không lạnh (x. Kh 3,15-16). Thật đáng thương hại. Tôi có ở trong tình trạng này không? Lạ chi, nếu dóc lòng rồi cứ ngã, chắc Chúa Giêsu phải mưa tôi ra khỏi miệng và khỏi trái tim Ngài! Nghĩ thế có đáng sợ không? Có quyết định ra khỏi tình trạng đó chưa?

Xin Chúa giúp con ra khỏi sự uơn hèn thật sự. Ôi Maria!

THỨ HAI 12/9

Hôm nay đi thăm bạn ở Gervasiô. Mất lễ, mất nguyện ngắm, còn ngoài ra thì có làm, nhưng cho qua, như lúc đi đường thường xảy ra như thế.

Khi đó, Mẹ khổ như dao đâm tim Mẹ vì lỗi của con. Thật xấu hổ! Đặc biệt là ngày nay, nhiều lúc nói quá, khéo lại thành nhà diễn thuyết. Cần hãm mình: cẩn thận và tiết độ trong lời nói.

THỨ BA 13/9

Nhiều sơ suất: không những ít làm việc mà còn bỏ xét mình, sách thiêng liêng rất ít. Mình thì vậy. Ngó sơ qua người

ta sẽ cho là mình không xấu lắm: nhưng về khía cạnh phận vụ phải làm không đáp ứng với bao ơn Chúa ban cho điểm này, thì thật là tội hổ, phải tự thú là mình rất có lỗi.

Chiều nào không xét thấy thế, nhưng rồi cũng cứ thế. Nặng tội là đó. Tuần này chuẩn bị lễ Bảy Sự Thương Khó, mà có hãm mình, nguyện tắt gì đâu. Mẹ sầu bi, Mẹ khóc cho con không vì sự vong ân, cho bằng để làm mềm lòng cứng cõi đã man của con đối với Giêsu. Xin vâng!

THỨ TU 14/9

Như chiều qua, lý do không tiến là vì xét mình riêng không kết quả. Mai vì Bảy sự thương khó Mẹ, tôi xin thực hiện điều đã viết ra sau khi xét mình. Xin Chúa giúp con.

THỨ NĂM 15/9

Nước mắt Mẹ thêm cay đắng vì lỗi của con. Hãm mình như không có, hoặc rất ít; lần chuỗi vẫn thiếu cái gì; viếng Thánh Thể rất lười thôi. Đây là trong tuần Kinh Bảy Sự.

Tật khác là ham đọc báo. Trừ khi cha xú đưa báo đọc, thì đọc một ít cho vừa ý ngài; còn tự mình đi tìm, thì nhất định thôi.

Từ nay về sau, sẽ có kế hoạch hơn, đặc biệt xét mình về sự luyện tập khiêm nhường, như lời đốc lòng đã viết lại sau kỳ tĩnh tâm năm, theo phương pháp rất tốt của tác giả Rodriguez.

Lạy Chúa, xin thương xót con!

THỨ BẢY 17/9

Dù bị loại, người cũ trong tôi vẫn xô tôi vào những giấc mộng hỏa hình mà tôi không ngờ; ấy cũng vì mình quá kiêu căng và tội lỗi. Nghĩ mà xấu hổ.

Hấn Chúa nhện tôi. Tại sao còn làm khổ Chúa? Thật tôi muốn điên vì mến Chúa và làm cho kẻ khác mến Chúa.

Mẹ sầu bi đã khóc vì Giêsu đã không được yêu thương mà còn bị xúc phạm; chắc Mẹ cũng khóc vì con. Thôi Mẹ đừng khóc nữa. Con sẽ tận tình yêu mến Chúa Con, và tùy khả năng sẽ làm dịu đau khổ của Mẹ. Bằng cách đưa các tâm hồn về với Giêsu và Mẹ, xin dâng mọi hoạt động mai này cho Mẹ, xin Mẹ giúp con, thanh tẩy nó nên hoàn hảo đúng yêu cầu, sẽ lần chuỗi hần hoi như chưa bao giờ hần hoi như vậy.

THỨ BA 20/9

Cần tập trung nhớ lại điều dốc quyết. Đặc biệt đừng ra về nhà hiền triết, vĩ nhân, trong khi thật ra mình chỉ là cậu thanh niên. Ấy cũng tại bản tính kiêu căng của tôi. Nhẫn nại chấp nhận những rủi ro Chúa gửi: em Gioan 7 tuổi đau nặng, đừng buồn, đừng cau có.

Hãy cầu nguyện trong mọi sự, và mọi sự sẽ xảy ra đúng ý Chúa, để tôn vinh và sáng danh Chúa.

Vâng, “để danh Chúa cả sáng”. Amen.

THỨ TƯ 21/9

Đừng vì sở thích như mê ăn chẳng hạn mà đành dời giờ đạo đức, khác nào bỏ Chúa mà chọn Baraba, nhục cho Chúa và tỏ ra mình không yêu Chúa. Và lại Chúa không thích việc nửa chừng, cách như cho Chúa vay.

Giêsu Maria xin cứu con!

THỨ NĂM 22/9

Buồn quá! Sợ quá, sợ cho sinh mạng của em Gioan, con cầu xin, xin Chúa nhậm lời. Chiều nay nghĩ kỹ, tôi phát khóc. Nằm trên giường, tôi tự hỏi, nếu giờ này ra trước tòa phán xét, sẽ ra sao? Chắc là hỏa ngục; nếu không, nhất định đi luyện tội. Nghĩ đến luyện tội mà rùng mình.

Khốn cùng như tôi, cái gì sẽ xảy đến? Mong rằng tôi cũng được chết lành, vì tôi vẫn có chút lòng mến Chúa. Đang

ngĩ như thế, mà tính kiêu ngạo cũng lọt vào, tôi tưởng tượng như mọi người sẽ bảo về tôi: “Anh ta chết tốt như thiên thần”.

Đúng là mình hư hèn. Tôi cần phải chết ngay bây giờ cho chính mình để bay thẳng về tình yêu Chúa, và nếu được sẽ thoát luyện hình.

Ôi Giêsu xin thương kẻ khốn hèn, xin nhìn đến ít là chút lòng con muốn mến Chúa và làm cho kẻ khác mến Chúa vì Chúa dễ mến, xứng đáng được yêu mến, không gì đáng mến bằng.

Ôi Maria xin cho em Gioan lành bệnh.

THỨ SÁU 23/9

Nghĩ đến luyện tội, sợ quá, nhưng không sao làm phận sự và việc đạo đức cách hoàn toàn hơn được. Cần tránh sự giao động khi đi thăm bệnh nhân, cần bác ái hơn khi nói chuyện với kẻ khác. Việc này cũ lắm rồi. Mấy hôm nay Chúa gửi thánh giá có phần nặng cho tôi. Chúc tụng Chúa. Nhờ thánh giá con giống Chúa hơn và đền tội con được phần nào. Ngợi khen Chúa.

THỨ BẢY 24/9

Sáng nay phần nào mất trật tự; chiều nay lại có những cử chỉ không đẹp với những người đến để chăm sóc cho em tôi. Cần bình tĩnh hơn.

Câm miệng thật khổ biết mấy, đôi khi tưởng rằng nên nói mà tôi vẫn im hơi lặng tiếng. Vậy càng sáng danh Chúa, ích lợi cho linh hồn tôi và xin cho em Gioan chóng lành bệnh.

Càng rắc rối, tôi càng tin tưởng phó mình trong tay Chúa, và tôi vui mừng, ôi các nam nữ tu sĩ, quý vị được xa mọi nỗi lo âu của đời để sống bên Chúa. Tôi thêm địa vị của quý vị.

Nhưng Giêsu muốn tôi phải vác thánh giá Ngài gửi. Muôn vạn lần chúc tụng Chúa.

CHIỀU CHÚA NHẬT 25/9

Hôm nay, cây thánh giá kinh hoàng đã đến với tôi, nghĩ tới tôi rụng rời.

Người cha đã hy sinh tất cả cho tôi, đang huấn luyện, đã đưa tôi về chức linh mục, cha xứ F.Rebuzzini, cha đáng thương, ngài chết bất đắc kỳ tử⁵.

Chúa quá rõ: tìm con như vỡ ra. Sáng nay, chân con rụng rời. Tim như đình đống, khóc không còn nước mắt.

Tôi không còn khóc được, tôi chết đứng ra đó, lặng nhìn cha xứ nằm dưới đất, miệng há ra đầy những máu, mắt nhắm lại. Ôi, con làm sao quên được cảnh tượng này – con không dám nhắc tới nữa – thật là giống cảnh tượng Chúa chết và khi hạ xác xuống khỏi thánh giá Ngài không nói gì với con, không nhìn con nữa.

Chiều qua, cha nói: “Tù già con”. Có ngờ rằng hôm nay không bao giờ gặp cha lại. Thôi, chỉ còn thiên đàng. Phải, từ thiên đàng, cha đang nhìn, đang mỉm cười với con và chúc lành cho con.

Ngài đã cho con bao nhiêu bài học. Tuy cái chết có bất ngờ, nhưng ngài đã chuẩn bị từ bảy mươi ba năm qua. Ngài chết đúng lúc ngài vừa thắng, thắng con bệnh mà ngài mắc phải tu lâu, ngài thắng để đi vào nhà thờ dâng lễ. Thật là cái chết quý hóa, ước gì tôi hưởng được cái chết như thế này.

Như tôi đã nói, cái thế mà ngài ngã ra chết, cho tôi nhận định rằng, ngài đang quỳ gối, bởi đã kiệt sức, ngài ngã về phía sau.

Trái Tim Chúa đã cho ngài sống hai mươi sáu năm giữa con chiên, năm vừa qua ngài vừa kỷ niệm hai mươi lăm năm nhận giáo xứ này; năm nay Chúa cho ngài mừng lễ long trọng nhất, lễ đời đời, vì ngài tắt hơi đúng vào Chúa nhật cuối tháng Chín, mà giáo xứ chúng con dâng kính Trái Tim Chúa Giêsu.

---

⁵ *Linh mục này làm cha xứ từ 1872-1898, đã rửa tội cho Đức Gioan XXIII.*

Giờ đây, với con thử thách thật sự do Chúa gửi đến, với cơn đau đớn quá sức suốt đời tôi chưa gặp, tôi sẽ làm sao đây?

Thôi, đừng than vãn nữa, như vậy quá theo bản tính tự nhiên. Cha sở yêu quý giờ này ở đâu? Ngài đang ở cạnh Thánh Tâm Giêsu trên trời, để nêu gương thật sự cho chúng tôi. Hãy hướng về trời, cố sống giống ngài. Ước gì lời ngài cầu cho tôi, là con út của ngài, ước gì lời của tôi cầu xin cho ngài, ước gì đời sống của ngài mà sao tôi không quên được, giúp tôi sống noi gương ngài thật sự. Chiều qua, chúng tôi chỉ tạm từ giả nhau, mong rằng sau khi làm trọn nhiệm vụ Chúa giao ở trần gian, tôi sẽ về thiên đàng gặp lại ngài.

Ước gì gương khiêm tốn, đơn sơ, ngay chính của ngài in sâu vào tâm trí tôi, để tôi đê bẹp được tính kiêu căng mà lớn lên trước mặt Chúa, tôi không phải là tên kiêu hãnh, mà là “người đơn sơ, ngay thẳng và kính sợ Chúa” (G 2,3) như cha sở của tôi.

Giêsu xin thương mở mắt con biết nhìn về những gương xán lạn này.

THỨ HAI 16/9

Hôm nay, phần buồn, phần bận rộn lo việc an táng, tôi đã chia trí và ra ngoài các việc đạo đức. Xét lại thì tâm trí tôi cũng hướng về người mình yêu thương là cha sở. Tôi đau đớn vì yêu ngài, và tình yêu này không phương hại đến tình yêu Chúa, xét vì đối tượng của nó là vị thánh, và mục đích cũng lành thánh.

Tôi đã thành công vì nhận được quyển **GUƠNG CHÚA GIÊSU**, quyển mà ngài dùng trong chủng viện và sau đó chiều nào cũng xem, thật là kỉ niệm vô giá. Nên biết nhờ quyển sách nhỏ này mà ngài nên thánh. Quyển này sẽ là cách yêu quý nhất, là của châu báu nhất của tôi.

THỨ BA 17/9

Hôm nay ngày lễ an táng cha sở yêu quý. Tuy ngài không còn hiện diện bằng thể xác, như vẫn có mặt tinh thần, bằng mối tình hiền phụ, bằng dấu vết của bao đức tính lạ lùng.

Riêng tôi, mồôi, mất ngài là sự thua thiệt quá lớn cho tôi. Thật khổ hết sức, không sao cầm nước mắt được. Chưa bao giờ tôi gặp sự đau đớn như thế này. Tôi như mất trí, không biết làm gì nữa, không giúp được gì, không phụ với ai được gì. Tôi ra như người xa lạ trong thế giới quá mới đối với tôi.

Nhưng thôi, mất ngài, còn Giêsu đang mở rộng tay gọi tôi đến để Chúa an ủi tôi. Trong ngày, khi rảnh việc là tôi tìm đến Chúa, nhờ rước lễ tôi sẽ kết hợp với Chúa vì mục đích trên. Chúa sẽ ban bình an cho tâm hồn đã được cha sở chúc phúc, Chúa sẽ làm cho tôi giống cha đặc biệt trong đức khiêm nhường. Hiện giờ hãy vui chịu, để lấy lại bình tĩnh cho tâm hồn đang xao xuyến; để cầu cho linh hồn lành thánh của cha, tôi sẽ bắt đầu giữ lại các việc đạo đức và sốt sắng đặc biệt hơn. Ôi cha sở ơi! Xin Chúa Giêsu cho con giống ngài.

“Hãy nhìn xem và làm theo mẫu đã chỉ cho ngươi” (Xh 25,40).

THỨ NĂM 29/9

Hôm nay bình tĩnh hơn hôm qua, nhưng chưa hẳn; tỷ dụ, không biết hôm nay tôi đã viếng Thánh Thể chưa.

Mấy ngày rày, cha sở hiện ra trước mắt tôi luôn, thấy mình khác xa ngài quá, làm sao tôi yên tâm được. Gương xán lạn và những ơn mà tôi mắc nợ ngài sẽ làm cho tôi tiến đức và yêu tha nhân hơn không, chưa biết.

Tôi mong lắm vì cha sở rất yêu tôi. Nếu được ơn thúc giục hãm mình đó cũng bù được những ơn mà ngài đã làm cho tôi.

Lạy Chúa xin đừng “để con mồôi” (x. Ga 14,18).

THỨ BẢY 1/10

Hôm nay rất ít nguyện tắt. Viếng Thánh Thê dường như không, lý do: vì Chúa Giêsu như người lạ đối với tôi. Lỗi rất lớn, như tôi đã lưu ý, là vì thiếu suy nghĩ, không trở về với nội tâm. Nếu tôi giữ những điều mà tôi năng dốc lòng, nếu tôi dốc lòng riêng và tổng quát theo đường hướng của tác giả linh mục Rodriguez mà tôi hay đọc đi đọc lại, thì tôi đã tiến và đã phải cảm thấy sự tiến bộ; nhưng không, tôi khác nào như con ốc, chẳng ai thấy gì cả. Hãy bắt đầu lại. Mai, trước hết tôi sẽ làm các việc đạo đức thật hoàn toàn, đặc biệt viếng Thánh Thê và lần chuỗi, cẩn thận không nói về ai cả, dù họ lầm lạc rõ ràng, chỉ trừ khi nói tốt cho họ thì sẽ nói.

Mọi sự sẽ thành công nhờ Mẹ, Mẹ Mân côi, Mẹ uy hùng như đạo binh dàn trận. Xin Mẹ cứu giúp con.

GHI CHÚ DỊP TĨNH TÂM THÁNG SAU NGÀY CHA SỞ REBUZZINI QUA ĐỜI, VỊ THÁNH ĐÃ ĐÁNH DẤU TUỔI TRẺ VÀ ƠN KÊU GỌI CỦA TÔI⁶

21/10/1898

[5]

Tháng hè còn ba hôm nữa. Xin Chúa giúp con trong khoảng thời gian này, được sống là chủng sinh trọn hảo, ước vọng chưa bao giờ thành. Giương của cha sở khả ái quá cố làm cho tôi can đảm, xin Chúa ban bình an và vinh quang muôn thuở cho Ngài. Xin cho con làm nên hai việc: viếng Thánh Thê và lần chuỗi, phần còn lại tự nó sẽ thành.

Ôi Giêsu Thánh Thê, con muốn tiêu hủy mình đi vì yêu Chúa, xin cho con liên kết với Chúa, cho tim con gần tim Chúa, con muốn như Gioan tông đồ. Xin Mẹ Mân côi cho con

---

⁶ *Tiểu đề do chính Đức Gioan XXII ghi vào năm 1962*

tập trung khi lần chuỗi, nhờ lần chuỗi Mẹ sẽ giữ con hòa hợp với Giêsu Thánh Thể. Ngợi khen Giêsu tình yêu, chúc tụng Mẹ Maria vô nhiễm.

24 THÁNG/10

Về kỉ luật, hôm nay khá; thêm nhiều nguyện tắt vẫn không thừa. Viếng Thánh Thể và lần chuỗi đã làm hết sức kỹ lưỡng dù còn đôi chút chia trí. Muốn thành công mỹ mãn cần chuẩn bị trước, Thánh Linh dạy: “Trước khi cầu nguyện con hãy chuẩn bị tâm hồn”.

Giêsu Maria xin bảo vệ con.

THỨ BA 25/10

Hôm nay lễ Thánh Margarita Alacoque, ước gì tôi được lòng tôn sùng và yêu mến Thánh Tâm như ngài.

Hôm nay không tệ, cảm ơn Chúa. Ước gì sống mãi được vậy. Nếu tự cao, thật khốn cùng cho tôi. Gia sản của tôi là tội lỗi.

Hôm nay giáp ba mươi ngày linh hồn thánh thiện của cha sở khả ái về trời. Xin Chúa ban cho ngài sự bình an của Chúa, và thương công cho ngài được vinh danh cùng các thánh.

THỨ TƯ 26/10

Xin Thánh Giuse nhân hậu giúp tôi, vì người có thể lực cạnh bên Chúa và Đức Mẹ.

Thiện ý không thiếu, nhưng kết quả không cần xứng! Không lạ gì chuyện ấy, chỉ xin Chúa cho con đừng nản chí. Sẽ cố tập trung, đặc biệt khi mặc áo buổi sáng: hết sức cẩn thận đừng mất thời giờ. Cẩn thận trong lời nói hén mức tối đa, dù nói việc gì.

THỨ NĂM 26/10

Nên luôn có việc làm, dùng đúng thời giờ là phương pháp tốt nhất để khỏi chia trí. Phải luôn luôn kiểm soát lời nói

bởi nó không được luyện lọc kỹ, thật kỹ, khi nói về tha nhân; canh chừng đừng lộ sự mất bình tĩnh. Cần khiêm nhường hạ mình thăm sâu. Xin Giêsu thương xót con.

THỨ SÁU 28/10

Cần phải bị xách tai thật đau mới được. Hai ngày qua không viếng Thánh Thể cho đủ giờ. Vì vâng lời tôi phải làm việc khác, nhưng nếu đã có sáng kiến đi viếng Thánh Thể sớm hơn, làm gì đã phải hối hận.

Việc khác cũng cần cẩn thận, là kinh nhật tụng kính Đức Mẹ, hôm nay chia trí quá. Xin Mẹ giúp con.

Cẩn thận trong lời nói và nguyện tắt. Xin Giêsu thương xót

THỨ BẢY 29/10

Nhớ cha sở quá cố cũng là dịp chia trí trong giờ viếng Thánh Thể và lần chuỗi. Như thế là không giống ngài. Vì “việc gì cũng phải điều độ” và “mỗi việc có giờ riêng của nó” (Gv 3,1). Nên bớt chuyện trò vô ích với anh chị em trong nhà, cần năng đưa tư tưởng về Chúa nhiều hơn.

Vẫn đứng lì một chỗ. Phải khiêm nhường và biết rằng không ơn Chúa không làm được gì. Mai rước lễ, xin đốt lòng con cháy lửa yêu mến Chúa như các thánh.

CHÚA NHẬT 30/10

Sáng thức dậy đã chia trí, không tập trung đến nhà thờ, đó là lý do phí thời giờ quý báu sau khi rước lễ. Cần ghi lại điểm này để nhớ mãi.

Đáng sợ, là khi bàn chuyện với các linh mục, tôi ra vẻ như linh mục trong cử chỉ và lời nói.

Đúng là chức qui, vì khi đó tôi có vẻ như một linh mục, mà quên mình chỉ còn là một chủng sinh thường. Cũng tại tự ái.

“Xin tỏ ánh sáng cho mắt con rạng ngời, để con khỏi ngủ trong sự chết” (Tv 12,4).

THỨ HAI 31/10

Thứ hai này và thứ hai trước cách biệt nhau quá xa. Hễ đi đâu thì chia trí, không kết hợp với Chúa. “Hãy làm lành lánh dữ, bạn sẽ được một nơi ở muôn đời” (Tv 36,27). Ra đi, là có điều phải hối hận. Như hôm nay nguyện tắt được có vài lần, đếm được ở đầu ngón tay. Bỏ xét mình riêng. Lăn chuổi và kính nhật tụng kính Đức Mẹ đọc cách hững hờ. Chiều nay lại không lo rút lui, nán lại nói chuyện vô ích.

Mai này, lễ Chư Thánh, tôi sẽ làm lại. Xin các thánh nam nữ cầu cho tôi và giúp tôi khiêm nhường. Xin chuẩn bị cho tôi một niên học mới đầy hạnh phúc ở chủng viện.

THỨ BA I/XI

Hôm nay vì sự lịch thiệp phải tiếp các linh mục tại nhà cha phó, nên các việc đạo đức không mấy sốt sắng. Tuy chia trí, nhưng tôi hài lòng phần nào, vì đã tránh được phần nào sự tự cao, tự mãn hay xảy ra cho tôi trong những dịp tương tự.

Tạm thời hãy hạ mình chúc tụng và tạ ơn Chúa. Mong rằng hôm nay không phải là lần đầu và cũng không phải là lần chót, mà anh bạn già tự ái của tôi phải qua sự thử thách và chuốc lấy hậu quả tốt cho nó, bởi nó hay muốn xuất hiện và ra vẻ ta đây thông thái.

Sáng nay rước lễ tương đối tốt. Và hôm nay bắt đầu tháng các linh hồn, lòng tôi buồn rười rượi. Ngày cầu cho các đấng làm sống lại hình dáng cha già khả ái. Không thể nào tả hết các tư tưởng. Tôi sẽ cầu nguyện cho ngài ngày mai, lễ cầu cho các linh hồn. Qua cha Moriani, thầy yêu quý của tôi, cũng là ân nhân của gia đình tôi, tôi thấy như chính cha sở quá cô tiếp tục bảo vệ tôi. Ước gì lời nguyện của tôi giúp ngài thật nhiều, nếu ngài đang cần; tuy ngài đã chết, nhưng bên kia cõi trời vẫn tiếp tục xem sóc bảo vệ tôi như hồi nào còn sinh tiền.

Càng cầu cho cha già, tôi càng tôn sùng phép Minh Thánh, vì tôn sùng Thánh Thể rất hợp với sự cầu cho người quá cố.

Đại xá mới mà Đức Thánh Cha vừa ban dịp chín trăm năm lập lễ các linh hồn (898 – 1898), tôi sẽ dâng đại xá này cho cha sở quá cố để ngài “nghỉ ngơi bình an”.

THỨ TƯ 2/XI

Tôi hối hận vì làm mất thời gian, ít nguyện tắt. Không chống trả mạnh với sự ngu gậy khi suy gẫm. Xin Giêsu thương con, và cho các linh hồn được an nghỉ.

THỨ NĂM 3/XI

Hôm nay phải đi đường xa, dĩ nhiên sống rất tâm thường. Khi trò chuyện tôi hơi bực tức vì người ta không mấy chú trọng đến tôi. Đúng là tự cao, kiêu ngạo thượng thặng. Ít nguyện tắt, xin Chúa thương xót con, vì con muốn mến Chúa.

Mai, thứ Sáu đầu tháng kính Thánh Tâm. Ước gì tôi đền tạ được tội lỗi tôi. Nếu Chúa giúp tôi tại sao không được!

THỨ SÁU 4/XI

Khá hơn hôm qua. Cần tập trung ban sáng để bớt chia trí. Nhờ tập trung tôi sẽ được sự thanh thỏa rất cần để tiến đức và giúp các linh hồn. Giêsu, Maria. Thánh Carôlô!

THỨ BẢY 5/XI

Càng tiến tới, càng thấy rõ tình yêu Chúa đối chiếu với sự vong ân của loài người và của tôi. Thứ bảy mà tôi ít tập trung, hãm mình, nhiều lỗi lầm, sơ suất. Nghĩ đến nhân đức thì hay mà thực hành thì không, ấy cũng tại ý muốn mong manh: “Xin Chúa thương con rất tội lỗi, đừng bỏ con luôn mãi”.

Mai, ngày hè cuối cùng, nhờ ơn Chúa phải thực hành mọi việc thật hân hoan, bất cứ giá nào. Lần chuỗi xin Mẹ cho con được đọc như Thánh J. Berchmans.

CHÚA NHẬT TĨNH TÂM 20/XI

Mấy hôm rồi, trở về chủng viện, tôi rất vui, quá vui cho nên trí tôi bay như bướm, bỏ qua nhưng cái mà thật đáng chú ý. Vì vậy mà chia trí, đặc biệt giờ kinh Chiều không thình lạng đủ trong lớp. Thật ra không lỗi luật chủng viện trong căn bản, nhưng thiếu chất muối là sự giữ luật cách trọn hảo, để việc giữ luật được thêm hương vị, thêm đẹp lòng Chúa và thêm công đức. Khác nào bức họa được tẩy sạch vết nhọ, đã xuất lộ hình, nhưng vẫn còn màn bụi mỏng, làm xốn mắt người xem, tôi khác nào những bức họa cũ lâm vào tình trạng trên. Nếu không dòng ơn Chúa thường chảy vào tôi, nếu không có sự nóng đốt của đức ái, sự khuyết điểm kia là thường, nhưng ở đây nó gây cản trở cho sự trọn hảo.

Theo cách thức làm cho bức họa cũ nên mới như vừa được họa sĩ vẽ xong, cần cho nó qua một lớp dầu, tẩy sạch đối với tôi là tập trung khi mai vừa thức dậy, đừng vui quá, để khỏi ra như thằng khùng. Cần thận khi nói về người khác, đặc biệt hai ông bạn Pierre và Paul; chính qua lời nói mà ông bạn già của tôi xuất hiện lại.

Thêm vào đó, nhiều nguyện tắt, viếng Thánh Thể sốt sắng, xét mình nghiêm nhặt. Đã vậy Chúa còn cất cha Luigi Isacchi (1839 – 1898) cha linh hướng yêu quý của tôi. Tôi cầu cho linh hồn ngài và linh hồn của cha sở của tôi, cả hai vị biết rõ lương tâm và tội xấu của tôi, để rồi hai vị gửi gắm tôi cho Giêsu và Maria, cầu cho tôi khiêm nhường yêu Giêsu tha thiết cùng các linh hồn đã được cứu chuộc bằng giá máu châu báu Chúa.

“Giêsu, Maria, Giuse con rất mến yêu, con muốn sống, muốn gian khổ và chết cho ba Đấng”.

THỨ HAI 28/XI

Quá vui, là điều tôi hối hận hôm Chúa nhật qua, nay bớt nhưng chưa hết hẳn. Tuy nhiên, thà vui hơn là buồn. Sách Thánh đã chẳng viết: “Hãy vui trong Chúa” (Tv 31,11) đó sao? Viếng Thánh Thể tương đối tốt. Ngợi khen Chúa.

Nhưng còn lắm điều cần sửa chữa, cần đập đổ là: sự lo ra khi cầu nguyện; coi thường những việc nhỏ nhưng hậu quả lớn; nói vài câu trong lớp; ít hòa hợp với anh em cùng lớp mà tôi làm tổ trưởng, lại thích trò chuyện với các tổ trưởng khác hơn. Ngộ ngĩnh đây, nhưng (...) *ngài tự ý chấm dứt nơi đây.*

CHIỀU THỨ NĂM 8/XII

Hoan hô Mẹ vô nhiễm! Mẹ duy nhất, tuyệt trần, lành thánh, rất đẹp mắt Chúa hơn mọi thụ tạo. Maria, Mẹ ôi. Mẹ tốt đẹp quá, nếu không biết Chúa là Chúa duy nhất phải phượng thờ, chắc con đã tôn thờ Mẹ. Mẹ đẹp, và ai nói cho cùng sự nhân hậu của Mẹ. Mến Mẹ là ơn đặc biệt Mẹ đã ban cho con một năm qua, tuy con bất xứng; hôm nào Mẹ đã ban lại cho con ơn này cách phủ phê, đồng thời đã nhắc cho con những phận vụ dụn dằng liên quan đến tình yêu Mẹ và con đã có vinh dự được thi hành. Nhưng con nào đã đáp ứng xứng tình Mẹ yêu con. Xét mình thấy mình đã phải thế nào, nhưng sau một năm con chẳng ra sao cả. Mấy hôm nay, con khùng khùng, điên điên. Đó là nhân đức của con đây.

Xem chừng Giêsu hơi xa con vì tại con xa Chúa. Con cần tập trung nhiều bằng nguyện tất là phương pháp con năng dùng. Con vẫn là thế, vậy, cần chú ý đến: những việc nhỏ, những lời ngăn ngăn, những tư tưởng be bé...mà không nên nhẹ dạ, để khỏi hại to.

Ôi Maria, vì con chưa sống như con phải sống, chưa làm phận vụ riêng, mà Mẹ nhắc rõ con phải làm, xin Mẹ cho tâm tình con mãi như hôm nay, là rất quyết liệt thi hành việc con phải làm. Mẹ đáng mến, con dâng mình lại cho Mẹ; xin cho con yêu thích cách dụn dằng là muốn làm việc lành con đang thiếu và làm việc đó cách hoàn hảo. Cho con năng tưởng nhớ Mẹ, nói về Mẹ, lòng con hướng về Mẹ. Mẹ biết, Mẹ hiểu con, con giao việc này cho Mẹ: nếu Mẹ tạo con nên khiêm nhường, con sẽ nên thánh; khiêm nhường thăm sâu càng nên thánh cao cả. Nhờ ơn Mẹ, con sẽ dâng Mẹ những việc hăm mình con dự định làm.

Mẹ hãy ở bên con, khi học cũng như khi làm việc đạo đức. Xin soi cho con những sự thật liên quan đến Chúa Con và đến Mẹ. Mẹ vô nhiễm, hãy đưa con đến gần Chúa; liên kết con chặt chẽ với Chúa, giúp con kiên vì mến Chúa. Amen.

CHÚA NHẬT TĨNH TÂM 18/XII

Trước Lễ Vô nhiễm hơi bê bối, sau ngày đó, khá hơn. Cám ơn Mẹ. Hiện cần tập trung hơn lúc nguyện ngắm, thánh lễ, viếng Thánh Thể, xét mình, năng nguyện tắt. Tiếp đó, rất khiêm nhường, đặc biệt trong việc nhỏ. Tâm, tình phải thâm nhiễm tư tưởng và tình yêu Giêsu trẻ. Xin cho con nên bé thơ như Chúa. Chúa biết con ao ước biết mấy.

CHÂM NGÔN RÚT TỪ NGUYỆN NGẮM TUẦN TĨNH TÂM CUỐI NĂM 1898

[6]

1. Thiên Chúa là chủ cả, vì lòng nhân hậu vô biên, đã đưa tôi ra khỏi cái không, để hôm nay tôi chúc tụng, yêu mến, phục vụ và tìm vinh danh Chúa. Là một vật mọn nơi tay Chúa, tôi chỉ được và phải làm những gì Chúa muốn và làm sáng danh Chúa. Do đó mọi hành động, tư tưởng đến hơi thở cũng qui về mục đích này: *Làm cho danh Chúa cả sáng*. Nếu chỉ tìm hư danh, thỏa lòng tự ái là phản bội ý Chúa, làm lạc và là kẻ vô dụng, làm đối thủ với Chúa nhân lành, và tự chối bỏ phần thưởng mà Ngài sắm dành cho tôi. Xa Chúa như thế là điều nhục nhã chua chát cho Thánh Tâm, lợi dụng tài năng Chúa ban để mến và làm cho kẻ khác mến Chúa! Chim trời cá nước, thú rừng, súc vật còn phục vụ Chúa hơn tôi. Thật nhục nhã, đường đường như vậy mà thua dã thú trong sự chúc tụng Tạo hóa.

2. Khi muốn tự cao, theo lòng tự ái, đây là linh dược chữa tật và biết hạ mình là: tôi rất tội lỗi, không đáng ra trước mặt Chúa Giêsu, tôi mang ơn Chúa và nếu được cư xử như kẻ rốt nhất, đó là vinh dự lắm rồi (rốt hết mọi người, chớ không phải đối với đồng bạn mà thôi).

3. Là chủng sinh, tôi nên nhớ, một lầm lỗi bé cũng có hại to, nên phải tránh xa như tội trọng; về tội trọng tôi cũng không biết đến tên của nó nữa. Luôn nhớ lời Thánh Bênadô: “Nói chơi nơi miệng đời chỉ là nói chơi, nhưng nơi miệng linh mục lại là lời phạm thượng”. Nghĩ lại việc nào tôi cũng sợ suýt. Vậy mà cứ tưởng mình là cậu chủng sinh tốt! Đây là vớ khá nặng cho tính tự ái nơi tôi.

4. Là chủng sinh, tôi phải như thiên thần cạnh bên Chúa. May quá có sự trùng hợp, là Chúa quan phòng cho tôi mang tên Angelo ở ngày Rửa tội. Như thế là có nhiệm vụ phải sống như thiên thần, đừng hữu danh vô thực. Angelo nhắc tôi đời sống chủng sinh như thiên thần. Nghe gọi tên mình là Angelo, tôi phải nghĩ ngay đến sự trọn hảo mà tôi phải đi đến, đồng thời khiêm nhường, khi thấy sự thật của đời mình khác xa cái tên mình mang, người gì chớ không phải thiên thần.

5. Thân xác mà tôi nâng niu, ở Chúa nó là cái gì? Cùng Thánh Bênadô, tôi tự hỏi: “Mi đã là gì? Hiện mi là chi? Mai này mi ra sao?” – Rồi tôi tự trả lời mà không biết với ai: “Thế xác là đất, danh vọng là khói, mai này là tro”. Thế mà tôi nâng niu xác này, một bao phân để nuôi đời.

Vậy mà theo nó để bỏ Chúa! Có dại không? Có ngu độn không? Còn linh hồn, tội nghiệp cho mi! Cũng may là tôi cố bám để sống là người ngoan và khôn. Mi cần cúi đầu đầy khói bụi xuống, công nhận sự thấp hèn của mình, chẳng vậy mi sẽ đi cách mò mẫm và sẽ ngã.

6. Tôi được một tư tưởng rất đẹp: Cạnh bên tôi có một thiên thần ngang hàng các thiên thần trên trời, đang được hưởng thường xuyên dung nhan Chúa và hết sức yêu mến Ngài. Nghĩ đến mà thôi đã phải ngỡ ngàng! Tôi luôn sống dưới mắt thiên thần, ngài cầu nguyện cho tôi canh chừng bên giường khi tôi nằm ngủ!

Ý tưởng cao đẹp, nhưng làm cho tôi bối rối thẹn thùng! Tại sao tôi có những ý tưởng kiêu căng, nói những lời, làm những việc như vậy trước mặt thiên thần bản mệnh của tôi? Thế mà tôi đã làm! Xin thiên thần đang theo tôi cầu Chúa cho

tôi, để tôi đừng làm, nói hay tư tưởng những điều trái mắt rất trong sạch của người.

7. Hiện nay, khi phải ra trước vị bề trên đang không bằng lòng về tôi, vì những hành động của tôi, tôi đã xấu hổ và luống cuống; do đó, thật là kinh hoàng khi đến lúc phải trình diện trước mặt Chúa, là Tạo Hóa, là Cha, và Giêsu của tôi khi đó không còn là bạn mà quan toà đang thịnh nộ vì tội tôi! Rồi thiên thần bản mệnh? Rồi Mẹ của tôi, hai vị sẽ nói sao nếu tôi bị Chúa lên án phạt? Khổ cho thiên thần! Tội nghiệp cho Mẹ! Tôi tin tất cả như vậy: nếu tôi không xứng đáng như tôi đã sống, tức phải gánh chịu lời quở trách của Bề trên và sự thịnh nộ của Chúa càng kinh khủng hơn nữa. Đúng là tôi đại dột! Vậy một lần nữa tôi phải hiểu như Thánh Phaolô: “Giả như chúng ta tự xét mình, thì chúng ta đã không bị xét xử” (1Cr 11,31).

8. Mỗi ngày càng phải thêm xác tín sự thật này là: Giêsu muốn tôi, chủng sinh Angelo Roncalli, phải đạo đức thật cao, không được tầm thường; người sẽ không hài lòng, nếu tôi không nên lành thánh, ít ra tôi cũng phải nỗ lực với tất cả những phương tiện mà tôi có để nên thánh thiện. Ôn Chúa ban rất nhiều, rất cao cả để giúp tôi đạt được mục đích này.

1899

GHI CHÚ TÂM LINH

[7]

TỈNH TÂM THÁNG 15/1

Cái chết của cha linh hướng khả ái Isacchi và cha linh hướng mới Spampatti đã gây một biến chuyển trong tôi, tuy nếp sống không thay đổi bao nhiêu: vì cha linh hướng mới chưa biết rõ tôi như cha Isacchi, nên tôi chưa thân mật và tự do như trước; phải để thời gian làm việc, rồi đâu ra đó. Xem chừng cha linh hướng mới không đồng ý với cha trước về thói quen ghi lại mọi việc lớn bé trong ngày. Mỗi vị một ý. Đây là lý do để tôi ngưng nhật ký đến hôm nay. Đó là nói qua thôi. Bây giờ hãy trở về với chính mình.

Ý nghĩ về sự chết càng mãnh liệt làm cho tôi bồi hồi do những cái tang liên tiếp của chủng viện, mới cha linh hướng Isacchi, bây giờ đến cha bề trên Dentella khả ái (1857-1899) – sau 23 năm làm giám đốc chủng viện – xin Chúa cho ngài yên nghỉ và rước linh hồn ngài về làm bạn với cha sở và cha linh hướng quá cố.

TĨNH TÂM THÁNG 19/3

Hôm qua lễ Thánh Giuse khả ái; tại sao từ đầu năm tôi không ghi nhật ký lại mỗi ngày như đã quen, lỗi tại tôi hay tại ai? Không thể nhắc đến Thánh Giuse vì năm nay... (*viết nửa chừng*).

TĨNH TÂM THÁNG 16/4

Mỗi lần viết lại trang nhật ký, tôi tự cảm thấy xấu hổ vì không giữ lời dốc lòng kỳ tĩnh tâm cuối năm 1898, để ghi lại những ý tưởng liên quan đến lương tâm của tôi. Vừa viết lại là đã qua một tháng, thật không ngờ, đâu còn đó.

Nay vừa nghỉ lễ Phục sinh về, dịp tĩnh tâm này, tôi muốn lấy lại thói quen tốt đã có xưa, nhờ ơn Chúa, chắc không bỏ qua nữa.

Hôm nay tôi có hồi tâm một thời gian. Nói rằng hồi tâm, nhưng đã bắt đầu lỗi. Vì tuy muốn tĩnh tâm nhưng không sao được, chỉ được phần nào thôi. Tôi có cái tài bày cho các kẻ khác những kế hoạch làm việc tốt, còn chính tôi chẳng bao giờ thực hành. Từ nay về sau, về sự tập trung, nếu tôi không làm được để nêu gương cho anh em như phận sự phải làm, tôi sẽ chẳng bàn việc đó cho ai nữa cả. Sẽ đặc biệt sốt sắng đọc nhật tụng kính Đức Mẹ và lần chuỗi, vì hai điểm này không mấy khả quan trong những ngày qua.

Nguyện tắt là phương pháp cần thiết rất lợi ích cho tôi để kết hợp với Chúa, đặt mình trước mặt Ngài liên li, có lẽ như vậy tránh được sự nói về kẻ khác, đặc biệt khi nói mà có thể sẽ đề cập đến lỗi người ta, bao giờ cũng phải cẩn thận, tiết độ khi nói chuyện. Đó là ba điểm cho kỳ tĩnh tâm này: nguyện tắt, lần

chuỗi và tiết độ trong lời nói không nói đến lỗi của ai, nếu không vì phận sự.

Tôi lại có cái tật ngây thơ, tin chuyện không đáng, khiến đồng bạn cười tôi. Tôi mừng chỉ vì đây là dịp tính tự ái bị hạ nhục, và tôi nên giống Giêsu một ít. Chúa bị coi là điên, tôi cũng xin được điên vì mến Chúa, sau đó muốn ra sao thì ra.

Về những sự lâm lụy của gia đình mà tôi đã khổ hết sức trong kỳ nghỉ phục sinh vừa qua, tôi đã giao phó tất cả cho Thánh Tâm khả ái. Tôi không xin cho gia đình giàu sang vui sướng, chỉ xin được nhẫn nại và bác ái. Tôi đã buồn, chỉ vì gia đình thiếu hai nhân đức này. Xin cho tôi được phước gặp lại gia đình trên thiên đàng, còn mọi sự khác muốn xảy ra thế nào cũng không sao. Con xin chấp nhận tất cả để danh Chúa cả sáng và đền bù tội lỗi con.

Ôi Giêsu ước gì con chết vì yêu Chúa.

THỨ HAI 24/4.

Tuần này khá tập trung trong các việc đạo đức. Cám ơn Chúa, còn tự tôi chắc không bền vì tôi yếu hèn và nhu nhược. Cần có đạo đức sâu xa, việc bên ngoài chỉ là chiếc áo, khiêm nhượng mới là căn bản cho các nhân đức mà tôi rất cần. Rất cần thận để hãm mình nhất là về trí khôn. Dùng nhiều nguyện tất để kết hợp với Chúa, và chuẩn bị tháng năm sắp đến. Amen.

CHÚA NHẬT 7/5

Tháng kính Đức Mẹ đã qua cả tuần rồi, mà vẫn chưa tịnh trí đặc biệt khi nguyện ngắm, lần chuỗi. Tôi sống đạo đức xem chừng quá mơ mộng. Ngoài ra, cũng không tệ lắm, tạ ơn Chúa và Mẹ Maria.

Tháng Năm năm ngoái, tôi xin Đức Mẹ hai ơn: khiêm nhượng và mến Chúa và đã được nhậm lời, có dịp để luyện hai đức ấy. Năm nay tôi cũng xin như vậy, chắc Đức Mẹ cũng sẽ nhậm lời. Mẹ rất dịu hiền! Thật ra hạ mình khiêm nhượng khổ lắm. Nhưng đáng công cố gắng. Cần thiết và bắt đầu ngay cách

hăng hái. Giêsu Maria biết con muốn làm đẹp lòng và yêu mến hai Đấng.

THỨ HAI HIỆN XUỐNG, TỈNH TÂM 22/5

Xin Chúa tha thứ cho đứa con rất tội lỗi. Dù muốn dù không, chẳng còn lời nào hơn, phải thú nhận như vậy! Nghĩ thế mới chữa được các tật của tôi.

Những ngày qua, nhờ ơn Chúa, tôi không sống bê bối thờ ơ, dù trí tôi có tưởng tượng hơi nhiều, nhiều quá, sinh hại cho trí khôn. May mà trí khôn đã không chạy theo sự tưởng tượng, và đã tìm cách kìm hãm nó lại, tuy nhiên vẫn bị ảnh hưởng. Bỗng mạng cha sở tôi đã có mấy dòng thơ, còn được gọi chịu chức nhỏ, những ước vọng thâm kín của tính tự ái đã là mối nuôi tính kiêu căng của tôi! Tưởng tượng nhiều, thật là khổ! Nhờ ơn Chúa trí khôn đã không theo sự tưởng tượng, dịp may cho trí khôn để được bị hạ nhục. Đôi khi có người hạ nhục tôi, mà họ tưởng là tôi không đau, đó chính là điều làm tim tôi rướm máu. Lúc đó tôi cảm đi và cố vui. Thế mà họ tưởng tôi khờ khạo. Có lẽ tôi ngây thơ chẳng, nhưng lòng tự ái nó không cho tôi tin như thế, thế là khéo, có lợi, vì là dịp để tập nhẫn nại và hãm mình, làm vui lòng Mẹ Maria, đáng vô nhiễm khả ái của lòng tôi.

Rốt cuộc, tôi không biết nói sao. Ôi Thánh Linh, Giêsu Thánh Thể, Maria vô nhiễm, các Đấng biết con đang cần chi, đang có tật xấu nào, tuy muốn xuất hiện, nhưng rất cần sống thâm kín, hạ mình, chịu khinh bỉ. Dù nhiều tật xấu, con vẫn muốn yêu mến và nên thánh; xin Chúa hạ con xuống, Chúa canh giữ con làm cho con nên lành thánh! Khiêm nhường và yêu mến.

CHÚA NHẬT, 28/5

Không xấu lắm, nhưng cần tịnh trí hơn vào những ngày cuối tháng Đức Mẹ. Ngoài ra, xin cho lòng con cháy lửa mến! Đây tuần kính Thánh Thể của Giêsu.

CẢM TƯỞNG VÀ SUY TƯ DỊP TỈNH TÂM THÁNG HAI

TẠI CHUNG VIỆN BERGAMÔ

1. Tôi là ai? Bởi đâu mà đến? Sẽ đi về đâu?...

Tôi là không. Những gì tôi có: là một thực thể, mạng sống, trí khôn, ý muốn, trí nhớ, những gì Chúa cho là của Chúa...không xa lắm, cách đây hai mươi năm thôi, những gì bao quanh tôi: mặt trời, mặt trăng, tinh tú, núi cao, biển cả, cây cối, cảm thú, loài người đều đã có, đã sinh hoạt dưới sự chăm sóc của Chúa quan phòng. Còn tôi, lúc đó chưa có. Không tôi, mọi sự vẫn tiến, nào ai nghĩ đến tôi, chưa ai có ý thức gì về tôi, dù trong giấc mộng, lý do, là vì tôi chưa có.

Thế mà Chúa đã để ý yêu tôi, Chúa có từ đời đời, Chúa đưa tôi ra khỏi cái hư vô, cho tôi có, được sự sống linh hồn, tài năng nơi thể xác và tinh thần, Chúa mở mắt cho tôi thấy ánh sáng chan hòa quanh tôi, Chúa đã dựng nên tôi. Chúa là chủ, tôi là thụ tạo. Không Chúa tôi là không, nhờ Chúa, tôi mới là tất cả những gì là tôi. Không có Chúa tôi không làm gì được gì, nếu Chúa không nâng đỡ lập tức tôi trở về hư vô, nơi tôi đã xuất phát. Tôi là thể đấy. Thế mà tự cao, hãnh diện với những cái tốt Chúa ban như là của riêng mình. Thế có điên không?

“Bạn có gì mà bạn đã không nhận lãnh? Nếu đã nhận lãnh, tại sao lại vênh vang như thể đã không nhận lãnh?” (1Cr 4,7).

Chúa sáng tạo nên tôi mà không cần đến tôi; cả vũ trụ và những gì quanh tôi, chúng cũng đã và sẽ tồn tại, mà chẳng cần gì đến tôi.

Tại sao tôi tự cho mình cần thiết cho đời? Tôi chỉ bằng con kiến, hạt cát không hơn! Tại sao cho mình là quan trọng thế? Tự cao, tự đại, tự ái! Sống ở đời để làm gì? Để phục vụ

Chúa! Chúa là chủ tất cả, vì Ngài sáng tạo, và giữ gìn cho tôi có, tôi là tôi tớ của Chúa. Trọn đời tôi dâng cho Chúa để thực hiện điều Chúa muốn hoàn toàn và mãi mãi. Nếu không nghĩ đến Chúa, chỉ lo gì mình thích, theo sự tự ái, tìm được ca tụng, là đã lỗi nặng trong bổn phận và sẽ là tên đầy tớ bất tuân. Chúa sẽ xử tôi sao? Lạy Chúa xin đừng theo phép công thẳng mà thịnh nộ đuổi con không cho phục vụ Chúa nữa mặc dù con đã đáng bị như thế lắm.

Tôi tớ Chúa! Tước vị và chức vụ kỳ diệu! Chúa đã chẳng nói: ách ta êm ái, gánh ta nhẹ nhàng? Thánh Kinh đã chẳng bảo: “Phục vụ Chúa là cai trị”? Đối với người sống thánh thiện, còn vinh dự nào hơn khi được gọi là tôi tớ Chúa? Đức giáo hoàng, Đại diện Chúa ở trần gian, đã không lấy làm vinh dự để tự xưng “đầy tớ của các đầy tớ Chúa” sao? Phục vụ Chúa vinh dự biết mấy? Thế mà tôi dễ quên phận vụ! Thật xấu hổ nếu không được phục vụ Chúa chí công, chí thiện, chí thánh như Chúa!

Phục vụ Chúa: sau đó? Là phần thưởng, quê thật, cõi trời... Thiên đàng... Phải, Thiên đàng, Thiên đàng, là mục đích, là an bình, là niềm vui. Thiên đàng, nơi tôi thấy, tôi chiêm ngưỡng Chúa “diện đối diện như Chúa hiện hữu” (1Cr 13,12 và 1Ga 3,2).

Cám ơn Chúa đã chuẩn bị phần thưởng này cho thời gian phục vụ rất ngắn của con, một vinh dự cao cả Chúa dành cho con. Là lẽ hành dương thế, con nhìn về trời là cùng đích, là quê hương, là nơi cư ngụ của con. Trời, trời đẹp quá, mi đã được dựng cho ta! Giữa nghịch cảnh, khó khăn, thất vọng, sức mạnh của tôi là: mở lòng tôi trước hy vọng hồng phúc, đưa trí nhìn về trời và Thiên đàng các Thánh đã làm thế, Thánh Phanxicô Salesiô, đáng kính Cottolengo năng kêu: “Thiên đàng, Thiên đàng!”

Lạy Chúa, đây là những sự thật cao đẹp Chúa dạy con; khổ quá, con biết nhưng không thấm nhuần nó. Là hư vô mà lại tự cho mình là vĩ nhân; là hư không mà kiêu hãnh, đang khi mọi ơn đều do Chúa ban. Phải phục vụ Tạo Hóa, con lại quên lãng đôi khi, lại trở thành địch thủ với Chúa, chỉ phục vụ ham

mê và tự ái. Được gọi về Thiên đàng mà chỉ nghĩ đến danh vọng trần gian. Thật mâu thuẫn! Xin cho con biết Chúa như Thánh Augustinô đã xin: “Xin được biết Chúa để biết con, được yêu Chúa để đừng yêu mình”.

Xin Chúa nghe con như nghe người mù đang gọi bên đường Chúa qua và nài Chúa chữa. Chúa là sự sáng cho mắt con! Cho con ánh sáng để con thấy: “Xin Chúa cho con thấy” (Mc 10,51).

2. Tôi có linh hồn! Cao cả biết mấy! Tôi không phải đất đá, thảo mộc hay loại thú, tôi là người, người có linh hồn làm nên sự sống. Do linh hồn, mà gương Chúa rọi trên tôi, tôi giống Chúa Cha bằng trí nhớ, giống Chúa Con ở trí khôn, như Chúa Thánh Thần ở ý muốn. Chưa hết: linh hồn vô giá, vì là giá máu của Thiên Chúa. Linh hồn của người bán khai vẫn hơn mọi của cải trần gian. Giá trị vô song! Hồn được gọi hưởng chính thứ hạnh phúc mà Chúa đang hưởng. Tôi dám làm hư hỏng linh hồn đã được trang điểm bằng cái đẹp của Chúa không? Tại sao tôi để cho tôi biến linh hồn thành con thú, làm nô lệ cho thể xác như chủ của nó? Thế mà, tôi đã làm nhục nhã cho tôi quá.

Qua linh hồn, Chúa đã xuất hiện trong tất cả sự cao cả của Chúa, qua sự sáng tạo, và sự nhập thể Chúa làm sáng tỏ quyền toàn năng, khôn ngoan và tình yêu của Chúa; cũng vì linh hồn Chúa đã chịu mọi thứ khổ hình và chịu chết. Tại sao tôi lại từ chối không hãm mình, chia sẻ một chút đau khổ để cứu linh hồn này, vì nó có phải là của ai đâu mà là của tôi đấy!

3. Mọi người ở thế đều mang hình ảnh Chúa trên mình; vì họ mà Chúa chịu nhiều hình khổ, nhưng phần họ, nhiều người không yêu, không phục Chúa mà còn quay lại phản bội; một số rất đông chưa bao giờ biết Chúa.

Một tư tưởng khiến tôi yêu các linh hồn, nung đốt lòng tôi quyết cứu vớt, ít ra cầu cho họ, ấy là tôi thấy máu Chúa đổ ra thật vô ích đối với họ, và còn là lý do để lên án họ cách kinh hoàng.

Nếu tất cả là hình ảnh Chúa, tại sao tôi không yêu tất cả, sao tôi khinh bỉ, không tôn trọng họ? Tư tưởng này khiến

tôi tránh xa mọi sự làm mất lòng anh em dù bằng cách nào; tôi phải nhớ mọi người giống Chúa, linh hồn của họ có khi đẹp và được Chúa yêu hơn linh hồn tôi nhiều.

4. Tôi tự hào, tự gán cho mình những cái Chúa ban cho tôi; làm được gì tốt, tôi ra trước Chúa như người biệt phái... Thật ra tôi rất tội lỗi. Tôi xác tín như thế mỗi khi vào nhà thờ hay bất cứ đâu. Tôi có tội. Nào có gì để khoe khoang, kiêu hãnh? Hãy cúi mặt xuống đất, khiêm nhường trong tư tưởng và tâm hồn, dễ mến với anh em. Trước Chúa, cứ chỉ tôi phải có như anh thu thuế, đứng xa bàn thờ, đấm ngực thưa rằng: “Lạy Chúa xin thương con là kẻ có tội lỗi” (Lc 18,13); khi được làm ơn, được an ủi, hãy xem đó là của Chúa thí cho, đừng kiêu hãnh, nhưng xem mình không đáng nhận.

5. Những vinh dự trong tương lai tôi có thể đạt được nhờ học giỏi, ích gì cho tôi khi chết? Khi những ý nghĩ ấy đến quây rây, nung đốt trí não, tôi sẽ đuổi nó đi, dù tàn nhẫn nhưng phải vậy: nhớ đến giờ chết, và những gì tôi muốn khi đó, bằng cách tự hỏi: “Sự việc đó có ích gì cho sự sống đời đời không?”

6. Những gì làm tôi kiêu hãnh, chia trí trong việc đạo đức, nguyện ngắm, xét mình, lần chuỗi, kinh nhật tụng kính Đức Mẹ; những lời nói, câu hay với thâm ý tỏ mình có giá trị, gián tiếp hay trực tiếp tỏ mình thông minh hay chữ; những suy tưởng bông lông, những lâu đài giấy, mơ mộng viễn vông “xây lâu đài bên Tây Ban Nha”; những lời nói lúc phải ở lặng; những ơn soi sáng mà bỏ qua. Phải, tất cả, tất cả những sự việc trên đều bị phán xét. Lạy Chúa, con sợ quá! Tội chồng chất! Chỉ biết cầu danh, tự ái, thật nhục nhã!

Hồn tôi ơi, phải nghĩ tới đó; lo thu xếp mọi việc bằng không sẽ chịu tất cả nhục nhã sẽ tới. Cần nhớ sự thật này, để mỗi khi muốn quay lại với những thiếu sót ấy, phải cân nhắc nếu không, về sau hồi hận đã muộn: “Hãy tự phán xét để sau này khỏi bị phán xét” (x. 1Cr 11,31).

7. Nghĩ đến hỏa ngục mà phát kinh; tôi chịu không nổi. Không thể được, tôi không thể tưởng tượng được rằng Chúa rất yêu tôi, rồi đột nhiên Chúa nổi xung đuổi tôi xa Chúa. Nhưng

đó là sự thật. Nếu tôi không chống tính tự cao, tự ái, hỏa ngục chờ tôi. Tôi sẽ khổ. Ôi Giêsu khả ái, có thể nào con không còn được yêu Chúa? Không được hưởng dung nhan Chúa? Bị đuổi ra xa Chúa? Để khỏi ra nông nổi ấy, cần chăm chú lo phần rỗi. “Hãy biết run sợ mà gắng sức lo sao cho mình được cứu độ” (Pl 2,12).

Nghĩ đến hỏa ngục không phải vô ích. Dùng những yếu tố bên ngoài để nghĩ đến mà hy sinh hãm mình. Thấy lửa? Tôi sẽ nghĩ ngay đến lửa hỏa ngục. Đau răng? Khát nước quá lẽ? Lạnh run? Lên cơn sốt? Hãy hãm mình: vì hỏa ngục là nơi đủ thứ khổ hình; bị nung như than hồng trong hỏa lò: nơi đầy khóc lóc nghiêng răng (x. Mt 8,12). Trong hỏa ngục không cử động được một ngón tay, tại sao bây giờ tôi không thể đọc kinh, lần chuỗi, kinh chiều, mà không lo ra mê sảng? Trong hỏa ngục phải nghe những tiếng tru tréo điếc óc, tại sao bây giờ tôi không chịu được tiếng động làm phiền tôi? Trong hỏa ngục phải đói như chó, tại sao bây giờ không nhịn được một miếng ăn? Trong hỏa ngục phải sống gần với bọn bị phạt, với quỷ, tại sao bây giờ không chịu yên sống gần những người tôi không có thiện cảm? Tôi đã đáng xuống hỏa ngục, và sẽ còn đáng hơn nữa!

Xin Giêsu nhậm lời con; có thể gửi cho con bất cứ thứ bệnh gì; dù phải nằm liệt giường; hoặc làm người phung hủ giữa rừng xanh; dù thân xác gặp bất cứ thứ đau đớn khó chịu nào, con cũng đều chấp nhận để đền tội và biết ơn; nhưng xin đừng đưa con vào hỏa ngục, đừng cắt con khỏi tình yêu, không cho con được hưởng dung nhan Chúa: “Bao lâu còn sống, Chúa bắt con phải ngục tù, hay bị lửa thiêu cũng được, nhưng xin tha cho con trong cõi đời đời”.

8. Ý định công bằng của Chúa thật kinh khủng. Nhưng ai đo lường được sự ưu ái của tình Chúa thương? Thiên hạ cứ chúc tụng những đặc tính khác của Chúa, như đức khôn ngoan, sự toàn năng, tùy họ, nhưng con xin mãi ca tụng lòng thương xót của Chúa: “Tình thương Chúa, đời đời con ca tụng” (Tv 88,1). Thế giới chẳng tràn đầy lòng Chúa thương xót sao? “Tình thương Chúa chan hoà mặt đất” (Tv 32,5). Tình thương

Chúa đã chẳng ở trên trời và trên mọi công cuộc khác sao? “Lạy Chúa, lòng thương xót Chúa ở trên trời và vượt mọi tác phẩm khác của Chúa” (x. Tv 33,6 và 114,9). Chúa không phải là Cha của lòng từ bi và sự an ủi sao? “Cha của lòng thương xót và mọi nguồn an ủi” (x. 1Cr 1,3). Chúa đã chẳng bảo Chúa muốn tình thương xót hơn là của lễ sao? (x. Mt 9,13).

Chính con, tuy tội lỗi thảm hại, con đã chẳng là tác phẩm của lòng Chúa thương vô biên sao? Con là chiên lạc, Chúa là chủ chăn. Vì thương, Chúa lo buồn chạy theo vết chân con, cuối cùng bắt gặp con, vỗ về nựng nịu con ngàn cái, vác con lên vai, vui vẻ mang về ràn. Con là kẻ bất hạnh bên vệ đường về Giêricô, bị kẻ cướp bắt, đánh đập, bóc lột hết tiền của, mình đầy thương tích, bị bỏ nằm nửa sống nửa chết. Chúa là người nhân hậu, đã nâng con dậy, đổ rượu lên mình con, tức cho con biết những sự thật đáng sợ và làm cho con bình tĩnh lại. Chúa xúc dầu và an ủi, đổ trên con bao ưu ái xót thương. Con là đứa con hoang vô phúc, phung phí của cải thiêng liêng và tự nhiên; con đang trong tình cảnh kinh hoàng khi trốn xa Chúa, Chúa là Ngôi Lời, do Chúa mà mọi vật được tạo thành, thiếu Chúa mọi vật sẽ hư mất vì chúng là hư vô. Chúa là Cha đầy tình thương con, đã tiếp nhận, đã mở tiệc mừng khi con bỏ đường lầm lạc trở về nhà cha, nướng nấu bên cha, trong cánh tay cha. Cha vẫn gọi con là con, nhận ngôi bàn bên cha, chia vui cùng cha, và lại được hưởng gia tài như trước! Nói sao đây? Con là đệ tử phản bội bán Thầy, con là tông đồ tự phụ chối Chúa, là tên khốn hèn nhạo báng chế giễu Chúa, là tên đội mào gai lên đầu Chúa, đánh đập Chúa, đưa thập tự giá lên vai Chúa, chế nhạo sự đau đớn của Chúa, tát vào mặt, bắt Chúa uống giấm chua mật đắng, đi xa hơn nữa còn lấy lưỡi giáo đâm thấu tim Chúa. Con đã làm tất và còn hơn nữa khi con phạm tội! Nghĩ mà xấu mà hổ! Tưởng đến mà rơi lệ sám hối!

Còn Chúa, là Chiên hiền hậu, đã gọi con là bạn, đã âu yếm nhìn con giữa đồng tội lỗi, chúc lành khi con chửi Chúa; trên thánh giá Chúa đã cầu cho con, từ trái tim bị chọc thủng, Chúa tuôn nguồn máu thánh rửa sạch mọi tì vết, tẩy linh hồn con khỏi mọi tội tình; Chúa chết để cứu sống con. Chúa sống lại, thắng sự chết, trả cho con sự sống, mở cho con cửa trời. Ôi

tình yêu, tình yêu của Giêsu! Cuối cùng tình yêu đã thắng, và con đây, đang ở với Chúa là chủ, là bạn, là cha: con đang ở trong tim cha! Chúa muốn con làm gì? Con đang rong ruổi trên đường gian ác, Chúa đã rọi ánh sáng vào mặt, vật ngã con như Phaolô trên đường về Đamas. “Lạy Chúa, Chúa muốn con làm gì?” (Cv 22,10). Xin cho con biết sự thật, chỉ nẻo cho con theo: “Xin chỉ dạy đường lối phải theo” (Tv 142,8). Ôi Giêsu, con đi sát cạnh Chúa, yêu Chúa như Phaolô, như tông đồ Gioan khả ái và như các thánh, thứ tình yêu đi liền với hành động, thứ tình mạnh hơn cái chết. Ai tách tôi ra khỏi tình yêu Chúa? Đói, nghèo, rét, buồn, khổ, chết cũng không tách nổi (x. Rm 8, 35-3) nhờ ơn Chúa, con tin tưởng như vậy. Trong khi chờ đợi, Chúa đã yêu con tới cùng, quên tội lỗi con và gọi con lại gần Chúa; Chúa muốn con làm thừa tác viên của Chúa, người thân tín, người phân phối màu nhiệm thánh của Chúa; để được vậy, Chúa đã thúc đẩy con bằng cách thăm kín dụ dàng, cho con tình yêu Chúa, soi sáng liên miên, an ủi dụ dàng hơn mặt ong từ trời; để đáp lại, xin cho tim này được thiêu hủy trên bàn thờ Trái tim Chúa để thành hy tế; cho nó luôn hướng về Chúa, tìm kiếm và theo Chúa; cho con đầy tinh thần của Chúa, tinh thần khôn ngoan và sáng suốt, để làm nảy nở trong tâm hồn những ý nghĩ sám hối trở về cùng Chúa, để mọi người về núp bóng thánh giá Chúa, chúng con được hát bài ca tụng lòng từ ái Chúa muôn đời.

9. Con là Kitô hữu, hơn nữa là chủng sinh. Luôn trong mọi sự con phải đại diện Chúa, như Thánh Grêgôriô Naziance: “Giêsu là áo chùng cho linh mục”. Chúa là gương con soi. Ôi Giêsu!

Nhìn con trẻ nằm máng cỏ. Chúa Kitô, đấng Tạo Hóa, chủ thế giới, đang cứu nhân loại, không gặp được ai đón Ngài vào nhà, lần đầu khi Ngài đến thế gian; ai cũng đóng ngõ, không ai chịu tiếp, ai ai cũng bảo hết chỗ rồi. Ngài bị bắt buộc phải đi tìm chuồng súc vật bỏ trống, để xuất hiện lần đầu tiên.

Ôi gương khiêm nhường! Đang khi con còn hèn mọn hơn sự hư không, thế mà con lại thắc mắc khi kẻ khác tiếp con cách lạnh nhạt, ít tôn trọng, ít thương thức tài hay giỏi của con,

đem so sánh và để con sau người này kẻ nợ! Con buồn vô tả, khi kẻ con muốn làm ơn, thay vì biết ơn còn nhục mạ con! Khi bề trên không hiểu tốt cho con, hiểu sai hành động của con! Kiêu ngạo, mi hãy hạ mình noi sự khiêm nhường của Giêsu. Giêsu đã mặc cho cánh đồng với nhiều hoa, mặc cho loài chim có lông ấm, mặc cho mặt trời áo choàng sáng chói, núi chôn vàng, cát sông lẫn vàng và châu ngọc, thế mà khi sinh ra chẳng có gì, không một tấm vải che thân. Ôi, sống nghèo. Còn con khốn cùng và bất xứng, cả đám than vãn vì sinh bởi cha mẹ nghèo, phải sống nhờ kẻ khác, có áo mặc nhờ kẻ khác rộng lòng bố thí! Con vui mừng và phấn khởi, cảm ơn Giêsu, nhờ gương nghèo này con để noi gương Chúa hơn. Đừng vương chút nào sự mong cho bớt nghèo. Muốn mặc đẹp hơn, có phải xấu hổ không? Làm sao quên lời chính Chúa Giêsu phán: “Phúc thay ai có tinh thần nghèo, vì Nước trời là của họ” (Mt 5,5).

Giêsu, ánh sáng của bản tính Chúa Cha, sinh nằm xót xa trong máng đầy cỏ, lạnh cóng chịu sự thay đổi của thời tiết, Chúa đã bắt đầu chịu mọi thử khổ hình, trong thình lặn, vì sự cứu rỗi của loài người. Ôi đức hy sinh! Đang khi con rất tội lỗi, cần đền tội lại đi than van vì một hai điều khó chịu, lo tránh luồng gió, sợ muỗi chích, thời tiết đổi là kêu! Tôi sửa cách đi, dáng đứng, dáng ngồi cho ra vẻ hào hoa phong nhã, trong lúc lẽ ra cần phải hy sinh tránh tội, để theo đường ngay, còn Chúa Giêsu thì tinh tuyền không tội lỗi.

10. Ở Nazaret, Giêsu đã sống thế nào? Ngài đã sống đòi một chủng sinh tốt lành mà tôi phải noi theo.

Ngài sống ẩn thân, không ai biết gì về Ngài; thấy Giêsu người ta chỉ biết đó là con của Maria và chú thợ mộc Giuse. Không có dấu nào báo trước sự cao cả sau này hoặc cho thấy Ngài xuất phát từ Thiên Chúa. Còn tôi có được đôi chút tài tự nhiên còn nhiều khuyết điểm thì đã tự cao tự đại thúc khoe khoang đủ cách. Ôi bài học ẩn thân, tôi cần sống âm thầm, cách xa đời náo nhiệt, để nghe Giêsu nói trong lòng tôi.

Nhờ ơn Chúa làm được chút ít việc lành nào, tôi cần biết giữ kín để tính khoe khoang khỏi làm cho nó tiêu tan hoặc

bị Satan cướp mất. Ai xui tôi công bố tất cả những gì tôi vừa làm được? Bộ óc tôi giỏi xây những tòa nhà tưởng tượng theo sự tự cao tự đại. Tất cả cũng vì kiêu ngạo, kiêu ngạo! Thiết tưởng để diệt hoặc chữa được tật kiêu căng phần nào, chỉ còn có cách nhốt tôi giữa sa mạc sa vắng, chẳng ai lui tới, chẳng liên lạc được với ai, để không ai nhắc đến tôi. Chúa không gọi tôi sống đời ẩn tu, nhưng muốn đừng ai biết tới tôi thì tôi cần sống trong chủng viện, đừng để ai lo cho tôi; kỳ nghỉ nên ở riêng trong phòng mình. Thánh Tôma đã căn dặn tôi: “Nếu con muốn được đưa vào kho đầy rượu của tình thương, thì hãy thích ở trong phòng”. Thánh Berchmans, bản mạng của tôi đã dốc lòng rất ngộ nghĩnh: “Tôi sẽ thích ở trong phòng”.

Giêsu làm việc từ sáng đến tối... Đẹp thay, cảnh đôi tay đã dựng vũ trụ, đẩy tinh tú vào quỹ đạo của chúng, nay chai cứng vì đã cầm đục, cầm cưa, và những dụng cụ của ông thợ mộc. Là Chúa Trời, vậy mà Giêsu tiếp tục cuộc sống vất vả như thế nhiều năm, không ngại nghỉ để sau này kéo hằng triệu sinh linh theo mình. Nazaret là chủng viện của vị Thượng phẩm với sự mệnh cao cả, kết thúc bằng cuộc tế lễ cao siêu. Làm việc và cầu nguyện. Ba mươi năm, đúng lý Ngài đã đưa bao người được trở lại, vô số người được thánh hóa. Nhưng không, Chúa Cha đã định phải là ba mươi năm âm thầm và lao nhọc. Như thế rất tốt, và Giêsu đã sống như vậy. Đường Chúa vẽ để đưa tôi tới bàn thánh là sống âm thầm, cầu nguyện và làm việc. Cầu nguyện và làm việc, và làm việc trong kinh nguyện. Làm việc đây là chăm học, không nản. Đó là phận sự. Học không có nghĩa là chất đầy đầu nhiều môn học, nhưng là học không mệt mỏi để tiến gần Giêsu và ánh sáng, là Đấng chiếu dọi “ánh sáng vĩnh cửu” (Kn7,26). Học và cầu nguyện để việc học biến thành phương pháp cầu nguyện. Gian nan thử người nhân đức, tôi cần phải quen với việc nặng nhọc. Lấy hơi rồi làm việc với tình thương, vì Chúa muốn thế. Làm việc với Giêsu ở Nazaret, trong sự âm thầm và cầu nguyện, để chuẩn bị thực hiện thật hoàn hảo sứ mạng đang chờ tôi, sứ mạng của sự khôn ngoan và tình thương, để xứng đáng nhận được từ nơi Giêsu triều thiên sáng chói của đời tông đồ.

11. Một tư tưởng khác rất hữu ích cho tôi, là khi Giêsu về gần làng Bêtania, có người đưa tin cho Maria: “Thầy ở kia và gọi cô” (Ga 11,28). Câu hay thật. Hãy tưởng tượng một Maria đầy tình yêu vội vàng chạy đón Thầy. Vâng, bất cứ việc gì, hễ vừa nghe chuông báo hiệu, tôi sẽ tự nhủ: “Thầy đứng đằng kia và đang gọi bạn”. Nếu nghĩ có Thầy Giêsu đang đứng chờ, đang gọi, gọi đi học, đi đọc kinh, ra chơi, đi dạo, tôi sẽ phải làm việc phận sự đó cách nào để đúng là đang thi hành lời Chúa dạy bảo tôi.

12. Tội trọng! Một cái gì kinh khủng! Nhớ tới tôi đã phát sợ. Còn tội nhẹ, tôi vẫn phải tránh xa vì cái hậu quả nặng nề của nó, tuy nó không đưa tôi vào hỏa ngục không làm mất nghĩa Chúa, nhưng nó làm khổ cho Chúa rất nhiều. Nếu muốn hoàn toàn và mãi mãi yêu Chúa, tôi phải tránh bất cứ việc nhỏ nào có thể làm phiền Chúa: yêu nhau thì phải tế nhị với nhau.

Chúa ôi, có thể nào con làm phiền Chúa cách ghê tởm sao? Không, chẳng bao giờ. Không thể có tội nhẹ, hay đúng hơn, con sẽ không dính bén với một lỗi nhẹ nào. Thà chết chứ không để một tội nhẹ tồn tại trong tâm hồn. Xin Chúa giúp giữ gìn hồn con trắng trong, tinh tuyền, đẹp mắt rất tinh tuyền của Chúa, để con hoàn toàn phó mình trong tay Chúa và không ai tách con ra khỏi Chúa được. Chúa biết con bởi đất, và rễ xấu đang đầy lòng con; xin đưa tay cứu độ để con khỏi xiêu ngã giữa đường; xin soi trí con để thấy những lỗi làm cho hồn con dị hình, xin đốt lòng con để con chỉ muốn làm hài lòng một Chúa thôi, vì Chúa vô cùng đáng mến.

13. Bốn chữ tóm lại tất cả nhiệm vụ và đức tính của chủng sinh: đạo đức, học hành, hy sinh và tư cách. Đạo đức như thiên thần, học không chán, hy sinh liên tục, nhất là trấn áp tự ái và cái nhìn, giữ tư cách xứng bậc giáo sĩ như Công đồng Trentô dạy, trong thái độ ăn, mặc, đi đứng, nói năng.

LỜI TUYÊN HỨA LONG TRỌNG VỚI THÁNH TÂM GIÊSU DƯỚI SỰ BẢO TRỢ CỦA THÁNH LUY GONZAGA

27/2/1900

Nhờ ơn Chúa, tôi nhận định và xác tín rằng vì là Kitô hữu và là giáo sĩ, tôi cần và có luật buộc nhất, phải hoàn toàn và mãi mãi hiến thân phục vụ cho tình yêu Chúa:

- Xét rằng Chúa Giêsu, vì sự trọn lành rất mực và đặc biệt vì tình yêu hải hà của Thánh Tâm Chúa, đã dùng công đức vô biên của Ngài mà cho tôi là thụ tạo tầm thương được phép yêu mến Chúa, khiến tôi được thúc đẩy phải luôn tiến trên đường hoàn thiện và trong đức ái hoàn hảo,

- Xét vì, nguy cơ khiến tôi có thể bỏ luật thánh này, không chỉ là tội trọng mà cả tội nhẹ nữa, dù nhẹ đến đâu cũng làm phiền Chúa Giêsu rất nhiều và làm cho tôi xa cách tình yêu hoàn hảo,

- Xét vì năm thánh 1900 này, tôi được đúng 19 tuổi (17/2) vào dịp Tĩnh tâm, tôi đang kết hợp với Thánh Tâm bằng bí tích Thánh Thể, trước mặt Mẹ Vô nhiễm, Thánh Giuse bạn tinh tuyền của Mẹ và là đấng bảo vệ chính tôi, trước mặt các thánh khác, đặc biệt những vị bỏ mạng, thiên thần giữ mình và triều thần thánh,

Tôi, chủng sinh ANGELO GIUSE, rất tội lỗi, xin long trọng và đem hết nghị lực thề với Thánh Tâm Chúa, kể từ nay và mãi mãi sống trong ơn Chúa, không vãn vương với bất cứ điều gì dù nhỏ mọn, tránh mọi tội nhẹ cố tình. Xét vì sức hèn yếu đuối và tự sức mình không bảo đảm được sự trung thành sống theo lời hứa, nên tôi đặt lời hứa này trong tay Thánh Luy Gondaga, một gương thiên thần và tâm hồn rất trong trắng. Đã chọn Thánh Luy làm vị bỏ mạng bầu cử đặc biệt, tôi nài van ngài là vị thánh rất tốt lành và khả ái, thương giữ gìn lời hứa này, và cầu nguyện giúp tôi trung thành.

Lạy Chúa Giêsu nhân hiền, xin nhận lấy lời hứa này như chút của lễ hèn mọn chứng tỏ lòng con yêu Chúa, hoặc ít ra, lòng con khao khát yêu mến Chúa, muốn được hao mòn vì yêu Chúa là bạn con, là cha của con, là bạn đời yêu dấu của lòng con. Xin Chúa ưu ái nhận lấy, và ban ơn trợ lực, vì trước khi giã từ các môn đệ, chính Chúa đã nói và con cũng hiểu nếu

không có ơn Chúa con không làm được gì. “Ôi Thánh Tâm Chúa Giêsu đang cháy bùng lửa yêu mến chúng con. Xin đốt lòng chúng con bùng cháy lửa yêu mến Chúa”.

VẠN TUẾ GIÊSU, MARIA, GIUSE

NĂM THÁNH 1900

[10]

TỈNH TÂM THÁNG, THỨ TƯ, 22/8

Sáng nay hồi tâm, tôi thấy phải ghi lại những điều đã nghĩ và những việc đã làm, và thấy không cưỡng lại được. Tỉnh tâm hôm nay đã thấy thế nào? Một lần nữa tôi thấy mình còn quá xa lý tưởng, còn nhiều việc phải làm để nên chủng sinh tốt như Thánh Tâm muốn. Về đức khiêm nhường, tôi chỉ mới có lớp sơn bên ngoài; bên trong còn khá nặng sự tự ái đang đòi phần cho nó. Đức mến, xem chừng sốt sắng hay đúng hơn có vẻ sốt sắng; có thiện chí, nhưng mến Chúa như các thánh đương đầu với thử thách, can đảm và quảng đại với Chúa và Thánh Tâm thì vẫn còn xa. Mong sẽ lại gần dần dần. Về đức khiết tịnh, cảm ơn Mẹ vô nhiễm, không thấy sự cảm dỗ nặng, nhưng thú thật, tôi có đôi mắt rất tò mò quá đáng, đôi khi vô tình nó đã lấn lướt trí khôn. Về đức hiền hậu, bình tĩnh, dịu dàng như gương sáng của Thánh Phanxicô Salêsiô, gương đặc biệt cho tôi, tuy không có gì quá đáng nhưng chưa được ý, chưa đúng mức phải có, nhờ ơn Chúa. Lắm lúc nói hăng quá; xưa trong nhà thì khó thương, cử chỉ ít lịch sự và bao chuyện khác. Chưa nói về việc đạo đức, vài việc, như lần chuỗi chưa tốt hẳn. Tỉnh tâm đã qua. Hãy trở về “*tu autem – về phần bạn*” của chính tôi.

Xin lặp lại lời dốc lòng nên thánh thật sự, xác nhận lại trước Thánh Tâm dịu hiền và là Thầy Giêsu của con, con quyết yêu Chúa như Chúa muốn, muốn thâm nhuần tinh thần của Chúa. Hiện có bốn điều tôi xin dốc lòng “bây giờ và mãi mãi” phải tiến tới vài bước. Đó là tinh thần hòa hợp với Giêsu, tỉnh tâm trong Trái Tim Chúa từ sáng khi thức dậy đến tối khi ngủ

và nếu được cả trong giấc ngủ: “Tôi ngủ, nhưng lòng vẫn thức” (Đc 5,2). Tập trung mọi nỗ lực khi lần chuỗi. Điều hai: *Age quod agis*, luôn luôn chú ý trong mỗi việc. Điều ba: rất đoan trang qua cái nhìn và lời nói... Minh hiểu nhau. Sau hết: bình tâm, an tĩnh, vui tính, lịch thiệp không bao giờ có lời mất lòng anh em, không nổi nóng khi lý luận, nhưng sẽ đơn sơ, chân thành, thật tâm, không hèn, không khiếm nhược. Xin thêm: không nói về anh em, đặc biệt khi họ thất bại trước sự thành công của tôi, rất dè dặt, khi cần nói chỉ nói về cái tốt, giấu các lỗi của anh em khi không ích gì để nói, trái lại nó chỉ nuôi tính tự ái của tôi, nó đang núp ẩn đâu đó và lắm lúc nó lộ nguyên hình. Đó là kết quả của kỷ tĩnh tâm này.

Giêsu, Chúa thấy con áp ủ trong lòng ý chí quyết liệt muốn yêu Chúa, muốn trở thành thừa tác viên của Chúa. Xin ban ơn cho con để con thật sự làm đôi việc trong những điều độc lòng trên đây. Ôi Chúa Giêsu, con trông cậy ơn Chúa!

THỨ TƯ 22/8

Từ nay về sau, tôi không dám bỏ viếng Thánh Thể, sau khi thăm cha sở vào xế chiều, trừ khi có lý do quan trọng. Ngoài ra, tôi xin thú nhận, sớm mai tĩnh tâm độc lòng một đường, thực hiện điều độc lòng lại một nẻo khác.

Cách tổng quát, không xấu lắm. Nhưng cần thận trọng khi nói, nhất là nói với linh mục, tránh câu chuyện kích thích tự ái luôn luôn muốn xuất đầu lộ diện. Bài thuyết trình về Thánh Tâm, không nên bối rối, thật ra ý kiến đã rất lộn xộn, kết thúc không có gì hay, một đống lộn xộn. “Xin cho con xứng đáng chúc tụng Chúa”. Ôi Giêsu.

CHIỀU THỨ SÁU 24/8

Sách Gương Phúc nói đúng: lắm lúc, ngoài ý muốn, sự dè hèn trong ta nổi lên lấn át sự thanh cao của con người. Hôm nay, hồi xế chiều, đã xảy ra cho tôi như vậy: bù đầu làm việc mà chẳng kết thúc được gì. Tôi mất bình tĩnh, chán, không muốn dọn bài giảng hay đọc sách gì cả. Thế nghĩa là sao? Xin chúc tụng Chúa: chúng con ở trong tay Chúa, Chúa muốn con

nóng sốt hay lạnh nhạt tùy Chúa. Dịp rất tốt để hy sinh, đừng quá ham học và phải tiến đức. Dù sao Giêsu cũng ở cạnh con, dù phải mở quyển này rồi đóng lại, đi mở quyển khác, thì cũng còn hơn là không làm gì cả, và qui không làm gì được tôi, tạ ơn Chúa. Chiều nay, lần chuỗi không tốt mấy. Nhưng không đáng ngại, bởi khi vừa lo ra là tôi lo tập trung lại ngay.

Mẹ Maria, xin Mẹ cũng làm gì giúp con, để con một mình, Mẹ thấy con khôn cùng không!

CHIỀU THỨ BẢY 25/8

Viếng Thánh Thể như người câm và chia trí, lần chuỗi chỉ tạm tạm. Muốn noi gương Thánh cả, mà phận sự tín hữu thường đã chưa kham. Ôi Giêsu Chúa là sự trông cậy và là nơi con dung thân (x. Tv 30,4).

CHIỀU CHÚA NHẬT 25/8

Hôm nay, ngày của Chúa, đúng lý phải tập trung hết sức trong mọi việc. Thế mà, trái ngược hẳn! Mới dốc lòng tập trung hôm thứ tư, nay đã quên rồi. Ôi Giêsu khả ái, xin đừng để con tái lại trong tương lai. Hôm nay lễ Thánh A-lê-xan, xin ban cho con can đảm, mau mắn, anh hùng làm việc thiện như Ngài.

THỨ BA 28/8

Hôm qua, quên ghi lời dốc lòng khi xét mình. Hôm nay lẩm điều phải ghi. Như: không đủ lý do, đã chậm trễ viếng Thánh Thể, và làm nửa chừng, không tốt mấy; nhục cho Giêsu, không mấy khích lệ cho tôi. Về lời nói, bạn ơi, coi chừng lưỡi bạn, vì đó là khí cụ của lòng tự ái, đặc biệt khi hầu chuyện với các linh mục. Con chỉ muốn nói sự thật, muốn kể chuyện gió mưa thôi, thế mà tự ái cũng chen vào, sau hồi nói chuyện, con phiền, khi nghe Chúa bảo trong lòng con: Chúa không vui mấy. Nguyện tắt cần thêm nhiều, đây là những mũi tên tình thương đâm thủng Tim Chúa để khai thông đức ái Kitô giáo. Con còn xa gương mẫu của con là Thánh Phanxicô Salêsiô. Xin Giêsu chứng giám cho lòng con, con khổ khi thấy mình còn xa; mỗi khi xét mình, con hồi hận, con lo buồn; nhưng mỗi khi đến gần

Chúa tim con lại khao khát thật sự noi gương hiền lành và khiêm nhường của Chúa. Ôi Giêsu dịu hiền, xin giúp con, xin cho con đừng chán nghe tiếng dịu dàng Chúa phán, dù Chúa nói đi nói lại, vì “xin tiếng Ngài lặp lại nơi tai con” (Đc 2,14). Mỗi nhịp tim con đập là vì Chúa. Con cảm thấy, con không hờn giận một người nào cả. Xin giữ gìn con, mọi sự sẽ an toàn. Ngợi khen Giêsu, Maria, Giuse.

CHIỀU THỨ TƯ 29/8

Cách tổng quát, khá tốt. Nhưng phải nhận là những ngày không rước lễ, cảm thấy thiếu một cái gì. Dịp chính ngày kính sinh nhật Đức Mẹ tôi đặc biệt hăm mình về tính mê ăn, mùa trái cây, thấy mình quá độ. Chiều nay, xảy ra việc nhỏ nhưng in sâu vào đầu và làm tôi khổ. Mẹ tôi tò mò muốn biết chuyện không nên biết, tôi đã hết sức dịu dàng giải thích, nhưng mẹ tôi bức tức. Tôi không ngờ bà mẹ rất yêu quý trên hết mọi người dưới thế của tôi lại nói như thế. Nghe mẹ nói: tôi vô lễ, thờ ơ, chống báng mẹ, tôi khổ quá, tôi có thể minh chứng ngược lại; nếu mẹ khổ, tôi còn khổ nhiều hơn mẹ bởi thấy mẹ buồn, và nhất là thấy mẹ già yếu đổi tính. Mẹ bảo: đừng nhìn mặt mẹ nữa, thật tôi rất yêu mẹ, tôi không nhận được ý nghĩ như thế, vì là con trai, tôi quý mẹ hết sức tự nhiên. Mũi gai làm tôi đau xót, động đến những gì tế nhị và thâm kín nhất của lòng tôi. Tôi khóc! Mẹ ơi, mẹ biết cho rằng con yêu mẹ, con muốn mẹ hạnh phúc, mẹ mà biết vậy mẹ mừng biết bao nhiêu.

Xin Giêsu nhận của lễ hy sinh con dâng lên Chúa xin cho con dịu dàng, lễ độ dù phải trang nghiêm, xin cho mẹ còn mạnh mẽ hơn nữa. Ôi Mẹ sâu bi, hãy mãi mãi ở lại với chúng con.

CHIỀU THỨ BẢY 1/9

Hai ngày không viết nhật ký, vì chiều thứ tư phải ở Bergamô, chiều qua, đi bộ từ Bergamô về Sotto mệt quá muốn chết người, lại còn nghi lễ làm phép chuông ở Carvico.

Hôm nay, viết lại những gì đã qua, đặc biệt việc đạo đức lộn xộn vì sự thay đổi nhịp sống, không như lúc bình

thường ở nhà, có hai việc đáng ghi, về hai ngày 30 và 31 tháng tám. Đó là tôi đã diễn xuất trước các linh mục như là nhà thông thái, chính trị gia, nói láo nói lếu, chuyện này sang chuyện khác, xía vào mọi thứ chuyện không hợp với bậc chủng sinh tí nào. Nhớ lại thì hối hận ngay, nhưng lẽ ra phải lưu ý trước. Đặc biệt về điểm này, cần tế nhị hết sức, nhớ rằng mỗi sự việc phải đợi đến thời của nó (x. Gv 3,1). Chừng nào là linh mục sẽ hay... Bây giờ phải năng đọc sách để có những nguyên tắc rõ rệt và lành mạnh. Rồi phải biết nghe, phải ở như người không biết chuyện đối với các vấn đề trên, nhất là trong những gì vượt câu chuyện đối với cha sở và cha phó. Thánh Phanxicô Salêsiô đã xử trí cách nào trong những tình trạng như trên?

CHIỀU CHÚA NHẬT 2/9

Còn một điểm đã phải ghi chiều hôm qua, là thiếu hăm mình trong miếng ăn, có khi đi xa hơn. Đừng bỏ dịp dâng kính Mẹ trong chín ngày chuẩn bị sinh nhật của Mẹ: ăn khi cần và không hơn. Thiếu nguyện tắt, làm tổn thương cho sự tiến đức.

Giêsu Maria xin gìn giữ đừng để con xa hai Đấng.

CHIỀU THỨ HAI 3/9

Tập trung và hăm mình. Giêsu, Chúa thấy con thật sự muốn mến Chúa hết lòng, hết con người của con.

CHIỀU THỨ BA 4/9

Khá hơn. Tạ ơn Chúa. Hôm nay lễ Thánh Grêgôriô cả, làm rạng danh Giáo Hội, một trong những cột trụ quý giá của ngôi Giáo hoàng. Nhìn gương mặt uy nghi của ngài, tôi đem lòng mộ mến Đức đương kim Giáo hoàng Lêô XIII, đang bị người ta nguyện rửa thậm tệ, dã man, như qui. Thật là lúc đáng buồn. *Ta hãy cầu xin cho Đức Giáo hoàng.*

CHIỀU THỨ NĂM 6/9

Hôm nay ngày đáng chúc phúc, vì tôi đã làm việc Chúa muốn. Chúa để tôi nhúc đầu quá chừng, con người khác trong

tôi nó nổi loạn, tôi phải bỏ dở công việc dọn bài giảng về Thánh Tâm, chừng nào xong tùy Chúa.

Cũng là phần phạt cho cái tham của trí khôn, muốn đạt cho được kết quả cuối cùng. Dịp may để tôi tập nhẫn nại. Tạ ơn Chúa. Vì Giêsu nhân hậu, con sẵn sàng chịu đau đớn vì Thánh Tâm Chúa.

Điều đáng chú ý là mấy hôm nay, dịp chín ngày kính Đức Mẹ, tôi đã đọc các kinh vội vàng quá sức, và rất chia trí.

Giêsu, Chúa nhẫn nại biết mấy khi nghe con cầu xin cách đó. Này bạn, bạn phải biết điều chút chứ? Thiên thần nghe bạn sẽ nghĩ sao? Người đời nghe bạn nói thế họ nghĩ thế nào? Bình tĩnh, đọc ít kinh, mà chậm rãi, ít ra như khi nói chuyện với nhau. Cần tập trung nhiều hơn mới sửa được. Tại thói quen. Mỗi việc làm cho hẳn hoi. Mai là ngày chót tuần chín ngày, tôi sẽ bù lại các ngày qua. Sẽ không ăn trái cây nào, để dâng kính Mẹ. Ôi Maria, xin ban phúc cho con.

CHIỀU THỨ SÁU 7/9

Cách tổng quát khá. Có hãm mình về miếng ăn để dâng kính Mẹ. Tôi vẫn hối hận vì sự cách biệt giữa cái hiện tại của tôi và cái tôi phải có, giữa cuộc sống của tôi với cuộc sống của Gioan Berchmans và Thánh Phanxicô Salesiô lúc đồng lứa tuổi với tôi.

Chúa thấy lòng con và ước vọng của nó. Mai ngày kính Mẹ lúc bé thơ, phải tập trung, cầu nguyện và vui lên cách lành thánh.

1901 – 1903

ĐẠI CHỨNG VIỆN RÔMA

1901

TĨNH TÂM 28/4 TẠI RÔMA

CHÚA NHẬT 28/4

[11]

Từ khi đến Rôma đây là lần tĩnh tâm đầu tiên. Tôi ra sao? Tôi không thể phàn nàn gì về những ơn Chúa Giêsu đã ban và những sự an ủi khôn tả và những giây phút hạnh phúc còn trải dài ảnh hưởng trên thời gian sau đó. Tuy nhiên về phần mình, phải thú nhận là tôi chưa tiến bước. Tôi rất muốn làm việc hăng hái, yêu Chúa cách xứng đáng; tôi quá ham học, chắc phần nào do tự ái, muốn học thật nhiều để có một lối kiến thức, một trong các phương tiện quan trọng sẽ dùng để đưa các linh hồn về cùng Chúa Kitô. Thật ra, tôi còn thiếu nhiều thứ, nhất là chưa đủ cố gắng để nguyện ngắm hăng hái, để lần chuỗi, xét mình riêng và tổng quát, để mỗi ngày tiến hơn trong sự bỏ mình, kết hợp với Chúa và thực hành nhân đức thiết thực.

Ở Rôma này không thiếu gì cả, kể cả nhiều dịp để nhịn đói món ngon, điều mà sự tự ái của tôi không thích và làm việc hãm mình nhỏ. Cần cải tiến tình cảm và sắp xếp công việc lại. Tam canh chừng những điểm sau đây. Trước nhất, nỗ lực mỗi ngày cần thận nguyện ngắm cho có kết quả thiết thực trong ngày, cần đặc biệt xét mình về điểm này. Nguyện tắt nhiều lần trong ngày, đặc biệt giờ học và khi đi lớp. Đặc biệt lần chuỗi Mân côi kính Mẹ dịp tháng Năm sắp đến. Trước và đặc biệt trong giờ đạo đức tuyệt đối không nghĩ tới sự học. Viếng Thánh Thể đặc biệt nghiêm trang. Trên tất cả, giữ đôi mắt khi đi đạo, đặc biệt ở vài khu vực. Sau khi đi đạo, trước giờ học tối phải xét mình riêng, về lời nói và tự ái. Sau hết cần hết sức giữ trí lòng bình tĩnh, tập trung nhiều, rất trật tự.

Ôi Giêsu khả ái, hôm nay Giáo hội long trọng mừng lễ Chúa, một lần nữa con dâng mình cho Chúa với tất cả những điều độc lòng. Nhờ Chúa bầu cử để con giữ trọn. Đặc biệt xin

on tập trung khi cầu nguyện, sống đời nội tâm như Chúa mà con yêu thích. Xin cho con luôn yêu Chúa và làm cho kẻ khác yêu mến Chúa hơn, để họ được Chúa phù hộ. Amen. “Xin Thánh Giuse cho con giữ đời trong trắng và được người bảo trợ”.

1902

TĨNH TÂM SAU KỲ PHÁT LƯU BABILON⁷

10-12/12/1902

Với cha Francesco Pitocchi

[12]

Giêsu, Maria, Giuse!

1. Tôi là ai? tên tuổi? tước vị? chẳng có gì cả. Tôi chỉ là tôi tớ Chúa, thế thôi. Không có của riêng. Dù là mạng sống. Chúa là chủ duy nhất, chủ của sự sống và sự chết. Ở đời tuy có cha mẹ, bà con, thầy dạy, nhưng chỉ có một người chủ duy nhất là Chúa.

Vậy tôi sống chỉ để tuân lệnh Chúa mà thôi. Nếu Chúa không muốn, tôi không sao cử động được bàn tay, ngón tay, mắt nhìn trước, ngó sau. Như chú binh nhì trước thượng cấp, tôi đứng nghiêm trước Chúa để chờ lệnh, và sẵn sàng tuân lệnh, dù là nhảy vào lửa. Suốt đời tôi phải như thế mãi, vì sinh ra là đầy tớ của Chúa.

Luôn luôn nhớ mình là đầy tớ, chẳng bao giờ trở lại phục vụ cho thú vui, hư danh của chính mình... Làm thế là ăn cắp, vì dùng thời giờ không phải của mình, sẽ là đầy tớ bất trung (x. Mt 18,32); không đáng thưởng (Thánh Augustinô). Thế mà tôi đã làm! Tội hồ thật! Tự cao, tự trọng không biết mình là tôi tớ.

---

⁷ Ý nói “nghĩa vụ quân sự”

Con xin phục tùng quyền Chúa. Xin tha thứ sự bất trung của con. Nhiều lần quên phục vụ Chúa để theo chiều hướng xấu của mình. Con xin chấm dứt, nay con tự trời chân tay, nộp mình trước mặt Chúa như Thánh Phanxicô Xaviê. “xin mở trí cho con học biết mệnh lệnh Ngài” (Tv 118,73 và 125).

2. Chúa đã cho tôi biết mệnh lệnh của Ngài là: nhận biết, yêu mến và phục vụ Chúa suốt đời tôi. Vinh dự thay, phúc thay! Tôi là người hầu, theo Đức Vua trên mọi nẻo đường. Tôi được biết sự mâu nhiệm của Chúa. Vâng lệnh làm tôi Ngài bốn hôm, dù chưa được biến đổi, tôi vẫn được dự phần trên thiên đàng với Ngài. Mọi thụ tạo trần thế, mọi của cải trần gian, Chúa để tùy tôi xử dụng với mục đích đưa tôi đến với Chúa và yêu mến Ngài. Thụ tạo chỉ được tạo nên vì mục đích ấy. Nếu tôi hưởng dùng thụ tạo theo sở thích mà thôi, là làm sai đường lối của Tạo hóa, làm đổ vỡ sự hòa hợp kỳ diệu của vũ trụ, chống lại Thiên Chúa. Thật là tên đầy tớ xấu!

Tôi dùng vạn vật tùy mức độ chúng đưa tôi đến Chúa, sẽ tránh chúng nếu chúng lôi tôi ra xa Chúa. Đó là khuôn vàng thước ngọc phải theo trọng mọi trường hợp cụ thể. Nếu biết rõ là ý Chúa muốn ta xử dụng chúng, thì khỏi phải bàn.

Sức khỏe rất quý cho tôi. Còn bệnh tật? Chúa gửi bệnh đến cho tôi. Được đau ốm là có phúc. Hãy tập tính dễ dãi của các thánh, để ta yên trí an tâm khi thịnh vượng cũng như lúc sa cơ, để đời tôi được an nhàn vui vẻ, ngay giữa đau buồn. Giàu và nghèo, được kính trọng hay bị khinh chê, là cha sở nhà quê nghèo hay là giám mục giáo phận lớn, đối với tôi cũng như nhau. Chỉ cần tôi biết làm tròn điều ông chủ đặt định cho tôi, làm việc gì cũng tươm tất hẳn hoi như một tôi tớ trung tín thì tôi sẽ được rồi. Hơn nữa, nếu được tự do chọn, nên chọn nghèo hơn giàu, bị khinh bỉ hơn được vinh dự, phận sự trong bóng tối hơn chức vụ cao sang.

Tôi muốn theo học khoa đó, nhưng bề trên không cho, thì tùy bề trên, tôi vẫn luôn luôn vui vẻ mau lẹ. Mong được chức phụ phó tế vào Phục sinh, bề trên chưa nghĩ tới, cứ vui. Tôi muốn yên thân, mà bề trên giao tôi công tác thấp hèn, chạm tự ái: tuân lệnh là hy sinh lớn, vậy càng hay, cứ tuân lệnh

đã; can đảm lên và vui vẻ mau lẹ trong Chúa. Đây là linh dược trấn an tính nông nổi, xoa dịu sự túng thiếu, gây phấn khởi giữa cay đắng của cuộc đời.

3. Thần dữ chỉ vì một tội do tư tưởng mà không hưởng được một giọt máu cứu chuộc. Tôi sa ngã mãi, mà được hưởng kết quả của ơn Cứu chuộc hoài hoài. Chúa còn chờ tôi. Lòng thương xót Chúa thật vô biên! Xấu hổ cho tôi quá! Chúa ơi, đủ rồi, từ nay về sau, nhờ ơn Chúa, tôi sẽ nỗ lực luôn tìm Chúa, thay thần dữ để ca tụng Chúa đời đời. Thần dữ rơi vào hỏa ngục như làn sét, chỉ vì, một ý tưởng kiêu căng (Thánh Athanasiô). Còn tôi kiêu ngạo đầy đầu. Ví như Chúa cất trí hiểu, trí nhớ, lý trí của tôi, Chúa có thiệt thòi chi? Chúa cho tôi nằm liệt giường, việc Chúa vẫn xuôi chảy! Vậy từ từ nhé: đừng tự cao, tự mãn, hãy khiêm nhường hơn!

4. Của cải, sự nghiệp, nguồn lợi của tôi là gì? Chỉ toàn là kiêu căng, bất tuân, thờ ơ với phận sự, thiếu kiểm điểm tâm tư, chia trí mãi, tự ái trong tư tưởng, hành động và lời nói, tội với tội, đó sự nghiệp chính thức của tôi với đầy đủ chứng khoán.

Hư đốn thế, mà muốn đứng hàng đầu, muốn được công danh! Tưởng mình là người tốt, chủng sinh tốt, rồi chẳng lo. Đúng là điên khùng nặng, mà tưởng mình có lý.

5. Kẻ dốt, người rùng, Hội giáo được vào thiên đàng. Con được biết Chúa từ đầu, lớn lên cạnh Chúa mà đi vào hỏa ngục!

Con biết rõ đời binh ngũ, nghĩ mà tởm. Nơi của lộng ngôn, của đủ thứ bần thiêu. Hỏa ngục kinh hoàng hơn! Chú lính lớn lên giữa cái xấu, mà nó vào thiên đàng, còn tôi lại vào hỏa ngục? có khiếp không? Thông cảm với kẻ lầm lạc mà hằng tạ ơn Chúa đã nâng niu tôi quá nhiều. Chỉ thu góp mà không biết mình thu loại chi! Tôi yếu hèn quá, tội lỗi quá. Nếu Chúa không thương xót, cứ theo lẽ công bằng mà xử, bắt con phải thế nào con cũng vui chịu nhưng đừng bắt vào hỏa ngục. Tốt hơn, xin cho con được thiêu đốt bằng ngọn lửa yêu Chúa.

6. Chết sờ sờ, mà tôi không nghĩ! Một phút trôi qua, bước một bước là tới gần mò một bước. Trong đầu đầy mơ tưởng, học hành tự trang bị, hoạt động, dần thân làm sáng danh Chúa Kitô, làm ích cho Hội thánh và xã hội: lớn lao cao đẹp thật, thế nhưng tự ái xen lẫn vào đó cũng dễ. Nếu chưa là linh mục đã chết khi còn chủng sinh thì sao?

Nghĩ hơi ngược lý, không lẽ Chúa chuẩn bị mình kỹ càng dùi dẹt như bà mẹ, cứu mình thoát bao gian nguy, ban cho mình lắm ơn, đưa về Rôma, chắc là Chúa cũng phải định chuyện gì đấy chứ. Trái lại, làm sao hiểu được tại sao Ngài lo cho mình cẩn thận, để rồi cho mình chết à? Không thể hiểu vậy được. Nhưng với Chúa có gì khó hiểu, Chúa cần việc làm của tôi à? Chúa cần tôi sống lâu à? Tôi là ai mà dám tự phụ biết được ý định của Chúa? Kia, xem Luy, Satanislas, Gioan Berchmans, Chúa đã không cho chết sớm là gì?

Lạy Chúa, Chúa định sao tùy Chúa, con vui lòng và hài lòng với cái chết, nếu là ý Chúa muốn. Chúa là trung tâm, là cùng đích tổng hợp tất cả những gì con mong ước. Con chỉ xin được chết trong tình yêu Chúa. Những sức lực Chúa ban để con ca tụng và làm cho kẻ khác mến Chúa sẽ được xử dụng quyết liệt hơn trên trời.

Đàng khác, việc nghĩ giờ chết đã gần, làm cho con nghiêm chỉnh hơn trong ý tưởng: đã đảo tự ái, tham vọng ti tiện và hư danh. Người ta chết, chết, còn tôi chạy theo những cái khốn hèn.

7. “Phận con người là phải chết một lần, rồi sau đó chịu phán xét” (Hr 9,27). Dù là giáo hoàng, dù tên có được xưng hô cách cung kính, được khắc trên đá hoa, ra trước tòa Chúa phán xét có giá trị gì? Không có gì cả! Thật khó mà tưởng tượng Giêsu khả ái hiện đang tin yêu tôi, rồi bỗng dưng nổi nóng lên án tôi! Nhưng đó là sự thật phải tin và tôi tin. Chúa xét tôi ra sao? Đây lời vô ích trong lớp, câu nói hơi dữ tợn, điệu bộ hào hoa, liếc nhìn, đi đứng như ông nghè ông cống, cử chỉ quá đáng, áo quá đẹp, giày quá thời trang, ăn bạo, trong ý nghĩ lộ vẻ gan tị, mơ mộng, chia trí dù rất nhẹ, trong các việc đạo

đức: tất cả đều phải được trả lễ. Nếu những lỗi nặng còn ra thế nào?

Chúa ơi, thật tủi thân! Vinh dự, có tiếng là trí thức, cả chuyện được tiếng là nhiệt thành, thánh thiện, ngày phán xét nào có giá trị chi? Văn bằng tiến sĩ, luận đề hay, hùng biện vô ích, ai sẽ còn nghĩ tới? Xin Chúa soi sáng để con thanh tẩy những gì bất xứng trong các việc con làm. Xin mở mắt cho con thấy những vết rất bé nhưng trong ngày phán xét sẽ không qua mắt Chúa được. “Xin mở mắt con để con đừng ngủ mãi trong tội” (x. Tv 12,4).

8. Một bình thủy tinh trong ngần, dội ánh sáng mặt trời làm cho con quan niệm về tâm hồn linh mục cũng phải như thế. Hồn phải là tấm gương soi dội lại hình ảnh của thiên thần, của Đức Trinh Nữ, của Chúa Giêsu Kitô. Nếu gương mờ đi một tí đã đủ để người ta đập nát và cho vào thùng rác. Tôi là loại kính nào? ở đời có lắm thứ bẩn thỉu, thối nát. Một năm ở quân ngũ tôi đã đi sát với họ. Quân đội là vôi chảy toàn chất thối tha, chảy tràn ngập đô thị. Không ơn Chúa, ai thoát được trần tục đây bùn thối này?

Cám ơn Chúa đã giữ con khỏi thối, suốt đời con không quên ơn cao cả này.

Không ngờ một con người có lý trí mà ra hèn thế! Với kinh nghiệm sống, tôi tin rằng ít là phân nửa nhân loại, qua khoản nào đó của cuộc đời đã trở thành loài thú dễ tửm. Còn linh mục? Chúa ơi, con kinh hoàng khi nghĩ đến một số không ít đã làm bản thánh chức của mình.

Giờ này, tôi không ngạc nhiên gì cả; chẳng còn để ý những tích chuyện đã xảy ra. Tôi hiểu cả. Có một chuyện hiểu không được, là tại sao Chúa Giêsu rất thanh khiết, an nghỉ giữa huệ trắng, lại chịu được cái bẩn thỉu nơi linh mục, vẫn ngự trên và ngự trong lòng họ mà không hủy diệt họ ngay tức khắc?

Nghĩ đến con, Chúa ơi con run sợ: Sao trời còn rơi xuống (x. Kh 6,13); còn con là tro bụi, có gì mà khoe?

Về điểm này, từ nay về sau tôi càng cẩn thận, để khỏi nên bia cho miệng đời chế nhạo. Để tư tưởng được trắng trong, chẳng cần gì phải nghĩ, dù về đức khiết tịnh. “Chúng tôi chứa đựng kho tàng ấy trong chiếc bình dòn mỏng” (2Cr 4,7). Làm sao khỏi sợ, “Xác thịt tôi đâu phải bằng đồng” (G 6,12).

Tôi xin lặp lại lời khẩn về điểm này như các kỳ tĩnh tâm trước, sẽ viết ra và xin Mẹ Maria làm chứng cho lòng con quyết giữ bất cứ với giá nào.

9. Hoan hô Giêsu Vua! Chúa đã gọi con tham gia trận chiến, và tôi đã không phí phút nào. Với tuổi đôi mươi và nhờ ơn Chúa, con hăng hái ghi tên gia nhập hàng ngũ chiến sĩ tình nguyện của Chúa. Hiến thân, sống chết vẫn phục vụ Chúa. Thánh giá Chúa đưa ra trước mắt con, đó là quốc kỳ, là chiến cụ. Giơ tay trên thánh giá là chiến cụ bắt buộc, con thề, với tất cả lòng nhiệt thành của tuổi trẻ, trung thành triệt để tới chết. Vậy, từ đây tớ con làm lính của Chúa, mặc đồng phục, mang gươm và tự xưng mình là hiệp sĩ của Chúa Kitô. Xin cho con tinh thần của lính, can đảm như dũng sĩ, ôi Giêsu, để sống với Chúa giữa những thử thách cuộc đời, hy sinh và gian khổ trong trận chiến, để được cùng Chúa thắng trận. Vì chưa đến lượt xuất trận, con ở lại hậu phương chờ đến phiên mình; noi gương sáng của Chúa con sẽ tây luyện những gì gây trở ngại, và thử sức với kẻ nội thù của con. Chúng đông lắm, đặc biệt có một tên, nó đóng đủ các vai: nó hồng hách, nó xảo quyệt, nó theo sát con, nó ba hoa nói chuyện hòa bình, để rồi chế diễu khi con muốn hòa đàm với nó, nó ký hòa ước với con để rồi gây xáo trộn mọi việc thiện con làm.

Chúa Giêsu biết rõ tên nó: tên nó là tự ái, bí danh tự cao, tự đại, tự mãn. Con muốn đánh bại nó một lần cho xong, nếu không được, ít ra con tự chủ được, để con hoạt động tự do hơn, và cũng những chiến sĩ cầm tử giữ vững các yếu điểm để bảo vệ chính nghĩa của Chúa, để cùng Chúa con được ca khúc khải hoàn.

10. Khi suy nghĩ về một Ngôi Lời hạ mình, về sự cao cả mà Đức Maria đã được thưởng vì Mẹ đã khiêm nhường; nghĩ đến ba mươi năm đầu Chúa Giêsu sống mai danh ẩn tích, rồi

nghĩ lại chính mình đã sa ngã liên miên, tôi xấu hổ, chẳng nói được lời gì! Chiều này khi suy nghĩ lại câu Tin mừng: “Ngài đã lụy phục cha mẹ” (Lc 2,51), tôi đã tâm sự cùng Giêsu thanh niên đang làm thợ mộc với cha, nước mắt tôi chảy giàn giụa, tôi đã khóc như một đứa con nít.

Ôi Chúa Giêsu, với ơn Chúa mà con không cách nào tỏ ra mình thiết thực noi gương xán lạn của Chúa bằng lời nói việc làm sao? Chúa đã hạ mình thăm sâu, Chúa đã hủy mình ra không (x. Pl 2,7); con đã sẵn là không rồi mà không tự hủy được sao, chỉ cần mở mắt nhìn lại mình cho kỹ sẽ thấy sự thật. Chúa sinh làm người nghèo, còn con đã nghèo sẵn, tới giờ này mỗi ngày Chúa phải cấp cho từng lon gạo! Từ ngày vào chủng viện, con chỉ mặc áo của những người quảng đại bố thí cho! Ngay khi con bé, Chúa đã làm việc nhọc mệt. Chúa cũng biết “con nghèo và từ bé con đã phải làm việc vất vả” (x. Tv 87,16). Chúa tuân luật pháp, mặc dù Chúa không bị bắt buộc, còn con phải đi nghĩa vụ quân sự, theo một luật bất công và đã man người ta bắt buộc hàng giáo sĩ.

Ba mươi năm đầu, Chúa sống mai danh ẩn tích ở nhà Nadarét, phần con đã mười năm qua con sống ẩn dật trong nhà thánh Chúa. Chúa đã làm ơn nhiều đối với con, đặt con sẵn trên đường lối của Chúa. Nên khi bắt chước Chúa chẳng có gì phải hy sinh khó khăn cho lắm! Nhưng tại sao con không giống Chúa bao nhiêu? Hai mươi tuổi rồi mà chưa làm được gì thật sự tốt! Đang khi cùng tuổi này, Luy, Stanislas, Berchmans đã là những vị thánh trưởng thành.

Ba vị thánh này nên thánh khó hơn con, vì không được sẵn những điều kiện như con để giống Chúa. Đã bao nhiêu lần tôi hối hận, rồi cũng chẳng đi đến đâu! Bây giờ thì không nên tái phạm, đừng diễn trò cũ lại với Chúa. Ở vào tuổi của tôi, các thánh đã thành công, còn tôi mới bắt đầu, vậy tôi nói: “bây giờ tôi bắt đầu” (Tv 76,11). Năm giờ chiều con mới tới sở làm, mà Chúa cũng không đuổi con (x. Mt 20,9). Lạy Chúa, trong cảnh tủi nhục này, xin Chúa dạy cho con biết phải làm gì.

11. Thật là dụi dằng khi nghĩ đến việc Chúa thành lập Giáo hội. Chúa không đi tìm nhà thông thái, hiền triết ở hàn

lâm viện, ở hội đường, ở nơi tòa giảng nhưng Chúa ưu ái nhìn về những ngư phủ nghèo, quê mùa và dốt nát. Chính Chúa dạy cho họ, Chúa tâm sự với họ, Chúa yêu thương âu yếm họ, trao cho họ sứ mệnh quá lớn là cải tiến thế giới.

Để mở nước Chúa, chia sẻ phận vụ Tông Đồ, vượt qua các thế hệ, Giêsu đã để ý chọn con. Chúa đã đưa con ra khỏi đồng quê, với tình mẹ Chúa đã liệu cho con tất cả mọi nhu cầu. Con thiếu ăn, Chúa cho ăn; con thiếu mặc, Chúa liệu cho có, con thiếu sách học Chúa cũng liệu luôn. Nhiều lúc con quên, Chúa nhắc giùm cách dịu dàng; con nguôi lòng mến Chúa, Chúa lại lấy lửa đang cháy trong Tim Chúa mà đốt lòng con. Kẻ thù của Chúa, của Giáo hội đã bao vây, gài bẫy, đã lôi con vào chôn bùn nhơ, Chúa đã giữ gìn con khỏi sự dữ, không để con chết chìm dưới lòng biển. Để nâng tinh thần con đến niềm tin mến mãnh liệt, Chúa đã dẫn con vào đất Chúa chúc phúc, nương bóng Đức Giáo hoàng, cạnh nguồn suối chân lý Công giáo, nơi mồ hai thánh tông đồ, nơi đất còn nhuộm đỏ máu tử đạo, nơi bầu không khí còn nức mùi thơm nhân đức của các thánh hiền tu⁸; ngày đêm Chúa không nghĩ, lo lắng cho con như mẹ đối với con mình. Bù lại với bao công lao, Chúa chỉ lo ngại hỏi con: “Con ơi, có mến Ta không?” (Ga 21,15-17). Chúa ơi, hỡi Chúa, con trả lời sao đây? Chúa hãy nhìn dòng nước mắt, tim con đập mạnh, môi con run rẩy, ngòi bút như muốn rớt xuống đất... Nói sao đây? “Chúa ơi, Chúa biết con yêu Chúa” (Ga 21,15).

Xin cho con yêu Chúa như Phêrô, yêu nhiệt thành như Phaolô và các vị tử đạo, thêm vào đức mến có khiêm nhường, bỏ mình, khinh chê của đời, và làm cho con nên “tông đồ hoặc tử đạo” tùy Chúa muốn, lạy Chúa.

Trong khi chờ đợi, cho con đừng xấu hổ vì mình nghèo, trái lại phải hãnh diện như hạng giàu sang ở đời hãnh diện với tước hiệu sang trọng mà họ đã được. Tôi đồng số phận nghèo như Chúa, còn muốn gì nữa? Tôi có thiếu gì không? Chúa Quan phòng sẽ lo liệu cho thừa thãi như Chúa đã và đang làm.

---

⁸ Chính tay Đức Gioan XXIII gạch đỏ mấy dòng này vào năm 1961

Tôi phải nhận rằng một vài cái tốt mà tôi hãnh diện như là của mình, thật ra có phải của tôi đâu, chẳng có tí gì, tôi công nhận rằng, nếu Chúa không đặc biệt thương tôi, tôi vẫn là một chú nhà quê nghèo, quê mùa, đã dốt mà có lẽ hung tợn nhất trong các chú nhà quê.

Tôi đâu phải là nhân vật như tôi tưởng tượng và như tôi tự ái muốn tăng bốc mình. Thân phụ tôi chỉ là một bác nhà quê suốt ngày cày sâu cuốc bẫm... tôi sẽ không hơn cha tôi đâu. Ít ra cha của tôi chất phác hiền lành, còn tôi hơn người ở chỗ hung bạo. Khi tự ái nó làm thịnh giùm một chút, tôi nghĩ ngay đến phận sự phải hoàn toàn hiến thân cho Chúa, và phải minh chứng sự tận hiến này bằng hành động thiết thực; khi thấy muốn nên thánh mà lại ngần ngại, thiếu can đảm, tôi tự trấn an và nhớ rằng Chúa Giêsu đã ban cho tôi nhiều ơn với mục đích rõ rệt để tôi xứng với Ngài, vậy tôi tự nhủ mình rằng nếu cho đến nay Chúa đã làm tất cả cho tôi, Ngài sẽ tiếp tục ban thêm nhiều ơn để làm cho xong công tác của Ngài nơi tôi, tùy theo mức độ thiện chí mà tôi đáp ứng lại với ơn của Ngài.

Sau cùng, tôi cũng phải nhớ là trong mười hai môn đệ đầu tiên, có một Giuđa, vì không đáp lại lòng ưu ái của Thầy, đã công khai trở thành tên phản bội, đáng phi nhũ. Tuy rằng, thương thì hết sợ, nhưng nhờ sợ mà tình thương thêm tế nhị và chú ý hơn.

12. Trước cảnh tượng Giêsu dụ dằng đã tự hạ mình như chiên con phó mặc cho người ta bách hại, bị bỏ rơi, bị phản bội, bị giết, trí khôn con không còn hiểu gì nữa cả. Nó sẽ bỡ ngỡ, đầu hàng; không còn lời nào để nói, tự ái cũng thôi. “Ôi Giêsu dụ hiền, nơi nương tựa của tâm hồn người lữ khách, nhìn Chúa con đành thỉnh lặng, thỉnh lặng của con nói lên tất cả với Chúa (Gp III, 16,4).

Giêsu cúi mình rửa chân mười hai môn đệ... Dân chủ khả kính, là giáo sĩ, chúng tôi phải đối xử với dân theo hình ảnh này. Bao lần, không những Chúa rửa chân, mà tay và đầu tôi nữa. Còn tôi thì xấu hổ không dám thương người nghèo, người cùng khổ.

“Các con hãy cầm lấy mà ăn, đây là Mình Ta” (Mt 26,26). Giêsu đã dốc cạn tình thương; cho hết, cho tới cả mạng sống.

Lạy Chúa, như Chúa đã trao phó hết mình cho con, tùy con sử dụng, con xin một lần nữa dâng thân này, dòng máu này, mạng sống này cho Chúa, Chúa hãy tùy ý sử dụng.

“Linh hồn Thầy buồn đến chết! hãy thức với Thầy” (Mt 26,38). Đó, Giêsu cũng trải qua lúc buồn sầu; gánh chịu tính nhát sợ của con người. Đó là gương cao cả giúp ta mạnh sức, khởi nản trí. Để khi nổi buồn xâm nhập tâm hồn, tìm ra rướm máu, hãy đến với Giêsu, nơi bàn thờ, giao phó cho Ngài mọi nỗi đắng cay, ta sẽ ra về an bình và quả cảm.

“Và Giuđa hôn Chúa” (Mc 14,14). Cái hôn tàn nhẫn thế mà có nhiều linh mục hằng ngày vẫn lặp lại cử chỉ ấy!... Thật bức đầu bức óc.

Ôi Giêsu xin nhận cái hôn của con nơi tim Chúa, cái hôn của đứa con yêu Chúa, xin Chúa tha lỗi cho con, con xin chừa không làm phiền Chúa nữa.

“Đức Giêsu thình lạng” (Mt 26,63). Người ta tố cáo tôi? Vu oan tôi? Trách tôi đúng hay sai? Nói xấu tôi? Tự ái tôi muốn tôi tỏ mình giỏi, đạo đức! Không, Giêsu làm thình, hãy ghi vào đầu câu nói đó. Thình lạng là vàng.

“Chúng nhổ vào mặt, tát lên má, có đứa đập ngay vào mặt Ngài” (Mt 26,67). Đêm Giêsu trải qua tại nhà Caipha thật kinh hoàng, còn môn đệ hèn nhát, bỏ chạy! Linh mục thực thụ của Chúa cũng sẽ được thưởng như thế đó: “Họ được coi là xứng đáng để chịu sỉ nhục vì danh Giêsu” (Cv 5,41).

Xin Chúa cho con được phần vinh dự này vì Chúa; ít ra con được có ý muốn bị khinh để vì Chúa.

“Đúng, người này là con ông Trời” (Mt 27,54). Nếu con không được có tâm tình của Maria, của Gioan, của các phụ nữ thánh thiện khi đứng trước thánh giá, ít ra xin cho con có tâm sự xúc động của viên sĩ quan từ đồi Calvê đi xuống, ông đâm ngực và nói lên bản tính cao cả của người Nadarét bị đóng

đình. Con không đáng được ơn khóc Chúa. Nhưng con có quyền được thanh tẩy bằng máu Chúa đã đổ ra vì sự khốn cùng của con.

SAU BA NGÀY TĨNH TÂM

Hoan hô Thánh Tâm Giêsu

Tĩnh tâm đã xong. Giọng buồm ra khơi. Lần này, ơn Chúa thật dồi dào. Chưa bao giờ bằng hôm nay, tôi hoàn toàn xác tín về sự hiến toàn thân trọn đời cho Chúa, vì Chúa muốn dùng con người yếu hèn của tôi mà giúp ích cho Giáo hội và đưa các linh hồn về với Thánh Tâm đầy tình thương.

Thiết tưởng việc quan trọng và tốt đẹp nhất để soi trí dẫn đường cho tôi, là Chúa đã gửi cho cha linh hướng mới Pitocchi. Tôi thấy rất cần ngài, tôi đã thật thà và chân thành giao phó cho ngài tất cả những gì liên quan đến tâm hồn tôi, nhờ vậy hôm nay tôi thấy tâm hồn mình vững hơn, mạnh mẽ hơn, và hy vọng sẽ tiến bộ thật sự về đường nhân đức.

Kết quả của ơn Chúa làm việc trong tôi qua các ngày tĩnh tâm, những ý kiến của cha linh hướng đã chỉ dạy tôi, tôi viết ra đây những điều suy luận và dốc lòng này, tôi sẽ nhớ luôn, nhờ ơn Thánh Tâm, tôi hứa sẽ thực hành cách hẩn hoi, vì lợi ích thiết thực cho tâm hồn tôi.

1. Nơi tôi, *Chúa là tất cả còn tôi là không*. Tôi tội lỗi và rất khốn cùng, ngoài sự tưởng tượng. Nếu trong đời tôi có làm được gì tốt, đó là hoàn toàn do Chúa, và nếu tôi đã không cản trở và đặt chướng ngại, kết quả đã tốt hơn nhiều.

2. Những dấu chỉ và các ơn lạ lùng Chúa đã ban cho tôi từ thuở bé đến giờ, đủ nói rõ ý định của Chúa là muốn tôi nên thánh với tất cả ý nghĩa của chữ thánh. Luôn luôn tôi phải xác tín điều đó. *Và tôi phải nên thánh với bất cứ giá nào*. Những gì tôi làm từ trước đến giờ, mới là trò chơi của con nít thôi. Thời gian trôi qua. Giờ đây đã hai mươi một tuổi, tôi trở lại thành con số không “và bây giờ tôi bắt đầu” (x. Tv 76,11).

3. Đường tôi phải theo và rất hợp với tôi là sự khiêm nhường. Phải cứ đường này mà thẳng tiến, không nên ngó lại. Trận chiến của tôi hôm nay là chống lại tự ái, dưới mọi hình thức. Vì luôn mang tên nội công này theo mình nên không giờ nào ngơi nghỉ được. Được vậy tôi cần đến sự xét mình riêng mà tôi sẽ trung thành giữ mọi ngày.

4. Tuổi trẻ hăng say, nhiệt thành, bất khuất, tranh đấu vì Chúa, để Chúa vinh quang và toàn thắng, đồng thời làm cho xã hội ngày nay được hưởng một lối sống đạo mới mẻ hợp thời, những việc này có vẻ thật hay, nhưng mênh mông và phần nào nguy hiểm. Có thể làm tôi mất nhiều thời giờ mà kết quả rất ít.

Hôm nay Chúa muốn tôi vẫn giữ một lý tưởng đó, với lòng nhiệt thành, hăng say bùng cháy trong tôi, được quy về một hình thức chính xác hơn, tức là tất cả những điều kể trên phải giúp tôi trước nhất sống đời giáo sĩ chân chính và là một chủng sinh rất tốt. Đó là điều phải làm, không nên làm khác.

Tôi phải giữ kỷ luật chung viện, không phải cách tổng quát, nhưng giữ kỷ từng điều, không bỏ một điều nào. “*Không biết điều gì đi ngược với lễ luật tức là biết tất cả*”. Đây là kết quả rất quan trọng và rất đặc biệt của kỷ tỉnh tâm này.

Đừng ao ước được hơn cái mình chưa tới, nhưng hãy sống hẳn hoi cái hiện tại của mình “còn là chủng sinh hãy sống như một chủng sinh thật tốt, đừng ham sống như một linh mục” (Thánh Phanxicô Salêsiô).

5. Chúa đã dùng sự tôn kính Thánh Thể và Thánh Tâm để giữ tôi khỏi phạm tội và chạy quá xa cách Chúa. Lòng tôn sùng này phải là yếu tố kiến hiệu nhất cho sự tiến đức của tôi. Tình yêu Thánh Tâm ngự trong Thánh Thể làm cho đời sống, tư tưởng, lời nói, việc làm của tôi được sống động, và tình thương này thể hiện cách cụ thể qua hành động. Vậy, sẽ chặt chẽ kết hợp với Giêsu, như tôi hằng ở trước nhà tạm vậy; rất nhiều lần nguyện tắt kính Thánh Thể; viếng Thánh Thể và hiệp lễ thật sốt sắng và mến Chúa ... Tự xem mình chỉ sống cho Thánh Tâm Giêsu mà thôi.

6. Cha linh hướng mà Chúa gửi đến đã tận tình với tôi. Tôi sẽ không làm việc gì dù nhỏ mà không được ngài chấp nhận trước. Những rắc rối nhỏ của tôi, xem như chuyện con nít, cũng phải cho ngài biết như tôi biết; tôi phải thành thật với ngài như thành thật với chính tôi. Dù là việc không hoàn toàn tâm linh, tôi vẫn xin ngài chỉ dẫn khuyên dụ. Lời của ngài được xem là tiếng của lương tâm tôi.

7. Cần hãm mình nhiều, đặc biệt trong lời nói. Khiêm nhường luôn, đặc biệt khi gặp việc không may. Tuy không hãm mình nhiều, nhưng vẫn phải có luôn. Tôi sẽ không bao giờ dùng muối, không ăn tráng miệng sau bữa cơm chiều, không uống rượu. Tuy nhiên trước mặt tôi vẫn phải để đủ mọi thứ: rượu, đồ ăn, đồ tráng miệng, bánh ngọt, v.v.. Không xin thêm bánh mì, để sẵn trong đĩa bao nhiêu chỉ ăn bấy nhiêu thôi. Không kêu món gì dù mình thiếu. Thật ra, không nên chú trọng đến việc bên ngoài cho bằng tinh thần hãm mình bên trong, và phải tùy trường hợp mà thực hành.

8. Không nhiều lời tôn sùng, nhưng vẫn có. Sẽ giữ kính nhật tụng kính Đức Mẹ hằng ngày, đọc khi rảnh việc khi lên xuống thang, trên đường đi đến nhà cơm, nhà nguyện hoặc khi đi dạo. Đặc biệt là việc viếng Thánh Thể hằng ngày.

9. Luôn vui tính, bình tĩnh ôn hòa, dễ tính trong mọi sự. Khi thấy trung thành giữ lời hứa, sẽ cảm ơn Chúa, nếu thấy mình sơ suất, đừng nản lòng. Chúa để vậy để tôi khiêm nhường hơn và mến Chúa hơn. Rủi lỗi, lập tức hạ mình; rồi tiếp tục vui vẻ, nụ cười như vừa được Chúa Giêsu âu yếm, vừa dựng tôi đứng dậy. Tôi đứng dậy, tôi tiếp tục đi cách an tĩnh, tin tưởng và vui vẻ (*nhân danh Chúa*). Ôi Giêsu, Chúa biết rõ con muốn mến Chúa.

VINH DANH CHỈ MỘT CHÚA THÔI

NHẬT KÝ TÂM HỒN

16/12/1902

“Ôi Thánh Tâm Chúa Giêsu đang cháy bùng lửa yêu mến chúng con. Nhân danh Chúa, xin hãy đốt lòng chúng con bùng cháy lửa yêu mến Chúa”.

[13]

THỨ BA 16/12

Chúa là tất cả, tôi là không. Tạm đủ cho ngày hôm nay.

THỨ TƯ 17/12

Người ta còn nghe mùi thuốc súng quanh tôi. Tuổi trẻ hăng hái, tương lai rực rỡ, lạc quan: những tư tưởng hay làm tôi vui tạm thời, nhưng mất giờ dù nó rất tốt và lành thánh. Phải rất dè dặt canh chừng chính mình.

Khiêm nhường là lối vững chắc phải theo để hoàn thành công việc Chúa, là phương tiện rất chắc chắn để chuẩn bị một tương lai lớn lao với việc làm lành thánh và kiến hiệu trong Nước Chúa. Mọi việc sau đó tự nó sẽ đến, và khiêm nhường là căn bản cho tất cả. Đó là lời khuyên của cha linh hướng. Thánh Linh dùng miệng ngài mà nói với tôi.

THỨ NĂM 18/12

Người ta thường nói Chúa ban ơn kèm theo việc lành nhỏ hay việc hãm mình nhỏ mà ta đã làm. Nhưng lạ thay, lắm khi ta cầu nguyện, suy gẫm, chống tự ái, mà không nghe có sức mạnh Chúa giúp, trí lòng không thỏa mãn như ta mong chờ, tại sao? Phải chăng vì thiếu chuẩn bị trước, vì đã bỏ qua một việc hãm mình mà trong đó có ơn Chúa?

Kèm theo, kết luận: phải để ý trong mọi việc, dù việc nhỏ cũng phải làm cách hết sức trọn lành.

THỨ SÁU 19/12

Lạy Chúa, ở đời con cần chỉ một việc: là biết và mến Chúa. “Xin cho con đức mến và ơn Chúa và con sẽ giàu có; con không xin gì nữa cả”.

THỨ BẢY 20/12

Lúc nào cũng có dịp để hạ mình. Sáng nay, sau giờ đạo đức, tôi đã dốc lòng làm mọi việc hăng hái, đặc biệt là giữ luật, sau giờ tràn đầy ơn Chúa, dốc lòng có khó chi. Nhưng, khi xét mình trưa, và xét mình tổng quát tối nay, tôi thấy chưa bao giờ làm việc cách thiếu sót như hôm nay. Đây là sản phẩm của tôi. Thế mà vẫn có dịp tự cao, cho mình là gương mẫu cho mọi người.

Khi đọc chung kinh nhật tụng với anh em vừa được thụ phong, tôi đã chia trí quá nhiều, kinh nhật tụng kính Đức Mẹ cũng không khá hơn.

Còn nói chuyện với một người bạn ngoài giờ giải trí, nói chuyện với người khác trong giờ thinh lặng, nghĩ dong dài về những việc không quan trọng. Như thế là nhân đức sao? Tôi bắt đầu giữ lời hứa như thế sao?

Cách chung, các việc tôi làm đều thiếu sức sống siêu nhiên để chúng nên can đảm và thú vị. Tập trung rất cần cho việc đạo đức, bằng không, mình dâng cho Chúa những tâm tình và lời kinh nguyện trong tình trạng mơ ngủ, làm sao Chúa chấp nhận?

Can đảm lên và khiêm nhường. Càng lỗi, càng phải kháng khí với Chúa, vì chỉ có Chúa mới chữa được *sự bất xứng của con*, xin đến cứu con, vì con trông cậy nơi Chúa.

THỨ HAI 22/2

Ôi Chúa Giêsu, con phải hạ mình sát đất, vì con khốn cùng, mỗi ngày con càng thấy rõ mình như thế. Đã hối hận, rồi lại chia trí, thiếu quyết định, ơ hờ trong mọi việc, và bao khuyết điểm khác, đặc biệt trong lời nói. Không phải con thiếu ý chí cương quyết. Mà con sợ là tại *TÌNH TÂM KHÔNG NÊN*.

Xin Chúa đừng để ơn Chúa rơi xuống vô ích. Con không dám ra mắt với Chúa, vì chỉ còn hai hôm là đến sinh nhật của Chúa, Chúa chờ con mang quà đến. Con chỉ có lòng ăn năn hối hận vì không làm hài lòng Chúa được, với lòng con

yêu Chúa rất nhiều, và muốn mình chứng tình yêu này bằng hành động. Xin giúp con trong hai hôm sửa chữa việc cũ và chuẩn bị tâm hồn tiếp đón Chúa, để đến lễ Giáng Sinh con vui hơn vì biết Chúa hài lòng về con, Chúa âu yếm con và đốt lòng con mến Chúa.

Maria, Giuse, xin đoái xem cầu giúp con. “Giêsu Maria con sẽ sống chịu đau khổ, chết vì Chúa” dịu dàng thay khi lặp lại lời này.

THỨ BA 23/2

Hôm nay khá hơn hôm qua, ngày mai tốt hơn hôm nay, nhờ ơn Chúa, cứ thế mà tiến, hay biết mấy. Tôi đặc biệt nhấn mạnh và theo nguyên tắc này: là làm rất kỹ mỗi việc, mỗi kinh, giữ mỗi luật, như thể chỉ có bấy nhiêu đó thôi. Chúa sinh ra tôi chỉ vì một việc tôi đang làm thôi, việc đó làm xong hẳn hoi là đủ nên thánh, không cần nghĩ đến việc trước, hay việc sẽ đến sau đó.

Nguyên tắc này rất tốt, áp dụng đúng sẽ không thể chia trí, như nước thánh đuổi được quỷ vậy. Nguyên tắc này đòi người thực hiện nó, phải tập trung, phải về với chính mình, và “làm cái đang làm”, luôn sống dưới mắt Chúa. Muốn có kết quả, phải thực hiện cách này ngay từ những công việc đầu ngày.

Mai, áp lễ Giáng Sinh, ngày phải tập trung và sốt sắng hơn nhiều; từ dạ Mẹ, Chúa đã nói: “này con đến” (Hr 10,9). Tôi phải chuẩn bị kỹ để đón Chúa, vì sẽ có nhiều ơn ích vô kể. Tôi có nhiều điều cần trình bày với Chúa và Ngài sẽ ban vô vàn ơn cao cả để giúp tôi. Mai, tôi sẽ tĩnh tâm nhiều giờ trước nhà tạm, đã được trở thành hang Bêlem cho mấy ngày nay. “Giêsu nhân ái, hãy đến, hãy đến, đừng trì hoãn; hồn con sẽ được an nghỉ trong niềm tin tưởng.”

THỨ TƯ 24/12

Đêm đã về khuya. Sao sáng chói đang lấp lánh trên nền trời lạnh. Từ thủ đô Rôma vọng vào tai tôi những tiếng reo hò:

tiếng của bọn sa đọa đang mừng sự nghèo nàn của Chúa trong phụng phí. Quanh tôi, các thầy đồng bạn đang ngủ trong phòng, chỉ còn tôi thao thức, suy nghĩ về mầu nhiệm Bêlem.

Hoan hô Giêsu, Chúa hãy đến, con chờ đây.

Maria và Giuse bị người thù đô xua đuổi, biết gần đến giờ, hai đấng đã vội vã ra đồng vắng, tìm hang trú qua đêm. Là chú chăn chiên nghèo, con chỉ có cái hang nghèo, một chiếc máng vôi bó rom khô; con xin dâng tất cả, xin Chúa đoái nhận mái nhà nghèo này. Mau đi, ôi Giêsu, hôn con đang mong Chúa; một tâm hồn trống trải chẳng có nhân đức nào chỉ có rom là nhiều khuyết điểm đâm Chúa xót xáy đến phát khóc; nhưng con chỉ có thể, Chúa muốn gì nữa đây? Chúa nghèo, con cảm động, buồn rơi nước mắt, nhưng chẳng có gì cho Chúa cả! Xin Chúa trao đổi tâm hồn con bằng sự hiện diện của Chúa, bằng ơn thánh, xin đốt rom đổi nó thành một lớp tro êm cho Chúa nằm.

Giêsu, con chờ đợi Chúa, kẻ hung ác xua đuổi Chúa; ngoài trời gió lạnh thổi; họ để Chúa rét run. Chúa hãy vào trong tâm hồn con. Con nghèo, nhưng sẽ liệu sưởi ấm Chúa; ít ra Chúa vui vì con muốn tiếp Chúa tử tế, thương Chúa nhiều và hy sinh cho Chúa. Chúa giàu sang, Chúa thấy con nghèo nàn. Chúa là lửa mến, hãy thiêu hủy những gì không hợp Thánh Tâm Chúa. Chúa tự bản thân là lành thánh, hãy ban nhiều ơn để con tiến trên đường thiêng liêng thật tinh. Xin Chúa đến, con có lắm chuyện để thưa với Chúa! Con muốn dâng Chúa nhiều buồn phiền, nhiều ao ước, nhiều lời hứa và tin tưởng.

Con muốn thờ lạy, hôn Chúa, hiến thân cho Chúa. Xin hãy đến, đừng trì hoãn.

Trời đã khuya, buồn ngủ quá, bút rơi xuống đất. Cho phép cho đi nghỉ chút. Đức Maria và Thánh Giuse dọn chỗ cho Chúa sinh ra. Con nghỉ ngay tại đây, không cần giường, nệm chăn, giữa trời lạnh, chờ khi thiên thần lên tiếng chúc tụng Chúa trên các tầng trời, các vị sẽ đánh thức con như đánh thức mục đồng; con sẽ mau chóng tìm gặp Chúa, dâng mọi sự con có, mọi việc con làm, chứng minh lòng yêu Chúa như mục

đồng, và hợp với các thiên thần con sẽ hát lên lời ca tụng vinh danh Chúa tự đáy lòng con. Xin Chúa hãy đến.

THỨ SÁU 26/12

Chúa đã đến, đã an ủi con. Con đã hầu chuyện nhiều giờ, đã trình bày nhiều thứ. Nhưng quên điều cha linh hướng dẫn, là cảm ơn Chúa cho thật nhiều.

Cám ơn có nghĩa mình sắp được thêm ơn. Nghĩ về mình nhiều, cách vị lợi, tức kém tế nhị. Tôi sẽ cố tỏ lòng tri ân bằng cách sống đời đẹp ý Chúa, noi gương nhân đức này trong sự Giáng sinh. Cần Chúa giúp để cảm ơn Chúa. Nếu xét khía cạnh ý muốn và sẵn lòng, thì thấy mình thánh, nhưng xem lại việc làm lại thấy mình xấu xa quái dị! Chưa có sức liên tục tập trung suy nghĩ những nguyện vọng lành thánh với Giêsu như cá bơi trong nước.

Ôi, Thánh Luy, Gioan Berchmans, hai vị vượt xa tôi về sự kết hợp với Chúa! Nhưng nên cố gắng, đừng lo ngại như mình chưa được gì, vì đó cũng là hình thức kiêu ngạo. Điều chú ý khác là, sau khi dài chuyện với người khác, dù không khoe mình, tôi vẫn cay đắng chán nản. Đây là tự ái khóc cho tự ái: nước mắt cá sấu đấy!

Càng nói về mình, là càng kém đức, đó là sự thực: mỗi lời, dù vô tội nhất vẫn biểu lộ sự khoe mình. Trong đầu, tôi sẽ chết giữa khi ở giữa anh em, đồng bạn, hay bề trên, để tôi vui vẻ thình lạng, chỉ nói khi bị bắt buộc phải nói, hoặc vì lễ phép đòi buộc; chỉ trả lời khi có người hỏi, khi đó vẫn phải nói ít, đừng làm cho thiên hạ chú ý đến mình. Phải xem mình bất xứng để ở giữa anh em, vì mình lắm sơ suất; còn đâu can đảm để tự đề cao?

THỨ BẢY 27/12

Hôm qua Giáo hội mừng lễ Thánh Stêphanô, tôi đã sung sướng mừng vị tử đạo tiên khởi này. Trước đây tôi không để ý nên chưa được biết, cho đến ngày tôi hiểu phần nào về sứ mạng và sự nghiệp của vị anh hùng cao cả này, thì từ lúc đó tôi

đã để ý quý mến, yêu ngài cách tha thiết sâu xa và xin ngài bảo trợ. Vì Thánh Stêphanô là người đầu tiên hiểu rõ cái tính cách Công giáo (phổ quát) của đạo mới. Từ cái bản tính hẹp hòi của óc Do thái, người đã hướng về dân tộc mới trên hoàn cầu do Chúa Kitô mang về, mà lúc đó người ta tưởng Kitô giáo chỉ dành cho người Do Thái mà thôi, nên ngài đã mạnh dạn trên đường hướng mới là đưa Chúa Giêsu đến khắp chân trời cho đến ngày Chúa toàn thắng.

Phaolô đã được vinh dự đích thân mang Chúa đến cho dân tộc Hy Lạp và Rôma, nhưng chính Stêphanô đã phất cờ đi trước, đã lấy máu mình, dòng máu thứ nhất sau Chúa Kitô, để bảo đảm cho sáng kiến mới này. Đây là chỗ nhất danh dự, vị tử đạo trai trẻ được đặt cạnh vị đã đổ máu mình trên đồi Calvê, làm cho mào triều thiên thắng trận của Ngài càng cao quý và đáng tôn trọng.

Hỡi Thánh Stêphanô, từ căn phòng cô đơn này, với tình anh em quý mến nhau, vì ngài đã sống và chết lúc còn trẻ như tôi, đó cũng là lẽ sống và tin tưởng của tôi, tôi gửi lời chào nồng hậu đến di hài của anh đang nằm ở đồng Erano, cạnh đền thờ Thánh Lôrensô, vị phó tế trẻ trung đã có phúc thi đua với anh để tử đạo. Tôi đang cần đức tin, lòng can đảm, sự hăng say và nhất là sức mạnh bất khuất, chí anh dũng của anh.

THỨ HAI 29/12

Ba điếm chính cha linh hướng chỉ dẫn cho tôi để thật sự tiến đức là: khiêm nhường, kết hợp với Chúa, tìm sự đẹp lòng Chúa vừa ý tôi. Tôi hằng đặt nó trước mắt để thi hành, đây là việc hiện tại phải làm không có việc nào khác “đây là công việc và là công lao của tôi” (Virgile).

Về khiêm nhường, triệt để tránh tiếng: TÔI, tránh tiếng này như tránh rắn độc; tránh nói dài dòng trong vài trường hợp, về đôi đề tài. Bề trên đặt tôi làm y tá phụ thật đúng chỗ, để có dịp hạ mình, thi hành bác ái, đức dịu dàng trong việc hy sinh nhỏ mọn.

Đêm nay, không biết tôi sẽ được ngủ yên không, tôi mong vậy không phải vì tôi, mà là thầy bạn ở cạnh phòng tôi đang đau nặng và đáng ngại, Giêsu Maria Mẹ khả ái, nếu sự hãm mình của con có giúp được phần nào để giảm cơn đau và cho anh bạn con qua cơn nguy hiểm, xin Chúa cứ gửi sự đau khổ cho con chịu như Chúa muốn; con rất vui, nếu được minh chứng, bằng hành động lòng con mến Chúa, mến Chúa qua anh em của con.

THỨ TU 31/12

Còn vài giờ nữa là năm cũ sẽ qua; qua theo dòng thời gian và trong lịch sử. Cùng năm đang qua, con cũng qua, và chờ ánh bình minh mới. Không biết con sẽ qua được mấy năm nữa để vào cõi đời đời? có thể nhiều năm, có thể vài năm, có thể không hết năm sau.

Chúa ơi, “năm của Chúa là đời đời, Chúa đếm các năm con qua” (x. Tv 101/102,28 và Hr 1,12). Năm mà Chúa gọi con, xin cho chiếc đèn của con vẫn đầy dầu, để con khỏi bị bỏ rơi trong bóng tối sự chết.

Trong khi chờ đợi, con xin cúi mình sát đất, nhớ lại muôn vàn ơn Chúa ban trong năm qua và hết lòng tạ ơn Chúa.

Năm 1902 con sẽ nhớ mãi, năm nghĩa vụ quân sự, năm chiến đấu. Con có thể mất ơn kêu gọi như lắm người bạn vô phúc đã mất, mà con đã không làm mất: đức khang khiết, ơn Chúa và đích thân Chúa đã giúp con. Con ở giữa bùn mà Chúa giữ con không tanh mùi bùn. Con còn sống, khỏe mạnh, lực lưỡng như trước và hơn trước... Giêsu con cảm ơn và yêu mến Chúa.

1903

GHI CHÚ TÂM LINH

[14]

THỨ NĂM 1/1/1903

Tôi đã được thấy ánh bình minh năm mới xuất hiện. Nhân danh Chúa, chào mi. Xin dâng Chúa năm mới này để nó là năm hữu ích, năm cứu rỗi, năm nên thánh. Con dâng mình lại và sẽ ở cùng Chúa mãi mãi.

Mai, thứ sáu đầu tháng và đầu năm đặc biệt dâng kính Thánh Tâm; ngày đầy lửa sốt mến. Ít lâu nay, từ khi tĩnh tâm tôi tự cảm thấy cần quyết liệt giữ lời dốc lòng hơn, theo những gương quảng đại để đánh thức tinh thần tôi đã bắt đầu xuống, nói tóm là bắt đầu từ con số không. Tôi bị bắt buộc phải nhận sự yếu hèn của mình. Là đầy tớ bất trung, vô dụng, mà rất tội lỗi, nhưng lại kiên cường ra tận đầu móng tay. Chia trí, dối nát chẳng dùng vào được việc chi. Ôi Giêsu, xin thương xót.

Năm mới, đời sống phải mới. Rước lễ sáng mai, tôi sẽ xem như là biến cố đặc biệt quan trọng; ngày mai là ngày chót của cuộc tĩnh tâm. Tôi, sẽ duyệt lại mọi tư tưởng, lời hứa, và đặc biệt về ý hướng của tôi, vì xem chừng tôi yếu về điểm này, mấy ngày qua đã xét thấy như thế.

Nguyên tắc căn bản vẫn không đổi: là phải khiêm nhường trong hết mọi sự, đặc biệt trong lời nói; kết hợp với Chúa là yếu tố chính mà hôm nay tôi thấy rất cần; trong mọi việc luôn tìm đẹp lòng Chúa, không tìm vừa ý mình; cẩn thận trong việc làm, đối với bản thân, cố gắng sống đời đạo đức thật không phải sốt sắng bông bột vô lối; hiện sẽ cố gắng học, tập trung, bình tĩnh; trong mọi việc luôn luôn rất bình tĩnh và rất dịu dàng.

Mai, bắt đầu học lại, con thấy cần học và thích học. Con đặt học kỳ này dưới sự bảo trợ của Thánh Tâm, mai thứ sáu đầu tháng và đầu năm, thật rất thích hợp.

Hiện con đang mong chờ Chúa: con chán chường bay đã xa khiến con mỗi ngày càng cách xa Chúa, con muốn ngã hẳn vào Chúa để nghỉ và lấy sức lại cho đường dài. Giêsu xin nhận con chiêm lạc đang trở về, xin Chúa dọn cho con của ăn, con đói lắm.

CHÚA NHẬT 4/1

Không nên để sự học gây chia trí. Nó phải nâng đỡ ta đến với Chúa, ở trong Chúa, hưởng trước phúc thiên đàng. Lắm lúc sự học làm cho tôi quên lời đốc lòng, sống thiếu ý thức, bớt lòng mến chuộng sự đạo đức; tôi cảm thấy thiếu bầu không khí có nhiều chất dưỡng khí là lòng đạo đức, liệu sao cho sự học là cầu nguyện liên li, và cầu nguyện là sự học liên tục.

Trước nhất, khi học, cần tránh những vấn đề tầm phào nhẹ dạ, học cách cuồng nhiệt, chạy theo cái mới, sách mới, người mới. Dĩ nhiên phải chú ý đến tất cả, hăng hái theo phong trào tiến bộ văn hóa Công giáo, trong mực độ vừa phải “Đừng có gì quá” (Térence).

Tôi sẽ luôn nhớ lấy đôi lời khuyên của tác giả tốt lành và rất khôn ngoan đã viết sách gương Chúa Giêsu:

“Khiêm nhường biết mình là con đường đến với Chúa chắc chắn hơn mọi nghiên cứu khoa học sâu xa. Không nên đổ lỗi cho khoa học hay một tri thức nào: vì chính nó vốn tốt lành và Chúa muốn như thế; tuy nhiên cần coi trọng lương tâm ngay lành và đời sống đạo đức hơn”.

“Ngày phán xét, Chúa không hỏi ta đã đọc gì, nhưng hỏi ta đã làm gì; không xét tài ăn nói hùng biện, nhưng hỏi ta về đời sống đạo đức”.

“Ai nghĩ mình nhỏ, mới thật là lớn; ai coi mình là không sẽ đáng được vinh dự. Khôn ngoan thật là những ai xem của cải trần gian như rơm rác để chọn Chúa Kitô. Tuân theo ý Chúa, từ bỏ ý riêng mới thật là thông minh” (Gp I, 3,4).

THỨ TƯ 7/1

Sống là tế lễ mình liên li; “không phải tôi sống mà Chúa Giêsu sống trong tôi” (Gl 2,19-20). Phaolô nói được vậy, vì tâm hồn bao la và tâm lòng quảng đại của ngài hằng bốc lửa mến Chúa yêu người liên li. Tôi chỉ có ý định, nhưng việc làm không cân đối tí nào.

Xin cho con minh chứng bằng hành động tấm lòng con tha thiết mến Chúa. Không cần nói nhiều, con chính là tên ăn mày, như cha linh hướng thường gọi con như thế, do đó con ngửa tay cầu khẩn rằng: Ôi Giêsu Chúa con, Chúa giàu có và quảng đại, xin bố thí cho con.

THỨ NĂM 8/1

Hôm qua cha giáo sư về lịch sử Giáo hội có khuyên một câu rất hay đặc biệt hợp cho tôi: đọc ít, ít thôi, nhưng đọc hẳn hoi. Đứng lăm, đọc ít mà kỹ. Kỳ học, tháng nghỉ, lúc nghỉ vụ quân sự, tôi đọc biết bao nhiêu sách báo sách thiêng liêng, hạnh các thánh, mà nhớ không bao nhiêu, hay chẳng nhớ gì cả.

Tôi ham hiểu, ham biết các tác giả danh tiếng, các tiên bộ khoa học về mọi mặt, đọc bên này, coi lẹ bên kia, cũng chẳng nhớ gì. Bình tĩnh! Đọc ít mà kỹ. “Cần tự chế tính ham biết quá độ, vì đó là lý do chia trí và thất vọng” (Gp I, 2,2).

THỨ SÁU 9/1

Những ngày này phải sống thật sốt sắng, đầy lửa, giống như những ngày của ba tháng mùa hè, mà lúc học quân sự, tân binh phải có những cuộc đi đường dài, nóng quá sức, mồ hôi ra như tắm. Hiện tôi là lính phục vụ Vua Giêsu, tôi phục vụ Giêsu trong những đồng bạn đang nằm bệnh xá. Mặt trời chói sáng là Chúa Giêsu tôi đã đón nhận khi rước lễ, tôi mang trong mình. Tôi sống nhưng không là tôi, nhưng chính Giêsu sống trong tôi. Giêsu là đại úy chỉ huy tôi, ước gì tôi cũng phục vụ Chúa quyết liệt đến thờ hào hển và toát mồ hôi của tình yêu.

CHÚA NHẬT 11/1

Hôm nay tác giả sách Gương phúc cho tôi lời chỉ dẫn rất thích hợp với tình trạng của tôi: phải tỉnh thức cầu nguyện, đừng để thời giờ qua mà không làm việc chi. Nếu nên nói và cần nói, hãy nói những điều rất xây dựng, (Gp I, 10,2). Tôi phải rất chú ý, đừng để mất một giây để nói chuyện vô ích. Khi

đã làm xong việc, sẽ bắt đầu làm việc khác ngay, không để khoảng trống nào. Khi cần phải nói, tôi tự ra một lẽ luật là không bao giờ nói tốt hay nói không tốt về mình, không đề cập đến hành vi cử chỉ của mình, ngoại trừ khi bị bắt buộc phải đáp lại câu hỏi của kẻ đối thoại.

Vả lại chỉ nên nói những chuyện tốt, với tinh thần đạo đức sâu xa, xứng hàng giáo sĩ.

THỨ BA 13/1

Chiều nay, giáp tám ngày sau lễ Hiển Linh, cả đại chủng viện đến đền thờ Thánh Sylvestre⁹ để dự nghi lễ bé mạt tuần Chín ngày kính Chúa Giêsu thơ nhi do đáng đáng kính Pallotti đề xướng. Hôm nay, tôi thấy đủ sắc áo của các vị giám mục thuộc các nghi lễ Công giáo; thấy ảnh Chúa Giêsu sáng ngời giữa bánh thánh đặt trong máng cỏ. Bao nhiêu tư tưởng đã xâm nhập trí tôi, tâm hồn xúc động trước cảnh mục đồng và ba vua đến thờ lạy Chúa. Tôi đã nghĩ đến tiếng kêu của các Dân ngoại, của các xứ truyền giáo bao la, đến Hội thánh Công giáo trên khắp hoàn cầu. Ôi Giêsu, ngôi sao của Chúa đã mọc lên khắp nơi, nhưng người nhận ra Chúa vẫn còn rất ít. Tiếng các Tông đồ đã vang dội khắp nơi nhưng nhiều kẻ bịt tai hoặc cố đánh át đi. Xưa các Vua vùng Tarsis và hải đảo mang của lễ về dâng, nay các vua hoàn cầu thờ ơ với Chúa; họ không nhận quyền của Chúa, và trắng trợn từ chối như Pharaô ngày xưa: “Tôi không biết Chúa nào cả, tôi không phục vụ ai cả” (Xh 4,2). Khiếp thật! Nhưng xin Chúa hãy giữ lời Chúa đã phán; “Vì Chúa đã chịu treo lên khỏi đất rồi, xin Chúa kéo mọi người về với Chúa. Xin ánh sáng Chúa đánh tan cảnh mờ mịt của ngoại giáo, xin sáng soi và tinh luyện ánh sáng giả dối của các lạc giáo. Ước gì muôn dân phục vụ, yêu mến và tuyên xưng Chúa là Chúa của họ. “Vì Chúa là vua uy quyền và vinh hiển muôn đời”.

---

⁹ *Ngài ghi lầm tên, vì mới đến Rôma, thật ra là đền thờ Thánh Anrê.*

THỨ SÁU 16/1

Càng đi sâu vào đường thánh thiện, tôi càng nhận thấy mình nghĩ sai và cách nên thánh không đúng với tôi. Khi làm việc chi, tôi cũng tự đem so với việc làm của một vị thánh mà tôi muốn bắt chước, như người muốn bắt chước ghi lại đủ các nét của một bức họa của Raphael chẳng hạn. Tôi cứ tự nhủ, trong việc này Thánh Luy đã làm sao, cho đến từng chi tiết nhỏ. Bởi tôi lầm tưởng mình có thể làm y như vậy nên khi thấy khuyết điểm là tôi mất bình tĩnh. Không phải vậy. Noi gương các thánh là ở nét đại cương thôi. Vì tôi không phải là Thánh Luy, vả lại đời sống, tính tình, điều kiện sống của tôi khác. Không thể gò bó mình trong một khuôn mẫu nhất định dù trọn lành đến đâu. Nhưng Chúa muốn tôi phải dùng chất bổ nơi nhân đức các thánh, tiêu hóa và biến đổi qua dòng máu mình, cho hợp với khả năng và điều kiện sinh sống của mình. Nếu Thánh Luy ở vào địa vị của tôi, dĩ nhiên ngài đã nên thánh theo lối khác với lối ngài đã đi.

CHÚA NHẬT 18/1

Hôm qua tại đền thờ Thánh Lôrensô tôi đã dự lễ an táng Đức Hồng y Parocchi (1835 – 1903)¹⁰. Biên cố ấy ghi sâu vào tâm trí tôi suốt ngày không sao quên được. Tâm hồn tôi đang có nhiều ý tưởng, đặc biệt tâm tình tôn trọng quý mến vị Hồng y cao cả suốt một phần tư thế kỷ đã làm rạng danh Hồng y đoàn, cả thế giới đều nhắc đến tên ngài. Trong lịch sử Giáo hội ít gặp được vị hồng y như ngài. Nhắc đến tên Parocchi là những người tố cáo Giáo hội là dốt nát, phải im hơi ngay; người vô đạo cũng phải cúi đầu nể phục ngài, người thông minh bác học cũng phải ngại ngùng dè dặt khi nói chuyện với ngài. Trí sắc sảo của ngài đi sâu vào các thứ khoa học: không nhà bác học nào đã không đến gặp ngài. Bởi tâm hồn ngài hết sức yêu CHÂN, THIỆN, MỸ, nên ngài là con người hăng say và bất khuất trong việc phục vụ Giáo hội và Đức Thánh Cha. Thật ra, tôi cũng biết có dư luận phân vân đối với đường lối chính trị của ngài, nhưng tất cả đều phải công nhận là ngài

---

¹⁰ *Rất thông minh, tinh thần trẻ trung tiến bộ, nhiều uy tín.*

tuyệt đối hy sinh, hăng say phục vụ Hội thánh và Đức Thánh Cha, dù rằng sự quảng đại của ngài bị thử thách nặng, mà bất cứ tâm hồn quảng đại nào cũng hay gặp phải. Có được sự thông minh và đức tính của ngài, thật thỏa mãn. Ngài chết khiến cho thế giới phải khóc, và kể như Hội thánh bị thua thiệt. Hôm qua, tôi thấy các nước trên thế giới đều có đại diện quanh quan tài, để tỏ lòng tri ân lần cuối cùng đối với vị đã chiếu tỏa ánh sáng quanh mình. Hồng y, giám mục, bề trên các dòng, các nhà bác học danh tiếng, trong cũng như ngoài nước, linh mục, nam nữ tu sĩ, tín hữu, ngoại giao đoàn đều đưa ngài đến mộ, chưa bao giờ thấy một đám tang đông đến thế, và dân chúng vây quanh cầu nguyện đông vô kể.

Lời nguyện long trọng của Giáo hội cầu cho người con quá cố được sớm về chốn vinh quang, và báo trước ngày sống lại khả hoàn, chưa bao giờ làm tôi xúc động mạnh như hôm ấy. Phải, ánh sáng hoàn toàn và vĩnh cửu phải đến với ngài, vì ngài đã là phản ảnh của Ánh sáng trường cửu đó; ngài đã tin, đã yêu, đã trông cậy, thì hẳn Chúa Kitô, Đấng phán xét công minh mọi hành vi của tín hữu sẽ phải ban cho ngài sự sống lại và sự sống vĩnh cửu trong Chúa.

Đám tang của Đức Hồng y đã bắt ngờ xen vào ngày tĩnh tâm thánh của tôi hôm qua, và đã giúp cho tôi lấm chắt liệu để suy gẫm. Đối với tính tự ái và khoe khoang của tôi, thì dễ rút kết luận cụ thể. Dù sao, việc tĩnh tâm hôm qua được kể là thành công nhờ ơn Chúa. Tháng Giêng, tháng đầu tiên kể từ tĩnh tâm năm, nhờ ơn Chúa, đã sinh nhiều lợi ích cho tôi, dĩ nhiên còn lắm việc phải làm hay đúng hơn sẽ phải làm lại tất cả. Vì cho tới giờ này, tôi mới nhận định được trần địa và đường hướng để tiến. Đêm đã khuya tôi không còn giờ để giải thích rộng rãi hơn về chương trình hoạt động sắp tới. Tôi chỉ xin tóm lại trong hai câu.

Là, tôi bắt đầu lại bằng con số không, tất cả như chưa có gì. Tôi sẽ thực hành các nhân đức chính và các đức khác một cách hoàn hảo. Cần thận trọng lời nói, không nói nhiều, không nảy lửa, vì sự cãi vã không đem lại kết quả gì (tôi phải hiểu điều tôi viết ra đây); lúc nói chuyện đừng nhắc đến tiếng

TÔI nữa, như trên đời không còn tiếng TÔI. Phải hết sức lễ độ và tế nhị khi nói về kẻ khác. Bình thân, vui tính, dù tự ái có bị chạm; hết sức thực hiện hẳn hoi việc đang làm *hic et nunc*, ở đây và lúc này. Trên tất cả, hãy can đảm trong Chúa Kitô.

THỨ BA 20/1

Tối hôm nay nói chung chưa có gì xấu, ít ra là thế, để tỏ lòng biết ơn Chúa. Hai chuyện cần ghi tâm, là hoàn toàn bình tĩnh trong mọi sự, đặc biệt khi tôi lâm, khi làm việc đạo đức; đặc biệt cẩn thận đối với tiếng TÔI.

Hôm nay lễ Thánh Sebastianô, mai lễ Thánh Agnès: hai người trẻ, hai anh hùng, một người lính, một kẻ đồng trinh. Tôi sốt sắng kính nhớ và cầu nguyện hai vị, để sự can đảm hăng say của người chiến sĩ và sự trong trắng vẹn tuyền của thánh đồng trinh, thêm cho tôi sự anh dũng của chức tử đạo. “Hoan hô hai vị là những hồng phúc trong Chúa Kitô”.

THỨ NĂM 22/1

Ngoài kia, trời đang mưa, mưa như trút. Chúa ơi, xin cho hồn con đừng hồng, vì đường như nó bị thấm nước. Phải canh chừng đôi kẻ hở, tuy nhỏ nhưng gây hại lớn. Đó có thể là: một đôi tiếng thừa, chút tự ái, đọc kinh trước và sau khi làm việc cách vội vàng. Coi chừng! hết đũa thứ nhất, đến thẳng thứ hai, thứ ba.... Vì sau vài tiếng thừa, đọc kinh vội sẽ tới lúc nói chuyện dong dài, chia trí khi lần chuỗi, nguyện ngắm... Phải cẩn thận: “Dừng lại ngay ở bước đầu”. Ước gì người ta nói về tôi rằng: “Thác lũ không dập tắt được lửa yêu trong nó, sông sâu không khiến được nó chết chìm” (x. Dc 8,7).

Hôm nay đi viếng Thánh đường Chúa Giêsu, dự buổi bế mạc long trọng tam nhật kính Thánh Gia Thất. Ly dị, ôn dịch đang làm hại nước Ý, khiến các gia đình đua nhau chạy đến thánh đường của Ba Đấng cầu xin Chúa giữ gìn cho khỏi dịch ly dị này.

Khắp nước Ý đang cầu khẩn, không lẽ Chúa không nhậm lời. Tương lai ở trong tay Chúa, việc gì cũng sẽ làm sáng

danh Chúa, do đó mà tôi yên tâm. Dù sao, cũng phải cầu nguyện luôn. Mấy hôm nay, êm đềm thay, khi nghĩ đến gia đình Nadarét, cùng một tâm tình, cầu nguyện và noi gương Ba Đấng: “Giêsu, Maria, Giuse, con quý mến Ba Đấng. Con sẽ sống, sẽ hy sinh, sẽ chết cho Ba Đấng”.

THỨ BA 27/1

Đặc biệt phải cẩn thận trong lời nói, nhất là trong những gì liên quan đến kẻ khác. Càng nói nhiều, nhất là trong việc liên quan đến kẻ khác, càng nguy hiểm, càng lỗi nhiều. Nhanh trí, phải rồi, nhưng phải tế nhị luôn. Giêsu ơi, “xin đoái nhìn con và động lòng trắc ẩn” (Tv 118,132).

THỨ NĂM 29/1

Hôm nay thật là ngày đại lễ. Suốt ngày tôi sống với Thánh Phanxicô Salêsiô mà tôi rất quý mến. Đây bộ mặt thật đẹp của con người, con người linh mục và giám mục! Sống được như ngài chắc phải làm Giáo hoàng. Êm đềm thay khi nghĩ đến ngài, đến nhân đức và giáo huấn của ngài. Tôi đã đọc hạnh tích ngài nhiều lần! Câu văn của ngài đi vào lòng tôi thật êm dịu! Theo gương ngài tôi cảm thấy sẵn sàng, khiêm nhường, hiền lành và bình tĩnh hơn! Chúa dạy tôi muốn sống một đời hữu ích, cần cố sống giống Thánh Phanxicô Salêsiô. Không có gì lạ thường trong hành vi cử chỉ, nhưng đặc biệt là cách làm những việc bình thường “*làm những việc thông thường một cách không tầm thường*”. Với tình yêu nồng nàn, cao cả đối với Chúa Giêsu và Hội thánh Chúa; tâm hồn tình tĩnh; hết sức dịu dàng với kẻ khác, tất cả chỉ có thế.

Ôi vị thánh khả ái! Trước mặt ngài con có lắm điều cần nói với ngài! Con yêu ngài tha thiết; lòng hằng tưởng nhớ, và mắt hằng nhìn về ngài! Ôi Thánh Phanxicô Salêsiô không cần nói, ngài biết tôi nghĩ gì, xin ngài thực hiện phần còn lại để tôi đi đến chỗ giống ngài¹¹.

---

¹¹ *Mấy chữ in nghiêng này Đức Gioan XXIII mới thêm vào năm 1962.*

THỨ BẢY 31/1

“Tôi rất quý trọng những việc rất nhỏ”. Một phút phung phí, một lời vô ích không đúng lúc, đủ khiến tâm hồn tôi nổi loạn hai mươi bốn tiếng. Kiêu ngạo đầy. Chua cay thật nhưng phải dùng ngay sự chua cay của tính tự cao làm bài học. Cha linh hướng bảo tôi phải tiến đến mức hoàn hảo luôn, để đẹp lòng Chúa. Khi đặt nguyên tắc như thế đó rồi, không còn gì có thể làm theo sở thích riêng mình. Giêsu, hãy nhìn sự yếu hèn của con; chỉ có Chúa nâng con lên được đến Chúa; con phó thác trong tay Chúa như một người đã chết. Xin Chúa cho con sự sống.

CHÚA NHẬT 1/2

Chính trong việc rất nhỏ, mà tôi được hưởng những niềm vui thanh tao, tế nhị chính xác. Cần cẩn thận, khi gặp điều trái ý, cần lướt qua cách sao thật êm dịu, đừng để ai thấy tôi đang chiến đấu với chính mình; tôi phải tự cảm thấy mình luôn luôn dễ thương dịu dàng, nụ cười tự nhiên luôn luôn trên môi, đặc biệt khi phải nỗ lực để kìm hãm sự nóng giận, nụ cười càng phải tự nhiên, càng vui hơn, càng nghiêm chỉnh hơn, nói tóm là, đức nhẫn nại phải là thứ nhân đức nhẹ nhàng tươi cười, không quá khắc khổ; bằng không nó sẽ làm hỏng mọi công đức. Ôi Giêsu hiền lành và khiêm nhượng thật trong lòng, xin cho lòng con giống Chúa.

THỨ HAI 2/2

Ý nghĩ mình có nghĩa vụ và bổn phận chính yếu phải nên thánh cần phải là mối ưu tư liên tục của tôi; ưu tư nhưng êm đềm, bình tĩnh, không khắt khe thô bạo. Cần nhớ như vậy, từ sáng sớm mới bừng thức dậy cho đến khi đêm về nhắm mắt ngủ. Thôi đừng làm như kiểu xưa nữa. Cần êm đềm và bình tĩnh, nhưng cương quyết và bất khuất. Đừng tự tôn, tự cao, nhưng làm những việc ấy trong sự hợp tác và liên lý trao đổi tình thương với Chúa Giêsu: «Đây là phận sự, là nỗi cực nhọc của con. Giêsu nhân ái, xin giúp con. Ôi Maria, Mẹ hãy tỏ ra là mẹ của con».

THỨ NĂM 5/2

Mai, thứ sáu đầu tháng, ngày quan trọng dâng kính Thánh Tâm. Tập trung hơn thường, hãm mình trong lời nói, rất sốt sắng: “Thánh Tâm đang cháy lửa yêu chúng con, hãy đốt lòng con cháy lửa mến Chúa.

THỨ SÁU 6/2

Mấy hôm rồi, mỗi lo nhất là học. Thật ra, vì kiêu ngạo. Vì tự nghĩ rằng muốn là vĩ nhân, phải là bác học thông minh thượng thặng. Đó là lối nghĩ trần tục; cần nghĩ lại cách khác. Vĩ nhân là người thực hiện hoàn toàn thánh ý Chúa một cách trọn hảo. Nếu Chúa muốn con đốt sách và làm thầy trợ tá hèn mọn, giúp các thứ việc vặt trong bất cứ nhà dòng nào; tuy tim rướm máu, nhưng con sẽ thực hiện và như thế là vĩ nhân. Vậy làm ơn đừng ngóc đầu lên cao quá. “Trong mọi sự, đừng thái quá!”.

CHỦ NHẬT 15/2

Mười ngày dứt đoạn không ghi nhật ký. Tại sao? tôi cũng không biết? Tại lỗi mình? Không lẽ! Không tại lỗi mình, nào có gì đáng trách? Nếu không do lỗi mình mà vẫn buồn, đó là dấu đang dính bén một việc gì đó không đúng lúc. Sự trọn hảo không ở chỗ ghi nhật ký, nhưng ở tại mến Chúa và hạ mình trước mặt Ngài.

Hôm nay không dám gọi là tĩnh tâm, nhưng là một ngày lắng đọng theo kiểu riêng của nó. Cả ngày chỉ nhớ được một điều là đang tĩnh tâm. Suốt ngày sống theo luật bề trên định là: vào nhà thờ, ra nhà chơi, giải trí, đi dạo, hết. Không nguyện ngắm hay suy nghĩ chuyện gì khác thường, cũng chẳng có việc đạo đức nào đặc biệt. “Lạy Chúa, Chúa thấy cả”. Lương tâm tôi ra sao? chắc chắn khác hơn một tháng về trước. Tôi chẳng biết nói sao! Đã tiến bộ chẳng? Bề ngoài chẳng thấy gì. Chia trí nhiều, mấy ngày đầu cố gắng tập trung tỉ mỉ nhưng rồi đã phai nhạt dần; nơi này phí mười lăm phút, lúc khác lại phí mười lăm phút, cứ vậy. Thế mà vẫn yên tâm khi muốn thật sự làm một

việc gì. Tôi chẳng thấy phương pháp nào hơn; tôi chẳng biết giải thích sự việc ra sao cả. Theo tôi, chỉ có thể là Chúa để tôi lâm cảnh thiếu sót vậy, để tôi khiêm nhường, nhận thấy sự yếu hèn của mình mà đến gần hơn với Trái Tim khả ái của Ngài, nguồn sống của tôi.

Vậy, Giêsu ơi, con phó thác cho Chúa toàn thân con với các lần chia trí, những hành động kiêu hãnh và tội lỗi của con. Chỉ thế thôi. Con không biết dốc lòng gì nữa cả. Con sẽ chỉ nhớ Chúa, đặc biệt trong những ngày ngoài đời tổ chức vui chơi nhộn nhịp. Con sẽ giữ bình tĩnh hết sức, và chuyên cần liên li, dù nhiều thiếu sót, con sẽ luôn giữ đúng luật, và "Tạ ơn Chúa". "Ôi Chúa Giêsu, là nguồn cây trồng của tâm hồn khao khát Chúa, xin nhớ đến con!"

THỨ TƯ 18/2

Luy Veillot, nhà hiệp sĩ vĩ đại của Chúa Kitô đã nhận định: Con người không lúc nào cao cả hơn lúc họ quỳ gối. Thông minh chưa phải là tội điểm của sự cao cả và vinh quang, nhưng biết mình, biết sự hư vô của mình trước mặt Chúa mới thật cao cả; biết như thế tức là nhận thật rằng mình cần đến Chúa; thiếu Chúa, dù đã trèo đến tột đỉnh của những hạng người quyền quý nhất, ta vẫn rất bé mọn. Ôi Maria!

THỨ SÁU 20/2

Hôm nay là đại lễ, mừng ngân khánh ngày nhận chức Giáo hoàng của Đức Lêô XIII (1878-1903). Cả thế giới Công giáo tụ về để kính mừng cuộc lễ đặc biệt mà suốt mười chín thế kỷ nay mới có được lần thứ hai (lần đầu với Đức Piô IX, 1846-1878). Giữa thế kỷ hoài nghi, đây là sự kiện khiến loài người thấy rõ Chúa toàn năng đang hiện diện giữa lòng Giáo hội; một Giáo hoàng mà khi nhận chức người ta tưởng sắp chết, thế mà đã qua 5 đợt lễ năm năm và danh đã vang cùng thế giới: đang khi những kẻ bách hại Ngài đã phải ra đi xuống mồ, bởi họ lấy trứng chọi đá, họ vỡ sọ kiêu căng khi va vào ghế của Giáo hoàng, hết người này tới người khác, còn Đức Lêô XIII cứ tiếp tục sống, tuổi 93 mà vẫn còn thanh xuân diệu kỳ, để Ngài

"tường thuật vinh quang Chúa và loan báo việc tay Chúa làm" (Tv 18,2). Qua những tràng pháo tay vô tận, đặc tính của người Lombardie, dâng kính vị Cha già khả kính, cũng như lời ca Te Deum uy hùng vang dội đền Thánh Phêrô, mọi người đều có cảm tưởng như lồng ngực vỡ ra vì sự phấn khích của muôn dân, đất trời rung chuyển vì sự nồng nhiệt của nhân loại, trong ngày hạnh phúc vui mừng từ lâu mong đợi. Tôi cũng hòa lời với muôn dân, chung lời cầu nguyện cho vị Giáo hoàng cao cả trong ngày hôm nay giữa đám dân chúng, nơi mờ Thánh Phêrô.

Ôi! Lêô! Lêô! Ước gì lời kính đơn hèn của con dội lên cõi trời để kéo phúc lành, sự hưng thịnh và chiến thắng cho công cuộc của Người, tuy tiếng hoan hô của dân chúng có át đi, con vẫn mong cho lời cầu chúc đơn hèn nhưng nồng cháy do trái tim trẻ trung này, tuy Người không biết nó nhưng nó rất yêu Người với mỗi tình con thảo, nó nguyện trung thành với Người trong tính keo sơn bất diệt với lòng hy sinh không hề nao núng.

Lêô! Nguyện xin Chúa gìn giữ ngài vì công ích của Giáo hội và Tổ quốc, vì sự vinh quang của Chúa Kitô giữa muôn dân. Xin Chúa thổi vào con người, hầu như siêu hình của ngài, một luồng hơi mãnh liệt đầy sức sống của Thiên Chúa, để ngài mở rộng cho cõi lòng khao khát của chúng tôi, những chân trời tươi sáng của sự công bình và tình thương phúc âm; xin cho ngài tràn đầy hạnh phúc của đàn con triu mến ngài, giữa lòng mộ mến đối với Tòa thánh và giữa những kết quả phong phú do hành động của Giáo hội; xin Chúa cứu ngài khỏi tay địch thủ của ngài và cũng là kẻ thù của Chúa; xin Chúa hãy cho ngài xem thấy ít là một tia sáng của ngày huy hoàng, một ngày hòa bình trọng đại, ngày mà kẻ thắng như người bại giữa cuộc chiến của thời đại, sẽ ôm hôn nhau trong tình anh em để cùng ca khúc khải hoàn vì sự thật và tình thương đã thắng, và khi đó Lêô, Ngài là Cha, là Chủ, sẽ giơ tay chúc lành cho tất cả, «Ngài là Phêrô, Ngài Kitô».

THỨ BA 24/2

Chiều nay chấm dứt những ngày hè nghỉ lễ theo truyền thống, hội hóa trang thật vui nhộn. Có hai sự kiện đáng lưu ý là: lễ Đức Mẹ là Nguồn cây trồng, và cuộc hành hương kính viếng Bảy Thánh Đường. Nghĩ đến Đức Maria thật êm đềm dịu dàng; nhìn lên ảnh Mẹ ở nơi nhà nguyện nhỏ của Đại chủng viện, bao nhiêu kỷ niệm thầm kín dính liền với ảnh thánh này! – còn việc kính viếng Bảy Thánh đường trong tinh thần thống hối, đã nhắc nhở cho tâm trí người thời nay, bao nhiêu gương cao cả của những người quá cố, các vị dạy chúng tôi thế nào là yêu Chúa Kitô cách chân thành. Cuộc hành hương đã làm cho lòng chúng tôi tràn ngập tình yêu lành thánh với những lời thề nguyện cụ thể; chúng tôi hợp lòng với các vị thánh danh tiếng, các ngài đã đi trước chúng tôi trên đường lữ hành đạo đức này, các ngài đã để lại cho chúng tôi những gương sáng ngời về mọi nhân đức của tín hữu, của linh mục, ở vào những thời đại không xa và không khác với thời đại của chúng tôi bao nhiêu; các ngài đã gây cho chúng tôi những tâm tình sống động về nhân đức, lòng đạo bất diệt và chân thành nhờ ơn Chúa.

Mấy hôm nay, những ngày náo động, những giờ giải trí đã qua; mai này bắt đầu học lại cách nghiêm chỉnh, làm những việc quan trọng hơn, lo việc đạo đức cách ân cần tập trung hơn. Chúa ban ơn cho tôi không chia trí trong những ngày nhiều thứ giải trí và vui nhộn này, có phần nào tôi lấy làm nhàm chán và cho đó là trò trẻ con. Hơn nữa, đối với giáo sĩ, những ngày này, thay vì gọi là vui nhộn, nên dùng một từ kém hơn, xứng với thực chất của chúng hơn.

Tạ ơn Chúa, năm nay là năm chót của những trò này, nhưng đêm nay thiên hạ vẫn tiếp tục những chuyện điên rồ và phạm đủ thứ tội, hết sức thô bỉ trong các trà đình tửu điểm, giả trang múa nhảy, từ những nhà điểm lan ra khắp các nẻo đường và công trường. Trái tim Chúa thêm bị xúc phạm. Ôi Chúa Giêsu, con đi ngủ nhưng lòng con xin hiệp nhất với những nỗi đau thương của Chúa, và nghĩ đến giờ Tử nạn đau đớn Chúa. Ước gì lòng nhiệt thành muốn yêu Chúa của con làm cho Chúa quên những sự xúc phạm quý quái của anh em con, để rồi mai

này thứ tư Lễ Tro, mọi người sẽ nghe những lời trang trọng mời gọi họ dốc lòng sám hối; Giáo hội sẽ nhắc cho mọi người nhớ mình là gì trước mặt Chúa, và ngày chết, ngày trọng đại chấm dứt cuộc đời, họ sẽ là gì: “Hỡi người, hãy nhớ mình là tro bụi, và sẽ trở về tro bụi” (x. St 3,19).

THỨ NĂM 26/2

Đã vào Mùa Chay; phải nghiêm chỉnh, tiết độ, hãm mình, tập trung, cầu nguyện, và phải sống như thế trong những ngày này. Hơn nữa tôi đang dọn mình nhận chức phụ phó tế. Thánh Luy đã qua Mùa Chay cách nào? Ôi Giêsu, con xin hiệp với Chúa đã chay tịnh và cầu nguyện bốn mươi ngày trong hoang mạc để chuẩn bị lên đường rao giảng. Xin cho con học với Chúa trong những ngày này, hầu đến mùa Phục sinh con tiến bước trên đường nhân đức, trong sự hòa hợp và tinh thần vui mừng với Chúa.

THỨ BA 3/3

Ngày khải hoàn. Hoan hô Đức Thánh Cha: hôm nay tại Đền Thánh Phêrô, chúng tôi như chìm đắm trong biển tình thương của những người đại diện cho toàn thể giới hội về đây để dâng lên Đức Giáo hoàng. Trong Thánh Lễ long trọng, nơi mô hai Thánh Tông đồ, con chỉ xin xác nhận lại tinh thần đức tin sống động và hăng nồng của con, những lời dốc quyết làm việc và nỗ lực để phục vụ Chúa Kitô, Giáo hội và Đức Giáo hoàng. Thưa Đức Thánh Cha, con kính chào Người, con hoàn toàn thuộc về Người.

Xin Người chúc lành để con được nên thánh, nên người con xứng đáng của Người.

THỨ BẢY 7/3

Không thể chấm dứt ngày hôm nay mà không ghi một tư tưởng về Thánh Tôma Aquinô, vị tiến sĩ thiên thần hiển vinh. Cao cả thay người tu sĩ đơn hèn; khôn ngoan thay vị đã cho tôi và các học viên một bài học cao cả: “Kính sợ Chúa là trường dạy sự khôn ngoan minh mẫn” (Cn 1,7). Lắm khi, vì

ham học, việc đạo đức bị dẹp qua một bên, giờ dành cho việc này bị coi là vô bổ. Thánh Tôma trước khi là tiến sĩ của thời đại, đã là một thánh nhân; cũng vì là thánh nhân, ngài đã đạt được bậc cao của sự thông thái. Đang khi con học tác phẩm của ngài, xin cho con hiểu rõ sự thật này, là muốn thật nên người có giá trị về mọi phương diện, muốn đạt đến lý tưởng cách hoàn hảo, muốn là người hữu ích cho công cuộc của Chúa Kitô và của Giáo hội, thì trước hết, con phải nên thánh bất cứ với giá nào.

THỨ TƯ 18/3

Thi cử, giúp bệnh nhân, kém sức khỏe, việc phong chức – đó là những lý do khiến tôi không ghi được hai hàng nhật ký.

Hôm nay tôi có tinh tâm thánh. Mai lễ Thánh Giuse tôi sẽ có nhiều sự dốc lòng tốt hơn. Mấy hôm nay mệt, thiếu nghị lực, nặng nề, đứng hết muốn nổi; đau răng quá! “Lạy Chúa, Chúa thấy tinh thần thì chóng vánh mà xác thịt lại nặng nề” (x. Mt 26,41).

THỨ NĂM 19/3

Nghĩ đến Thánh Giuse thật là êm đềm, dịu dàng, nhẹ nhàng và thoải mái. Trong cảnh mệt yếu hiện tại, con chỉ xin Người một việc: là được tinh thần sống nội tâm thực thụ, đặc biệt được ơn suy gẫm và rước lễ sốt sắng. Đó là những điều đã dốc lòng dấp tĩm tâm, nhưng thực hiện là điều cần hơn, nhất là trong tình trạng hiện tại của đời sống nội tâm của con. Thánh Giuse hiển vinh, xin cầu cho con.

CHÚA NHẬT 22/3

Cần thận tránh tư tưởng vô ích, chia trí dong dài và nguy hiểm. Tôi luôn giữ lời Thánh Phaolô khuyên: “Hãy canh giữ mình và những gì con đọc; canh chừng chính mình và những gì mình dạy” (x. 1Tm 4,13.16). Đời sống tâm linh không có nghỉ hè. Sắp đến cuộc tĩm tâm lớn nữa để xứng đáng nhận ơn Chúa: nhận chức thánh và sau đó, Chúa ơi, con có thuộc về Chúa chưa? Con bất xứng!

THỨ BA 24/3

Mai lễ trọng Truyền tin. Các chuông trên tháp nhà thờ trên thế giới sẽ vui vẻ lặp lại lời truyền tin Ave Maria đầu tiên thiên thần lặp lại với giọng dịu dàng, loài người cảm động đọc lại lời chào «Ave Maria».

Ôi Maria! Giữa bao lời dâng lên mừng Mẹ tốt lành, dịu hiền lành thánh, xin nghe tiếng con chào Mẹ: Ave Maria.

THỨ TƯ 25/3

“Và Ngôi Lời đã nhập thể” (Ga 1,14). Thật không lời nào long trọng bằng. Ngôi Lời mặc xác phàm: hạ mình sâu thẳm, tình yêu vô lượng. Mặc xác trong lòng trinh nữ: Cao cả thay, vinh dự thay cho Mẹ! và ngày kia biến cố tương tự sẽ do chính tôi làm trung gian, Ngôi Lời mặc xác phàm qua tay tôi, Ngài sẽ đến trong lòng tôi qua hình bánh rượu, Ngài là Đấng xưa đã tự hiến tế để cứu chuộc tôi và nhân loại. Thời giờ sắp đến, tôi còn nghĩ gì hơn? Có thể nào trí tôi không mãi mãi có tư tưởng này? Ôi Giêsu, Maria, hồn con thở than và cảm động.

THỨ BA 1/4

Chiều nay, một lần nữa khai mạc kỳ tĩnh tâm lớn để chịu chức thánh phụ phó tế. Công việc xưa nay tốt xấu thế nào, hôm nay hãy mở kỷ nguyên mới. Xin Chúa Giêsu một ơn, là được tập trung nhiều khi nguyện ngắm. Không lẽ Chúa từ chối? Con dâng những ngày tĩnh tâm cho Thánh Tâm bảo trợ. Xin Thánh Linh đến, đem ánh sáng hồng phúc chiếu soi trí khôn, đốt lòng con yêu nhân đức, rửa sạch vết nhơ, làm mềm lòng cứng cõi, chữa lành vết thương của con. Ôi Maria, Trinh nữ đau khổ, Mẹ đã sinh con làm con trong cảnh kinh hoàng của đời Calvê, xin hãy tỏ ra là mẹ của con: “Hãy tỏ ra Mẹ là Mẹ, nhờ Mẹ, Chúa chấp nhận lời con nguyện xin, chính Chúa đã chịu sinh ra vì con và Ngài đã chấp nhận làm con của Mẹ.

Xin Thánh Giuse cầu cho con được ơn biết tự chủ, Người đã làm gương cho con rất nhiều. Xin hai thánh Tông đồ cầu cho con được đức tin và lòng mến của hai đấng. Xin các vị

bổn mạng khả ái, Thánh Philipphê Nêri, Inhaxicô Loyôla, Luy, Stanislas, Gioan Berchmans, Alêson tử đạo, Carôlô Bôrômêô cầu cho chúng tôi. Xin thiên thần bản mệnh giúp tôi tập trung trong những ngày sắp đến, xua mọi sự làm chia trí, có trật tự trong mọi việc.

Xin thiên thần soi sáng, giữ gìn, dẫn dắt, cai quản.
Amen.

LỄ PHỤC SINH 12/4

“Đây là ngày Chúa đã làm ra, nào ta hãy vui mừng hoan hỷ” (Tv 117,23). Alleluia! Năm nay Chúa cho tôi hưởng một lễ Phục sinh thật sự an tĩnh. Hôm nay đánh dấu một giai đoạn mới của cuộc đời tôi. Với tuần chín ngày chuẩn bị, Chúa đã cho chúng tôi hưởng trước sự êm dịu tâm hồn, cho tôi nhận thấy cách cụ thể thế nào là “làm tôi Chúa tức là cai trị”. Là một tân phụ phó tế, vừa chính thức nhận chức trước triều thần thánh và Giáo hội để phục vụ Chúa Kitô với tư cách thừa tác viên của Ngài. Hôm nay tôi vui say với sự tự do lành thánh do cái chết và sự sống lại hiển vinh của Ngài mang lại; được tự do khỏi những sự ràng buộc dưới đất, để nhẹ nhàng, nhanh nhẹn đi đến tốt điểm của sự hy sinh với Chúa, vì Chúa.

Trước khi ngày đã từ lâu mơ ước và chờ đợi sắp qua đi, con kính cẩn mến yêu run rẩy sắp mình tạ ơn Chúa một lần nữa, và bao lâu còn sống con sẽ cảm tạ Chúa mãi, vì nỗi vui mừng Chúa đã đổ tràn ngập hồn con, vì vinh dự Chúa ban khi nhận con vào số người được tuyển chọn. Được sống lại với Chúa, được bao phủ bằng ánh sáng rực rỡ huy hoàng của tình yêu Thánh Tâm Chúa, trong ngày Chúa long trọng khai hoàn, xin cho con giữ được ơn thụ phong mà Chúa vừa ban cho con ngày qua được sống mãi; kể từ nay mỗi ngày con thật sự tiến “từng đức một cho đến ngày sung mãn khi vinh quang Chúa sẽ xuất hiện” (x. Tv 83,8 và 16,15).

THỨ BA 14/4

Nếu hằng ngày tôi không thấy Chúa Giêsu gần tôi như lúc tĩnh tâm hoặc chịu chức, tôi không nên bỏ ngõ than van. Vì

bao công việc bên ngoài như học hành, giải trí... chỉ gián tiếp hướng tôi về Chúa mà thôi. Phận sự của tôi là đừng để những việc kia làm chia trí. Ý tưởng làm vui lòng và yêu mến Chúa sẽ bao trùm mọi hành động của tôi. Năng kêu cầu Chúa và cách ăn ở đượm sức sống nội tâm.

Thánh Giuse tuy lao lực suốt ngày, nhưng tinh thần và tình yêu vẫn luôn hướng về Chúa Giêsu. Xin vị Thánh khả ái giúp tôi noi gương ngài.

THỨ NĂM 16/4

Lời nói có hoàn toàn, sự giao tế của tôi đối với anh em mới lành thánh. Sẽ rất cẩn thận về điểm này, không vì lý do gì để dễ dàng đề cập đến những điều không được đẹp nơi anh em. Trong ngày có lắm dịp để tự huấn luyện. Tôi sẽ dùng nó để đưa hồn tôi về cùng Chúa và thực tập đức khiêm nhường. Bao giờ tôi cũng phải công nhận anh em tốt hơn tôi, do đó đáng được vinh dự hơn. «Xin Giêsu nhân hậu cho canh phòng miệng tôi và đặt rào quanh tôi» (x. Tv 140,3).

CHÚA NHẬT 19/4

Tuần Phục sinh đã qua, tôi được vinh dự thực hành chức vụ Phụ Phó tế trong buổi lễ long trọng của tân linh mục Rossi tại đền Thánh Apollinaire. Đối với tôi, Phục sinh vẫn tiếp tục mãi trong sự sống lại của tâm hồn và trong sự tiến đức liên tục. Tôi không muốn xa Chúa. Lạy Chúa “xin ở lại cùng chúng con vì ngày đã sắp tàn” (Lc 24,29). Trong mọi việc thường ngày, tôi sẽ chú trọng hai việc: luôn hạ mình trong mọi sự, cố xem mình không đáng gì trước mặt Chúa và trước mặt anh em, tối cần, cần lắm. Điềm hai, khiêm nhường: tôi xin luôn đặt mình trước mặt Chúa Giêsu với Thánh Tâm sáng chói dưới hình bánh thánh. “Ôi Mẹ tốt lành, Thầy của đức khiêm nhường, xin làm cho con giống Mẹ”.

THỨ TƯ 22/4

Dưới mực bình thường, chỉ thấy lỗi và ưu phiền. Gặp điều trái ý, nhạy cảm hay những anh em không hợp tính với tôi,

phải rất bình tĩnh chịu đựng, bằng không tôi sẽ mất công đức và không làm vui lòng Chúa. Tôi cố cho là tính tốt dù nơi họ có vẻ chẳng có gì tốt. Trên hết, tôi nghĩ rằng những tật xấu của tôi đã khiến anh em tôi phải hy sinh chịu đựng nhiều lắm rồi. Vậy phải khiêm nhường; khiêm nhường nhưng luôn đi đôi với nét mặt vui tươi hơn hờ mải. “Ôi Giêsu, xin làm cho con nên khiêm nhường”.

CHÚA NHẬT 26/4

Chúa nhật thứ hai sau Phục sinh, gia đình Đại chủng viện mừng lễ ba vị thánh trẻ (Florentin, Socius và Victorin) mà di hài được giữ nơi bàn thờ chính. Lễ gia đình sinh nhiều ích cho tâm hồn. Nơi Rôma, đất còn đỏ thắm màu máu của các vị tử đạo, kính nhớ đức tin và lòng mến Chúa của các đấng là sự thường tình; nhưng đối với ba vị thánh trẻ có mối liên quan đặc biệt với chúng tôi. Vì đây là ba chú bé trai, tươi trắng như ba đóa hoa huệ. Đang giữa mùa xuân của cuộc đời, lưỡi gươm lý hình đã cắt đi mau quá! “Trước mắt người đời, họ như đã chết, nhưng thật sự họ đang sống trong an bình” (Kn 32,3). Chúng tôi chỉ biết ba vị đã sống và đã chết vì Chúa Kitô. Chúa biết rõ tên và các đức tính của ba vị đã được ghi vào sổ hằng sống, triều thiên sáng chói nơi trán, với niềm vui khôn tả, danh lưu muôn thuở. Xin ba vị thánh trẻ quý yêu, cầu cho tôi được sống trọn bóng tối, dù chịu khinh dể, dù bị đời lãng quên, tôi vẫn muốn được đổ máu vì yêu Chúa Kitô, để ngày kia vinh quang, tôi được vui mừng sum họp cùng ba vị bên cạnh Chiên Con khắp nơi (x. Kh 14,4).

THỨ BA 28/4

Sau các thánh tử đạo, đến vị thánh hiền tu, Phaolô Thánh Giá. Với tinh thần tử đạo của đời Calvê, ngài đã muốn mang lấy thập giá vào tên mình với mọi dấu vết. Hôm nay tôi đến viếng di hài vinh hiển của ngài hầu như còn nguyên vẹn, nơi đền thờ khả ái trên đồi Caelius, nơi an nghỉ của hai vị tử đạo Gioan và Phaolô anh hùng bất khuất, cạnh hí trường Côlisê còn đỏ thắm tử đạo. Tôi đã xin ngài cầu cho tôi được ơn yêu Chúa Giêsu Kitô và sự thương khó Chúa cách thực thụ, và mau

mắn sống đòi hy sinh. Ôi! bao nhiêu tâm hồn đã biết đổ máu, hoặc nếu không may mắn gặp dịp tử đạo, các tâm hồn này cũng biết cách để hiến tế mạng sống mình cho tình yêu Chúa; còn tôi, tôi ngại sự hãm mình nhỏ mọn để tiến đức, để cứu các linh hồn! Nhục nhã quá, tên rất tội lỗi đang đứng trước bao nhiêu gương mặt xán lạn, vì yêu Giêsu, dám chịu nhục hình hoặc làm việc việc liên li cho danh Chúa cả sáng. Nếu ngay từ giờ, tôi không quen chịu sự bắt bớ hay chịu đau khổ ngoài thể xác hoặc trong tinh thần, tôi sẽ không mong gì làm được vị thánh, không thể nên người hữu ích cho vườn nho Chúa. Ôi Giêsu Cứu Thế, xin vì lời cầu bầu của vị hiền tu đã noi gương Chúa cách xán lạn, xin ban cho con nhiều nhẫn nại, vui lòng giữa đau buồn, hết sức khao khát được chịu đôi sự khó vì Chúa vì yêu Chúa: “vì một khi cùng chịu đau khổ với Ngài, chúng ta sẽ cùng được hưởng vinh quang với Ngài” (Rm 8,17).

THỨ TƯ 29/4

Mấy hôm nay các giới chức Rôma ngoài đời háo hức đón mừng Vua Edouard VII của Anh quốc. Cờ xí, hoa đèn, nhà hai bên vệ đường trang trí màu mè, xiêm y rực rỡ lòe lẹt, lính tráng, duyệt binh, tiếp rước, dân chúng hoan hô, đám dân mà mai này, nếu cần sẽ sẵn sàng reo hò đả đảo: ngựa xe như nước, áo quần như nêm, rầm rộ, ồn ào, huyên náo, điên cuồng. Dân chúng tạm quên những lo âu cấp bách nhất; cả những bậc tai mắt, những nhân vật nghiêm túc nhất trong xã hội cũng bị cuốn theo cái mới, gây nên một sự xôn xao ồn ào gần như khắp chốn. Để đón ai? Đón một người phạm, mà có khi tâm hồn còn kém xa những người hèn mọn đang bị xã hội và số phận lãng quên; đón tiếp một người cũng yếu hèn, mà mới đây, ngay hôm sắp đội vương miện, ngày quan trọng mà các vị cao cấp nhất châu Âu đang ngóng chờ, thì bỗng dung ngã bệnh nặng bất ngờ khiến cả thế giới cảm thương và mất hứng và nếu ngày mai lại lâm trọng bệnh, thì chỉ vài phút đủ đi vào cõi chết và sẽ bị quên

lãng¹². Con người này có nhiều uy quyền, làm vua một nước lớn nhất thế giới, ông đáng được thiên hạ tôn trọng kính nể.

Thiên hạ ồn ào quanh con người này, vì ông ta phục sức lộng lẫy, với đoàn tùy tùng sang trọng. Người đời chỉ cần sang và đẹp. Họ có biết đâu từ đỉnh đồi Monte Maria¹³ có ai nghe được gì, thấy được gì những chuyện đang diễn ra dưới phố. Đang lúc đó Thiên Chúa nghe thấy mọi sự, và trước nhan Ngài mai này mọi kẻ đang sống ở đời kể cả con người sang cả này chỉ sẽ chỉ còn là một nhúm bụi; Thiên Chúa sẽ phán xét họ, còn họ thì sẽ bị hạ xuống đất đen, bị nghiền nát thành hư không. Ôi! Thế gian nhận định cách đàn độn và xét đoán cách mù quáng. Trang phục rực rỡ, chòm lông trên mũ phát phới bay làm cho lòng người ngậy ngât, nào ai nghĩ đến Chúa, nếu có ai nghĩ tới là để xúc phạm thôi; những con người phải sống nghiêm túc mô phạm cũng bị cuốn theo và quần trí như bao người.

Chính mắt tôi cũng thấy ông ta và đoàn người huyền ảo, nhưng lại cảm thấy chán và tâm hồn kém vui. Đoàn tùy tùng sang trọng nhà vua đi thoáng qua càng làm cho tôi nhớ lại rõ ràng câu “vinh quang thế gian chóng qua thế đó” và câu “hư vô, ôi là hư vô và mọi sự đều hư vô”.

Nhưng con người này, dù là ly giáo, lại làm ích cho dân Rôma. Ông đã làm gì? Ông đã vượt trên mọi tinh thần chống đối giáo sĩ trong cũng như ngoài nước trên thế giới, ông ở tột đỉnh vinh dự, nhưng ông khiêm nhường đích thân đến chào một con người khác, một cụ già đã và đang bị xúc phạm, nhưng ông lại nhìn nhận ngài ở trên mình, vì ngài là đại diện Chúa Kitô.

Và biên cố hôm nay rất long trọng đã ghi lại trang sử uy hùng của lịch sử giáo triều Rôma: sự việc vị vua của một Anh quốc bỏ đạo và bách hại Giáo hội từ ba thế kỷ qua, nay tự động

---

¹² Vua Edouard VII (1841-1910), nói ngôi mẫu hoàng Victoria ngày 22/1/1901, lễ đội vương miện dự bị vào 26/6, nhưng vua bị bệnh bất ngờ cần giải phẫu, nên cuộc lễ dời lại ngày 9/8. Năm 1903 vua sang viếng nước Ý vào ngày 27/4, ngày 29/4 vua vào triều yết Đức Lêô XIII

¹³ Đồi cao nhất Rôma - 141m

đích thân đến triều yết vị Giáo hoàng già nua, đang tự giam mình trong điện Vatican.

Đây là dấu chỉ của thời đại mới mẻ và xán lạn đang chiếu soi ở Vatican sau một đêm giông tố dài vô tận, các dân đang trở về, tuy chậm, nhưng quyết liệt và thiết thực về với Cha chung đã từ lâu khóc chờ đứa con điên dại, Chúa Kitô đang chịu đóng đinh nơi Đức Thánh Cha, một lần nữa đang kéo mọi người trở về với mình.

Do đó, với cuộc thăm viếng của vua Edouard, tôi thêm xác tín về sự hư vô của trần gian náo nhiệt, nhưng nó lại khiến lòng tôi dâng lời cảm tạ Chúa là Đấng giữ chìa khóa lòng người, đã biết uốn nắn mưu mô chính trị thành phương tiện để làm rạng danh Chúa và Giáo hội của Ngài.

THỨ NĂM 30/4

Từ cái thực chất hư vô của trần gian, tôi nghĩ đến cái vinh quang Thiên đàng, từ sự huy hoàng hão huyền của những sang trọng trần thế, tôi nghĩ đến sự sáng láng trong lành của nhân đức. Phải, hôm nay ngày lễ Thánh Catarina Sienna, thật êm đềm khi nghĩ đến một con người bị ruồng bỏ khinh chê, đã đủ khả năng để hành động quyết liệt có lợi cho Giáo hội. Câu: “Chúa dùng điều người đời khinh rẻ để làm thất đảm kẻ uy quyền” áp dụng cho Thánh Catarina thật xứng hợp.

Ngài chỉ muốn sống khiêm nhường, ẩn dật, âm thầm yêu Chúa, lại được Chúa chọn để đem lại hòa bình cho Giáo hội và mời Đức Thánh Cha về Rôma. Cạnh bên bà, hỏi rằng những kẻ khôn ngoan, uy quyền, sang cả ở đâu? Đây bài học thấm thía cho tính tự cao của tôi, đồng thời thêm tin tưởng nơi Chúa, Đấng làm nên mọi sự, bổ túc những gì tôi thiếu sót để làm cho tôi thật sự cao cả trước mặt Chúa và mọi người.

THỨ SÁU 1/5

Vạn tuế Mẹ Maria!

Hôm nay, ngày lao động quốc tế, kẻ đã bị bóc lột lại gặp bọn my dân, chúng hô hào xúi giục đoàn người thiếu suy

nghe chạy theo những giấc mộng, có vẻ chính đáng, nhưng không sao thực hiện, vừa méo mó lạc hướng vừa phàm tục.

Cùng lúc đại chúng tín hữu đang khai mạc tháng Năm, kính Mẹ của Ngôi Lời Nhập Thể, vua hòa bình. Quay quần quanh bàn thờ Mẹ, những kẻ chưa có tinh thần đức tin và đạo đức cũng được ơn phúc và sự êm đềm của sự tôn sùng Mẹ. Với tình con thảo, con dâng mình dưới chân Mẹ, đặc biệt trong tháng này, xin hiến thân và mọi hành động để xin được ơn mến Chúa Giêsu ngày càng nồng cháy hơn.

Thêm nhiều lời nguyện tắt để giữ trí lòng tưởng nhớ và quý yêu Mẹ. Dâng hoa, dâng lời chúc tụng, việc đạo đức để xin Mẹ phù trợ là điều làm vui lòng Mẹ. Việc làm vui lòng Mẹ rất khả ái là tháng này tôi sẽ nỗ lực, liên tục nhưng không căng thẳng, để làm mọi việc thường ngày theo luật một cách trọn hảo; bình tĩnh vui tươi, không cau có, không bao giờ nổi giận với chính mình.

Ôi Maria, chính Mẹ đã sinh con ra, xin cho tâm hồn, tư tưởng và hành động của con hằng noi theo Mẹ.

THỨ HAI 4/5

Đặc biệt, phải xa những gì không giúp tôi sống nội tâm. Nước vào theo kẽ hở làm chìm ghe. Mỗi lần chia trí là sức sống nội tâm mất đi một ít. Cần quan sát tất cả, đặc biệt việc nhỏ. “Ôi Maria, Mẹ thật đạo hạnh, xin tập trung tư tưởng con lại”.

THỨ SÁU 8/5

Những cuộc vui liên tục mừng vua Guillaume (Đức quốc) làm tôi bị chia trí. Cuộc duyệt binh cực kỳ long trọng làm chóa mắt tôi, khiến phải chia trí. Biến cố bất thường, vô cùng quan trọng, dấu chỉ của Chúa Quan phòng làm vinh quang ngôi Giáo hoàng. Vị hoàng đế Tin lành Đức quốc sau nhiều phen chống đối, nay long trọng bước lên các bậc cấp điện Vatican, với sự rục rờ chưa từng thấy, và ông khiêm tốn đến với Đức Thánh Cha. Biến cố này khích động lòng tuổi xuân thêm vui vẻ, hân hoan tin tưởng, thay vì làm chia trí, sẽ

làm cho tâm trí chúng tôi quan niệm cách cao đẹp hơn về Chúa, về Đức Kitô, vua thật của Giáo hội và của muôn đời, sẽ đốt lòng chúng tôi nên thật nồng nàn yêu Chúa và Giáo hội.

Vị hoàng đế đã được hoan nghênh tại Rôma, phải mà ông không lạc đạo, ông đã là Charlemagne ủng hộ Đức Giáo hoàng, nay ông ta đã về đến quê nhà, rồi đâu lại hoàn đó.

Phần tôi, về lại với Chúa Kitô và Maria, thấy mình rất cần hai Đấng. Sau cuộc lễ trong người lại thấy trống rỗng, nhưng quyết liệt muốn tiến đức.

THỨ SÁU 15/5

Trong tháng kính Mẹ, mọi việc khá hơn. Tâm hồn êm đềm, chốc chốc lại tưởng nhớ đến Chúa Giêsu và Mẹ Maria. Hôm nay tôi có được mười lăm phút êm đẹp nơi đền Thánh Gioakim, mà thế giới đã xây cất ở Castelgondolfo, tặng Đức Lêô XIII.

Trong lúc đó vô số chiến sĩ Công giáo, hằng vạn vạn tuổi trẻ đầy nhiệt huyết khắp đô thị nước Ý và Âu châu đang hân hoan kỷ niệm thông điệp Rerum novarum (Những vấn đề mới) do vị Giáo hoàng của anh em thợ thuyền ban hành, đồng thời ăn mừng nền dân chủ Kitô giáo. Vì tôi chưa được sửa soạn cho việc tông đồ, nên chỉ xin ghi lại biến cố quan trọng này và xin chung lời hăng say nồng nàn chúc tụng tư tưởng cao cả của Đức Thánh Cha, đồng thời đi sát với Chúa Kitô hơn bằng tư tưởng và lời cầu nguyện. Tôi đã sốt sắng đọc kinh trước Thánh Thể, là bánh thật từ trời ban sự sống thật cho nhân gian: tôi đã cầu nguyện trước bức ảnh tinh tuyền của Mẹ Vô nhiễm nơi nhà nguyện đẹp và đầy hoa của tân quốc gia Bắc Mỹ, và trước bức họa sao lại ảnh Thánh Tâm ở Montmartre do nước Pháp đạo đức và sám hối dâng kính. Đẹp lắm! Hình Chúa Giêsu đang ngồi trên ngai báu, có thiên thần các thánh vây quanh tôn thờ.

Vấn đề xã hội là then chốt đối với cuộc sống vật chất và tinh thần, nghĩ đến các tinh thần bị giao động, những người nghèo đang than van, việc truyền giáo hăng say nhưng gian khổ giữa thất bại và thành công, vấn đề đáng tôi chú ý, dẫn

thân, làm việc và thề quyết. Đặc biệt tôi ngắm nhìn bức họa, Giêsu như mặt trời đang lên trên mặt biển cả bao la, mặt Chúa bình tĩnh dịu dàng, đôi tay mở rộng, từ trái tim một luồng sáng bao phủ và xâm nhập tất cả. Ôi Giêsu, Chúa đã giải đáp tất cả mọi vấn đề: “Chúa Kitô là câu giải đáp cho mọi vấn đề”, con tin tưởng và chờ đợi ở nơi Chúa.

Ôi Giêsu, hãy nhận lại địa vị của Chúa giữa xã hội, trong gia đình, trong tâm trí, xin vua hòa bình hãy ngự trị. Xin chiếu đức tin và đức mến của Thánh Tâm rất dịu dàng vào các tâm hồn đang mưu ích cho dân và cho người nghèo. Xin cho họ tinh thần của Chúa, tinh thần kỉ luật, trật tự, hòa dịu, và xin giữ mãi ngọn lửa hăng hái trong lòng họ.

Ôi Giêsu, nhờ ơn Chúa nếu con làm được chút gì ích lợi, này con sẵn sàng gia nhập hàng ngũ người chiến sĩ. Xin cho con được chuẩn bị thật kỹ càng, sâu sắc, vững chắc với kết quả tốt nơi trường của Chúa, vì kẻ lạc hướng không thiếu chi. Mong mau đến ngày mà chúng con thấy Chúa lấy lại địa vị giữa xã hội, mọi người ăn mừng, công kênh Chúa lên vai, xin ngày ấy đến thật mau.

THỨ HAI 26/5

Mấy hôm bận việc quá, mất cả giờ rảnh, phần lo nhà thương, phần học hành. Nhưng “không có gì quá”. Cần “biết và biết rõ hơn”, nhưng “vừa phải” (x. Rôma 12,3), và hơn nữa “định giờ cho mỗi việc” (x. Gv 3,1).

Tháng Đức Mẹ sắp qua, nhưng bó hoa của con chưa lớn và chưa đẹp mấy. Con khốn khổ bởi Mẹ, con là con của Mẹ, Mẹ hãy nhìn lòng con.

Hôm nay lễ Thánh Philippê Nêri. Cả ngày nhớ đến ngài, thật là một kỷ niệm êm đềm. Lễ trọng, từ trên gác đờn, tôi thấy rất rõ, thường thức nhạc của Capocci. Sau đó đi viếng các nơi ngài đã ở xưa, kể cả các cơ sở Thánh Jérôme Bác ái. Tôi đã sốt sắng viếng và cầu nguyện nơi mộ của ngài. Tiếc vì thiếu giờ, thiếu khả năng để ghi lại những gì muốn ghi, nhưng lòng tôi dào dạt tư tưởng về ngài. Ngài là một trong những vị thánh

bảo trợ thân yêu, tên của của ngài đi liền với lịch sử thầm kín của đời tôi. Tôi yêu ngài đặc biệt và tin tưởng ngài rất nhiều.

Thánh Philippê, ngài hiểu tôi, không cần tôi nói ra. Bao nhiêu năm qua, tôi giống ngài đến đâu? Xin cho tôi hiểu những nguyên tắc đích thật của trường tu đức của ngài, để tôi luyện tinh thần và thực hiện điều ngài dạy: khiêm nhường và yêu mến. Nghiêm chỉnh và vui vẻ cách trong trắng và lành thánh, phấn khởi để tra tay vào việc lớn.

Đang tuần chín ngày kính Chúa Thánh Thần và cũng kính ngài nữa. Con năng nhớ và xin ngài chuẩn bị tâm hồn con, tim con lạnh lùng xin được đặt kề bên tim ngài nóng sốt nhờ ngọn lửa Chúa Thánh Linh. “Xin cho lòng con nồng cháy”.

THỨ SÁU 20/7

Bận việc nhà thương, thi cử, không còn chút thời giờ nào để ghi nhật ký, dù đôi dòng, cách nay hằng tháng.

Nhiều lễ trọng, nhiều ngày đáng nhớ, kể cả lễ Thánh Tâm cũng không được ghi lại tư tưởng nào. Tôi không buồn, mà còn sẵn sàng nếu ngày nào đó, những trang nhật ký này làm cơ cho tôi tự cao tự đại, tôi sẽ ném nó vào lửa ngay.

TĨNH TÂM PHỤC SINH ĐỂ NHẬN TÁC VỤ PHỤ PHÓ TẾ

1-10 THÁNG TƯ NĂM 1903

[15]

Giêsu, Maria, Giuse.

Năm nay lại tĩnh tâm lần nữa để nghe Chúa dạy. Xin long trọng hiến thân cho Chúa cách vĩnh viễn. Hội thánh mời, Chúa gọi, thì “này con xin đến!” (Tv 39,8). Không tham vọng, không ý định nào trước, hoàn toàn bỏ mình, để như một trang giấy trắng, Chúa muốn viết lên đó những gì tùy ý Chúa: con là của Chúa.

1. “Ban, bạn đến đây làm gì?” (Mt 26,50). Để hiểu biết, yêu mến và phục vụ Chúa suốt đời, và khi lìa đời được về vui về với Chúa mãi mãi. Những câu giải đáp của khoa học không qua nổi câu giáo lý này của tuổi trẻ.

Lẽ sống của tôi gồm có ba tiếng: hiểu biết, yêu mến và phục vụ Chúa bất cứ với giá nào. Ý Chúa là ý của tôi, dù việc lớn bé tôi cũng chỉ tìm bấy nhiêu. Đó là nguyên tắc căn bản đầu tiên.

Những gì quanh tôi, do Chúa cho thêm, kẻ có người không và không đồng đều đâu. Mục đích của chúng là giúp ta đạt đến cùng đích. Dừng vào chuyện khác là sai, đảo lộn bản chất và đưa đến sự mù quáng tệ hại. Khuôn vàng thước ngọc các thánh đã theo cách thanh thân là bình tâm trước mọi sự. Nhưng, như Thánh Phanxicô Salêsiô, sự dừng dừng thanh thân nói đây không phải của hạng nhu nhược, mà là của người anh hùng, chỉ muốn tìm ý Chúa, đẹp lòng Chúa; do đó phải rất bình tĩnh, an tâm, có tinh thần cao, triết lý vững. Để theo đuổi một lý tưởng cao cả, mọi sự chỉ đóng vai cây đôn bẫy để nâng ta lên đến Chúa, giúp ta tiến đức và nên lành thánh. Xin ghi lại đây vài lối áp dụng cụ thể hữu ích và cần nhớ.

Của cải sang giàu, Chúa ban hay không là tùy Chúa, tôi không có quyền đòi, Chúa muốn tôi nghèo, tại sao lại kêu than? Nghèo, đối với tôi là phương tiện sống lành thánh. Chúc tụng Chúa. Vì nghèo, thiếu sự cần dùng tối thiểu, phải ghi nợ nơi quản lý, thật khổ và buồn đáo đẽ. Đừng buồn thế nữa. Chúa muốn, thế là đủ.

Tài năng, trí nhớ là ơn Chúa cho. Tại sao buồn khi thấy mình kém hơn anh em. Chúa có thể cho ít hơn nữa kia mà. Thi cử, dĩ nhiên muốn thành công, đạt điểm cao. Thế nhưng, khi đã làm xong phận vụ theo ý Chúa rồi, sự việc ra sao cũng vẫn được.

Trong việc đạo đức, nhiều lúc cố gắng để tập trung hầu chuyện với Chúa sao cho sốt sắng êm đềm, thế mà không được; lòng cứng như đá, chia trí liên miên, Chúa như ẩn mặt. Đừng buồn, đừng tức, đừng mất bình tĩnh trước cảnh yếu hèn ấy. Hãy

vui vẻ ôn hòa trong tình trạng kể trên. Hãy tự an ủi mình rằng, Chúa muốn như vậy.

Trời mưa, trời nắng, trời lạnh, trời nóng, bề trên lớn bề trên nhỏ quyết định thế này hay thế khác, tôi vẫn phải vui: không một lời chỉ trích kêu ca, công khai hay trong bụng; trên môi bao giờ cũng nở nụ cười tươi, hồn nhiên chân thành. Thành công không nên làm tôi mất tự chủ, đau buồn của cuộc đời không đánh đổ tinh thần tôi.

Giác quan và tiếng nói của vạn vật dĩ nhiên phải gây ảnh hưởng nơi tôi. Nhưng, yêu Chúa và nhẹ nhàng phó thác theo ý Chúa sẽ thu hút, hay đúng hơn sẽ cải biến và nâng cao những hành động của phần kém hơn nơi tôi. Thực hiện nguyên tắc này là điều phải làm luôn, mọi nơi, trong mọi trường hợp, và xét mình đặc biệt điểm này. Xin Giêsu khiêm nhường và hiền lành, cho con hiểu và áp dụng sự thật này vào đời sống càng nhiều càng hay. Vì, lạy Chúa, Chúa hài lòng như thế “Con tâm miệng chẳng nói chẳng rằng, vì chính Chúa đã làm như vậy.” (Tv 38,10) Chúc tụng danh Chúa đời đời. Ôi Maria, Mẹ đồng trinh dịu hiền, xin giúp đỡ con.

2. Chỉ cần một tư tưởng thường của sự tự ái đủ vật ngã một cách vĩnh viễn rất nhiều tâm hồn tao nhã. Evà xiêu lòng nghe Satan thổi phồng đã gây cho nhân loại mọi thứ tai họa. Bài học cho tôi. Nếu một việc lành nhỏ mọn cũng tặng ơn Chúa, thì đừng coi thường một việc lành nhỏ mọn Chúa thúc giục tôi làm, bỏ qua nó sẽ là cơ cho tôi mất nhiều ơn Chúa, mà không ơn Chúa tôi sẽ chẳng làm được gì cả.

Nhờ sự thật này soi chiếu, tôi thấy rõ mình đã bao lần thiếu sót trong những việc đã quen cho là nhỏ mọn và hay khinh thường. Chính vì thế mà tôi tiến quá chậm và quá khó khăn. Đây không phải vấn đề lòng khoan nhân đại độ của Chúa, mà chính là vấn đề liên quan đến sự đáp ứng của phần con người chúng ta. Ôn Chúa có sẵn, tại ta thiếu sót mà ơn Chúa không đến được.

Tôi sẽ cẩn thận đối với các dịp nhỏ và làm mọi việc hết sức cần mẫn. Sự trọn hảo của các thánh không ở nơi những

việc rõ ràng, nhưng với những việc rất thường mà mắt người đời cho là không đáng kể. Ba mươi năm ẩn dật của Chúa Giêsu dạy tôi rất nhiều về điểm này với những gương xán lạn. “Vậy hãy xem và làm theo mẫu ấy” (x\Xh 25,40).

3. Ba ngày đầu của cuộc tĩnh tâm đã qua cách khô khan vô vị làm cho tôi hiểu hơn về tầm quan trọng của tình trạng hiện tại nơi linh hồn tôi, đó là vấn đề tôi muốn trở lại để đẹp lòng Chúa. Không biết những hành động hoang toàng hồi thiếu niên có nặng như là một trọng tội không. Dù sao, đối với tuổi đó, đây là những điều rất nặng, mà hôm nay tôi vẫn rất xấu hổ trước mặt Chúa: “Tôi than van như tên tội phạm; đổ mặt vì tội lỗi mình”. Sau những lỗi đầu này, tiếp theo mỗi ngày mỗi giờ chông chất bao nhiêu lầm lỗi: chia trí, tự ái, biếng học, mất giờ, lỗi bác ái trong tư tưởng, lời nói, hành động; những tự cao nhỏ nhen. Thật chông chất như núi, đủ đẽ bẽp con. Chúa ơi!

Con có tội, nhiều tội, con thấy, con biết, con nhận, con xấu hổ. “Chúa tha cho người nài xin Chúa”.

Tội như thế rồi có đền tội chưa? Chưa gì cả. Biết rằng một xu cũng phải trả xong. Thế là tôi mắc nợ Chúa: cẩn thận làm từng phận vụ nhỏ, đó là luật công bằng đòi buộc; không vì rộng rãi, không có gì thừa. Trả chưa hết nợ, đừng kêu tại sao Chúa gửi sự buồn, khô khan và nhiều thứ khác tương tự. Khi thấy như mình bị bao vây, ruồng bỏ, lẻ loi, hãy cúi mặt, vui lòng nhận cái rủi và thưa: thật là xứng đáng, Giêsu con chúc tụng, cảm ơn và yêu mến Chúa.

Dù con khốn cùng, Chúa vẫn liên tục ban nhiều ơn, lớn lao cao cả. Nhưng tại sao chưa kết quả? Tại sao chưa nên thánh như thánh Luy, Stanislas và còn phải hơn nữa? Lý do là vì sơ suất trong các việc nhỏ.

Tại sao chia trí và nguyện ngắm không kết quả kể từ ngày tĩnh tâm trước? Giải thích sao về sự khô khan của những ngày đầu kỳ tĩnh tâm này, tại sao lòng như chai đá trước những sự thật nặng nề dễ sợ, dù các thánh và những người sạch tội khi nhớ đến cũng phải run sợ? Phải chăng vì những lời vô ích khi phải thỉnh lặng và nhiều lần lỗi luật khác đã nhiều thời gian

qua. Những việc nhỏ, nhưng nó đi liền với đời sống nội tâm. Nếu ơn này kéo thêm ơn khác, thì những sơ suất kéo theo sơ suất, cứ thêm mãi, làm hỏng ơn Chúa và đưa tôi đến miệng vực thăm.

Vậy phải kết luận như vậy: mọi sơ suất dù nhỏ đến đâu, mọi khuyết điểm, mỗi lời không phải, mỗi lần ngu dại, đều gây tổn thương cho đời sống tâm linh. Cần tính sổ lại. Xem xét thật kỹ: coi chừng những sự yếu đuối dẫn đầu!

4. “Sau cơn giông, Chúa cho trời êm” (Tb 3,22). Sau ba ngày chờ đợi buồn tẻ, Chúa đã cho con ra mắt Chúa và ban ơn soi sáng. Xét kỹ mình và mọi hành động do tự ái, tôi thấy ngoài cái óc tưởng tượng, như con mẹ điên ở trong nhà, còn có hai thứ lý luận, đũa nào cũng nhao nhao cho mình có lý: một là lý luận hợp lý, hai là lý luận của tên kiêu ngạo nội công. Khi nào suy ngẫm và xét mình kỹ về việc lành phải làm trong những trường hợp cụ thể, thì tính kiêu căng lý luận, lại thêm những tiếng *nếu, nhưng mà*.... Để chế nhạo điều tôi dốc quyết, nó phản ứng đủ cách và sắp xếp theo lối của nó, lại còn cái óc tưởng tượng hỗ trợ cho nó, nó gây hỗn loạn cho tâm hồn tôi, biến những lời dốc quyết tốt lành ra lạnh nhạt; nó lấn át cái lý trí hữu lý không còn lối thoát, luôn luôn nó tỏ ra tàn bạo, bất trị.

Đừng để sa lưới. Satan hay thừa nước đục thả câu làm ta chán nản, phá hủy những tâm tình và những lời dốc quyết rất tốt. Chỉ cần có tư tưởng vững, như hạ mình khiêm nhường, ăn năn thống hối; dù tôi hư hèn không thấy được những lý lẽ sâu xa, tôi vẫn phải mạnh mẽ nghiêm chỉnh suy niệm; chỉ cần giữ vững từng trận tấn công, đóng cửa lòng không ưng thuận và Chúa sẽ hài lòng, Ngài không đòi hơn.

Tôi hằng nhớ lời Thánh Phanxicô Salêsiô dạy: “Cứ để Satan đập và la ngoài cửa lòng con, mặc nó trưng bày hằng ngàn hình ảnh và tư tưởng không đẹp: vì *Satan chỉ vào được qua ngõ ưng thuận, cứ đóng chặt cửa này là yên trí*. Dù Satan khuấy động quanh thuyền con, hãy yên tâm, đừng sợ, bao lâu Chúa còn ở với ta”.

Có thể là những tư tưởng tự ái, cầu danh, ưa danh vọng, chức cao, hoặc tương đương, miễn là tôi đừng tự bày ra tư tưởng đó, ngoài ra sẽ cứ an tâm không bối rối. Sẽ chống đối cách kiên quyết, không cần nghe Satan lý luận; không ưng thuận, đồng thời dùng tâm tình khiêm nhường để chống đối nó: tự ái sẽ không làm gì được.

5. Mỗi lần nhớ lại mẫu nhiệm cao cả Chúa Giêsu đã sống ẩn dật khiêm nhường ba mươi năm đầu, tinh thần tôi càng bối ngỡ nói không ra lời. Rất rõ rệt là, trước bài học sáng chói này, không những các phán đoán của đời rất sai, mà ngay các giáo sĩ cũng phán đoán đã không đúng mà còn trái ngược. Riêng tôi, xin thú nhận là chưa nắm vững tư tưởng. Tôi chỉ biết rằng, hiện tôi chỉ được cái vẻ khiêm nhường bên ngoài, còn tinh thần đích thật “yêu sống ẩn khuất” như Chúa Giêsu ở Nadarét, thì tôi chỉ mới biết tên thôi. Là Thiên Chúa, là ánh sáng của bản thể Chúa Cha, Ngài đến để cứu nhân loại, thế mà Ngài sống ẩn dật ba mươi năm, chỉ vì muốn dạy ta biết rằng đức khiêm nhường cần thiết dường bao và phải thực hiện nó cách nào! Còn tôi, tội lỗi khôn hèn chỉ muốn thỏa mãn chính mình, chỉ thích những kết quả đem về cho mình chút danh dự thế tục; dù có được tư tưởng lành thánh nhất cũng chen vào đó sự tìm kiếm danh tiếng cho mình, cạnh tranh với anh em; tôi có nhiệt tâm, bác ái, hy sinh, nhưng lý tưởng tôi muốn đạt không bao giờ trọn lành, vì con người khác trong tôi vẫn đòi phần cho nó, nó muốn thiên hạ dù ở rất xa cũng phải thấy, phải ca tụng nó, nếu lừng danh khắp thế giới càng hay. Và khôn cùng nhất, là khi đã biết rõ như vậy, tôi vẫn chưa nỗ lực thật sự để thi hành tinh thần ẩn khuất như Chúa Giêsu đã làm trước và dạy sau.

Ít ra cũng hãy công nhận những điều sau đây, gọi là kỷ niệm của kỳ tĩnh tâm này: 1) muốn thật sự là vĩ nhân trước mặt Chúa và mọi người, tôi sẽ phải yêu sống ẩn khuất; 2) về sự khiêm nhường thực thụ, tôi vẫn chưa hiểu rõ và thực hành còn ở cấp sơ đẳng; 3) tôi cần liên li cầu xin Thánh Tâm “hiền lành và khiêm nhường”, để được ơn soi sáng thật nhiều về điểm này, ít ra Ngài giúp tôi thật sự muốn sống khiêm nhường hoàn hảo và thật sự không nghĩ đến tí gì về danh vọng và vinh dự.

Tôi không quên là, Chúa muốn tôi yêu sự bị quên lãng, bị coi thường, và hơn nữa, bị khinh rẻ. Tôi phải khiêm nhường đủ để nói: “Tôi bị đóng vào thập giá Chúa Kitô” (Gl 2,19). Trong khi chờ đợi, xin Giêsu cho con ít là được một ý muốn chính xác.

6. Ngoài sự ham danh, tôi còn là người dốt; mỗi ngày mỗi giờ tôi thấy rõ hơn là mình dốt; càng học tôi càng biết chắc như vậy, phải quen nhận mình ngu si và tìm cái chỗ thích hợp với sự ngu dốt của mình. Như thế là những sự tự phụ vô ý thức sẽ bị cắt cánh.

Ý tưởng này sẽ phải theo tôi khi học, khi nói chuyện, theo khắp nơi. Dù có học nổi cũng không chủ trương lấy thật nhiều bằng cấp. Tôn chỉ là yêu sự bị lãng quên, thái độ trước bề trên hay đồng bạn là thái độ của Giêsu bé thơ “Ngài nghe và hỏi các ông ấy” (Lc 2, 46).

7. Tôi thấy Giêsu gần tôi hơn, Chúa cho tôi chết chìm giữa biển, biển của sự khốn hèn và kiêu căng, để biết tôi phải cần Ngài đến độ nào. Khi tôi suýt tắt thở, Chúa đi trên mặt biển đến gần tôi, mỉm cười và vớt tôi lên. Tôi muốn thưa: “Chúa ơi, con tội lỗi xin Chúa rời xa con đi” (Lc 5,8); nhưng tế nhị, Chúa đã âu yếm chặn trước cách dụ dăng: “Con đừng sợ!” (Lc 5,10).

Ôi, gần Chúa con sợ chi? Tựa vào Chúa, như chiêm lạc, tìm con bồi hồi; Ôi Giêsu, một lần nữa, con là của Chúa, của Chúa đến đời đời. Với Chúa, con thật cao cả, xa Chúa con chỉ là cây sậy yếu dòn, tựa vào Chúa con sẽ như cây cột vững chắc. Luôn nhớ mình khốn hèn không phải để run sợ mãi, nhưng nhờ khiêm nhường và xấu hổ con sẽ tin tưởng lại gần Chúa hơn, vì sự khốn cùng của con là ngại cho lòng nhân từ và thương xót của Chúa ngự. “Giêsu nhân ái, con là của Chúa mãi mãi, xin đừng xa con”.

8. Hôm nay, thứ năm Tuần Thánh, ngày trọng đại của Thánh Tâm, ngày cưới và là ngày giao ước của tình yêu. Như ánh mặt trời làm tan mây mù, đem lại sự vui sống, hôm nay Chúa vui lòng nâng con dậy, soi sáng cho con, hôm nay là

ngày trọng đại nhất đời con. Lòng con yên tĩnh vô cùng khi đến rước Chúa; con vui hưởng sự hiện diện của Chúa, con cảm động lắng nghe diễn từ cuối cùng, những tiếng nói già từ lần sau hết, êm đềm lòng con xúc động, thân con run rẩy, nước mắt tràn trụa, con theo Chúa vào tù.

Luôn luôn Chúa cho con biết ý Chúa muốn gì, con hằng yêu Chúa hết lòng qua sự tôn sùng Thánh Thể. Nơi đây con chú ý nghe rõ Chúa muốn và khích lệ con sống vì Chúa mà thôi, ơn Chúa đã giữ gìn để con khỏi phạm tội. Chúa không giúp, con đã ngã. Không thể làm ngơ trước lời Chúa mời gọi con!

Nơi bàn tiệc ly, Chúa là linh mục thượng phẩm đã lập chức linh mục, và nay Chúa đưa con người khốn hèn này vào chức vụ đó. Nhiều năm qua, bằng những chức nhỏ, Chúa chuẩn bị con đến nghĩa cử trọng đại, Chúa muốn con phục vụ Chúa bằng sự long trọng hiến thân, bằng lời hứa luôn trung thành với một Chúa không bao giờ rút lời, dứt khoát hoàn toàn với thụ tạo, với đời. Ôi Giêsu con mong đến giây phút con chờ đợi từ lâu. Chúa đã thấy con bỏ quê nhà, cha mẹ, chiếc lưới rách, bỏ hết để theo Chúa. Xin thu nhận con như đã thu nhận Phêrô, Gioan, Matthêu và các vị khác. Con không xứng đồng bàn, chỉ xin quì dưới chân Chúa, nhật mận bánh rơi: “Thà con ở cổng đền Thiên Chúa vẫn còn hơn sống trong trại ác nhân!” (Tv 83,11).

Con chỉ muốn một điều: là luôn ở trong tình yêu, nên một với Chúa như Chúa đã là một với Chúa Cha. Qua câu nói cuối cùng với vẻ mặt buồn rầu, con nghĩ ngay đến biển cố kinh hoàng của Giuđa phản bội! Con chấp tay lạy Chúa, nếu Chúa biết trước cái ngày con phản bội, xin cho con chết ngay bây giờ hơn là bước cái bước quyết liệt lên chức phụ phó tế, thà con đừng hứa trung thành, con run sợ.

9. Thánh giá sẽ là quyển sách lớn, hằng ngày con sẽ ân cần yêu mến tìm ở đó những bài học cao quý của Chúa. Sẽ phải quen suy luận các biến cố và mọi khoa học loài người theo nguyên tắc của quyển sách này. Con dễ bị lầm vì vẻ hào nhoáng bên ngoài để rồi quên nguồn sự thật. Nhìn thánh giá,

tôi thấy mọi khó khăn đều tiêu tan, những vấn đề thời đại, văn hóa, lý thuyết, thực hành tất cả đều được giải quyết. Vì “Chúa Kitô chính là câu đáp giải quyết mọi khó khăn”.

Nếu cần nhắc lại các tư tưởng, tâm tình tốt đẹp mà Chúa cho gặp được trong những ngày tĩnh tâm này khi suy nghĩ về sự Thương khó Chúa, thì phải một tuần lễ mới ghi xong. Mỗi khi thừa lúc sơ hở, con người tự ái của tôi lại mơ mộng muốn xây lâu đài bên Tây Ban Nha. Để khi bị đánh gục, tôi tự ra luật cho mình phải suy nghĩ về ba nơi: Gethsêmani, nhà Caipha và núi Calvê.

Thánh giá luôn nâng đỡ, thêm sức khi tôi gặp gian nan. Ở đó Giêsu đã giang tay đón tiếp người có tội. Khi tôi có lỗi, khi bối rối, như Mađalêna, tôi quỳ dưới chân thánh giá và suy rằng máu và nước từ cạnh nương long đang gội nhuần tâm hồn tôi.

Thánh Phanxicô gọi “Calvê là núi của người yêu, là hàn lâm viện của tình mến”. Do đó tôi phải rất quen thuộc với Calvê, nơi Trái Tim Chúa được long trọng khai mở lần đầu tiên.

Êm đềm thay! Khi tắt thờ Chúa gục đầu để hôn những người Chúa yêu. Mỗi khi muốn tỏ lòng mến, con sẽ dâng chiếc hôn lên Chúa. Thánh Augustinô nói: “Longinô đã khai mở Trái Tim để tôi vào đó và nghỉ ngơi an toàn”. Tôi xin tiếp lời Thánh Tiên sĩ: Tôi muốn sống, chết và an toàn ca hát giữa đôi tay Đấng cứu chuộc tôi! “Lạy Chúa, con xin tán dương Ngài, vì đã thương cứu vớt, không để quân thù đắc chí nhạo cười con.” (Tv 29,1).

10. Giờ sắp đến. Mau, chuẩn bị dầu đèn vì: “Chàng rê tới” (Mt 25,6). Vui thay, an ủi thay! Cảm ơn Chúa đã cho con hưởng sự khoan khoái của giây phút long trọng, khi mà trước mặt toàn thể Giáo hội con hiến thân cách dứt khoát để phục vụ Chúa nơi bàn thờ Chúa. Xin đừng nghĩ đến sự bất xứng mà hãy nhìn thiện chí của con. Sáng mai khi các chuông trên khắp các nhà thờ thế giới vang lên mừng cuộc phục sinh, Chúa sẽ huy hoàng tráng lệ đến làm lễ cưới với con! Ôi, Thánh Linh xin

đến! còn vài giờ trong đêm nay, hãy nung đốt, tiêu hủy, làm sống lại và cải biến tâm hồn nghèo khổ này trở thành nơi xứng đáng cho Chúa Giêsu.

Maria, Mẹ đừng khóc nữa; con Mẹ sẽ sống lại. “Lạy Nữ vương thiên đàng hãy vui mừng”, con đặt mình trong tay Mẹ để Mẹ dâng con lên Chúa. Thánh Giuse, bạn khiết trinh của Maria, Thánh Gioan Tông đồ, nơi đền thánh của ngài mai đây con sẽ lãnh chức thánh, ngài đã tựa vào ngực, đã nghe Tim Chúa đập, xin cho con một tia lửa mến của ngài, ôi Thánh Phêrô và Phaolô hai vị tử đạo của Rôma và của thế giới, Thánh Phanxicô Salêsiô rất dịu hiền tất cả các thánh Bỏ mạng đặc biệt và yêu quý hãy cầu cho con. Con xin sắp mình xuống trước mặt triều thần thánh, con tuy tội lỗi nhưng được Giêsu chúc phúc, xin các thánh trên trời cầu nguyện cho. Các thiên thần theo hầu Chiên Con vẹn tuyền, đã hứng máu Chúa ở đồi Calvê, đã báo tin mừng phục sinh, hãy hiệp với thiên thần bỏ mạng của tôi, hãy hỗ trợ sự bất lực của con, hãy đến dự lễ cầu nguyện cho con. “Chúa ơi, hãy đến, hồn con mong Chúa”.

11. Ngày chịu chức thật êm đềm không biết nói sao. “Nhà Chúa các đạo binh êm ái dường nào; hồn tôi thở than và ngã ra nơi sân nhà Chúa”. Thật tình “Cả tấm thân con cùng là tác dạ những hướng lên Chúa Trời hằng sống mà hơn hờ reo mừng.” (Tv 83,2-3).

Lễ truyền chức sáng nay tại đền Thánh Gioan Latêranô tự nó đã long trọng, đối với tôi càng long trọng hơn, không bao giờ quên được. Giờ này tôi đã nên người mới, tôi đã quyết định dứt khoát rồi.

Đức Hồng y Respighi, phụ tá Đức Thánh Cha, đã nhân danh Ngài và Giáo hội đón nhận, chúc phúc và thánh hóa sự hy sinh từ bỏ mọi sự đời của con, để hiến thánh con suốt đời, chỉ phục vụ một Chúa Kitô một cách dứt khoát.

Khi đã long trọng sắp mình, tôi đến trước bàn thờ và đức hồng y đã chấp nhận lời thề của tôi, đã mặc cho tôi sắc phục mới huy hoàng. Tôi tưởng chừng như các thánh giáo hoàng, giám mục, hiền tu, tử đạo mà hài cốt đang an nghỉ trong

Vương cung thánh đường cũng chỗi dậy, hôn tôi trong tình anh em, chia sẻ niềm vui và hiệp cùng đoàn thiên thần của ngày phục sinh để ca tụng Giêsu khải hoàn. Đáng đã nâng thụ tạo khốn hèn này lên địa vị cao sang. Ôi, lưới không sao diễn tả nỗi êm đềm của giây phút mà suốt đời tâm trí tôi không thể quên, và sẽ mãi mãi chúc tụng tình thương, sự cao cả và vinh quang Chúa.

Tôi chỉ run rẩy nói được một câu của Thánh Phaolô: “Tôi sống nhưng không phải tôi, nhưng là Chúa Kitô sống trong tôi” (Gl 2,20). Tôi không thuộc về mình, nhưng là của Giêsu. Đã nói nhiều lần, hôm nay tôi xin lặp lại cách khoan khoái: tôi thuộc về Giêsu. “Ôi Giêsu, xin nhận sự tự do của con, xin nhận lấy tất cả”.

Xin lỗi, con quên cảm ơn Chúa, vì ơn Chúa ban nhiều quá làm con rối rít bỡ ngỡ. Thời phục sinh sẽ kéo dài mãi cho hồn con, bình tĩnh, con sẽ hưởng thú vui tinh thần, sẽ trải nghiệm về sự dịu dàng của Chúa, sẽ dự tiệc tình thương của Chúa mà không bao giờ nhàm chán, con sẽ thưa với Chúa về những tư tưởng, về lý tưởng của cuộc sống mới với ngọn lửa mến sẽ phát lộ, ngọn lửa mà hôm nay Chúa đã thương nhóm trong trái tim khốn hèn này. “Chúa đã mặc cho con áo trắng dài hoạn lạc. Alleluia! Alleluia!”.

12. Nhận thức thánh là phần kết thúc cao đẹp nhất của tuần tĩnh tâm. Được trang bị với vũ khí tối tân, được biến cải thành con người mới, hôm nay tôi càng đi sâu hơn vào cuộc chiến của đời sống, với mục đích mở mang Nước Chúa.

Lòng tràn hoan lạc trong lành, ý chí hăng nồng đang nung tít tôi để tiến mau và hy sinh mình cho Chúa, do đó kỳ tĩnh tâm này không có gì đặc biệt để dốc lòng thêm. Cha linh hướng cũng cấm thêm cái mới, nhưng phải chú ý đến điều dốc lòng dịp Giáng sinh vừa qua. Xin sẽ cẩn thận thi hành, và thế là tạm đủ. Ngoài ra sẽ làm những gì Thánh Linh sẽ soi sáng.

TỈNH TÂM GIỮA KỲ HÈ

ROCCANTICA, 29/8/1903

[16]

Vì phải ở lại chủng viện dịp Hè, bận thi cử, những biến cố lớn vừa xảy ra¹⁴, đã vậy sự yếu hèn, khôn cùng, hay thay đổi đã làm mất nhiều sự sốt sắng thuở ban đầu. Bằng cố là gần như bỏ hẳn sự xét mình riêng, chia trí liên miên khi nguyện ngắm và thiếu thực hành cụ thể, đọc nhật tụng ít sốt sắng. Cách chung, an nhàn thung dung gần như độc lập, không đem hết mọi khả năng tinh thần vào việc tiến đức. Thật ra nếu thái quá như hồi sốt sắng buổi đầu, thì đời sống quá gò bó nặng nề; nhưng dù sao lúc nào cũng vẫn phải cố gắng.

Tỉnh tâm hôm nay cho tôi sống lại thời sốt sắng êm đềm ngày xưa. Kinh nghiệm cho biết mình đã không làm được gì thật tốt, nên phải ở khiêm nhường. Đừng nản chí, nhưng phải can đảm hăng say hơn. Gần sự chết hơn, vậy hãy coi đèn còn đâu không? Giêsu đáng chúc tụng, xin thương linh hồn con.

Cụ thể, xin dốc lòng ba điểm: xét mình riêng về vấn đề kinh nguyện và việc đạo đức; nhật tụng đọc đúng lúc, phải chỗ, cách ân cần và cung kính: viếng Thánh Thể và trong ngày năng nguyện tắt để mến Chúa.

Như vậy, ôi Giêsu và Mẹ Maria, mà con sắp làm tuần chín ngày kính sinh nhật của Mẹ, xin hai Đấng vui vẻ ôm ấp con, giúp con tự chủ và tiến đức, trong con đường êm dịu của tình yêu. Amen.

TỈNH TÂM ĐẦU NIÊN HỌC

RÔMA, 1-3/11/1903

[17]

---

¹⁴ Đức Lêô XIII băng hà hôm 20 -7; Đức Piô X được chọn 4-8

Trở lại cuộc sống bình thường của Chung viện rất hữu ích cho tôi. Không có gì nhiều, chỉ cần nhắc lại về điểm phải sống cầm trí và tập trung tư tưởng.

Chúa chú ý đến sự tiến đức của tôi. Điều lưu ý dịp tĩnh tâm giữa kỳ hè đến nay không tiến bộ, tại tôi thờ ơ. Ôn Chúa quá nhiều, đặc biệt năm nay, mà chưa có nhân đức thật, tinh thần chưa tiến bộ. Tưởng mình trưởng thành nhưng thật ra còn quá bé con.

Vậy, như đứa bé hối hận, tôi xin trở lại thực hiện lời dốc lòng cách nghiêm chỉnh hơn, mong nhờ ơn Chúa tôi không dám sơ suất nữa.

Đặc biệt sẽ ân cần xét mình riêng hằng ngày vì là việc trọng đại. Đây là lời hứa long trọng với Thánh Tâm như kết quả của lần tĩnh tâm này. Xin đặt quyết tâm này nơi tay Thánh Carôlô đáng sáng lập chương trình đào luyện giáo sĩ. Không những lo đào luyện mình, nhưng tôi còn được Bề trên đặt làm giám luật để giúp anh em, vậy xin dâng niên học này cho thánh tổng giám mục, gương mẫu của các nhà giáo dục, người có tâm hồn tông đồ và linh mục quảng đại.

Ngoài việc đọc nhật tụng và các việc đạo đức cho chín chắn, khi xét mình riêng cần đề ý đến lời nói, nếu không cẩn thận, lời nói sẽ gây thiệt hại cho tâm tinh, cho nhiệm vụ mới và tế nhị của tôi.

Sau hết, nguyên tắc tổng quát và là điểm tựa tôi không nên xa, đồng thời là nhiệm vụ trên hết và rất cần thiết, chính là phải nêu gương tốt trong mọi việc, dù là việc rất nhỏ. Tôi sống cách sao như là mỗi hành động đều có anh em coi ngó và kiểm soát, thái độ phải giữ là luôn luôn biết nể sợ. Cuối cùng tôi luôn sống trước mặt Chúa là Đấng ngày kia sẽ xét xử tôi.

TĨNH TÂM CHỊU CHỨC PHÓ TẾ

9-18/12/1903

[18]

Giêsu, Maria Giuse.

“Xin Chúa phán, tôi tớ Chúa xin nghe. Xin dạy con làm theo ý Chúa” (x. 1Sm 3,10 và Tv 142,10).

Đây là cuộc tĩnh tâm thứ ba trong một năm “Thầy đang ở kia và gọi em” (Ga 11,28). Ba lần tĩnh tâm là ba trụ cây số được đặt trên con đường nhân đức; tuy đã có thực hiện một ít, nhưng cách chung, còn phần rất lớn những việc phải làm. Tôi hạ mình, xấu hổ vì sự khốn hèn của mình, nhưng không ngã lòng. Như người lữ khách đi đường vào mùa hè oi bức, khi gặp suối nước của ơn thánh, tôi trầm mình, trước là để rửa sạch, sau là tắm mát trong tình thương như thánh Cha sở họ Ars nói; và tôi vui mừng biết Chúa đang đứng chờ tôi bên kia dòng suối. Lạy Chúa xin hãy hành động.

Tôi dâng tuần tĩnh tâm cho Thánh Tâm và Mẹ Maria rất thánh và vô nhiễm, tôi vui mừng vì nhờ cách này tôi bắt đầu mừng năm thánh kỷ niệm việc tuyên bố tín điều vô-nhiễm-nguyên-tội. Xin phó mình cho thiên thần bản mệnh bảo vệ, nhờ Thánh Inhaxô, Thánh Carôlô Bôrômêô, đáng bảo trợ đặc biệt cho năm thần học cuối cùng để chuẩn bị làm linh mục, Thánh Phanxicô Salêsiô rất hiền hậu, hai vị phó tế Stêphanô và Lôrensô, mẫu gương của đức tin Công giáo cầu bầu cho tôi. “Xin cho con được trí thông minh để vâng theo luật Ngài và hết lòng tuân giữ” (Tv 118,34).

1. Con người được tạo ra để tôn thờ, chúc tụng, phục vụ Chúa và như thế sẽ được cứu rỗi. Là người tôn thờ Chúa, tôi sẽ luôn nhớ Chúa trước mặt. Tôi phải có thái độ cung kính của các thánh Tổ phụ hay Tiên tri khi ra trước mặt Chúa với tất cả lòng kính sợ. Đứng thẳng không kiêu kỳ, đầu ngược lên nhưng mắt ngó xuống, đặc biệt chỗ đông người; đi điềm tĩnh khoan thai; thái độ dè dặt nhưng tự nhiên; gương mặt vui nhưng nghiêm nghị, rất tự nhiên không kiêu cách; thái độ bên ngoài phải cho mọi người biết tôi đang nhìn Chúa, tưởng đến Chúa mọi lúc, dù không thấy Ngài.

Tinh thần cần thấm nhuần tư tưởng này, là biết Chúa thấy và soi trí tôi, để ý đến từng việc bé nhỏ tôi làm, đến những hoạt động hết sức nhỏ của tim tôi, đến sự khốn cùng bao la của tôi; Chúa nhớ các lỗi như các ơn vô kể đã và đang có nơi tôi;

nhờ đó tôi luôn hòa hợp với Chúa với một lương tâm rất tế nhị, tưởng không có lý do nào hơn để giúp tôi sống như vậy.

2. Điều kết thúc cao đẹp của bài gẫm sáng nay là nguyên tắc lớn về sự bình tâm. Trên lý thuyết tôi rất quý nó nhưng trên thực hành tôi rất ít vận dụng đến nó. Vì mỗi khi trong khu vực tôi sống có xảy ra điều gì liên quan đến cá nhân tôi dù cách gián tiếp thôi, thế là óc tưởng tượng, tính tự ái đua nhau làm khổ tôi quá sức. Thế nhưng tốt điểm của toà nhà thiêng liêng chính là: thái độ sẵn sàng vâng theo ý Chúa, không phải ý mình; luôn sẵn sàng chấp nhận những điều khó xử, có khi ngược với tính đa cảm và kiêu căng của tôi.

Đối với việc quan trọng, thì đã nhất định rồi; là chỉ làm những gì Bề trên và cha linh hướng chỉ định không hơn không kém. Cái nuốt khó trôi, không phải là làm việc theo đức vâng lời, mà chính là phải bắt trí khôn và ý muốn của mình theo các mệnh lệnh và chỉ thị của Bề trên, dù ý kiến riêng tôi có đẹp đến đâu, bề ngoài có lành thánh đến đâu cũng phải đập dưới chân, kể cả những xu hướng của óc tưởng tượng và của con người thứ hai trong tôi.

Vậy, không cần lo quá xa, xây lâu đài tận Tây Ban Nha; ít tư tưởng, nhưng đứng đắn và nghiêm chỉnh, ước vọng càng phải rất ít: “Chỉ có một điều thôi” (Lc 10,42). Mơ tưởng nên làm cách khác hơn cách này, tôi vẽ trong óc một bức họa tưởng tượng cho công cuộc sẽ làm mai kia, sau này, năm nọ; tốt nhất là cho nó vào lửa, phải đốt đi.

Tôi sẽ là người như Chúa muốn. Thật đau đớn mà nghĩ đến cuộc đời thầm kín, không ai biết tới, mà còn bị khinh bỉ, chỉ Chúa biết thôi: tự ái chống lại ý nghĩ này. Nhưng nếu không tự chủ để bắt mình sống cuộc đời như trên một cách bình tâm, triu mến và mong ước nó, thì tôi sẽ không thi hành điều Chúa chờ đợi nơi tôi.

3. Dù có giỏi như thiên thần, nhưng trí óc và tư tưởng lại kiêu ngạo như thần dữ, tôi sẽ ra thế nào? Thật, đúng mình là quỉ không hơn không kém. Cụ thể tôi ngu si cách thiên thần rất xa nhưng kiêu căng với tư tưởng tự ái trong ngày chẳng thiếu

chi. Vậy tôi là thứ gì? Tôi đáng Chúa phạt biết bao lần? Nghĩ đến con run sợ! Vậy con cần suy nghĩ nhiều về điểm này.

4. Đền tội ở đời là yếu tố chính để sống tốt, và cũng là phương thế cần để được hoàn toàn hạnh phúc mai sau. Vậy, không nên vui chơi; đã đến lúc phải quen chịu khó và yêu hãm mình, đặc biệt trong những năm rất đẹp này của đời tôi.

Theo sự khắc khổ của các thánh, tôi theo không nổi. Nhưng phải có tinh thần hãm mình luôn trong mọi việc nhỏ, đặc biệt miếng ăn. Tôi không ném cái gì ngọt dịu mà không có mùi cay đắng. Chúa Quan Phòng đã theo lối này, vì Ngài gửi sự đau khổ đi trước hoặc đi kèm với sự an ủi.

Cần hãm mình nhiều về con mắt. Chẳng có gì là bảo đảm đối với “sự thèm khát của đôi mắt”, và hậu quả của nó rất tai hại. Nếu phải dùng rượu thì phải pha nước thật nhiều. Như thế hợp vệ sinh, cái đầu nguội đi một tí.

5. Có điều tôi chưa rõ, là làm sao linh hồn lại có thể rơi vào hỏa ngục được. Nhưng hỏa ngục có chỗ cho tôi, nếu tôi cứ ương hèn, đi gần vực thẳm; một tội trọng đủ khiến tôi rơi vào hỏa ngục tức tức, như tất cả tội nhân khác. Ôi, tôi thật yếu hèn! Một ý nghĩ mình có thể rơi xuống hỏa ngục đủ làm tôi ở khiêm nhường, nhưng mấy khi tôi nghĩ tới!

Con xin lặp lại với Chúa, nếu Chúa cứu con khỏi sa hỏa ngục, thì con sẵn sàng làm hạt bụi giữa đường. Ở đời này xin Chúa đốt con bằng ngọn lửa mến Chúa.

6. “Hồi tử thân, phán quyết của người hay thật” (Hc 41,2), nghĩ tới ngày mai, luận đề, bằng cấp, bao cái ngớ ngẩn, đang khi Chúa đâu có lên tiếng bảo đảm cho mình sống hết hôm nay, ngày mai còn không bảo đảm hơn nữa! Tôi phải đem hết tâm vào việc đang làm, tương lai để Chúa lo. Tôi phải quen với ý nghĩ về sự chết vì nó là chủ của sự sống; chẳng cần dính bén chi, nhất là vật ly ti như: áo mặc, hình ảnh, sách vở, vật dụng đạo đức, thế nào chúng cũng bỏ tôi, thà tôi bỏ chúng trước.

7. Thi cử làm tôi ngại, chẳng biết phải xuất hiện thế nào trước giáo sư đoàn sẽ hạch hỏi tôi về các môn học. Thế còn linh hồn tội lỗi khốn hèn này sẽ ăn nói sao trước triều thần thánh, trước Giêsu quan xét chí công nghiêm khắc? Là thánh, mà khi nghĩ tới, các đấng còn run sợ, trốn vào rừng tu. Vậy “nơi không đáng sợ lại sợ” (x. Tv 13,5), có phải vô lý không? Còn tòa phán xét là chỗ đáng sợ lại tỉnh bơ, có phải đần độn không? Cần cụ thể hơn, đừng sợ thi cử, mà phải chăm lo làm lành để bớt lo trước tòa phán xét.

Điểm khác là, tại sao tôi băn khoăn lo sợ về sự thi cử? Đó chẳng qua là dư luận đối với cá nhân tôi, tại sao tôi làm nô lệ của dư luận, nô lệ của tính kiêu căng. Đilen thật? Dư luận là gì chứ? Người đời có thương công tôi đâu? Tôi có làm mọi sự vì Chúa không?

Tôi phải tập không sợ dư luận, ở trên dư luận, không nghĩ tới dư luận, vì đời linh mục lắm lúc phải đương đầu, phải đi ngược với dư luận mới làm được cái gì tốt. Thánh Phaolô nói: “Nếu tôi còn muốn làm đẹp lòng người đời, thì tôi không phải là tôi tớ của Đức Kitô” (Gl 1,10).

8. Cha linh hướng yêu cầu kỳ tĩnh tâm này tôi phải đặc biệt lo trừ tính tự ái, cái tôi thứ hai, vì nếu không hoàn toàn dứt khoát với chính mình, ta sẽ không lớn lên, không làm được gì tốt.

Tự ái, cả một vấn đề. Có ai định nghĩa rõ nó là chi? Có triết gia nào nói đến không? Tuy đây là vấn đề quan trọng cấp bách, đáng kể, nhưng không ai màng đến! Qua các lần nguyện ngắm mấy hôm liền, Chúa Giêsu khi giảng dạy đã chỉ cho ta cách cụ thể để chiến thắng tên thù không đội trời chung đang phá vỡ tất cả công cuộc ta làm.

Chúa nói tất cả, cho ta một loạt bài học rất hay đáng suy gẫm. Không phải mới nghe lần đầu, nhưng có nhiều khía cạnh đối với tôi rất mới, cao sâu và kỳ diệu. Càng đáng ngỡ, là đời sống của Chúa Giêsu dưới khía cạnh này, đúng là cuộc cách mạng đối với toàn thể thế giới, Chúa thấy, Chúa hiểu, Chúa lý luận ngược hẳn với loài người, ngay những kẻ thật là

hiền đức! Riêng tôi, nếu thật là thánh thì phải chọn bậc thứ ba của đức khiêm nhường, tức đi tìm đau khổ và khinh bỉ, bằng không sẽ không là gì cả. Nếu ở bậc một, tính kiêu ngạo sẽ chỉ tránh mặt tạm vậy thôi. Đó là kết luận. Mà nếu đó là kết luận, thì thử hỏi tôi đang làm gì, bởi lẽ khiêm nhường ở bậc một tôi cũng chưa có?

Ôi Giêsu con sấp mình dưới chân Chúa và tin rằng Chúa có thể làm nơi con những điều ngoài sức con tưởng tượng. Con muốn phục vụ Chúa bất cứ nơi nào, bất cứ giá nào và hy sinh đến mức nào tùy Chúa muốn. Con không biết làm gì cả; không biết hạ mình, con chỉ nói được một điều và con xin nói thật lòng: Con muốn, con yêu sự khiêm nhường, vui chịu cho kẻ khác coi thường con. Con nhắm mắt, nhảy vào suối đây sự khinh bỉ, đau khổ, hèn hạ với phần nào thích thú nếu Chúa muốn đặt con vào đó. Khi nói vậy, con nghe lòng con phản ứng mạnh, nhưng con vẫn hứa: con xin chịu đau khổ, chịu khinh bỉ vì Chúa. Con chưa biết phải làm gì, và cũng chẳng tin ở con, nhưng con sẽ không từ chối và hết lòng muốn chịu đau, chịu khổ, chịu miệt thị vì Chúa.

9. Khi đọc quyển sách đáng giá ngàn vàng của cha Faber về PHÉP THÁNH THỂ, một tư tưởng đã được tác giả quảng diễn làm cho tôi xúc động mạnh. Ngài nói giữa những bông hoa tức là kết quả của lòng tôn sùng Thánh Thể, niềm vui là yếu tố quan trọng nhất cho đời sống tâm linh, vui là bầu khí nuôi các đức tính anh dũng, vui là tinh thần, là bản năng, là thiên bẩm, là ơn không thể tả. Vui phải kể là yếu tố của tinh thần tự do, chỉ vui mới đủ khả năng liên kết các đức tính siêu nhiên mà tự nó xem như không hòa hợp nhau được, vui không hạn chế sự thân mật do tình thương; vui là bạn rất thân của đức hãm mình. Phải chú ý đến tính tình vui vẻ của mình, để củng cố tinh thần hãm mình, đồng thời hãm mình để ta được vui vẻ hơn.

Vậy luôn luôn tôi vẫn giữ một mực vui vẻ, và không bao giờ từ chối hãm mình. Tự ái làm tê liệt không để tinh thần nẩy nở, chính nó đem cái buồn đến, hãm mình đem về sự sống, êm đềm, an ổn.

Thánh nhân là người vui tính, nam nữ tu dòng là những người rất vui, như Thánh Phaolô nói: “Tôi bất thân thể phải chịu cực và phục tùng” (1Cr 9,27); khắc khổ và cương quyết nhưng vừa phải. Người hãm mình được hưởng niềm vui thiên đàng.

10. Đức tin là nhân đức thông thường, cho đến đôi người ta không còn thấy nó, đặc biệt nơi hàng giáo sĩ. Đức tin là bầu khí của đời sống Kitô hữu. Do đó mắt thường không thấy không khí, và khi thờ cũng không cần để ý tới nó. Tuy nhiên áp dụng đức tin vào công việc thường ngày là điều rất quan trọng.

Tôi quyết giữ đức tin như kho tàng báu lành thánh, tôi muốn áp dụng đức tin đến mức tối đa, tôi muốn huấn luyện mình trên tinh thần đức tin, vì đức tin như biển dần theo luồng gió và ánh sáng của thời mới, phê bình đòi hỏi quá đáng. Nếu Chúa cho tôi sống đời linh mục lâu dài, hay vừa phải để phục vụ Giáo hội bất cứ với chức vụ nào, tôi muốn và sung sướng được người ta coi tôi là một linh mục có đức tin đơn sơ và sống động, hòa nhịp với Đức Thánh Cha và sống vì Ngài. Trong những điều chưa quyết định, cả trong cách thấy và hiểu của Ngài. Tôi muốn noi gương các linh mục vùng Bergamô của tôi từ xa xưa, các ngài được nhắc nhở vì chỉ muốn thấy và hiểu như Đức Thánh Cha, như các giám mục và theo tinh thần Giáo hội, đúng theo lẽ phải.

Tôi sẽ nỗ lực tìm qua các khoa học thánh, thần học và thánh kinh, giáo thuyết truyền thống của Giáo hội, để làm căn bản mà nhận định những vấn đề khoa học hiện đại. Tôi không coi thường, không nghĩ xấu, không bớt tín nhiệm những kẻ chỉ trích; trái lại, tôi thích kẻ phê bình, tôi theo dõi những phát minh mới nhất của họ, tôi theo sát các lý thuyết mới, sự tiến bộ không ngừng của nó, tìm hiểu hướng đi của nó. Theo tôi, phê bình là ánh sáng, là sự thật lành thánh, sự thật duy nhất. Tuy nhiên trong khi tranh luận có lắm điều quá đáng, thiếu suy nghĩ, mang vẻ lừa phỉnh hay lẩn lút, vì vậy rất cần phải ôn hòa, thẳng băng, bình tĩnh, điều hòa khi suy luận không nên vượt ranh giới những cái nhìn khôn ngoan và thận trọng. Đối

với những điều còn nghi ngờ, tôi thà thình lạng như người dốt, hơn là đưa ra ý kiến táo bạo, dù là phi phạm mà ra ngoài tư tưởng chân chính của Giáo hội. Đừng bao giờ bỏ ngỡ, dù tôi kết luận có vẻ lạ lùng, miễn là không sai với đức tin, bỏ ngỡ thường là triệu chứng của cái dốt. Trái lại tôi vui mừng vì Chúa sắp xếp mọi sự để làm cho kho tàng mạc khải của Chúa được ngày càng trong lành hơn.

Cách chung, là tôi phải nghe hết và nghe mọi người, phải suy tư và học hỏi nhiều, không vội phê phán, không nói nhiều không ồn ào, mở mắt theo dõi, không rời xa tư tưởng của Giáo hội một ly. Một nhà hiền triết nói rất đúng: *“Chủ nghĩa sẽ bị tiêu diệt với thời gian, nhưng sự thật vẫn tồn tại, càng ngày càng mạnh, sẽ sống và sẽ tồn tại vĩnh viễn”*.

Tuy nhiên phải cố gắng sống đặc biệt đơn sơ, biết để ý đến mọi sự, dễ dãi với mọi người, đừng xét đoán kiểu sợi tóc chẻ làm tư, đặc biệt trong những vấn đề mà đạo đức cá nhân tôi và lòng đạo của dân chúng có thể rút ra được nhiều lợi ích. Riêng tại Rôma này tôi sẽ dùng tất cả mọi sự dù không đáng kể, dù chủ đề và lý do không vững lắm, nhưng có thể giúp đức tin tôi được mạnh hơn, cần huấn luyện đức tin cho nó đừng già cỗi, đức tin dũng cảm, mạnh mẽ và nồng nhiệt, đồng thời rất dịu dàng tự nhiên dễ yêu và truyền cảm. Đây là lúc cần áp dụng lời Chúa Kitô: *“Nếu các người không trở nên như con trẻ sẽ không được vào Nước Trời”* (Mt 18,3).

11. Tỉnh tâm xong rồi làm gì đây? Tâm hồn và tư tưởng dồi dào trong mấy hôm nay đặc biệt về cách thực hành đức khiêm nhường, làm cho tôi sinh hoài nghi về lợi ích thiêng liêng và sự tiên đức của tôi trên đường trọn lành. Hoài nghi thật là vô ích, và là chước qui.

Để khỏi quá bận rộn và bối rối vô ích, theo cha linh hướng dạy, tôi sẽ sống cho từng ngày như Thánh Stanislas, hơn nữa chỉ *sống cho từng giờ* như Thánh Gioan Berchmans. Làm việc đang làm không nghĩ đến việc khác: đó là điều phải chú ý và là phương pháp hay nhất để nên hoàn hảo. Mọi việc phải liên quan với nhau, các loại công tác phải hòa hợp với nhau, nhờ mọi việc hài hòa tôi sẽ nên người, người linh mục đạo đức

và trọn lành, sự hòa hợp này phải rất tự nhiên, và sự trọn lành của từng việc phải được nhận ra ngay không chút nghi ngờ. Quý hồ tinh bất quý hồ đa, Chúa không kể số nhiều, mà xem ta đem tâm hồn vào công việc ra sao. Tinh thần tế nhị đối với Chúa luôn hiện diện, hoàn toàn nơi mình: hai điều làm cho việc làm của tôi được hoàn hảo, dù là thứ việc nào.

Cha Faber nói rất hay, việc làm của ta phải như những tượng đang gồi quỳ, tay chấp, mắt ngược lên trời trong thái độ chờ đợi, đầy lòng tôn sùng và quên mình.

Tôi sẽ giải quyết cách tuần tự, cách trầm tĩnh, nghiêm chỉnh, rất đơn sơ, dường như tôi chỉ được sinh ra để làm chỉ có việc này thôi, như chính miệng Chúa Giêsu bảo tôi, người đang đứng trước mặt, nhìn tôi làm việc. Các việc khác sẽ tính sau, khi đến lượt, không vội vàng, hối hả, không để gì nửa chừng, làm kỹ không cần sửa lại.

Nếu cứ thế, đâu còn giờ cho tự ái. Kết quả của kỳ tĩnh tâm sẽ lớn lao và nhiều vô kể.

12. Tưởng rằng hy sinh đi vào con đường nhận chịu khinh dễ để hạ mình là khó, nhưng trước gương cao cả của Thầy chí thánh ở giờ Tử nạn đã làm cho mọi sự khó khăn tan biến cách kỳ diệu. Đúng vậy, vì tôi đã có kinh nghiệm: “Chúa Kitô chịu đóng đinh đã giải quyết hết mọi thứ khó khăn”. Cha khổ kính Claude de la Colombière đã thán phục khi ngắm nhìn Chúa Giêsu can đảm, anh dũng, đứng thẳng chờ giờ chịu nhục hình. Ngài hoan hỷ tự nạp mình cách cao cả. Khi tôi gặp sự khó quá sức không nói ra lời, nhờ ơn Chúa, tôi thấy cũng thẳng được mình, vững tâm để chấp nhận sự thử thách, để trầm mình trong biển tủi nhục. Càng ngày với những dịp nhỏ của đời chủng sinh, và mai này với dịp lớp lao hơn trong đời linh mục, để phải hạ mình ra như không, tôi sẽ nhớ tới điều cha linh hướng chỉ dạy, là suy tưởng ngay đến những cảnh tượng giờ Thương khó, để việc hy sinh của tôi được dễ dàng.

Trong khi chờ đợi, tôi xin lặp lại và sẽ không ngớt lặp lại lời tôi chân thành dốc quyết ăn ở khiêm nhường, hèn mọn, chịu khinh dễ. Chúa Giêsu bị phản bội bằng cái hôn của người

môn đệ vừa ăn một bàn với Chúa; chịu người môn đệ khác mà Chúa đã hết sức triu mến phủ nhận; chịu mọi người bỏ rơi, nhưng Chúa chỉ đáp lại bằng những lời ưu ái thân tình, bằng cái nhìn sẵn sàng tha thứ. Tôi sẽ giữ mình không xung giận trước cảnh vô tình hay vong ân của người đã thọ ơn tôi.

Chúa Giêsu bị tố cáo là mị dân, điên cuồng, dạy đạo lý sai lạc. Khi bị đưa ra cho thiên hạ chế nhạo cười chê, Chúa đã khiêm nhường, tỉnh lặng, không phản đối kẻ vu oan, để mặc cho kẻ khác đánh đập, nhổ vào mặt, tra tấn, cư xử như với người điên, lúc nào Chúa cũng bình tĩnh, vẫn giữ im lặng hoàn toàn.

Tôi cầu xin sẽ để mặc ai muốn nói sao về tôi thì nói, xếp tôi vào chỗ chót, phản đối chỉ trích từng lời nói việc làm của tôi, mà không cần giải thích, không tìm chữa lỗi, vui lòng nhận lời bẽ trên quả trách, không trả lời tiếng nào.

Trên thập giá, Chúa Giêsu bị nhận chìm trong biển bao la của đau đớn tủi nhục, không một tiếng than, lại còn thông cảm và tha thứ cho kẻ thù ghét mình. Phần tôi, khi gặp cơn thử thách Chúa gửi đến, tôi sẽ không nói tiếng nào, dù là than vãn với bạn cho vui cơn buồn; đặc biệt khi thất bại về sự học, tôi chỉ cúi đầu không cần ai vuốt ve, bình tĩnh nhận sự thua thiệt, không bối rối, nhưng vui vẻ nhận như là món quà chính Chúa Giêsu đã dịu dàng âu yếm trao tặng. trong mọi hoàn cảnh “vinh dự của tôi là thập giá Chúa Kitô” (Gl 6,14).

13. Buổi chiều cuối cùng của kỳ tĩnh tâm, lòng tôi an tĩnh lạ thường sau khi suy gẫm sự tử nạn của Chúa Kitô. Trưa nay khi dùng cơm, chúng tôi nghe đoạn sách về đời sống cha Claude de la Colombière khả kính, rồi nói về hoạt động của ơn Chúa nơi ngài qua cuộc tĩnh tâm tại Luân Đôn, tự nhiên tôi cảm thấy mình quyết liệt muốn hiến toàn thân để đạt được sự lành thánh thực thụ, nhất định theo con đường khiêm nhường, hạ mình trước mặt Chúa và mọi người; thấy rất cần phải thật sốt sắng trong các việc đạo đức và khi thi hành phận vụ chúng sinh và giám luật; phải, tôi rất muốn làm cho cuộc sống tâm linh của tôi nên trẻ trung. Chỉ sợ là sau đợt sốt sắng này, tôi sẽ không được như trước, do đó tôi hằng kêu xin Chúa Giêsu

đừng để tôi thối chí nhưng giữ mãi được tâm tình như hôm nay; xin Chúa thương con luôn và bảo vệ con trong mọi hoàn cảnh.

Thấy trước những lần vấp ngã, nhưng con không muốn thế chút nào. Thánh Tâm Giêsu, xin Chúa làm việc nhiều hơn, con rất khốn cùng, nhưng con mến, con yêu, con thương Chúa.

14. Mỗi khi nghe nói về Thánh Tâm, Thánh Thể, con vui khôn tả, vì bao kỷ niệm yêu thương dịu dàng, tin tưởng vui vẻ tràn ngập, làm con phấn khởi, linh hồn đầy tràn âu yếm dịu dàng. Đó là những tiếng ưu ái Chúa gọi con đến nguồn mọi ân phúc, chính là Thánh Tâm đang sống cách nhiệm mầu trong Thánh Thể. Suốt đời tôi hằng tôn sùng Thánh Tâm, Bác thân yêu Zaverio đã đỡ đầu tôi khi rửa tội và đã dâng ngay tôi cho Thánh Tâm trong ngôi nhà thờ bé nhỏ ở làng quê, để Chúa bảo vệ tôi lớn lên nên người tín hữu tốt. Lời nguyện tắt mà lần đầu tiên tôi học trên đầu gối của bác, và tôi còn đọc đến ngày nay là: “Trái tim Giêsu dịu dàng, xin cho con mến Chúa nhiều thêm mãi”.

Tôi còn nhớ, mỗi năm nhằm Chúa nhật thứ bốn cuối tháng chín, làng tôi quen long trọng mừng lễ Thánh Tâm, ai cũng nói ý kiến đó do bác Zaverio của tôi, bác dọn mình rất sốt sắng, bác cũng bảo tôi, tùy theo sức mà dọn mình xứng đáng. Theo ý bác và ba má, thì họ chỉ mong tôi thành người nhà quê tốt. Nhưng Thánh Tâm đưa tôi vào hàng kẻ Chúa chọn, Chúa đã dùng cha sở khả ái Rebuzzini đáng nhớ, cũng là người rất mến Thánh Tâm, lúc ngài còn trẻ cũng đã chiến đấu nhiều cho Trái Tim Chúa giữa thời bão tố.

Tôi nhớ mãi năm 1895, năm được lãnh phép cắt tóc, cũng là năm Đại hội Thánh Thể tại Milan, đã làm cho tôi thêm quý mến Thánh Thể; tôi không quên những bài diễn thuyết cho giáo sĩ trong chủng viện, những lần viếng Thánh Thể trong ngôi nhà thờ bé nhỏ trong làng vào những buổi chiều thu âm đạm; những lần dâng mình lại cho Thánh Tâm, những lần dọn thật kỹ nhưng không giảng được, những sách về lòng tôn sùng Thánh Tâm mà tôi đã được đọc.

Tôi rất vui thích nhớ lại bao nhiêu chuyện tuy nhỏ nhưng chính nó đã chuẩn bị tôi, qua những giai đoạn khốn khổ, để chia sẻ ơn cao quý hơn của Thánh Tâm tại Rôma này, và suối Thánh Tâm vẫn không cạn.

Hôm nay những gì liên quan đến Thánh Tâm được kể như là quen thuộc đối với tôi và rất đáng quý mến. Xem như đời tôi cứ theo ánh sáng Thánh Thể mà đi tới, và gặp nơi Thánh Tâm tất cả những giải đáp cho mọi khó khăn. Tôi sẵn sàng đổ máu để Thánh Tâm thắng. Ý chí tôi muốn làm gì để tỏ lòng yêu Thánh Tâm. Đôi khi thấy mình quá kiêu căng, tự ái, khốn cùng, làm tôi run sợ và chán ngán, mất can đảm; nhưng lập tức tôi được bổ sức với lời Chúa phán cùng Thánh nữ Margarita: “Cha chọn con để phát tỏa những kỳ diệu của Trái tim Cha, chỉ vì con là thung lũng chứa đầy sự dốt nát và khốn cùng”.

Tôi muốn phục vụ Thánh Tâm bây giờ và mãi mãi. Cứ lấy lòng tôn sùng Trái Tim ân mình trong Thánh Thể để làm hàn thử biểu đo sự tiến đức của tôi. Cốt yếu của lời dốc lòng kỳ tinh tâm này là thực hiện những điều tôi đã ghi từ trước, mật thiết kết hợp với Thánh Tâm trong Thánh Thể.

Vậy, tư tưởng nhớ Chúa hiện diện và tinh thần tôn thờ trong mỗi việc tôi làm sẽ quy về Giêsu là Chúa và là Người hiện diện trong Thánh Thể. Tinh Thần hy sinh hạ mình, chịu khinh dễ trước mặt mọi người, sẽ được tư tưởng về Chúa Giêsu hạ mình như không trong Thánh Thể, soi sáng, nâng đỡ và thêm sức mạnh cho.

Hạ mình ra không, kết hợp với Thánh Tâm đang bị người đời sỉ mạ, là điều êm đềm; nếu đời coi thường khinh rẻ tôi, tôi sẽ rất vui mừng đi tìm và gặp được nguồn nghị lực duy nhất nơi Thánh Tâm là nguồn mọi sự an ủi.

Tâm trí tôi phải đặc biệt lưu ý đến hai việc phải làm mỗi ngày là: rước lễ và viếng Thánh Thể mỗi chiều, chưa kể những nguyện tắt thường xuyên như tên lửa tôi cố bắn về Trái Tim Ngôi Lời như Thánh Luy vẫn làm. Tôi tự buộc mình không ngơi nghỉ cho đến khi ra không trong Thánh Tâm.

Ôi Trái Tim Chúa, con không làm sao hơn là hứa, để tỏ lòng con hôm nay cảm thấy mến Chúa, tuy nhiên con lo sợ cho các điều dộc lòng. Xin đừng để ngày kia khi đọc lại, những dòng này lại trở thành bản án cho con.

15. Kỳ tĩnh tâm này Chúa nhân từ cho tôi thấy rõ thêm về sự khốn hèn và kiêu căng của tôi. Chúa không cho tôi ý chí quyết liệt hơn để làm việc cách thiết thực và kiên hiệu hơn cho sự thánh hóa bản thân cách nghiêm chỉnh; cùng một lúc Chúa Thánh Thần, qua chức Phó tế, đã chuẩn bị cho tâm hồn tôi một sự lành thánh cao quý.

Nếu viết lại chi tiết lời dộc lòng sẽ gần như không có lợi bao nhiêu. Tất cả chỉ tựu trung trong sự nhớ Chúa trước mặt, khiêm nhường, yêu Giêsu tha thiết. “Con hãy làm như vậy và sẽ được sống” (Lc 10,28).

Tôi kết thúc kỳ tĩnh tâm dưới chân Mẹ Vô nhiễm như đã vào phòng dưới sự bảo trợ của Mẹ. Năm khai hoàn cho Mẹ và cũng là năm Thần học cuối cùng của tôi, năm thọ phong linh mục. Thật là sự trùng hợp đẹp đẽ. Nghĩ đến tâm hồn tôi đã đầy tràn niềm vui thanh nhã: Cần “biết tận dụng thời buổi hiện tại, vì chúng ta đang sống những ngày đen tối” (Ep 5,16).

Giêsu, Maria, xin giúp cho năm nay là năm quyết định, đối với con là “năm cứu rỗi”.

1904

THỤ PHONG LINH MỤC

1904

LỄ THÁNH GIA

24 /1

[19]

Hôm nay, cần duyệt lại đời sống trong tháng qua.

Vấn tất thôi. Có tiến bộ, nhưng rất ít. Căn bản là tội lỗi, chưa rất chậm. Tính tự ái bị vỗ khá đau, vì kết quả kỳ thi không mấy đẹp. Thú thật, tôi nghe nhục. Việc thực hiện khiêm nhường và bỏ mình thật, tôi còn là a b c. Cái bị không đày làm gì phải bối rối, đổ sao cho đầy.

Đọc kinh vội vã, từng phát một, thiếu sự thanh tịnh an bình liên li trong tâm trí. Ít can đảm để hãm mình, yếu hèn trước cả sự khó nhỏ. Dốc lòng sẽ không phí một giây nhưng thực tế đã phung phí hàng giờ vô ích; thiếu dè dặt khi bàn cãi, lúc tâm sự, có khi trong sự xét đoán. Cách chung, đời sống cần sốt sắng hơn, đạo đức hơn, đượm sức sống siêu nhiên hơn, can đảm và kiên nhẫn trong cách sống và sự dốc lòng.

Tôi bắt đầu làm việc với kinh nghiệm cá nhân dồi dào hơn. Nguyên tắc là trước nhất, cần giữ đủ thời giờ. Nếu đề tài suy gẫm ít hấp dẫn, tôi sẽ nghĩ đến sự Thương khó Chúa Giêsu, đến thực trạng của linh hồn, thành thật hạ mình với tội lỗi riêng; nghĩ đến sự hiệp nhất với Chúa, đến sự dốc lòng hữu ích trong ngày.

Trong lớp, giữ miệng, nghiêm chỉnh và nhẫn nại; biết bao nhiêu hoa đẹp trong ngày tôi có thể dâng Giêsu.

Khi trò chuyện cần dè dặt về nội dung cũng như hình thức; không nói xấu ai, dù cách úp mở; một chút nghiêm trang, nhưng không kiêu cách; nói về các đấng Bề trên phải cẩn thận;

tốt nhất không dựa vào việc không liên quan đến bậc mình. Điều mình nghĩ trong bụng sẽ không công khai nói với bất cứ ai.

Thời giờ học là vàng ngọc, không phí phút nào để đọc những gì không liên quan đến môn học. Phải khắt khe trong lãnh vực này, dường như mỗi tối trước khi ngủ tôi sẽ phải trình với Chúa Giêsu về điều tôi học biết và thời giờ tôi phung phí.

Cách chung, sẽ mật thiết và trù mẫn hiệp nhất với Thánh Tâm, Mẹ Vô nhiễm, bằng tư tưởng, lời nguyện tắt và quyết chí. Tự ái hay làm chia trí, nên cần đặt trọn tâm hồn vào việc đang làm, không lo đến việc nào khác. “Giêsu, con trông cậy Chúa”.

TĨNH TÂM BA NGÀY TUẦN THÁNH

28-30/3 /1904

[20]

Không thể than vãn mãi cũng như các lần trước. Lần này chỉ xin ghi lại đặc điểm của ba hôm tĩnh tâm. Việc phải đến, đã đến, tôi xấu hổ vì đã bất trung, xin cảm ơn Chúa muôn đời vì vô vàn ơn trọng Chúa ban dồi dào.

Ngày thụ phong linh mục sắp đến, tôi bắt đầu hưởng nguồn vui khôn tả. Biến cố trọng đại sắp đến, tôi cần tăng gấp đôi nỗ lực, để cất bớt phần nào sự bất xứng. Bí tích chỉ ban có một lần, được ơn nhiều ít là do ta chuẩn bị.

Những tháng cuối cùng này, tôi sẽ hết sức chăm trí, tập trung tư tưởng về những gì Giêsu đang chờ nơi tôi. Tôi hồi tưởng những việc đạo đức của các năm đầu nơi tiểu chủng viện, để sự sốt sắng hôm nay được trong mát, thơm tho, trở lại làm chú bé chủng sinh, lấy lại sự đạo đức đơn sơ nhưng khéo léo của những năm hạnh phúc.

Với chức vụ mới, tôi lấy làm thích thú để làm việc kính các thánh hồn mạng khả ái của tôi: ba vị thánh trẻ Luy, Stanislas, Gioan Berchmans, Thánh Philipphê Nêri, Thánh Phanxicô Salêsiô, Thánh Alphongsô Ligôri, Thánh Tôma Aquinô, Thánh Inhaxiô Loyola, Thánh Carôlô Bôrômêô,...

TỈNH TÂM CHUẨN BỊ CHỨC LINH MỤC TẠI DÒNG CÁC CHA THƯỜNG KHỐ COELIUS

TỪ 1-10/8 /1904

Giêsu, Maria, Giuse.

[21]

1. Những hôm đầu, không tiến mấy. Nơi tôi ở, người tôi gặp gây ra nơi tôi những tâm tình rất tốt, những ý nghĩ nghiêm chỉnh. Tôi suy nhiều về sự bình tâm, mà các kỳ tĩnh tâm trước tôi đã chú ý, nhưng thực hành còn ở số không.

Chúa giữ tôi khỏi tội trọng mà thật sự sa ngã rất dễ. Tôi quyết tiến đến trọn hảo, nhưng lại theo ý tôi hơn theo lời Chúa. Năm nay, điều tôi lo ngại là vấn đề học vấn, tôi viện đủ thứ lý do để khỏi bị gọi rời Rôma về lại quê nhà. Nói khác làm khác. Nếu sống phó thác, cần tinh thần phải đơn sơ, sẵn sàng nhận mọi hy sinh, một chút triết lý: nhất là cầu nguyện, tin tưởng nơi Chúa.

Cẩn thận khi việc không xuôi như ý muốn, đừng tâm sự với bất cứ ai, trừ cha linh hướng hay vị nào liên quan có thể giải quyết thôi. Nói với kẻ khác sẽ mất hết công đức. Trong mọi trường hợp phải vui vẻ luôn “vì chính ở nơi Chúa mà chúng ta sống, cử động, và hiện hữu” (Cv 17,28). Cẩn thận để đừng đi ngược với châm ngôn: “Age quod agis” (Hãy chú tâm làm điều bạn đang làm).

Sau này làm gì? Giỏi Thần học, luật cao, hay cha sở đồng quê, linh mục đơn sơ nghèo? Đừng nghĩ ngợi chi, theo ý Chúa trong mọi sự Chúa là tất cả. Ngoài ra, những mộng đẹp, điều nở mảy nở mặt trước thiên hạ, xin Chúa Giêsu cho nó tan thành khói.

Phải ghi mãi vào đầu, là vì thương tôi, Chúa sẽ không giao loại công việc gì lớn lao cho tôi để rồi tham vọng có thể lọt vào, do đó đừng mơ mộng gì vô ích.

Tôi là nô lệ, chủ không bảo, tôi không được rời đi một bước. Chúa biết khả năng của tôi đến đâu, cái gì làm nổi cái gì không, để sáng danh Chúa, giúp ích cho Hội thánh, cứu rỗi các linh hồn. Do đó tôi không nên bàn về vấn đề này với Chúa qua các vị đại diện của Ngài, tức là các vị Bề trên của tôi.

Khi tìm hiểu các năm đầu trong đời sống của các vị thánh, phải chăng ta thấy rõ ràng, các vị sau đó lại sống khác hẳn với cái khả năng tự nhiên và những đức tính tốt đẹp của mình? Và như vậy các vị mới nên thánh và cao cả, cái tổ xã hội và sáng lập những Dòng danh tiếng! Chính vì các ngài tập sự bình tâm, sẵn sàng nghe Chúa nói như Chúa đang nói với mình; không theo tự ái, nhưng nhắm mắt hăng say chú tâm làm những gì Chúa dạy.

“Bạn ơi, xem kỹ mà làm như mẫu gương này” (x. Xh 25,9). Cái tôi muốn nói muốn làm, đúng là tự ái thôi. Nếu tôi quyết nhìn, quyết tâm làm theo như tôi muốn, thì sau đó... nó sẽ biến đi như gió, như gió!

Muốn làm linh mục tốt, phải cởi bỏ hết, như Chúa thân trần trên thập giá; lấy đức tin mà xét đoán những gì xảy đến cho tôi là những gì Bề trên quyết định về tôi. Xin làm ơn đừng phê bình gì về điểm này. Ôi, đơn sơ thật có phúc, đơn sơ đáng chúc phúc!

2. Tôi trở lại vấn đề sự bình tâm. Vì đối với tôi thật khó nuốt trôi. Hãy xét xem. Năm nay, cách chung, tôi sai lỗi ở chỗ kém sót sáng, nên đã làm hỏng nhiều dịp rất long trọng cho đời tôi, đặc biệt khô khan khi cầu nguyện rước lễ, suy gẫm; chia trí mãi, ít xét về sự tiến đức, lồi thòi cách chung trong mọi sự. Lý do? Theo tôi; tôi đoán không sai là tại thiếu sự bình tâm.

Còn vấn đề cấm đầu làm việc, thật ra mục đích chỉ vì muốn đạu cao, để phần nào được vinh dự trước mắt của giới giáo sĩ; tiếp đó tính tự ái đang hoạt động mạnh, làm cho tôi sợ, sợ đến kinh hãi nếu phải bị gọi về làng, bỏ ngang sự học là bậc thang giúp tôi thực hiện giấc mộng vàng mà tôi đã xây trong những ngày bình an, chính ra chẳng có gì là xấu, tuy nhiên nó cũng có khía cạnh không tốt. Chúa thấy lòng tôi đang phân tán,

nên Chúa để mặc tôi bối rối, tôi cảm thấy thế. Ngày vừa qua là bài học cho ngày mai. Phải tiến mỗi ngày, hơn nữa, mỗi giờ. Quên mình, vâng theo lối Chúa chỉ dẫn, để tâm hồn an bình sốt sắng mà tiến đức.

3. Vấn đề học vấn! Bao nhiêu là thành kiến! Tôi cũng lập luận như người đời, thả mình chạy theo những tư tưởng thông thường. Học vấn dĩ nhiên là đại sự: yếu tố thứ hai giúp đời linh mục nên phong phú, tầm vóc thứ hai bám vào để khỏi chết chìm, đối với thời đại chúng ta. Xin Chúa đừng để con khinh thường việc học. Nhưng cũng đừng cho học vấn là tuyệt đối. Học vấn là một con mắt, mắt trái, nếu thiếu mắt phải, còn một mắt trái mà thôi nào có đẹp chi? Dù có đỗ tiến sĩ, nhưng tôi sẽ là gì? Vẫn còn dốt lắm chuyện khác. Nếu chỉ có bằng tiến sĩ thôi, tôi có giúp ích gì cho Giáo hội không? Vậy, cần xét lại quan niệm của tôi về vấn đề học vấn. Trong lãnh vực này cần phải có sự hòa hợp giữa tư tưởng và hành động. Phải, tôi cần học mãi, học không thôi. “Nhưng học có trật tự và điều độ. Việc gì cũng cần giữ tiết độ” (x. Rm 12,3). Tôi cần thông minh, nhưng kiểu thánh Phanxicô Salêsiô. Thật ra, những kẻ tự cho mình là trí thức, họ biết được gì chứ? Biết ít lắm. Tôi không nói đến những nhà bác học uyên thâm, trí thức chân chính. Lời Đức Piô X căn dặn chủng sinh trẻ thật là khôn ngoan: “Các con hãy học, học thật nhiều; nhưng cha xin các con phải ngoan, rất ngoan”.

Tôi sẽ học cách hăng say hơn, nhưng không thay đổi trật tự của sự việc: nghĩa là học không để lấy văn bằng nhưng luôn học để áp dụng vào đời sống, học phải trở nên bản chất thứ hai trong tôi.

Thầy trợ sĩ Tommaso (nơi Dòng tôi đang tĩnh tâm) đang quét phòng, dọn bàn cho tôi, thầy làm tôi suy nghĩ nhiều. Thầy còn trẻ, nhưng rất chín chắn, cử chỉ cao đẹp, lớn tướng, trong chiếc áo dòng đen thật dài, ai nói đến tên thầy đều công nhận đây là vị thánh. Vui tính luôn, thầy vẫn nói về Chúa, về tình yêu của Chúa; không ngược mặt nhìn ai; vào nhà thờ, thầy sắp mình dưới nền gạch, bất động như bức tượng trước Thánh Thể. Từ Tây Ban Nha thầy sang Rôma để làm tu sĩ Dòng

Thương khó, thầy được hạnh phúc khi hy sinh phục vụ mọi người, một thầy trợ sĩ đơn mọn, suốt đời đơn sơ không nuôi mộng vàng, không ảo tưởng. Sánh với bản lĩnh của thầy Tommaso, tôi thật không ra gì, tôi phải hôn gấu áo của thầy và nghe thầy giảng dạy như bậc thầy. Đang khi tôi sắp là linh mục, ơn Chúa dồi dào! Thế mà, tinh thần hãm mình, khiêm nhường đoan trang, cầu nguyện, khôn ngoan thật ở đâu? Thầy Tommaso ơi, thầy dạy tôi rất nhiều! Biết bao nhiêu thầy trợ sĩ đang sống âm thầm, nhưng ngày kia trên Nước Trời các thầy sẽ sáng chói! Còn tôi, tại sao không được vậy? Ôi Giêsu, xin thêm tinh thần hãm mình, sám hối, hy sinh đầy lòng con.

5. Cha giám đốc khả kính xin tôi khi đi dạo tiếp chuyện với một thanh niên Tin lành đến đây tĩnh tâm để trở về Công giáo. Tôi tội nghiệp cho cậu. Năm nay cậu mười tám tuổi, cậu như một chín năm đẹp nhất của tuổi thơ, cậu đã thâm nhiễm giáo thuyết mà Tin lành đã khéo gieo vào óc cậu. Cậu không có thành kiến đối với Giáo hội hay giáo thuyết Công giáo, vì cậu chưa được biết. Làm bạn với cậu cũng vui, và có ích cho tôi để được hiểu rõ rệt hơn về cái mối nguy cơ do các giáo phái đang gây cho đức tin người Ý một cách xảo quyệt. Con sự tối khôn hơn con sự sáng (x. Lc 16,8). Kết luận trước hết, là tôi khẩn thiết cảm ơn Chúa đã ban ơn đức tin cao quý: chỉ cần nói chuyện với anh em Tin lành vài tiếng là cảm thấy ngay ý kiến này. Do đó miệng tôi phải luôn ca tụng (x. Tv 33,2) vì ơn này, đặc biệt vì ơn đức tin này. Những đứa con còn sống ngoài Giáo hội thật đáng thương, vậy cần cầu nguyện nhiều, cố gắng tận tình tận lực để đưa họ trở về.

6. Phải nghĩ đến chức linh mục, nghĩ kỹ. Tôi ở đây cốt để tĩnh tâm, chỉ có thể, “đây là việc quan trọng” (x. Xh 4,19), biến cố long trọng nhất của đời tôi. Từ trên đỉnh núi mà vài hôm nữa tôi sẽ đến tột đỉnh, tôi lại cảm thấy mình lụi...¹⁵

---

¹⁵ Những trang nhật ký được tạm dừng nơi đây, và được viết tiếp tám năm sau

Những hàng nhật ký đã ngưng nơi đây, nhưng dòng cảm tưởng lành thánh của những ngày tĩnh tâm vào năm ấy đâu có chấm dứt, thật là những ngày hồng phúc. Hôm nay cách tám năm sau (1912) tôi viết tiếp và những cảm tưởng này vẫn còn rõ rệt trong trí tôi; và mong rằng Chúa cho tôi mãi mãi không quên.

Vào thời kỳ đó tôi hằng muốn và càng quyết định trở nên hoàn toàn ra không trong tay Chúa Giêsu, cạnh bên Trái tim Chúa, càng hoàn toàn lột bỏ con người của mình, càng thính tai và tuân theo ngay những dấu chỉ rất nhỏ của Thầy, trở thành dụng cụ thật tốt để mưu ích thật nhiều cho Giáo hội, không theo những điều kiện do sự tự ái của tôi sắp xếp, mà nhắm mắt, đơn sơ phó thác theo lệnh của Bề trên. Những ngày cuối cùng của tuần phòng rất có ích, nhất là có một trong quý cha giảng phòng, đã giảng rất hay, đầy lửa mến. Tuần phòng đó cũng có mười anh em sắp được phong linh mục, từ nhiều quốc gia, nhiều trường tự lại tĩnh tâm: một Florentin ở trường Capranica; một Bồ Đào Nha quý danh Nicola Turchi, đồng lớp với tôi ở Đại chủng viện Rôma từ năm 1901 v.v...

Thật là hữu ích, khi hằng ngày chúng tôi ngắm đàn tràng thánh giá chung trong nhà nguyện, mỗi người thay nhau vào giờ cơm đọc hạnh tích Gabirie Addlorata vừa được phong thánh, mỗi chiều đọc Nhật tụng chung nơi nhà nguyện có di hài của thánh Phaolô Thánh Giá – đây cũng là tuần chín ngày áp lễ Mừng Triệu – và gương sống khắc khổ của các cha Dòng đem lại nhiều lợi ích.

Tôi nhớ mãi cảm giác mỗi khi đêm khuya, các cha Dòng thức dậy đọc kinh sáng, tôi nghe tiếng chân, tiếng áo dòng đen dài của các ngài qua các lối đi trong nhà. Đặc biệt những di tích thánh, mà từ cửa sổ tu viện này tôi thấy được. Đây hí viện Còlisêô, đền thờ Latêranô, đại lộ Appia. Từ cánh vườn, tôi thấy đồi Palatin, Đồi Coelius với những cơ sở Công Giáo trên đỉnh đồi. Từ phía phòng tôi ngụ là phòng xưa thánh Phaolô Thánh Giá đã qua đời, nơi phong này, chiều nào chúng tôi cũng tập dâng lễ. Cái gì cũng nhắc tôi về sự thánh thiện, về

lòng quảng đại về sự hãm mình, đó là lý do tôi cảm ơn Chúa đã đưa tôi vào đó để tĩnh tâm chuẩn bị chịu chức linh mục.

Áp ngày chịu chức hồng phúc, cha khả ái Luy Rôsiô, đã vui vẻ nhận lời tôi xin, ngài giúp các người tĩnh tâm, ngài đưa tôi hành hương sang những nơi rất thánh. Như đền thánh Gioan Latêranô, nơi đây để tôi tuyên xưng đức tin; sang nhà thờ có (Thang Thánh Chúa Giêsu đã lên xuống ở tòa Philatô); sang đền thánh Phaolô ngoại ô. Những gì tôi đã thề nơi mộ Thánh Tông đồ dân ngoại chiều hôm đó? “Bí mật” (x. Is 24,16).

Sáng sớm ngày lễ Thánh Lôrensô, cha Phó Giám đốc Chung viện đến tận Dòng đón tôi về Thủ đô Rôma vẫn còn yên ngủ. Chính nơi đền Đức Maria trên Núi thánh, công trường Dân chủ, là nơi có nghi lễ phong chức không thể quên. Tôi còn nhớ từng chi tiết. Đức cha Ceppetelli phụ tá quản lý Rôma tấn phong, các thầy trường Capranica giúp lễ. Khi nghi lễ xong, và đã tuyên thệ tuân phục đáng bản quyền, tôi ngược mắt lên và gặp ngay ảnh Đức Maria Mẹ hiền, mà thú thật, trước đó tôi không chú ý, ảnh Mẹ nhìn tôi như mỉm cười, mắt Mẹ nhìn làm cho tôi an tĩnh lạ thường, thấy được bảo đảm và quảng đại hy sinh, Mẹ dường như tỏ vẻ hài lòng, và hứa sẽ bảo vệ tôi luôn; nói tóm là Mẹ đỡ ngập hồn tôi nguồn an vui không sao quên được.

Cha Phó Giám đốc đưa tôi trở lại chung viện, các thầy đã đi nghỉ ở Roccantica. Việc thứ nhất là tôi viết thư cho Đức Giám mục giáo phận nhà, Đức Cha Guindani¹⁶. Tôi lặp lại lời tôi đã thề dưới chân Đức Giám mục tấn phong, là sẽ tôn kính vâng lời ngài. Sau tám năm, hôm nay tôi còn vui mừng lặp lại lời thề này. Sau đó tôi đã viết thư cho ba má, và cả gia đình để mọi người chia sẻ cái vui với tôi, xin tất cả cùng cảm ơn Chúa và xin cho tôi ơn trung thành. Buổi chiều tôi sống một mình với Chúa, Ngài đã làm cho tôi tràn ngập vui mừng, một mình với bao tư tưởng, bao lời dốc lòng, tận hưởng nguồn êm dịu của chức linh mục.

---

¹⁶ *Giám mục Bergame 1879 – 1904*

Rồi tôi ra đi, một mình với Chúa, qua thủ đô như chỗ không người, để hành hương đến các thánh đường mà tôi quý mến, bàn thờ các thánh mà tôi yêu chuộng, những nơi kính Đức Mẹ. Tuy viếng thăm nhau cách ngắn ngủi, nhưng vị nào cũng được tôi thưa cách riêng, và mỗi vị thánh cũng đã có lời nói riêng với tôi. Và có đúng như vậy.

Tôi đã thăm Thánh Inhaxiô, Thánh Gioan Baptista Rossi, Thánh Luy, Thánh Gioan Berchmans, Thánh Catarina Sienna, Thánh Camillô Lellis, và vài vị thánh khác. Ôi các thánh hồng phúc, các ngài hãy chứng minh cho những điều tôi đã dốc lòng, các ngài hôm nay hãy xin Chúa tha cho những sự hèn yếu của tôi, các ngài hãy giữ mãi trong tôi ngọn lửa nồng cháy hôm ấy.

Sáng hôm sau cha Phó giám đốc lại đưa tôi đến đền Thánh Phêrô để dâng lễ mở tay... Bao nhiêu ý tưởng tôi đã có khi đi ngang qua công trường vĩ đại này! Bao nhiêu lần đã qua công trường vĩ đại này! Bao nhiêu lần đã qua đây, và lần nào cũng bị cảm xúc; buổi sáng hôm đó... khi đã vào bên trong thánh đường vĩ đại với bao nhiêu di tích khả kính của Giáo hội! Tôi đã lần xuống hầm, cạnh mộ Thánh Tông đồ. Nơi đây đã có mặt một nhóm bạn vây quanh bàn thờ do cha Phó giám đốc mới: có Đức cha Palica, nguyên giáo sư triết của tôi, các linh mục Benedetti, Moriconi, Baldi, Fazi và nhiều vị khác. Hôm ấy tôi đã dâng lễ ngoại lệ kính hai Thánh Phêrô và Phaolô. Êm đẹp thay thánh lễ mở tay. Một trong các cảm tưởng xảy ra mạnh nhất trong tim tôi là tình yêu tha thiết đối với Giáo hội, Đức Thánh Cha, tôi tận hiến để suốt đời phục vụ Chúa Giêsu và Giáo hội, hứa trung thành với Tòa thánh Phêrô, và hoạt động không ngừng cho các linh hồn. Lời thề đã mang thêm vẻ hệ trọng vì tôi thề tại mộ Thánh Phêrô, với khung cảnh quanh tôi lúc đó, khiến nó sống động và vang dội mãi trong tim tôi, mà bút khó tả ra lời.

Nơi mộ Thánh Phêrô tôi đã thưa: “Lạy Chúa, Chúa biết tất cả, Chúa biết con yêu mến Chúa” (Ga 21,27). Tôi ra về như người đi trong giấc mộng. Tất cả những ảnh Giáo hoàng bằng cẩm thạch, hoặc bằng đồng hai bên vương cung thánh đường

như đang nhìn tôi với cái nhìn mới lạ, như khuyến khích tôi hãy can đảm và tin tưởng.

Trưa đến, tôi càng thêm vui mừng, vì được vào châu Đức Piô X. Nhờ cha Phó giám đốc đã xin giùm tôi đặc ân này – tôi mang ơn ngài mãi với tất cả những gì ngài đã làm cho tôi trong những ngày hồng phúc này! Hôm ấy ngài đi với tôi vào châu Đức Thánh Cha. Khi Đức Thánh Cha đến gần, cha Phó giám đốc giới thiệu tôi, Đức Thánh Cha mỉm cười và nghiêng mình nghe tôi nói. Tôi quì gối; và thưa rằng tôi rất sung sướng mà lạy lại dưới chân Ngài những tâm tình tôi đã có nơi mô Thánh Phêrô trong thánh lễ mở tay lúc sáng. Tôi cố nói hết sức vắn tắt.

Khi ấy Đức Thánh Cha, vẫn nghiêng mình, Ngài đặt tay trên đầu tôi và nói: “Con ơi, tốt, tốt lắm?... Ta bằng lòng lắm, Ta cầu xin Chúa giúp con trung thành giữ các lời hứa tốt đẹp ấy, Ta chúc con nên linh mục đúng như Trái Tim Chúa muốn. Ta cũng chúc lành cho những ý tưởng khác của con và cho những người đã góp công để có những ngày vui này”. Ngài chúc lành cho tôi, đưa tay cho tôi hôn. Rồi Ngài đi sang kế bên, dường như là anh Balan, rồi bỗng như Ngài còn tưởng về tôi nên trở lại hỏi: “Chùng nào con về quê?” – Thưa lễ Mông triệu! “Ô, lễ Mông triệu sẽ được long trọng mừng ở làng con, chuông Bergamô rất hay, sẽ đổ liên hồi để mừng con hôm ấy”. Nói xong Ngài mỉm cười bước đi (Ngài nói thế vì trước đó đã hỏi tôi quê ở đâu).

Chiều lễ Thánh Lôrensô, tôi ra nhà mát của chủng viện tại Roccantica. Cha Piccirilli ra đón tôi tại nhà ga Poggio Mirtelo. Đường vào nhà mát hôm ấy đốt đèn sáng làm tôi bồi hồi. Vào nhà nguyện các thầy trẻ hát bài ca thánh rất đẹp: *Con là linh mục*.

Hôm sau, lễ trọng, tất cả đều rước lễ. Đức ông giám đốc Bugarini giúp tôi dâng lễ. Cha linh hướng khả ái Pitocchi giảng sau Tin mừng. Cha Dòng Cứu Thế này rất thương tôi, có lẽ quá thương mà ngài như chẳng thấy khuyết điểm nơi tôi. Và suốt ngày hôm ấy đã diễn ra như hôm lễ trọng.

Ngày 13 tôi dâng lễ ở đền truyền tin Florence. Tôi có nhiệm vụ đến tạ ơn Mẹ, vì trước khi nhập ngũ tôi đã đến xin Mẹ giữ tôi trong trắng. Ngày 14, tôi về Milan nơi mộ Thánh Carôlô. Tôi thưa với Ngài nhiều chuyện. Và từ hôm ấy mối tình tha thiết của tôi với Ngài càng thêm thiết tha. Ngày 15 lễ Mừng triệu, tôi về quê Sotto il Monte. Tôi xem đây là ngày hạnh phúc nhất đời đối với tôi, với cha mẹ bà con và mọi người.

Nhắc lại làm gì? Những việc trên sẽ thúc đẩy tôi mãi trung thành với lời hứa, mãi nhớ ơn Chúa đã ban: để lời thề của tôi sống lại nếu đã có lần tôi thất tín, để nhờ đó mà tôi sống cao thượng xứng chức vụ linh mục, xứng với Chúa Giêsu, chỉ có Ngài mới đáng được chúc tụng!

TĨNH TÂM ĐẦU NĂM HỌC

NGÀY 4/11/1904

Giêsu, Maria, Giuse!

[22]

Hôm nay không có gì phải sửa đổi như tôi đã dốc lòng ở bốn cuộc tĩnh tâm trước khi chịu chức thánh. Để có trật tự hơn trong đời sống và tiến đức trên những điềm vững chắc, xin đặc biệt nhớ những lời dốc lòng sau đây, hôm nay lễ Thánh Carôlô Bôrômêô xin ngài bảo vệ nâng đỡ.

1. Sáng sớm vừa thức dậy cho đến sau thánh lễ một lúc, chỉ dành cho tư tưởng và việc thiêng liêng: kinh nguyện, sách thiêng liêng, nguyện ngắm, kinh Nhật tụng....

2. Trước trưa sẽ đặt hết tâm trí vào năm phút xét mình riêng.

3. Lưu ý nhiều đến việc viếng Thánh Thể hằng ngày cho đặc biệt sốt sắng. Tôi mang ơn Thánh Tâm và Thánh Thể, nên cần hết lòng yêu mến Thánh Thể.

4. Không bao giờ đi ngủ trước khi đọc xong ba phần Kinh Sách của hôm sau. Việc gì cũng phải nhường cho kinh Nhật tụng, nó phải chiếm chỗ nhất.

5. Với giá nào cũng phải tỉnh tâm thán, từ chiều thứ bảy đến trưa Chúa Nhật đầu tháng.

6. Tiếp tục giữ luật chủng viện như chú bé, nhớ rằng, là giám luật, tôi chỉ có ảnh hưởng trên các chú do gương tốt tôi làm.

7. Khi đi dạo sẽ hết sức đoan trang. Là linh mục chưa bảo đảm để tôi khỏi ngã. Nhờ làm chủ các giác quan mà tôi không chia trí và giữ lòng sốt sắng.

8. Hết sức quý thời giờ, đặc biệt là để học. Trước là chương trình học trong năm, kể đến các môn khác.

9. Khiêm nhường trong tất cả, rất sốt sắng, tử tế vui vẻ với mọi người, vui tính và giữ tâm hồn an tĩnh. “Xin Tim Chúa đang cháy lửa yêu con, hãy đốt lòng con cháy lửa mến Chúa”.

KỶ NIỆM 50 NĂM TUYÊN BỐ TÍN ĐIỀU VÔ NHIỄM

8/12/1904

[23]

Tôi xem ngày này như ngày trọng đại của đời tôi. Lòng tràn ngập niềm vui thanh nhã, hôm nay tôi dự lễ khải hoàn của Mẹ Maria tại đền Thánh Phêrô và các nhà thờ khác ở Giáo đô.

Sự thi đua chân thành và ưu ái để mừng lễ Mẹ cho thấy Rôma rất khẩn khít với Mẹ. Đền Thánh Phêrô đầy người, nghi lễ thật uy nghi trang trọng ở nơi đáng tôn trọng nhất thế giới, và trên bàn thờ, giữa ánh sáng chói chang, ảnh Mẹ Vô nhiễm như đang mỉm cười với Đức Thánh Cha, ngài đang uy nghi trong phẩm phục Giáo hoàng giữa đông đảo Hồng y và Giám mục từ khắp thế giới về, với bao nhiêu chức sắc giáo sĩ cũng như giáo dân; đang mùa lễ, nhạc phẩm Perosi vang lên khắp

đền thánh như tiếng nhạc từ trời. Vinh hiển thay cho Mẹ! Cao đẹp thay cách tuyên xưng đức tin!

Thiết tưởng trần gian này không có cách nào cao đẹp hơn để tỏ lòng cung kính. Riêng tôi hòa mình với tất cả chúng sinh khắp thế giới, nhưng được đứng khá gần bàn thờ Confession để theo sát tất cả các nghi lễ... (*Bản văn ngưng nơi đây*).

1905 – 1914

BÍ THƯ CHO

ĐỨC CHA RADINI TEDESCHINI

Năm 1905, Lm Roncalli không dự tình tâm có giảng, nhưng tham gia cuộc hành hương Lộ Đức mà ngài còn nhắc mãi nhiều kỷ niệm đẹp. dịp này ngài viếng các đền thánh khác ở Pháp, đặc biệt Paray le Monial là nơi Thánh Tâm hiện ra, và nhà thờ họ Ars.

Ba ngày (19–21/4/1905) trước khi về làm bí thư ngài tình tâm tại ẩn cốc Camalules Frascati. Nhưng không ghi lại cảm tưởng – khi làm Giáo hoàng ngài có trở lại Frascati để thăm Đức Cha Pappalardo đang nằm điều trị tại bệnh viện. Đức Gioan XXIII có trở lại viếng ẩn cốc này và các vị tu sĩ nơi đây có đặt bia đá ghi dấu cuộc thăm viếng này và cuộc tình tâm trước kia của ngài.

Năm 1906, thay vì tình tâm, ngài dự cuộc hành hương Thánh địa do Đức Cha Radini cầm đầu (từ 19/9 đến 22/10).

Ngài có viết về Thánh địa, và được tờ Tiếng dội Bergamô, cũng như đặc san của Ủy ban hành hương Palestina và Lộ Đức đăng tải. Đây xin trích hai đoạn văn.

Tôi rời thành Cana và không quên làm một lời khấn và dâng lời nguyện chúc chân thành. Cana nơi Chúa làm phép lạ đầu tiên, để minh chứng bản tính Thiên Chúa của Ngài. Cana với 1.300 dân đa số là Hồi giáo, còn lại là Hy Lạp ly khai, độ 50 người Công giáo, và như đa số giáo dân ở Palestina, họ

không tốt lắm, không sốt sáng mấy. Hôm nay có làm phép bàn thờ mới rất long trọng để ghi nhớ phép lạ đầu tiên, xin Chúa lôi kéo những kẻ xa lạ về hợp nhất trong một đức tin, sốt sáng và bền vững sống đời Kitô hữu (30/10).

TẠI GIÊRUSALEM, LỄ ĐẠI TRIỀU DO ĐGM RADINI TEDESCHI

Sau khi đối chiếu sự kinh hoàng của những phụ nữ xưa khi tảng đá đậy mộ bị đẩy sang bên, với cảm giác đau đớn bờ ngõ của anh em Công giáo bốn phương trước cảnh mất trật tự của bao nhiêu người, bao nhiêu nghi lễ, bao nhiêu sự vật, tiếng nói, tín ngưỡng chống đối nhau quanh mộ thánh Chúa, Đức Cha đã kết thúc bằng lớn tiếng nài xin Chúa Kitô chiến thắng, hãy xuất hiện huy hoàng trên tảng đá của ngôi mộ này, không phải để đánh đuổi, nhưng để đoàn tụ gọi về, đặc biệt tại Giêrusalem này, tại Á Đông này, nơi các đồng bằng Nga xô, đến các vùng Phi châu, phải vang lên tiếng gọi về một ràn chiêm với một chủ chăn... Đang khi đó, bao nhiêu con mắt, bao nhiêu trái tim của mọi người hiện diện như bị thôi miên, nghe kỹ từng lời của Đức Giám mục, lòng mọi người cảm động đến tột độ, hoàn toàn có chung một tư tưởng với ngài để nguyện xin cho anh em ly khai trở về.

Làm gì mà lời ước nguyện hôm nay lại không biến thành sự thật với sự đóng góp đồng loạt của toàn thể Giáo hội? Ngay lúc này chúng ta hãy nhận lấy và khai thác cái ước vọng đã được thốt lên cách đặc biệt hùng hồn hôm nay; tận nhân lực tri thiên mạng, Chúa sẽ kết thúc, và chắc chắn rằng lời Chúa Kitô sẽ được thể hiện, đặc biệt tại Giêrusalem này: “Một ràn chiêm với một chủ chăn duy nhất” (4/10).

1907 TÍNH TÂM NĂM

MARTINEGO, 1-7/9

[24]

Từ lâu tôi chờ đợi ngày tỉnh tâm này và hôm nay tôi được yên trí. Tôi xem lại những lời dốc lòng xưa với những cảm giác ngày xưa. Đời sống tâm linh nổi bật với nhiều khuyết điểm của năm đầu trong đời linh mục, mà ba năm qua tôi không có giờ để nghĩ đến chính mình cho thật kỹ càng. Tâm hồn tôi như bị xâu xé vì bao nhiêu cái lo li ti và bất đắc dĩ, lắm lúc không đáng chi, nhưng nó cứ tới mãi, tới không thôi. Tôi cảm thấy cần cảm ơn Chúa, không những vì Ngài đã không để tôi phạm tội trọng, mà còn vô vàn ơn Ngài ban tràn ngập hồn tôi, ơn thông thường có, ơn cao cả có, không đếm hết được. Thật là vô cùng, vô tả, độc nhất vô nhị! Nghĩ tới đã khích lệ tôi sốt sắng gấp đôi, với cuộc đời linh mục thực sự lành thánh mà tôi đã dốc quyết. Ôi Giêsu con đáp lại tiếng Chúa gọi phen này, phải chăng là phen cuối cùng, vì nào ai biết được ý Chúa định về cuộc sống mình ra sao? Con trở về trong đôi tay và cạnh trái tim từ ái Chúa.

Công việc làm bí thư cho ĐGM, và dạy chủng viện¹⁷ lấn chiếm hết cuộc sống tôi, cuộc sống trầm tư, cầu nguyện và học hỏi. Tôi như trở lại đời chủng sinh, và tôi muốn sống như thế. Xem lại tất cả những gì đã ghi lúc ở Đại chủng viện Rôma. Vẫn có những tư tưởng hữu ích và những cảm tưởng giá trị. Không cần thêm gì nhiều, đặc biệt không cần dốc lòng thêm, chỉ cần xét lương tâm đã thực hiện cách nào.

1. Việc tòa Giám mục vừa rồi, vừa cấp bách đã khiến những việc đạo đức mất đi gần phân nửa. Cần phải đưa mỗi việc về lại vị trí của nó. Nhất định không chước giảm Nhật tụng. Kinh Sách và Kinh Sáng sẽ luôn đọc tối hôm trước. Nguyện ngắm trước khi dâng lễ bất cứ giá nào. Sau lễ, đọc các giờ nhỏ xong mới ra khỏi nhà thờ. Giờ ngủ phải được định rõ cho từng trường hợp, làm sao để mỗi việc có giờ riêng và đầy đủ cho nó. Cách chung thức dậy năm giờ rưỡi sáng; dù đi ngủ muộn gần 12 giờ đêm, vẫn còn sáu tiếng để ngủ kể cũng quá đủ.

---

¹⁷ Dạy môn Lịch sử Giáo hội, Giáo phụ, Hộ giáo.

2. Kỳ tĩnh tâm này, tôi thấy sốt sắng kính mến Thánh Thể và Thánh Tâm hơn. Hồi là chủng sinh, đó là tất cả sự tôn sùng của tôi, thì nay làm linh mục rồi vẫn phải thế, tôi phải tập trung tất cả vào sự tôn sùng ấy. Tác giả Le Tasse viết về linh hồn say mê Chúa rằng: “Tâm hồn này đi với Chúa, đến với Chúa và ở mãi với Ngài”. Đấy, đời tôi phải thế, luôn quay về với Thánh Thể. Viếng Thánh Thể sẽ không bao giờ bỏ, trái lại trong ngày nếu rảnh sẽ năng trở lại, dù để chào Chúa một cái thôi. Đối với Giêsu tôi phải ân cần ít nhất như đối với vị khách quý trong nhà. Tôn sùng Thánh Thể và Thánh Tâm sẽ gọi hứng cho cuộc sống, cho tư tưởng, tình cảm hành động, cho đến đời tôi chỉ sống trong đó và vì lòng tôn sùng đó thôi. Đặc biệt nhấn mạnh về sự dọn mình và cảm ơn sau khi dâng lễ. Mỗi Chúa nhật đầu tháng, phải tĩnh tâm tháng, hoặc ngày nào thuận tiện liền đó, mỗi trưa phải cẩn thận xét mình riêng, sau khi đọc kinh Chiều.

3. Một trong các tật chính của tôi là chưa dùng thời giờ cho đúng mức. Vậy, đừng bao giờ mất đi một phút, ví dụ như để nói chuyện dông dài... Phải làm được nhiều việc trong thời gian kỷ lục. Sau khi ăn sáng là bắt tay vào việc ngay, giải quyết các việc theo bản phận, thư từ v.v. Sau việc đó phải lo dọn bài dạy rất kỹ càng và dùng hết thời giờ. Báo chí sẽ coi ít, trong lúc chưa làm được việc gì khác, như khi đi dạo, tí chút sau bữa cơm, cách khoảng giữa hai công việc. Mỗi chiều, đặc biệt trước khi đi ngủ, sẽ đọc vài trang sách làm ích nhiều cho mình.

Nhiệm vụ bí thư của ĐGM đòi buộc tôi phải làm nhiều bản phận nặng nề và phải để ý nhiều việc đặc thù. Tôi có bản phận tôn kính ĐGM thật lòng, trong tư tưởng, cảm tình, hành động, khi ở riêng hoặc trước công chúng; bản phận vâng lời hoàn toàn và đồng tâm nhất trí với ngài; bản phận nêu gương về tư cách linh mục trước mặt mọi người; bản phận bác ái niềm nở trong mọi lúc; rất cẩn thận trong lời nói, nói ít và nói hẳn hoi, biết thính lặng, nhưng không cầu kỳ, không làm phiền ai, trái lại đối với mọi người phải đối xử cách ôn tồn, bình tĩnh, với cử chỉ, lời nói lịch thiệp, để đừng làm mất lòng một ai. Cố giữ lời Thánh Phaolô khuyên Titô: “Chính anh hãy làm gương về mặt đức hạnh” (Tt 2,7); tôi sẽ không quên lời Đức Thánh

Cha Piô X, lúc ngài đến thăm ĐGM Bergamô đã nói với tôi: “Này cha Angelo, tôi tớ trung thành và khôn ngoan... đúng, khôn ngoan” (x. Mt 24,25). Dù người đời muốn nghĩ sao cũng “cứ mỉm cười và việc tốt cứ làm” (Gv 3,12). Chim sẻ lú lo mặt nó.

1909

TĨNH TÂM VỚI ĐGM

MARTINENGO, 19-25/9

[26]

1. Về đời sống cầu nguyện, không có gì thêm bớt trong lời dốc lòng như hai kỳ tĩnh tâm trước. Cứ phải nhận cùng một loại sơ suất, thật nhục, nhưng chịu vậy.

Sẽ vâng lời cha linh hướng để đi ngủ sớm hơn, để thức đúng năm giờ rưỡi sáng. Thức đúng giờ là điểm tốt cho trọn ngày. Tập thói quen đọc Nhật tụng trong nhà thờ, trước Thánh Thể.

2. Kỳ tĩnh tâm này, tôi thấy thích thú đọc Thánh Kinh, mấy hôm nay tôi đọc thư Thánh Phaolô. Tôi sẽ tiếp tục và lấy một đoạn Thánh Kinh, đặc biệt Tân ước để làm đề tài suy gẫm. Chiều tối, trước khi ngủ, sẽ đọc chậm rãi và sốt sắng một đoạn Sách Thánh.

3. Nhiều chuyện quá làm cho tôi bận rộn và mất bình tĩnh. Tuy sốt sắng lo tròn nhiệm vụ, nhưng không được mất sự ôn tồn, bình tĩnh. Tôi sẽ làm những gì phải làm. Cần thận không để vào phút chót mới làm việc chính yếu mà không thể bỏ qua.

4. Mấy hôm nay tôi dự định gia nhập Hiệp hội linh mục Thánh Tâm của giáo phận, mong sớm thực hiện ý định.

Gia nhập sẽ không thêm gì vào những điều tôi hứa cùng Chúa, tức “hoàn toàn phó thác trong tay Bề trên, không làm bất cứ gì có thể gây ảnh hưởng nơi người khác nhằm thủ lợi cho tôi”. Gia nhập sẽ khích lệ tôi giữ những gì đã dốc lòng, là nên

thánh thực sự, làm gương cho bạn linh mục, đặc biệt đồng bạn trẻ. Gia nhập hội giúp tôi thêm tinh thần hoàn toàn vâng lời và khiêm nhường, không tìm ý mình, chỉ tìm ý Chúa trong mọi sự, qua ý của ĐGM. Xin Chúa và Đức Maria chúc lành cho sự dốc quyết này.

5. Không thêm nhưng hứa sẽ giữ điều đã dốc lòng từ trước, sau kỳ tĩnh tâm sẽ tổ chức lại đời sống, cách sao cho thấy có sự cải tiến.

Tôi hứa sẽ bớt về phần ăn, để nhắc tôi nhớ lời dốc lòng thêm tinh thần hãm mình, cũng để giữ thân xác vừa phải. Ăn ít đi sẽ có nhiều ích lợi. Chỉ ăn nửa phần, ít rượu nho và pha nhiều nước. Thấy cũng hơi quá, nhưng xin Chúa giúp con trung thành và mạnh sức giữ lời dốc lòng.

6. Năm sau, lễ trọng nhớ 300 năm phong thánh của Thánh Carôlô Bôrômêô ở Lombardia. Tôi dự định sẽ làm gì ở Bergamô để kính ngài, để làm sáng tỏ công đức hiển hách của vị Tổng Giám Mục mà ta có phận sự tri ân. Riêng tôi gắng học tư tưởng và tâm tình của thánh cả, năng cầu khẩn và noi gương ngài. Có lẽ, nhờ ơn Chúa, khi làm cho giáo sĩ để ý đến gương thánh Carôlô, sẽ gia tăng nơi họ tinh thần hăng say làm việc tông đồ, mức sống tinh thần của toàn giáo phận sẽ được tiến hơn. Tổ chức này đòi hỏi phải hy sinh, nhưng tôi sẵn sàng để kính Thánh Carôlô, và tin chắc rằng càng hy sinh càng đóng góp nhiều cho mục tiêu đã nhắm tới.

1910

TĨNH TÂM VỚI ĐGM

MARTINENGO, 2-8/10

[27]

1. Thêm một năm đã qua, năm đầy ơn thánh. Nhưng ít tiến bộ về đường lành thánh, khiến tôi xấu hổ hạ mình. Nhưng không nản chí. Tôi đọc lại từng chữ điều dốc lòng năm cũ, xin hứa lại sẽ trung thành chín chắn hơn trong việc đạo đức, ít chia trí vì làm nhiều công việc; bằng lòng với cái có thể đạt được.

Trong mọi sự phải tỏ ra tế nhị, rất khiêm nhường vì mình là không, và thường xuyên phó thác cho Chúa vì Ngài là tất cả và làm được tất cả; kết hợp với Ngài tôi mới làm được đôi việc. Phải nhớ rằng Chúa để ý tất cả, từng lời tôi hăm mình không nói, hoặc hăm mình không nhìn xem, lời nguyện tắt, một cái thờ ra không ai thấy. Cần chú ý đặt định mình trước mặt Chúa, Ngài thêm sức, khích lệ và làm cho tôi phấn khởi.

2. Chúa Giêsu đặc biệt soi sáng cho tôi trong kỳ tĩnh tâm này để tôi biết cần phải giữ cho tinh tuyền nguyên vẹn cụm từ “*sensus fidei*” (cảm thức đức tin) và cụm từ “*sentire cum ecclesia*” (đồng cảm với Hội Thánh). Chúa cho tôi thấy rõ hơn về sự khôn ngoan, thức thời và giá trị của những phương pháp mà các Đức Giáo hoàng dùng để đặc biệt gìn giữ cho hàng giáo sĩ khỏi nhiễm độc do các thuyết sai lầm của thời đại, chúng rất khôn khéo xảo quyết, cố đánh đổ nền tảng của giáo thuyết Công giáo.¹⁸

Những kinh nghiệm đó đây trong năm này, những mối lo âu rất lớn của Đức Thánh Cha, những lời kêu gọi của các vị chủ chăn cho tôi thấy rằng, ngọn gió của chủ nghĩa duy tân đang thổi cực mạnh chứ không phải thường thường như người ta tưởng, và nó có thể vật ngã và làm cho lạc hướng những kẻ ban đầu chỉ muốn cải tiến cho hợp thời sự đạo đức xa xưa của Giáo hội. Nhiều người cả những người tốt, vô tình rơi vào chỗ nghi ngờ, và từ đó bị đưa sang sự lầm lạc. Tệ hại hơn nữa, là từ lãnh vực tư tưởng, người ta chuyển rất nhanh sang tính tự lập, tự do trong sự xét đoán mọi sự và mọi người.

Quí gỏi con tạ ơn Chúa đã gìn giữ con được an toàn giữa bao xáo động sôi sục của các bộ óc và miệng lưỡi.

Giữa lúc bao nhiêu người vấp ngã, tôi được ơn Chúa gìn giữ đến nay. Sự vấp ngã của người khác là lời cảnh cáo nhắc tôi cần kiểm soát tư tưởng, tâm tình, cảm giác, lời nói và tất cả những gì có thể làm cho tôi bị ngọn gió phá hoại ấy làm

---

¹⁸ Đây ám chỉ việc Đức Piô X tổ chức lại Đại chủng viện Latêranô, lập Đại chủng viện vùng miền Trung và miền Nam Ấn Độ, đồng nhất việc huấn luyện nơi các chủng viện

hông. Tôi phải luôn nhớ rằng Giáo hội, đang mang trong mình một chân lý trẻ trung, một Chúa Kitô, người của mọi thời đại, giúp Giáo hội cải tiến và cứu rỗi dân chúng mọi nơi và mọi thời, chứ không phải người đòi cải tiến và cứu rỗi Giáo hội đâu!

Kho tàng quý trọng nhất của tâm hồn tôi, là đức tin, đức tin lành thánh chân thực và đơn sơ mà tôi thừa hưởng của cha mẹ và tổ tiên của tôi, tôi sẽ thẳng thắn với chính tôi để giữ đức tin được tinh tuyền không bị hư hỏng.

3. Do chức vụ nặng nề làm giáo sư chủng viện mà Bề trên giao phó, không những đòi tôi phải giữ đức tin vẹn tuyền mà còn phải cẩn thận khi giảng dạy các chủng sinh trẻ. Lời nói, hành vi của tôi phải chứng minh cho tinh thần liên kết chặt chẽ với Hội Thánh và Đức Giáo hoàng, nên gương tốt cho chủng sinh và dẫn dắt cho họ cùng có tư tưởng như vậy. Tôi sẽ cẩn thận trong cách trình bày, chăm chú truyền thông tinh thần khiêm nhường và cầu nguyện trong các khoa học thánh, để giúp cho sự phán đoán được vững chắc và tâm hồn thêm quảng đại.

1911

TĨNH TÂM VỚI ĐGM

MARTINENGO, 1-7/10

[28]

1. Nhớ đến dĩ vãng, tôi vừa được khích lệ vừa xấu hổ. Tôi như đã bị trói tay chân để chỉ phục vụ Chúa Kitô trong sứ mạng lành thánh của Ngài. Tôi không nên tìm gì khác, cố gắng vui vẻ, bình tĩnh giữa bao thứ lo lắng, nhưng không thái quá hoặc bất cập, không dao động, hay quá lo nghĩ.

2. Phen này có lẽ chắc hơn, tôi muốn trung thành và tập trung trong việc đạo đức. Điều này rất cần đối với tôi. Đọc Kinh Sách và Kinh Sáng sau cơm tối. Năm giờ rưỡi sáng thức dậy, nguyện ngắm ngay, giúp lễ cho ĐGM và sau đó dâng lễ; cảm ơn và đọc giờ nhỏ, sau giờ lớp viếng Thánh Thể, và viếng thêm lần nữa vào buổi chiều. Nghỉ trưa dậy là đọc kinh chiều,

các việc khác có giờ riêng. Các việc trên phải giữ kỹ bằng mọi giá, khi nào sốt sáng hơn, cần gì nữa sẽ thêm sau.

Năm nay, tôi đã nhập hội linh mục châu Thánh Thể. Tôi sẽ trung thành giữ giờ của tôi. Bình tĩnh trong mọi sự, trung thành và thật kỹ lưỡng.

3. Tôi xin lặp lại lời khẩn trung thành đồng tâm nhất trí với Hội thánh và Đức Thánh Cha. Thánh Anphong trong ngày bối rối lo buồn đã nói: “Ý Giáo hoàng là ý Chúa”. Đây cũng là tôn chỉ lãnh đạo tư tưởng của tôi. Chúa ơi, xin bảo vệ, con chỉ muốn một Chúa tôi.

1912

TỈNH TÂM VỚI ĐGM

MARTINENGO, 13-19/10

[29]

1. Sắp đầy ba mươi hai tuổi. Nghĩ về dĩ vãng tôi hạ mình xấu hổ; nghĩ đến hiện tại tôi thấy khích lệ vì là thời kỳ thương xót; nghĩ tới tương lai tôi thấy được can đảm, vì có thể chuộc lại thời gian đã mất. Nhưng tương lai dài hay ngắn? Có thể rất ngắn. Nhưng dài hay ngắn, con xin lặp lại thời giờ là của Chúa.

2. Hiện không cần tìm hay thực hiện thêm cách làm việc lành nào mới, tôi chỉ sống trong sự vâng lời, và vì vâng lời tôi đã gánh bao nhiêu thứ việc gần gũi vai. Tuy nhiên, nếu Chúa muốn thêm vẫn được, tôi sẵn lòng gánh vác. Lên trời sẽ nghỉ ngơi. Các năm sau này rất mệt nhọc. Đức Giám mục làm gương, ngài làm việc còn nhiều hơn tôi. Tôi cẩn thận không để mất một phút.

3. Thật xấu hổ, nhưng phải dốc lòng lại, để trung tín hoàn toàn với luật sống. Thức dậy năm giờ rưỡi và nguyện ngắm, giúp lễ ĐGM và dâng lễ, cảm ơn và đọc giờ nhỏ; năng viếng Minh Thánh đôi phút; sau cơm tối sẽ đọc Kinh Sách và Kinh sáng, không thay đổi; rồi viếng Thánh Thể lâu giờ hơn;

đọc sách thiêng liêng trước khi đi ngủ. Đó là những điển hình, và cũng là tấm ván cứu tôi khỏi chết đuối.

Chúa ơi, con biết con yếu hèn, xin Chúa giúp con trung thành giữ chương trình sống này. Xin giúp con để năm sau khỏi phải xấu hổ nhận ra rằng con thất tín.

4. Vì phải tôn trọng giờ cơm và phải nghỉ tới bao nhiêu việc phải làm, nên ít nghỉ tới việc ăn và không mê thích được ăn ngon đến tham ăn. Tốt. Nhưng còn phải đi xa hơn nữa. Vì thể xác khôn hèn của tôi đang béo ra và nặng nề. Tôi cảm thấy rõ, và hiện đang mất duyên dáng uyển chuyển rất cần để làm việc; cần chế ngự thể xác nếu không nó sẽ sinh chứng: “Tôi bất thân thể phải chịu cực và phục tùng” (1Cr 9,27).

Rất cần ăn chậm, không nên ăn mạnh, cách chung ăn ít đi, tối ăn chút thôi. Việc uống cũng vậy. Cần hãm mình về miếng ăn.

5. Vào dịp lễ Thánh Carôlô, tôi sẽ dâng lên ĐGM của tôi những lời hứa giúp tôi nên linh mục theo Thánh Tâm Chúa. Tôi thú thật: tôi đã gặp những khó khăn có thể lay chuyển lời dốc quyết của tôi. Nhưng đó chỉ là sự đoán xét theo con mắt thể tục, và những khó khăn đó phần lớn do sự tự ái tạo nên. Tôi vui lòng đạp nó dưới chân, để quảng đại chạy đến nơi mà Chúa Giêsu gọi và cho biết là Chúa muốn tôi đến đó. Ai xét sao tùy ý, dù anh em giáo sĩ có xét đoán tôi ra sao cũng mặc. Chúa biết lòng tôi ngay thẳng và trong sạch. Tôi muốn ĐGM đóng ấn vào tờ dốc lòng của những năm đầu đời linh mục, để nói lên rằng tôi hoàn toàn tùy thuộc ĐGM trong mọi sự, dù là việc rất nhỏ mọn. Điều dốc lòng này, tôi muốn là một lời tuyên bố công khai trước mặt Giáo hội, tôi muốn được coi như không ra gì, bị bỏ rơi, khinh bỉ vì tình yêu Chúa Giêsu, vì ích lợi cho các linh hồn, và tôi muốn sống nghèo mãi mãi, dứt khoát với mọi tước lộc, của cải trần gian.

Mấy hôm nay Chúa Giêsu lại cho tôi thấy rõ hơn nữa về tinh thần tận hiến rất cần cho tôi, cho sự thành công của đời linh mục, do đó qua hành vi tôi sẽ còn tỏ ra mình “là nô lệ, là người tù của Chúa Kitô” (Ep 6,6; 3,1). Vì Chúa và trong Chúa,

đó là biểu hiện của mọi sinh hoạt của tôi trong năm tới; làm việc thật hăng say, nhưng không mong kết quả dù rất nhỏ. Sẽ hành động như mọi sự đều tùy ở tôi, nhưng bởi tôi không ra gì, cho nên khi có lệnh của Bê trên là tôi tập bỏ ngay, không tiếc hối. Ôi Giêsu; dự định thì quá nhiều, nhưng lại yếu đuối vì đầy tự ái; nhưng hoàn toàn thiện chí và vì yêu. Xin Chúa giúp con và bảo vệ con.

6. Vì quá biết rõ mình không ra gì, nên cần phải làm này nọ đầy đủ tính dạn dàng, rất hiền lành, nhẫn nại và tha thứ đối với mọi người, trong cách cư xử và phán đoán. Mới vừa hơn ba mươi, đã thấy phần nào mệt mỏi, nóng tính. Thôi, thôi, cho tôi xin! Nếu mất bình tĩnh, tôi sẽ nghĩ ngay mình là không, và có phận vụ phải tìm hiểu mọi người, không được xét đoán ai là trái. Như vậy sẽ giúp tôi bình tĩnh hơn.

7. Bê trên vừa giao loại công tác tế nhị và nguy hiểm (Giáo sĩ phó I Hiệp hội phụ nữ Ý). Tôi dốc lòng ăn ở hiền lành, nghiêm trang, khiêm nhường quên con người của mình để mưu nhiều lợi ích thiêng liêng. Kinh nghiệm ngày qua khích lệ cho ngày tới. Nhưng để giữ mình, tôi cần coi mình không ra gì, không quá tự tin, nâng cao tư tưởng và sau giờ công tác trở về trong tay của Chúa Giêsu ngay. Trong công tác này nếu có giây phút nào tôi tự cao là mang họa vào mình.

8. Hiện nay người ta nói nhiều chuyện vô căn cứ. Nguyên tắc của tôi quyết theo là, yêu mến, vâng lời, liên kết chặt chẽ với Đức Thánh Cha, tránh tất cả những gì có thể làm giảm tinh thần trên, không nghe và nhất là không xía vào những chuyện vô căn cứ.

Còn lắm công tác phải làm, như Đức Piô X đã nói, ngài mở ra cánh đồng bao la để linh mục sốt sáng hoạt động, thật lạ, việc làm không hết, giờ đâu đi bàn chuyện tào lao chỉ xứng cho hạng làm báo. Tôi đứng ngoài và đứng trên mọi thứ chuyện đó, tôi thấy mình có nhiệm vụ, và lấy làm vinh dự để nói cái tốt của Đức Thánh Cha, của Tòa thánh, và truyền thông cho kẻ khác lòng yêu mến tôn sùng đối với ngài mà tôi đang có. Đặc biệt tôi sẽ huấn luyện chủng sinh về điểm này.

9. Xin lặp lại những lời tôi đã từng dốc quyết, vì những điểm mà tôi đã nhiều phen lặp lại, vẫn đáp ứng với nhu cầu của tình thế hiện nay.

Ngoài ra, cứ tiến đầy tin tưởng. Sống đạo đức thật sự đúng nghĩa thần học: sống hy sinh. Luôn luôn hiền lành, mau mắn, bình tĩnh trong mọi sự.

Xin Thánh Tâm, xin Mẹ Maria khả ái, các thánh bổn mạng, các Đấng thấy rõ những gì chất chứa trong lòng mà con không sao viết ra hết được, xin giúp con luôn can đảm, hiền lành, trung thành, và xin chúc phúc cho con. “Chúa ơi xin nhận tôi tớ Chúa, để con sống, và con không thất vọng khi mong chờ Chúa”.

1913

TĨNH TÂM VỚI ĐGM

MARTINENGÔ, 19-25/10

[30]

1. Đây là lần thứ bảy tôi đến nơi thánh và đáng quý này để suy nghĩ về linh hồn tôi. Việc đầu tiên tôi vẫn phải làm là: chúc tụng Chúa đã tiếp tục thương yêu và gìn giữ tôi khỏi tội trọng, và cho tôi biết mình không ra gì.

Tưởng không có gì phải thêm vào những điều đã hứa và viết ra các năm trước. Chỉ thưa với Chúa: con sẵn sàng nhận tất cả, vui cũng như buồn. “Đối với tôi, sống là Chúa Kitô sống, và chết là một mối lợi” (Pl 1,21).

Tôi đã có ý định bớt công tác, và xin nhận cái gì hợp với khả năng. Nhưng tôi lại nhất định không làm thế. Bề trên biết rõ, thế là đủ, hơn nữa nếu không ai hỏi, tôi chẳng bao giờ tỏ ý mình thích việc này hơn việc nọ. Cha linh hướng hằng nói với tôi: “Ta cứ tiến tới, dầu là trong chiếc bị của Chúa Quan phòng”.

2. Phải chăng bảy năm qua là bảy năm được mùa đối với tôi, xét về phần Chúa. Và nếu bảy năm tới là bảy năm đói? Cũng đáng lắm, vì tôi đã không đáp ứng xứng với vô vàn ơn

Chúa ban. Ấy vậy nếu có xảy ra cảnh đói khát để đền tội, có xảy ra sự muộn phiền, nhục nhã, đau đớn, tôi xin vui nhận, để minh chứng lòng này yêu Chúa Giêsu.

Xin hân hạnh và mê say cách lành thánh để nhận lấy tất cả những gì lớn bé, hằng ngày xảy ra nhằm làm nhục, để hạ bệ, để kiềm chế tính tự ái của tôi, tôi không có chút nào phản ứng, mà còn tỏ ra chút thích thú, như chiếc vỏ sò khô khan đang hứng sương trời để cải biến. Người ta nhục mạ tôi cách nào cũng được, miễn là mọi sự đều làm sáng danh Chúa, giúp ích thật sự cho tôi, và thánh hóa tinh thần tôi.

Phải cẩn thận, đừng bao giờ quên sự hèn mọn, bất xứng của mình, nếu có gì làm phiền tôi, lập tức tôi vui mừng tự nhủ rằng: “Mi làm nhục ta, như thế là làm ơn cho ta” (x. Tv 118,71).

3. Việc giữ lại và lặp lại những điều đã dốc lòng làm cho tôi e sợ. Thiện chí tôi không thiếu, nhưng giữ việc đạo đức cho điều hòa, là chuyện không bảo đảm, phần vì lắm công tác và chưa biết nó là thứ gì.

Dù sao, tôi vẫn chính thức và long trọng hứa với Maria Mẹ khả ái của tôi, là mỗi chiều, trong năm tới đây, tôi sẽ lần chuỗi Mân Côi. Trung thành với việc đạo đức này là điều nâng đỡ tôi rất nhiều, dù đôi khi tôi chỉ còn giờ để nguyện tắt. Mong rằng, sự tôi đặc biệt thề hứa với Mẹ hôm nay, sẽ được đền bù bằng sự Mẹ sẽ lấy đức khiết trinh của Mẹ mà bảo vệ tôi thật chặt chẽ trong nhiệm vụ đặc biệt khó khăn của tôi, và Mẹ cũng giúp tôi thực hiện các điều dốc lòng khác kể trên.

Nếu năm nay là năm cuối của đời tôi? Còn gì sung sướng hơn là được ra trình diện Mẹ tôi với tràng hoa Mân Côi chói ngời! Đó là giấy thông hành của tôi.

Xin Chúa nhận sự tự do của con dâng cho Chúa.

“Lạy Chúa, Chúa biết tất cả, Chúa biết con yêu mến Chúa” (Ga 21,16)

1914

GIÁP MƯỜI LĂM LÀM LINH MỤC

(10/8/1904 – 10/8/1914)

[31]

Groppino, 10/8/1914

Tâm tôi hôm nay đầy hai nỗi niềm: một mối tình dịu dàng mãnh liệt và một sự bối rối thẹn thùng.

Mười năm qua, bao nhiêu ơn chung, ơn riêng qua các bí tích tôi đã ban hoặc đã nhận, qua bao việc tôi đã thi hành theo chức vụ: hoặc bằng lời nói hay bằng hành động, công khai hay một mình; ơn qua lời cầu nguyện, qua sự học hành, qua những thánh giá, những khó khăn dù rất nhỏ, qua những thành công như thất bại; qua những kinh nghiệm mỗi ngày càng dồi dào và quý báu nhờ giao tiếp với các Bề trên, với giáo sĩ, với nhiều người thuộc mọi bậc, mọi tuổi. Chúa Giêsu đã trung thành giữ lời hứa với tôi hôm lễ truyền chức trong đền Đức Mẹ trên Núi thánh: “Thầy không gọi anh em là tôi tớ, nhưng là bạn hữu” (Ga 15,15). Chúa Giêsu đích thật là bạn đã mở toang nỗi thẳm kín của Trái tim Ngài cho tôi. Chúa thấy, Chúa hiểu rằng con hết lòng mến Chúa, con nói thật. Trong cánh đồng đã cày bừa, đã gieo trồng, đã có vài bông lúa, tạm đủ để làm bó lúa bé dâng Chúa, xin Chúa nhận và chúc phúc, vì Chúa thương mới được vậy.

Riêng phần tôi, tôi xấu hổ vì đã không làm hơn được, gặt ít quá, bỏ đất khô khan hoang vu. Nếu các thánh mà được những ơn như tôi có, hay ít hơn, các thánh vẫn thánh hơn! Đang khi bao nhiêu tiếng gọi trong tôi, tôi đã từ chối không đáp lại! Lạy Chúa, con xin nhìn nhận sự yếu hèn, khốn cùng của con! Xin Chúa thương, tha thứ.

Lòng yêu mến và sự cần được tha thứ đã đem lại cho con tâm tình biết ơn Chúa. Chúa ơi mọi sự đã được thực hiện và sáng danh Chúa; xin cảm ơn Chúa bây giờ và mãi mãi.

Một niềm vui khác tràn ngập hồn tôi; nhân ngày mười năm linh mục, là tôi chẳng thuộc về mình cũng không thuộc về ai khác; sống hay chết đều chỉ thuộc về một Chúa thôi. Phẩm chức linh mục và bao ơn lành đủ loại phủ ngập trong mười năm qua, đã giúp tôi biết mình là yếu hèn cùng cực, cần phải bỏ cái tôi, để dốc toàn lực vào một việc duy nhất là thiết lập nước Chúa Kitô thống trị trong tâm trí và trái tim mọi người một cách giản dị, không phô trương, cả đến phải chìm trong tăm tối, nhưng từ nay sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn trong các dự phóng, tư tưởng cũng như hành động.

Bản tính riêng của tôi, kinh nghiệm, tình thế đẩy đưa tôi vào công tác yên tĩnh, ôn hòa, cách xa các trận địa, không đấu bằng vũ khí hay bằng võ mồm. Tôi muốn nên thánh cách kín đáo, nếu không, những ai không có tính tình như tôi mà bắt chước kiểu của tôi, họ sẽ đi sai đường. Ôn hòa nhưng không đầu hàng tính tự ái, sự dễ dãi, yếu nhược trong tư tưởng, trong nguyên tắc, hoặc khiếm nhược khi hành động. Nụ cười trên môi che dấu sự chiến đấu trong tâm hồn, đôi khi quyết liệt với tính ích kỷ, và bao giờ tinh thần cũng phải thắng các đợt tấn công của tình cảm và tự ái, Chúa và anh em phải được phần hơn tôi.

Mười năm qua, ngày mai sẽ ra sao? Bí mật. Có khi không còn bao lâu là sẽ phải ra tòa Chúa phán xét. Xin Chúa cứ tự tiện đến rước con về. Nếu còn sống thêm ít năm, hay nhiều năm nữa, con muốn là những năm làm việc quyết liệt, với đức vâng lời lành thánh là kim chỉ nam cho mọi hoạt động, không một tư tưởng nào đi ngoài sự vâng lời. Tự ái, lo xa, chỉ làm cản trở sự tiến triển của chương trình Đức Chúa Trời, và cũng không đem lại lợi ích vật chất nào cho tôi. Về điểm này, tôi phải cẩn thận hằng ngày, vì tôi đoán thế nào, vài năm nữa gần đây, tôi phải gặp trận chiến ác liệt với sự tự ái của tôi. Ai tiến, ai thắng mặc ai, tôi ở lại chỗ Chúa Quan phòng đặt để tôi, nhường đường trống cho kẻ khác tiến.

Tôi muốn được sự yên tĩnh là sự tự do của tôi; tôi sẽ năng nhớ đến bốn lời khuyên của sách Gương Phúc, bốn điều kiện để có sự an tĩnh và tự do thực thụ:

“1. Chú tâm làm theo ý kẻ khác hơn theo ý mình.

2. Luôn chọn cái kém, đừng chọn cái hơn.
3. Tìm chỗ rớt, dưới tất cả mọi người.
4. Hằng muốn và cầu xin ý Chúa được hoàn toàn thực hiện nơi con (x. Gp 3,23).

Với tâm trạng ấy, hôm nay con đến dâng lên Chúa chiếc bình quý báu là tâm hồn con đã được Chúa xúc dầu thánh hóa. Xin đổ vào đó đầy sức mạnh mà Chúa đã từng dùng để thúc đẩy các thánh Tông đồ, Tử đạo, Hiền tu. Xin cho con nên hữu ích cho cái gì tốt, quảng đại, cao cả vì Chúa, vì Giáo hội, vì các linh hồn. Con chỉ sống, chỉ muốn sống vì đó mà thôi.

Trong khi tôi ngồi ghi lại các tư tưởng sau một ngày lành thánh kỷ niệm mười năm linh mục, trong niềm cảm động êm đềm, thì cạnh bên tôi ĐGM khả kính đang nằm liệt giường sau nhiều ngày đau ốm; ngài đã sống tất cả cho tôi, cho Giáo hội, cho Chúa Giêsu và Chúa Cha. Tôi đang đau khổ với ngài và vì ngài. Nếu đúng ý Chúa, xin Chúa mau chữa ngài khỏi bệnh, trả ngài lại cho việc Tông đồ, trả ngài lại cho Giáo hội của Chúa, trả ngài lại cho những đoàn con đang quý yêu ngài.

Con đau đớn âm thầm và vui chịu của ĐGM đã xé nát lòng tôi, nhưng kinh hoàng hơn nữa là tiếng đồn về trận đại chiến đang tràn lan khắp Âu châu. Ôi Chúa Giêsu, con giơ tay linh mục của con lên Thánh Thể Chúa, và hét lòng sốt sắng lặp lại lời nguyện của Thánh Grêgôriô: “Lạy Chúa, xin cho chúng tôi được bình an trong những ngày ở trần gian”.

Và Giáo hội giữa trận lụt! Xin Chúa cứu Giáo hội. Đã mười năm qua, khi dâng lễ mở tay nơi mộ Thánh Phêrô – kỷ niệm rất êm đềm – con đã sốt sắng tưởng nhớ và cầu chúc cho Giáo hội và Đức Thánh Cha, và qua mười năm con càng tưởng nhớ và cầu nguyện như trên.

Lạy Chúa, giữa con giông tố, giữa sự chống đối giữa các dân tộc, xin Chúa ban cho Hội thánh được sự “tự do, hiệp nhất và bình an”.

TỈNH TÂM LINH MỤC GIÁO PHẬN BERGAMÔ

27/9-3/10

Giảng phòng L.M. Marelli, kế vị ĐGM Radini

[32]

1. Ngày 10 tháng 8 vừa qua, nhân giáp 10 năm linh mục, tôi đã nghĩ ngay đến giai đoạn hai cuộc đời linh mục của tôi, nhiều việc có thể và phải thay đổi.

Ý Chúa thật nhiệm mầu! Ngày 22 tháng 8, Chúa gọi Đức Cha khả kính về trời: và kìa trước mắt tôi một chân trời mới đột nhiên mở rộng.

Nhưng tôi không mất can đảm. Tuy đau buồn, tôi vẫn rất bình tĩnh và tinh thần rất vững. Chắc chắn, linh hồn cao cả lành thánh của đáng mà tôi hằng yêu mến tôn kính đang ở trên trời, hằng cầu bầu, chúc lành, bảo vệ và nâng đỡ tôi. Ôi, làm sao con theo ngài lên đó, chỉ khi Chúa thương ban cho con cái chết; trong khi chờ đợi con, sẽ bắt chước những việc lành thánh của ngài.

2. Hiện nay tôi chỉ thuần là giáo sư ở trong Đại chủng viện thôi, tuy nhiên việc mục vụ tôi vẫn tiếp tục. Từ nay tôi được sống yên tĩnh để tập trung hơn, đúng như nguyện vọng. Đó là ơn mới Chúa ban. Cảm ơn Chúa và tôi quyết dùng ơn này. Tôi mền căn phòng và sự yên tĩnh để chuyên cầu nguyện và tra cứu.

3. Đặc biệt tôi hứa thức năm giờ rưỡi sáng. Lập tức sẽ nguyện ngắm ngay trong phòng, sau đó đến bàn thờ Thánh Micae để dâng lễ và đôi khi xưng tội. Không cần nhắc lại những chi tiết trong ngày, những lời dốc lòng cũ đã đủ.

4. Trong mọi sự tôi muốn nên gương mẫu, khi dạy học hay khi liên lạc với đức ông giám đốc chủng viện, với đồng nghiệp hay với chủng sinh học trò của tôi. Phải khiêm nhường đối với tất cả, cố giúp mọi người thông cảm nhau, nêu gương cho nhau, đó là điều quan trọng cho những ai cùng có chung

trách nhiệm trong một cộng đoàn. Nhất là tôi sẽ không phàn nàn hoặc chỉ trích ai, vì biết rằng tôi sẽ không ở nơi nào tốt hơn là sống trong chủng viện.

5. Nỗi lo chính của tôi là, dù sao đi nữa, đối với Đức Giám mục hiện tại, tôi vẫn cung kính, vâng lời, yêu mến chân thành và quảng đại vui vẻ, như nhờ ơn Chúa tôi đã sống với Đức Giám mục quá cố. Về điểm này tôi phải làm gương, vì xác tín rằng phải nhìn nhận và tôn kính Chúa Giêsu trong con người của giám mục.

Dĩ nhiên không còn là bí thư, tôi phải có thái độ khác hơn, dù sao vẫn phải tỏ thái độ cung kính, dè dặt, thật tế nhị cách đơn sơ, bởi thật tình mến Chúa. Đối với tân giám mục tôi phải ăn ở cho người hài lòng và được khích lệ, tôi sẽ không đóng vai trò viên đá làm ngai vấp ngã, nhưng là viên đá cho ngai dùng mà xây nhà. Tôn kính mến yêu giám mục bằng lời nói và việc làm, tha thiết xin Chúa Giêsu cho con trung thành với lời hứa này bằng bất cứ giá nào.

6. Tôi cố tránh mọi nỗi lo âu cho tương lai, dù có ai nói hay cho tôi, dù có vẻ đứng đắn và chân thành, tâm hồn tôi cũng phải an tĩnh. Vì tôi sinh nghèo, sẽ chết nghèo, như trong dĩ vãng Chúa vẫn cho tôi dùng đủ, trong tương lai Chúa Quan phòng sẽ cứ thế và tùy nhu cầu mà ban thêm! Khốn cho tôi nếu tôi để lòng vương vấn của cải trần gian dù chỉ là những vật nhỏ mọn.

7. Những ý nghĩ thoáng qua về vinh dự, chức vụ trong tương lai, tôi phải bỏ đi ngay. Nó chỉ làm cho tôi mất sự an tĩnh của tâm hồn, bớt nghị lực làm việc, mất sự vui vẻ hồn nhiên và mất công phúc của những việc lành. Tôi phải khiêm nhường, khiêm nhường để Chúa định liệu những gì còn lại.

8. Tôi là linh mục của Thánh Tâm. Những điều hứa trên đây có ý nghĩa đặc biệt, liên quan đến những điều tôi hứa riêng với tư cách là hội viên của Hội linh mục Thánh Tâm. Tôi cố gắng tham gia với hết mọi sinh hoạt của Hội đã đón nhận tôi, trước là nêu gương cho anh em giáo sĩ, sau là làm cho Hội được danh tiếng và đạt được mục đích của Hội.

N.B Thứ tư vừa qua tôi phải tạm gián đoạn cuộc tĩnh tâm để đi Milan xin chỉ thị của Đức Hồng y TGM Milan về cách tôi phải ứng xử với Đức tân Giám mục giáo phận, về một hai điểm.

Lần gặp gỡ này đã khích lệ và làm cho tôi vui vẻ lại. Tôi đã đến cầu nguyện rất lâu nơi mộ Thánh Carôlô, nơi đây tôi đã lặp lại lời hứa tận hiến toàn thân cho Chúa, “sống chết” vẫn dâng xác hồn trọn vẹn để phục vụ Chúa, phục vụ Giáo hội và các linh hồn, hoàn toàn vâng ý Chúa, sẵn sàng chấp nhận mọi thứ hy sinh, bây giờ và mãi mãi. Amen.

ĐỆ NHẤT THỂ CHIẾN

1915 CHIẾN TRANH

[33]

23/5/1915

Mai đây tôi lên đường nhập ngũ, phục vụ ngành y tế¹⁹. Chính quyền sẽ chuyển tôi đi đâu đây? Ra mặt trận chăng? Tôi còn về được quê nhà Bergamô, hay Chúa đã chọn nơi an nghỉ cuối cùng của tôi là bãi chiến trường? Tôi không biết. Tôi chỉ muốn một điều duy nhất là, luôn luôn theo ý Chúa trong hết mọi sự, và hiến toàn thân để sáng danh Chúa. Duy chỉ có cách này tôi mới đứng vững trong đấng bậc cao trọng của chức linh mục, để minh chứng bằng hành động lòng ái quốc của tôi, tình yêu các linh hồn và yêu anh em. Tâm hồn tôi sẵn sàng và vui vẻ. Xin Chúa Giêsu luôn gìn giữ tôi đứng vững trong thái độ ấy. Ôi Maria, Mẹ từ ái xin giúp con “để trong mọi sự Chúa Kitô được vinh hiển”.

---

¹⁹ với cấp bậc hạ sĩ quan tại bệnh viện Bergamô; một năm sau lãnh chức vụ Tuyên úy, giải ngũ 10/12/1918

1919 – 1920

LINH HƯỚNG CHỨNG VIỆN BERGAMÔ

1919

TỈNH TÂM SAU ĐỆ NHẤT THẾ CHIẾN²⁰

TẠI BERGAMÔ 28/4 – 3/5/1919

[34]

1. Qua bốn năm giữa một thế giới sôi động, bao nhiêu ơn Chúa ban, bao nhiêu kinh nghiệm, bao nhiêu dịp để thi ân bố đức cho mọi người! Ôi Giêsu, cảm ơn và chúc tụng Chúa. Còn nhớ bao nhiêu người lính trẻ mà tôi đã tháp tùng đưa họ đến cuộc sống bên kia thế giới; tôi còn bị xúc động, và nhớ rằng họ đang cầu nguyện cho tôi làm cho tôi thêm sức mạnh và can đảm.

2. Đang khi mọi người như sống lại trong ánh sáng của những ngày mới, đối với tôi càng xuất hiện tỏ tường và chắc chắn những nguyên tắc cao cả của đức tin Công giáo, của đời sống Kitô hữu và đời sống linh mục, nhờ ơn Chúa những nguyên tắc này đã là của nuôi đời thanh xuân của tôi, đó là: sự sáng danh Chúa, thánh hóa bản thân, thiên đàng, Giáo hội, các linh hồn. Những năm chung đụng với đời càng làm cho những nguyên tắc ấy được có đường hướng rõ rệt, cao thượng hơn và nảy sinh tinh thần hăng say hoạt động tông đồ. Tôi đã lớn tuổi: giờ đây phải làm việc gì tích cực, để khỏi dễ dàng phung phí những ơn do lòng Chúa thương xót ban cho tôi.

3. Để làm căn bản cho hoạt động tông đồ, tôi muốn một đời sống nội tâm, với nghĩa là tìm gặp Chúa trong tôi, kết hợp

---

²⁰ Tháng 11/1918 Đức Cha Marelli gọi người làm linh hướng cho các chủng sinh vừa được giải ngũ, nhiệm vụ tế nhị đúng khả năng của ngài. Đầu năm 1921, chính Đức Bênêđictô XV biết rõ, nên gọi ngài về giúp tại Bộ Truyền giáo, với tư cách chủ tịch các hội giáo hoàng truyền giáo toàn nước Ý.

mật thiết với Ngài, năng bình tâm suy gẫm những chân lý Giáo hội đề ra. Như Hội Thánh dạy, đời sống nội tâm này phải được biểu lộ qua những việc đạo đức bên ngoài mà xưa nay tôi rất quý mến và quyết trung thành tuân giữ chín chắn, mà trong những năm vừa qua hoặc vì trễ nải, hoặc vì đời sống quân ngũ ngăn trở khiến tôi không giữ cho trọn vẹn.

Nhất là tôi sẽ tìm sống thân mật dịu dàng với Chúa Giêsu Thánh Thể. Từ hôm nay tôi được ở một phòng cạnh bên nơi giữ Minh Thánh. Tôi hứa sẽ năng đến với Ngài đáp lại vinh dự Ngài dành cho tôi.

4. Mấy tháng nay tôi có cất cho mình một ngôi nhà và đã trang trí vừa phải. Tuy nhiên, hơn bao giờ, hiện nay tôi hiểu rõ cái đẹp và sự dịu dàng của đức khó nghèo. Tôi sẵn sàng bỏ tất cả lập tức không chút hối tiếc; bao lâu còn sống, tôi nguyện luôn dứt khoát với những vật sở hữu dù là của tôi quý nhất.

Đặc biệt tôi phải sống nghèo bằng cách dứt khoát với chính mình, không nghĩ đến chức vụ, nhiệm sở, đặc ân hay những gì tương đương. Chức linh mục và phận vụ tôi đang giữ hiện nay không đủ là một vinh dự lớn lao mà Chúa Quan phòng dành cho tôi qua ý định của Bề trên sao?

Tôi cần nhấn mạnh điểm chính đã làm cho tôi thật sự thành công, là không bao giờ nói lời gì, có cử chỉ nào, dù là một ý nghĩ tôi cũng xua đuổi nó như một chước cám dỗ, nếu nó đưa đến việc làm cho Bề trên giao cho tôi một nhiệm sở hay một chức vụ cao hơn. Kinh nghiệm dạy tôi phải biết sợ trách nhiệm. Nếu vì vâng lời mà nhận lãnh nó đã nặng nề lắm rồi, còn nói gì nếu tại mình chạy chọt để được chức vụ đó thì sự việc sẽ càng đáng sợ. Danh vọng quyền chức dù trong thế giới của giáo sĩ vẫn là “hư vô và hư vô” (Gv 1,2); chúng như hoa sớm nở chiều tàn và nguy hại cho sự vinh quang vĩnh cửu thiên đàng; đối với thế gian chúng cũng không giá trị là bao nhiêu. Những gì đã qua khi còn ở Rôma và sau mười năm linh mục, ngoài chức linh mục, mọi sự khác đúng là không đáng kể. “Còn hạnh phúc của con là ở kề bên Chúa, chôn ản thân đặt ở Chúa Trời” (Tv 72,28), còn những gì khác, chúng cứ qua, tôi chẳng thích thứ hạnh phúc nào khác cả.

5. Xưa, lắm lúc tôi không biết Chúa định về tôi thế nào, sau đệ nhất thế chiến; nay tôi đã thấy rõ và chắc chắn không cần phải tìm đâu nữa: nhiệm vụ chính của tôi là ở cạnh lớp trẻ hiếu học, đó là thánh giá của tôi. Lúc hồi tưởng lại cách thế và thời cơ bất ngờ, do Chúa Quan phòng khiến cho Bề trên đặt tôi vào địa vị này, tôi đã rất cảm động và xưng ra rằng: đích thật có bàn tay Chúa trong việc này. Đã bao lần, khi chiều về, ngồi nghĩ lại bao nhiêu việc đã xảy ra trong ngày đang khi tôi hoàn toàn hy sinh lo chúng sinh trẻ, tôi tự thấy lòng run lên do sự giao tiếp với Chúa, như tâm hồn của hai môn đệ đi làng Emmau. Thật rất đúng, nếu ta hoàn toàn phó thác trong tay Chúa, ta sẽ cảm thấy mình đầy đủ. Cảm tưởng “không có gì” mà có tất cả của Thánh Phaolô (x. 2Cr 6,10) mỗi ngày tôi càng thấy rõ. Tôi sợ mắc nợ, và tới giờ chưa mang nợ. Mỗi lo âu cho ngày mai đến tới tấp. Nhưng Chúa vẫn cung cấp cho tôi đủ dùng và còn thừa nữa.

Nhận thấy sự Chúa bảo trợ, một đàng nâng đỡ sự yếu hèn của tôi, đàng khác kích thích tôi trung thành với ơn kêu gọi, cộng tác với Chúa cho tới cùng trong việc lãnh đạo lớp trẻ.

Từ nay tôi sẽ qui hết mọi lo âu, tư tưởng, cảm tình, cố gắng, nhục nhã, cay đắng về một chủ đích: là tìm sự sáng danh Chúa trong phận vụ huấn luyện lớp trẻ đang lên theo tinh thần của Chúa.

Thật không vinh dự nào cao đẹp hơn cho tôi, và không có gì quan trọng cho bằng đối với Hội thánh hiện nay.

6. Để thành công trong việc tông đồ, tôi không thấy học đâu cho bằng học với Thánh Tâm Chúa: “Hãy học với Ta, vì Ta hiền lành và khiêm nhượng thật lòng” (Mt 11,29). Kinh nghiệm cho tôi thấy rằng đường lối này rất cao đẹp và bảo đảm cho sự thành công.

Tôi thương tuổi trẻ như mẹ yêu con, luôn luôn yêu chúng trong Chúa, cố ý chuẩn bị chúng nên người con xứng đáng của Giáo hội, hơn nữa, nên tông đồ nhiệt thành cho sự CHẤN và THIÊN của tương lai, đồng thời gieo nơi chúng niềm tin cao đẹp về gia đình và tổ quốc.

Đặc biệt tôi liệu cho nhà tôi ở phẳng phất mùi thơm của đức trong sạch, để tuổi trẻ được thấm nhiễm nó cách sâu xa, và đức trong trắng đủ sức tồn tại giữa những cuộc chiến đấu lâu dài của cuộc sông. Không khách sáo, không giả tạo, nhưng đơn sơ trong hành vi và lời nói, đó là cái gì đã bao bọc các nhà giáo huấn xưa cũng như nay trong bầu khí thần thiêng, khiến các vị trở thành những dụng cụ của những lợi ích lớn lao, trở thành những tay kiến tạo ra những tâm hồn cao thượng. Chúa ơi, tuy con bé mọn, nhưng xin Chúa cho con theo dõi những gương xán lạn của các vị tông đồ vĩ đại của tuổi trẻ.

7. Công cuộc bắt đầu thật mênh mông; lúa đang chín vàng đồng, mà thợ gặt quá ít. Tôi hằng lo lắng cầu xin Chúa, vừa cầu nguyện, vừa nỗ lực tạo nơi các thầy và linh mục trẻ yêu mến và hăng say phục vụ tuổi trẻ là một chức vụ rất cao đẹp; giúp cho họ cảm thông, đặc biệt những người có khả năng riêng để sống gần trẻ. Tôi cảm thấy lời nói hấp dẫn, và gương lành rất kiến hiệu, để trong thời gian ngắn có thể quy tụ một số linh mục sốt sắng sinh hoạt cho tuổi trẻ. Tôi cố gắng dùng quyền hạn của mình để đưa các linh mục thuộc hội Thánh Tâm chấp nhận lý tưởng này để tham gia hoạt động, vì Hội này lập ra mục đích đó, cần giúp Hội phát triển, Hội linh mục Thánh Tâm sẽ gieo tinh thần tông đồ và kỉ luật cho hàng giáo sĩ của toàn giáo phận Bergamô.

1921 – 1925

**PHỤC VỤ BỘ TRUYỀN GIÁO TẠI RÔMA
THỤ PHONG GIÁM MỤC**

1924

TÍNH TÂM TẠI RÔMA

13 – 19/1

[35]

I. SUY TƯ CHUNG

1. Hôm nay lễ kính tòa Thánh Phêrô 18/1. Đã ba năm tôi vâng lời, nhận làm chủ tịch của Hội truyền bá đức tin toàn nước Ý, ở tại Bộ truyền giáo này. Ôi Chúa Giêsu, Chúa hằng ở với con theo lòng nhân từ thương xót của Chúa “chứng có của Chúa thật đáng tin” (x. Tv 92,3). Thật khổ tâm khi phải bỏ lại Bergamô những gì yêu quý nhất: chủng viện nơi mà dù tôi bất xứng, Đức Giám mục cũng đã đặt tôi làm linh hướng, rồi Cư xá sinh viên, nơi mà tôi quý mến. Tôi đã dốc hết tâm hồn vào phận vụ mới. Đây là nơi tôi muốn và phải ở lại, không cần nghĩ, xem hay ước muốn gì khác nữa, nhất là Chúa đã ban cho tôi nhiều ơn an ủi trong phận vụ mới này.

2. Bề ngoài, người ta cho tôi là một người bình tĩnh, làm việc quyết liệt. Phải, tôi làm việc luôn, tuy nhiên bên trong, tôi vẫn thấy làm biếng và chia trí. Nhờ ơn Chúa, tôi đang quyết liệt chống tật xấu đó. Để luôn luôn khiêm tốn, tôi hằng nghĩ mình là tên làm biếng, một con thú kéo xe cần đánh đòn để nó làm việc khá hơn, mau lẹ hơn.

Tôi đặc biệt lưu ý làm ngay trong ngày những gì có thể làm ngay. Tuy nhiên, tôi vẫn cố giữ, và giúp các kẻ chung quanh tôi giữ được sự bình tĩnh, thoải mái là hai đức tính bảo đảm sự thành công tốt đẹp. Ai muốn chạy mau tùy họ, ngay trong việc đạo, ai ham chạy mau, sẽ không chạy được xa.

3. Tôi làm lại chương trình sống với những điểm nhất định như sau: 6 giờ sáng thức dậy và đọc kinh trong phòng. 7g-8g làm việc tại bàn giấy; 8g-9g30: dâng lễ, nguyện ngắm v.v. Bớt nói chuyện dông dài sau giờ ăn trưa và ăn tối. Mỗi ngày đi dạo một chút và nhân đó viếng Thánh Thể. 11g đêm đi ngủ không nên trễ hơn. Tôi sẽ trung thành tham dự những cuộc hội

thảo về luân lý và phụng vụ. Tôi sẽ đi họp hằng tháng với Hội các linh mục châu Thánh Thể tại San Claudio.

4. Việc truyền bá đức tin là hơi thở, là linh hồn của đời sống. Tất cả cho phận vụ này, luôn luôn đầu óc, tâm tư, lời nói, lao phiền, cầu nguyện, kinh nghiệm, hy sinh, đêm, ngày, tại Rôma hay đi đâu khác, tất cả và luôn luôn cho việc truyền bá đức tin. Tôi sẽ nhận bất cứ phận vụ gì tùy khả năng tạm thời, miễn là việc ấy không gây trở ngại, hay hơn nữa là bổ túc cho phận vụ chính, là truyền bá đức tin, và cũng vì nó mà tôi đến Rôma này.

5. Để công việc được mở mang, và chương trình được thành sự, tôi sẽ luôn nhớ và thực hiện nguyên tắc của Thánh Grêgôriô, là làm cho kẻ khác cùng làm việc, không tập trung quyền hành “phải để cho thuộc hạ làm việc thường xuyên, còn người lãnh đạo có thời giờ suy nghĩ những việc cao cả hơn, để bụi đời không làm tối mắt kẻ đứng trên cao dẫn đường kẻ khác” (Sách Quản trị 2,7). Cũng may, về điểm này Chúa đã cho tôi được nhiều cộng sự viên rất đặc lực, không có gì phiền.

6. Tôi cũng nhấn mạnh nên chịu khó hãm mình cả trong những điều được phép, để Chúa thương bao bọc toàn thân xác hồn tôi trong sự trong trắng của linh mục để tôi “làm cho sự nhận biết Đức Ki-tô, như hương thơm, lan toả khắp nơi” (2 Cr 2,14-15), vì tôi nghĩ rằng, nếu Chúa không bảo vệ, tôi sẽ sa ngã như bất cứ ai.

7. Dù tôi bất xứng, nhưng vì chức vụ, Giáo hội đã ban cho tôi vinh dự giám mục. Tôi cố gắng thực tâm khiêm nhường để làm nổi bật sự ân cần của Giáo hội đối với tôi (tôi xem mình là kẻ rớt hèn nhất, đáng thương hại nhất), và cố gắng ăn ở dịu dàng dễ mến với mọi người, đặc biệt người bé mọn.

8. Tôi quyết hết sức giữ gìn lời nói – tránh tất cả mọi lời có thể phạm đến bác ái bất cứ cách nào. Về điểm này, tôi có thể tiến thêm mãi, nên sẽ đặc biệt chú ý xét mình hằng ngày.

9. Tôi đã cố gắng tế nhị trong đối xử với kẻ dưới và người trên, thì cũng phải tế nhị trong việc đạo đức với Chúa,

nghĩa là phải làm cách chăm chỉ, cung kính, sốt sắng, vừa được vui trong tâm hồn, vừa nên ích lợi cho kẻ khác.

“Lạy Trái Tim đang cháy lửa yêu con, xin đốt lòng con cháy lửa mến Chúa. Ôi Maria, Mẹ muôn ơn, xin cầu cho con, Thánh Giuse, xin cầu cho con. Thánh Phaolô, Xaviê, cầu cho con. Thánh Phanxicô Salêsiô, cầu cho con. Thánh Phêrô Phaolô và các thánh cầu bầu cho con”.

II. VÀI SUY TƯ RIÊNG

Kỳ tĩnh tâm này, có Cha Folli mà tôi đã có dịp gặp tại thành Sienna nhân dịp đón cánh tay Thánh Phanxicô từ Ấn độ về đây. Hiện chỉ có năm linh mục tĩnh tâm, nên không có cha giảng, mỗi người tự lo phần mình.

Ngay trên bàn tôi có bộ sách Tĩnh tâm của Thánh Inhaxiô Loyola, tác giả là cha Buceroni; nhưng tôi muốn khiêm nhường sốt sắng đọc trực tiếp bản văn của Thánh Inhaxiô.

Điều thảm bại tôi “cần phải thêm cố gắng để chiến thắng chính mình và đặt trật tự cho đời sống”, là cần thắng tính chậm chạp của mình để làm việc siêng năng và có kết quả hơn. Ai cũng bảo tôi làm việc nhiều quá. Nhưng ngược lại, tôi thấy rõ những việc tôi đã thực hiện được vẫn còn rất xa với những gì đáng lý ra tôi đã phải làm theo phận vụ chính của tôi trong công cuộc Truyền bá Đức tin này.

Thánh Inhaxiô, đi xa hơn một đức tính, ngài muốn thấy sự nỗ lực để đạt được đức tính đó, ngài viết: “Chúng ta đừng nghĩ gì đến những cái chúng ta đã sáng tạo ra được”.

Khi đọc sách Tĩnh tâm của Thánh Inhaxiô, tôi đặc biệt lưu ý về điểm gọi là lỗi tương đối nặng khi ta viện lẽ để đi ngược với lệnh của Bề trên đã ra, hoặc hành động ngược với sự chỉ giáo và khuyên răn của Bề trên. Vấn đề được kết thúc với ba câu xét mình.

1. Tôi đã làm gì cho Chúa Kitô?

- Làm ít, rất ít, hay chẳng làm gì cả.

2. Tôi đang làm gì cho Chúa Kitô?

- Làm đôi việc, mà cầu thả, như người làm biếng

3. Tôi sẽ phải làm gì cho Chúa Kitô?

- Chúa ơi, con xin làm tất, miễn Chúa giúp con.

Bài gẫm về Nước Chúa Kitô, giúp ích cho tôi rất nhiều. Mỗi sáng tôi năng suy gẫm lại vấn đề này, và tôi thích đọc lại lời nguyện kết thúc rằng: “Ôi Thiên Chúa vĩnh cửu của vạn sự”.

Tôi đã nhờ cha Folli giải tội, và linh hồn tôi rất bình an.

Càng dứt khoát với tự ái, với ý riêng, với tư lợi, ta càng tiến tới trong mọi phương diện của đường nhân đức.

Vậy nhất định phải thương Chúa chứ không thương mình; theo ý Chúa chứ không theo ý mình; tìm lợi ích cho kẻ khác chứ không phải cho mình. Và cứ thế mãi mãi, khắp nơi, một cách rất vui vẻ.

“Nhu thiên thần của Thiên Chúa, tôi không để mình xúc động khi được khen hay bị chửi rủa” (x. 2Sm 14,17). Mang tên Angelo, và muốn sống như thiên thần, nếu được bị nguyện rủa thì vinh dự và khích lệ biết mấy.

Xin dùng lời Thánh Atanasiô để kết thúc những ngày tĩnh tâm lành thánh yêu quý này, ngài viết: “Chúa Giêsu Kitô sống lại đã làm cho những ngày sống của ta thành ngày lễ vui liên li”.

Chính hôm nay giáp ba năm tôi đến Rôma, phục vụ công cuộc Truyền bá đức tin. Tư tưởng tôi cung kính hướng về Tòa thánh Phêrô, đây là lẽ sống của mọi hoạt động tông đồ. Từ nơi phòng mà tôi suy gẫm và ngơi nghỉ, tôi nhìn thấy rõ tháp đèn Thánh Phêrô hùng vĩ, tôi xin kính chào và hết lòng, hết trí khôn chúc tụng Tòa thánh của Chân lý cứu rỗi tôi.

Hôm nay, ngày duy nhất có mặt trời. Ngồi đây, trong cảnh trời âm áp, dưới chòm cây, nghe chim sẻ líu lo hòa với tiếng chuông đèn Thánh Phêrô, thích biết mấy.

1925

TỈNH TÂM ĐỂ THỤ PHONG GIÁM MỤC

RÔMA TỪ 13-17/3/1925

[36]

1. Tôi không tự tìm chức vụ này, nhưng vì Chúa đã chọn tôi với nhiều dấu hiệu quá rõ rệt, nếu tôi chống lại chắc không khỏi lỗi nặng. Chính Ngài sẽ che khuất sự khôn hèn nơi tôi và bù đắp những gì thiếu sót. Đó là điều làm cho tôi yên tâm, vững tin và được khích lệ.

2. Tôi sắp làm giám mục: thời chuẩn bị đã qua; tôi đã trọn lành rồi? Không, tôi chỉ trên con đường trọn lành thôi. Thánh Tôma nói: “địa vị giám mục là địa vị trọn lành xét về tính cách giáo huấn đường trọn lành”.

Tôi khiếp sợ, vì biết mình khôn hèn, thiếu sót nhiều thứ! Đó là lý do để khiêm nhường, khiêm nhường và khiêm nhường!

3. Đòi hỏi với tôi không còn gì hấp dẫn cả. Tôi hoàn toàn thuộc về một Chúa thôi, đượm nhuần ánh sáng của Chúa, tôi phải tỏ đức ái cho Giáo hội và cho các linh hồn.

4. Tôi hằng đọc lại đoạn 9, quyển III sách Gương phúc: “Mọi sự phải được đưa về Chúa như là cùng đích của mọi sự”. Đoạn sách này đã gây xúc động sâu xa nơi tôi trong những ngày này. Qua mấy dòng mà đủ tất cả.

5. Với địa vị mới, đòi sống kinh nguyện của tôi cũng phải mới. Tôi cần cầu nguyện “cách chăm chỉ, sốt sắng và cung kính” vì nhớ rằng tôi cần phải làm gương cho người khác.

6. Tôn chỉ và chương trình tổng quát của đời sống giám mục đã được Bản Nghi lễ tấn phong long trọng chỉ rõ, nghĩa là:

a) Tác phong phải được xây dựng trên nguyên tắc Tin mừng; phải dùng lời nói và gương lành để dạy Thánh kinh cho dân chúng;

b) Cung kính lãnh nhận Thánh truyền của các Giáo phụ để gìn giữ và dạy lại cho kẻ khác (cũng như các Hiến chế của Tòa thánh).

c) Trong mọi sự phải tỏ ra trung thành, lụy phục và vâng lời Thánh Phêrô tông đồ và Đức Giáo hoàng;

d) Tránh bất cứ cái gì xấu trong hành vi, và nhờ ơn Chúa tôi chỉ sẽ làm sự thiện.

e) Giữ đức trong sạch và tiết độ; và năng giảng về hai đức này.

f) Luôn hi sinh cho việc Chúa, đứng xa mọi sự đòi với những thứ lợi lộc đê hèn;

g) Giữ lòng khiêm nhường và nhẫn nại; và giảng dạy hai đức này cho kẻ khác;

h) Dịu dàng thương yêu đặc biệt người nghèo, kẻ tha phương và những người cùng khổ;

Những lời này sẽ là đề tài để tôi năng tự vấn lương tâm.

7. Phẩm phục giám mục nhắc tôi nhớ đến cái ánh rực rỡ của các linh hồn, đó là ý nghĩa chính của phẩm phục đã tạo nên vinh dự cho giám mục. Khốn cho tôi nếu phẩm phục nên có cho tôi kiêu ngạo khoe mình!

8. Lời khen ngợi đối với phận hèn của tôi, sẽ chỉ là lời ghi trong Bản phong chức: là được “đức tin vững vàng, đức mến trong sạch, chân thành và ôn hòa”. Chân tôi phải được cái đẹp của những người ra đi rao giảng hòa bình và những gì tốt đẹp của Thiên Chúa (x. Rm 10,15).

Tôi sẽ đóng vai trò của người hòa giải bằng lời nói và hành động; khi giảng, không phải lúc khoa trương thông minh hùng biện theo lối đời, nhưng giảng với tất cả tâm hồn và quyền uy của lời Chúa; quyền hành Hội Thánh trao cho tôi không nên dùng để tạo hư danh cho mình, hoặc để đả phá, nhưng dùng để xây dựng.

Là giám mục, tôi cố sống xứng với lời khen của Đức Piô X đã nói với tôi lúc còn là bí thư của Đức cha giáo phận

“*servus fidelis et prudens*” (“tôi tớ trung thành và khôn ngoan”). Người tớ trung thành và khôn ngoan, đây cũng là lời phê tốt nhất dân chúng dành cho tôi trong sự nghiệp sau này. Đồng thời tôi cố đạt cho được điều mà Bản tâu phong mong muốn và đòi hỏi là “sốt sắng làm việc không biết mệt – tôi cần đức tính này lắm! – tinh thần sốt mên; đẹp tính kêu căng; yêu sự khiêm nhường và yêu sự thật; đừng vì ưa được dua nịnh và nhát sợ mà mất hai đức tính đó. Không đổi trắng thay đen, thay đen đổi trắng, tốt nói là xấu, xấu lại cho là tốt. Hãy xem mình như mang ơn kẻ hiền triết như người ngu dốt, biết rút cái lợi ích siêu nhiên cho mình trong hết mọi sự.

9. Hội thánh phong giám mục để gửi tôi sang phục vụ với tư cách khâm sai tại Bulgary, một sứ mệnh hòa bình. Có lẽ bao nhiêu đau buồn đang chờ tôi trên đường đời. Với ơn Chúa, tôi tự thấy mình sẵn sàng đón nhận. Tôi không mong vinh quang trần gian, chỉ mong nó trên thiên đàng.

10. Tôi quyết định vĩnh viễn thêm tên Thánh Giuse vào tên của tôi đã có từ ngày rửa tội, để tôn sùng vị Tổ phụ khả ái, vị bổn mạng số một và là gương mẫu của tôi sau Giêsu và Maria. Những vị thánh bổn mạng khác là: Phanxicô Xaviê, Carôlô, Phanxicô Salêsiô, các vị bảo trợ của Rôma và Bergamô, và Thánh Grêgôriô Barbarigô.

11. Trên huy hiệu giám mục tôi đề hai chữ “*Oboedientia et pax*”, vâng lời và an bình, mà cha César Baronitus hằng đọc mỗi khi ngài hôn chân Thánh Phêrô ở đền thờ Vatican. Hai chữ này là cả lịch sử và cả cuộc đời của tôi! Ước gì đó là vinh quang cho tên hèn mọn của tôi muôn đời!

1925 - 1934
ĐẠI DIỆN TÔNG TÒA
TẠI BULGARY

1926
TÍNH TÂM TẠI RÔMA

TẠI DÒNG THÁNH PHAOLÔ NGOẠI Ô, 27/11–
2/12/1926

[37]

1. Làm giám mục đã hai mươi tháng rồi. Như đã tiên đoán, phận vụ mới đã đem lại nhiều nỗi âu lo và, lạ thật, cái khó không do nơi tôi làm việc là Bulgaria, mà lại từ cơ quan hành chánh đầu não ở Rôma. Đó là lỗi mới bắt tôi hãm mình và khiêm nhường mà tôi không ngờ, và khiến tôi rất đau khổ. “Lạy Chúa, Chúa biết tất cả” (Ga 21,17).

2. Tôi muốn và phải tập quen vắc loại thập giá này, với sự nhẫn nại, bình thản và vui lòng hơn hẳn xưa nay. Tôi sẽ đặc biệt cẩn thận không tâm sự điều này với bất cứ ai. Nói ra sẽ mất cả công nghiệp. “Xin canh giữ miệng con, lạy Chúa, và trông chừng lưỡi con” (Tv 140,3). Tôi sẽ đặc biệt xét mình hằng ngày về sự thình lạng này – sự thình lạng dễ dàng tự nhiên không cay cú mà Thánh Phanxicô đã chỉ cho tôi.

3. Thời giờ của tôi phải được chia đồng đều cho hoạt động với cầu nguyện vì nó là “opus Dei”, *việc của Chúa*. Tôi cần phải tạo cho đời sống một bầu khí cầu nguyện thiết tha và liên tục. Tôi cần nguyện ngắm nhiều hơn, hầu chuyện với Chúa lâu hơn, đọc sách, nguyện tắt, và thình lạng nữa. Tôi mong Tòa Thánh ban phép cho tôi giữ Minh Thánh tại nhà riêng ở Sophia. Làm bạn với Giêsu là ánh sáng, là sức mạnh là nguồn vui của tôi.

4. Tôi cần thi hành bác ái trong lời nói, dù đối với kẻ đáng kính, đáng tin nhiệm, tôi vẫn phải nói vắn tắt về những gì tế nhị đối với nhiệm vụ của tôi liên quan đến danh thơm của vài người khác, nhất là của những vị hữu quyền vị vọng, cả khi tôi cảm thấy cần sống xa cách, lẻ loi, thình lạng và dụi dàng, đó cũng chính là những lúc tốt nhất để chịu đau khổ vì yêu Chúa Kitô một cách hữu ích.

5. Với kinh nghiệm về chức giám mục trong thời gian ngắn vừa qua, tôi xác tín rằng, trong đời tôi, không có gì quý hơn thánh giá, mà Chúa đang đặt trên vai và trong tim tôi.

Tôi phải tự xem mình là con người của thánh giá để yêu thánh giá mà Chúa gửi đến cho tôi, không mơ gì khác. Tất những gì không làm cho sáng danh Chúa, phục vụ cho Hội thánh và mưu ích cho các linh hồn, đối với tôi là không đáng kể.²¹

1927

TỈNH TÂM TẠI LJUBLJANA (SLOVENIA)

TU VIỆN DÒNG TÊN 9-13/11/1927

[38]

1. Tôi muốn và phải ngày càng trở nên con người cầu nguyện nhiều. Năm qua đã tiên triển về điểm này. Tôi sẽ sốt sắng cẩn thận hơn để tiếp tục các việc đạo đức như: thánh lễ, nhật tụng, đọc thánh kinh, nguyện ngắm, xét mình, lần chuỗi, viếng Mình Thánh. Tôi sung sướng được phép giữ Mình Thánh tại nhà. Xin Chúa vui lòng ở trong nhà và trong đời sống của con.

2. Trong công vụ cần bình tĩnh hơn, bình tĩnh nhiều, dịu dàng hơn. Nếu chưa làm được những lợi ích mà tôi thấy cần

---

14 Khi người làm khâm sai tại Bảo-gia-lợi, ngài phải tùy thuộc hai hệ thống, Bộ Truyền giáo và Bộ các Giáo hội Đông phương. Với sự nhiệt thành của một giám mục trẻ, lại nhằm năm thánh 1925, theo tinh thần Đức Piô XI, dĩ nhiên là ngài phải gặp nhiều thứ trở ngại.

cho các linh hồn trong phận vụ giao phó, đừng mất bình tĩnh và âu lo. Cứ theo đức ái mà thi hành bổn phận đó là đủ rồi. Chúa Giêsu biết dùng tất cả để nước Chúa trị đến, ngay cả sự bất tài của tôi, hay cái tôi phải rất tự kiềm chế để bề ngoài người ta lầm tưởng là tôi ít hoạt động. Tôi cũng phải khuyên và làm gương cho các cộng sự viên giữ bình tĩnh và ôn hòa.

3. Tôi cần kiểm điểm lời nói nhiều hơn, phải rất dè dặt, dù đối với người thân, khi tỏ bày những gì tôi phán đoán. Đây là điểm mới để xét mình hằng ngày. Chỉ nói lên những lời khen khích lệ, phán đoán ôn hòa, kêu gọi bác ái, hoạt động tông đồ và khích lệ kẻ khác sống đời đạo đức.

Theo cá tính, tôi hay nói nhiều, có lẽ là một đặc ân Chúa ban, nhưng phải dùng ơn ấy cách cẩn thận, kính cẩn, nghĩa là dùng có mức độ, để cho kẻ khác muốn nghe nữa, hơn là để cho họ chán hết muốn nghe.

4. Cần tỏ ra xứng đáng và dịu dàng khi tiếp xúc với các giới Công giáo và Chính thống giáo. Là đại diện Đức Thánh Cha nơi quốc gia này, dù tôi bất xứng, tôi cũng hết sức cố gắng để làm cho mọi người quý mến Đức Thánh Cha qua con người của tôi. Đó là ý Chúa. Thật là một sứ mạng cao cả! Một trách nhiệm nặng nề!

5. Để được hữu ích hơn trong sứ mạng ở Bulgary tôi sẽ học thêm tiếng Pháp ngữ và tiếng Bulgary.

6. Qua nhiều dấu hiệu xảy ra trong năm qua, tôi cảm thấy mình già đi, và thân xác có dấu yếu hơn trước. Điều này nhắc tôi về sự chết, ý tưởng về sự chết làm cho đời tôi tươi vui, nhanh nhẹn và siêng năng làm việc hơn.

7. Lòng tôi hằng nhớ đến Giêsu, Maria, Giuse, các linh hồn, Hội Thánh và Đức Thánh Cha. Theo chức vụ khâm sai, xin Chúa cho con được bình tĩnh, ôn hòa, vui vẻ; khi tiếp xúc với kẻ khác xin cho con đứng đắn, khiêm nhường dịu dàng và kiên nhẫn; kiên nhẫn và kiên nhẫn...

Ước gì được vậy mãi mãi.

1928

TỈNH TÂM THƯỜNG NIÊN NƠI EO BIỂN BOSPHORE

BIỆT THỰ CÁC CHA VINH SƠN, 20-24/12

[39]

1. Hôm nay, lễ Thánh Tôma tông đồ, tôi đã xét mình tổng quát 25 năm linh mục, và nhận phép giải tội với cha L. Proy, và “Chúa cho tôi được đầy hoan lạc” (x. Is 66,14).

2. Hai mươi lăm năm linh mục! Bao nhiêu ơn thường xuyên và ơn đặc biệt! Ôn giữ gìn để khỏi ngã nặng, bao nhiêu dịp để làm điều thiện, sức khỏe cho thể xác, tâm hồn được luôn an tĩnh, đối với đời còn được danh thơm mặc dù tôi bất xứng, rồi bao nhiêu thành công cho các công tác mà vì vâng lời tôi đã đảm nhận, bao nhiêu vinh dự đặc biệt đối với hàng giáo sĩ, và hiện là giám mục, đó là những đặc ân không những vượt quá mà còn ngược lại với cái gọi là công đức của tôi; Chúa ơi, Chúa ban nhiều ơn quá! Do đó mà con phải luôn luôn mến Chúa, khiêm nhường và tôn kính mọi người.

3. Hai mươi lăm năm linh mục, với bao nhiêu hư hèn bất trung. Chỉ nhờ ơn Chúa tôi mới cảm thấy đời sống nội tâm của tôi còn lành mạnh; tuy nhiên còn bao nhiêu ủy mị, nuông chiều tính biếng nhác, chọn việc này hơn việc khác, những gì gây khó nhọc ưu phiền là có sự phản ứng bên trong; khi cầu nguyện riêng hoặc chung biết bao lần chia trí lắm lúc vội vã cho xong, mất bao nhiêu là giờ để đọc và làm những việc không liên quan trực tiếp với phận vụ; để lòng dính bén với những nơi, những vật, những tiểu tiết mà quên rằng tôi chỉ là khách qua đường (x. 1Pr 2,11)! Lỗi bác ái đối với anh em thật rất dễ gặp phải, lắm khi dưới những vẻ bề ngoài rất đúng và đầy nhiệt tình; qua tưởng tượng và những khuynh hướng tinh thần khác nhau, có pha trộn lẫn lộn giữa những gì là con người, là trần tục với những gì là lành thánh, siêu nhiên và thuộc về Thiên Chúa; giữa tinh thần thế tục và tinh thần thập giá của Chúa Kitô.

Biết thân mình khôn cùng, bất xứng và rất hèn mọn giữa hàng giám mục, nếu được nâng lên làm đồng bạn các giám mục đó cũng do lòng đại độ thương hại của các ngài, nên tôi xin nhận chỗ rất cùng: làm tôi tớ của các ngài, không chỉ nói thôi, mà thật tình như vậy, và khi cần cũng tỏ rõ bên ngoài sự hạ mình vâng phục.

4. Kỳ tinh tâm này, tôi có cảm nghĩ mãnh liệt là phải nên thánh một cách hữu ích. Chúa không bảo đảm cho tôi làm giám mục đến 25 năm, nhưng Chúa chỉ nói với tôi rằng, nếu tôi thật sự muốn nên thánh, Chúa sẽ ban đủ thời gian và ơn cần thiết.

Lạy Chúa Giêsu, con cảm ơn Chúa và xin hứa trước trời đất, là con sẽ tận lực, ngay từ giờ này để đạt đến mức độ lành thánh đó. Ôi Mẹ chí thánh và dịu hiền của con trên trời, ôi thánh Giuse, đáng bảo trợ khả ái, xin hai đáng đứng ra bảo đảm cho lời thề hứa này của con hôm nay trước tòa Chúa Giêsu, và xin hai đáng giúp con, bảo trợ cho con trung thành.

5. Tôi hiểu được – và từ nay về sau càng hiểu rõ hơn – rằng bước đầu của sự thánh thiện là hoàn toàn phó thác theo ý Chúa trong hết mọi sự, dù là việc nhỏ. Xin nhận mạnh mẽ điểm này. Tôi không muốn, không ao ước gì ngoài sự phải vâng lời tuân theo đường lối, huấn thị và tôn ý của Đức Thánh Cha và của Tòa Thánh.

Tôi sẽ không bao giờ trực tiếp hoặc gián tiếp vận động để được đổi đi nơi khác, tôi cứ sống cho tất cả, vì tất cả, ngày lại ngày, mặc cho ai muốn nói hoặc hành động, hoặc qua mặt, tôi không phải lo gì đến tương lai.

Tôi xin nhận lời nguyện của Thánh Inhaxiô trong sách Linh Thao làm bảo vật: “Lạy Chúa, xin nhận tất cả sự tự do của con”, và lời khác để được bắt đầu bằng câu: “Lạy Chúa là chủ vĩnh viễn của mọi sự, con xin dâng..”. Trong hai lời nguyện thu hợp tất cả tâm trí tôi. Xin Chúa giúp con đừng rút lui ở điểm này, để ưa thích vai địa vị giáo sĩ, trong đó đôi khi pha lẫn cái ý nghĩa thế tục của đời sống.

6. Tôi cần ghi lại lần nữa điều dốc lòng liên quan đến đời sống cầu nguyện và kết hợp với Chúa. Tôi đặc biệt gắn bó với phụng vụ: thánh lễ, nhật tụng và chuỗi Mân Côi có suy ngẫm; với những việc đạo đức khác mà nếu có giữ trung thành sẽ bảo đảm cho đời sống đạo đức của giáo sĩ.

7. Khi giao tiếp với kẻ khác, tôi luôn ăn ở cho xứng đáng, đơn sơ và dịu hiền: dịu dàng, bình thản và rạng rỡ. Luôn luôn tỏ ra yêu quý thánh giá: tình yêu này sẽ giúp tôi xa lìa mọi sự trần tục, giúp tôi nhẫn nại, bình tĩnh, quên mình, luôn luôn vui vẻ tỏ ra sự sung mãn của đức ái giám mục “để sinh thêm người này, hạ mình yếu hèn với kẻ khác; biết nghiêng mình xuống với hạng người này và đứng thẳng trước mặt hạng khác; biết nêu gương cho người này mà không làm phật ý kẻ khác; biết âu yếm kẻ này và nghiêm nghị với kẻ khác khi cần; không trở thành địch thủ của bất cứ ai, nhưng làm mẹ của mọi người” (Thánh Augustinô).

Khi xét mình và xưng tội, tôi sẽ năng trở lại vấn đề này.

1930

TĨNH TÂM TẠI RUSCIUK

**NHÀ CÁC CHA DÒNG THƯƠNG KHÓ, 28/4 –
4/5**

[40]

“Xin cho con say mê thánh giá...”

Bao nhiêu biến cố đã khiến cho ngày tĩnh tâm này có điểm đặc biệt nổi bật, là hoàn toàn phó thác cho Chúa Giêsu chịu đau đớn và bị treo thập tự, Ngài là thầy và là vua của tôi.

Mấy tháng qua Chúa đã gửi đến những khổ tâm để luyện đức nhẫn nại của tôi, trong việc thiết lập một chủng viện ở Bulgaria. Năm năm qua tôi ở trong tình trạng của một cương vị mà quyền hạn không có gì rõ rệt tại xứ này. Cái lo, cái khó của tôi là không được phép làm gì hơn là tự giam mình trong nhà như một ẩn sĩ lẻ loi. Nó ngược hẳn tâm tính của tôi là muốn trực tiếp hoạt động mục vụ với các linh hồn. Về phương

diện con người, dù tới giờ này tôi luôn tìm hãm, nó vẫn chưa được như ý. Tất cả những sự việc trên càng giúp tôi dễ sống phó thác, để được lên cao và được nêu gương cách hoàn hảo và mau chóng hơn theo mẫu gương Thầy chí thánh.

Ngôi nhà rộng lớn, hoàn toàn yên tĩnh đẹp đẽ, giữa một mùa đầy hoa, thật xinh tươi; trước mặt là dòng sông xanh Danube; bên kia bờ sông là cánh đồng phì nhiêu của nước Rumani, đêm đến lắm lúc cánh đồng lại đỏ rực vì ngọn lửa của mỏ dầu phát ra. Cả ngày, trong nhà hoàn toàn yên lặng. Chiều đến Đức Cha Theelen, Dòng Thương khó, đến dùng cơm với tôi.

Suốt ngày tôi tập trung cầu nguyện và suy gẫm – việc đạo đức cũng đơn sơ lắm: tôi đọc nguyên văn sách Linh Thao của Thánh Inhaxiô, khoản nào hợp với mình tôi dừng lại suy nghĩ, các khoản khác, chỉ đọc qua.

Sách thiêng liêng, tôi đọc tác phẩm mới nhất của cha Plus: *Điên vì Thánh giá (Toulouse 1926)*; tôi cũng đọc vài đoạn văn của một ít tác giả khác.

Cám ơn Chúa Giêsu đã cho con sự yên tĩnh này để con thật sự được nghỉ ngơi, và tinh thần thật thư thái.

Để kết bó hoa thiêng cho cuộc tĩnh tâm, tôi xin ghi lại đôi điều mọn sau đây.

1. Nhờ ơn Chúa, tôi cảm thấy mình hoàn toàn không lo nghĩ gì đến những điều Chúa sắp xếp cho tôi trong tương lai. Người ta bàn tán quá nhiều về công việc của tôi, tôi cũng chẳng xem sao. Tôi sẵn sàng ở tại quốc gia này bao nhiêu năm cũng được, dù tình trạng không thay đổi. Tôi không tỏ một dấu nhỏ nào là muốn đi nơi khác dù vì vắng lời mà tôi gánh chịu quá nhiều. “*Vắng lời là được bình an*” (*Oboedientia et pax*) đó là khẩu hiệu giám mục của tôi. Niềm vui mãi mãi của tôi là, cho đến chết tôi vẫn trung thành với khẩu hiệu này trong mọi tiểu tiết.

Thật ra, khi tự vấn lương tâm, tôi thấy không có gì để ao ước, để làm ngoài các việc mà tôi đang làm vì vắng lời.

2. Ít lâu nay, sau thánh lễ – tôi tưởng đã hết lòng sốt sắng – đọc lời nguyện mà Thánh Inhaxiô đã dùng để kết thúc giờ cầu nguyện về Nước Chúa Kitô, với câu mở đầu: “Lạy Chúa Hằng Sống của muôn loài, nhờ ơn và sự trợ giúp của Chúa, con xin tiến dâng chính mình con lên trước lòng nhân từ vô biên Chúa”. Thật ra tôi phải trả giá khá đắt vì đó; nhưng tôi muốn hoàn toàn chìm trong thánh ý Chúa, trong tinh thần của Chúa Giêsu chịu treo thập giá, chịu khinh bỉ. Từ nay, mỗi ngày tôi xin thêm lời nguyện của Thánh Inhaxiô khi kết thúc việc suy gẫm về bậc khiêm nhường thứ ba: “Lạy Cha trên trời là chủ đời đời của vạn vật, xin ban cho con, là tôi tớ bất xứng, được luôn trung thành với lời đã thề hứa: khi sự ngợi khen và vinh danh Chúa ngang nhau trong mọi trường hợp, thì để bắt chước và nên giống Đức Kitô, Chúa chúng ta cách thiết thực hơn, tôi muốn và tôi chọn sự nghèo khó với Chúa Kitô khó nghèo hơn là sự giàu sang, sự xỉ nhục với Chúa Kitô bị xỉ nhục hơn là danh vọng, và ao ước được coi là ngu dại vì Chúa Kitô, Đấng đã bị coi như thể trước, hơn là được coi như người thông thái, khôn ngoan ở thế gian này.”

Con biết cái sức phản ứng của bản tính loài người nơi con; nhưng con trông cậy ở ơn Chúa, vì trên nền tảng khiêm nhường sâu thẳm ấy, Chúa đã biết cách xây dựng những tâm hồn thánh thiện thành những dụng cụ để làm vinh danh Chúa, những người nổi bật trong hoạt động tông đồ để phục vụ Hội thánh.

3. Lòng Chúa yêu thánh giá thu hút con trong những ngày này. Ôi Giêsu khả ái, xin đừng để đây là một ngọn lửa rom mà cơn mưa đầu đủ dập tắt, nhưng là một trận hỏa hoạn không gì dập tắt được! Tôi tìm thấy một lời nguyện khác rất hay, ám hợp với tâm trạng của tôi trong lúc này. Đây là Lời nguyện của một vị thánh vừa được tấn phong: Cha Etudes. Con xin khiêm nhường nhận lấy lời này làm của riêng con; mong rằng đây không phải là quá cao vọng. Lời nguyện ấy tựa đề là “Tuyên xưng lòng mến thánh giá”:

“Ôi Giêsu, tình yêu chịu treo thập giá, con thờ lạy Chúa giữa mọi thứ đau khổ của Chúa, xin Chúa tha cho những sơ

suất khi con gặp phải những buồn phiền mà tới giờ này Chúa đã ưu ái gửi đền cho con. Con xin hiến thân theo tinh thần thánh giá, theo tinh thần này, và trong tình yêu trên trời dưới đất, con xin hết lòng chấp nhận mọi khổ giá trên thân xác hoặc trong tinh thần có thể xảy đến cho con. Con xin thề đặt mọi danh vọng, của cải, ý chí trong thánh giá, tức trong nhục nhã, thiếu thốn, đau khổ, để nói cùng Thánh Phaolô rằng: “Ước gì mãi mãi tôi không tự hào gì ngoài thập giá của Chúa Giêsu Kitô Chúa chúng ta” (Gl 6,14). Riêng phần con, thiên đàng con mong ước ở trần gian này là khổ giá của Chúa Giêsu Kitô”.

Tôi cảm thấy rằng mọi sự đều thúc đẩy tôi đảm nhận lấy lời long trọng tuyên thệ yêu mến thánh giá: từ niềm cảm xúc sâu xa của tôi khi thụ phong giám mục mà tôi còn giữ đến nay, hôm ấy là 19/3/1925 tại đền Thánh Carôlô Corso, Rôma; tiếp liền sau đó bao nhiêu khó khăn cay đắng trong nhiệm vụ, khâm sai tòa thánh tại Bulgary trong 5 năm liên tiếp này, không có chút gì an ủi ngoài cái lương tâm trung thành; rồi cái tương lai chẳng chút gì tươi sáng, tất cả sự việc cho tôi thấy Chúa muốn tôi hoàn toàn thuộc về Chúa trên con “đường vương đế của khổ giá”. Tôi muốn theo Chúa qua lối này, không lối nào khác.

Tôi sẽ năng suy gẫm về sự Thương khó Chúa; sẽ sốt sắng hơn khi dâng lễ, hoàn toàn say sưa trong Máu thánh Chúa Giêsu “là Mực tử và là Đấng chăm sóc linh hồn tôi” (x. 1Pr 2,25).

Tuy hèn mọn tội lỗi tôi cũng mong thực hiện nơi tôi một “nỗ lực quyết liệt” mà Thánh Inhaxiô đã khuyến khích khi nói về sự Thương khó Chúa là phải “buồn, khổ đến rơi lệ”.

4. Đặc biệt kỳ tinh tâm này hồn tôi rất an vui tho thới khiến tôi càng can đảm hiến mình cho Chúa để hy sinh về mặt tình cảm như Ngài đòi hỏi. Tôi muốn cho đời của tôi thấm nhuần sự an tịnh vui vẻ bề trong và bề ngoài. Tính tình của tôi nó đã sẵn như thế nên không có gì khó lắm, tuy nhiên bao nhiêu trở ngại và chống đối tự nó rất có hại cho tương lai của tôi. Tôi cẩn thận giữ sự an tịnh, vui vẻ bên trong cũng như bề ngoài. Phải chăng Đức Cha Radini đã khuyến tôi lần cuối cùng

là, phải biết cách đau khổ, đừng để lộ ra bên ngoài nhờ người ta biết.

Một so sánh của Thánh Phanxicô Salêsiô tôi vẫn thường nhắc tới là: “Tôi như con chim đang hót giữa bụi gai”. Đó là điều tôi phải năng tự nhủ. Do đó, gặp điều gì đau khổ, đừng tâm sự với ai; khi phán đoán về người nào hay sự việc nào phải rất tế nhị và độ lượng; cố nhớ đến kẻ làm khổ mình để cầu nguyện cho họ; trong mọi sự phải rất dịu dàng và nhẫn nại không bờ bến, vì nhớ rằng – theo kiểu nói Hy Lạp, ở đây rất đúng chỗ – nếu không có tinh thần ấy tức là sống ngoài tinh thần và sự trọn hảo của Tin mừng. Dù cố gắng bằng mọi giá để tình thương chiến thắng, tôi vẫn muốn kể tôi là người chẳng ra gì. Tôi sẽ để cho người ta đè bẹp tôi, tôi muốn chịu cách kiên nhẫn đến anh hùng. Chỉ như thế, tôi mới thật là một giám mục trọn hảo, xứng đáng chia sẻ chức linh mục của Chúa Kitô, Đấng duy nhất đích thật là vị lương y cứu sống nhân loại qua sự hiến thân chịu nhục nhã, đau đớn của Ngài: “Vì Ngài phải mang những vết thương mà anh em đã được chữa lành” (1Pr 2,24).

Xin dâng cho mẹ Maria hiến dụ, và Thánh Giuse bốn mạng khả ái, những nỗ lực cải tiến đời sống siêu nhiều này; tinh tâm xong, con tiếp tục vác thánh giá lại cách vui vẻ. Bao giờ cũng tiến tới! Tôi hằng suy nhớ lời của ĐGM Fachinetti, linh hướng của tôi trong mười năm đầu của đời linh mục, ngài nói: “Luôn luôn ở trên thánh giá, với sự vâng lời làm kim chỉ nam”²².

“Giêsu khả ái, xin cho con cuộc đời kham khổ, làm việc siêng năng, hoạt động tông đồ, và chịu đóng đinh. Xin cho lòng con khao khát hãm mình chịu khó, khiêm nhượng, bỏ mình. Từ nay con không tìm sự hạ ý, ngơi nghỉ, được an ủi, được vui thú. Ôi Giêsu, tham vọng của con là mãi mãi trở nên của lễ, hiến tế, tông đồ, đồng trình và tử đạo vì lòng mến Chúa, con van nài Thánh Tâm Chúa ban ơn này cho con” (Lời nguyện

---

²² ĐGM Fachinetti, phụ tá ĐGM Radini giám đốc đoàn linh mục Thánh Tâm, qua đời 1914

của cha Lintelo, là tông đồ truyền bá sự phật tạ Thánh Thể, tại Bỉ).

1931

TỈNH TÂM TẠI EO BIỂN BOSPHORE

TU VIỆN PHANXICÔ, 19-21/6/1931

[41]

1. Hôm nay giáp 8 ngày sau lễ Thánh Tâm. Tôi dâng lễ theo bản kinh mới kính Thánh Tâm để ghi nhớ ngày tôi dốc lòng lại. Tôi chỉ mang theo sách kinh Nhật tụng, không sách nào khác.

2. Tôi thích Thánh Augustinô gọi Thánh Tâm là “cửa vào sự sống”. Thật ra mấy năm gần đây đôi khi người ta cũng khai thác quá về Thánh Tâm. Nhưng đã là cửa đích thật, có gì là quá. Dù sao muốn ra, vào, cũng phải bước qua ngưỡng cửa. Tôi muốn qua ngả đó.

3. Tư tưởng khác của Thánh Bênadô, nhân lễ Thánh Tâm, làm cho tôi thêm tin tưởng: “Đâu là nơi nương tựa và an nghỉ cho con người yếu hèn của ta, nếu không phải là trong các vết thương của Chúa Kitô? ... Thế giới lung lay, thân xác quá nặng, quỉ ma gài bẫy; tôi không ngã vì đang đứng vững trên tảng đá chắc chắn. Nếu có lỗi nặng: lương tâm bối rối, nhưng tôi không mất niềm tin, vì nhớ rằng còn các vết thương của Chúa... Mọi bí mật của lòng tôi đều được khai mở qua các vết thương trên thân thể Chúa; qua đó mọi người thấy rõ mầu nhiệm của tình Thiên Chúa yêu bao la, lòng Thiên Chúa xót thương đã đẩy Con Ngài từ trời xuống với ta... Còn gì nói lên rõ hơn về lòng Chúa dịu hiền, khiêm nhường, đầy tình thương xót cho bằng các vết thương của Chúa?”

Những lúc sau này, tôi để cho mình bộc phát sùng kính các vết thương của Chúa Giêsu chịu treo thập giá, bỗ túc cho lòng tôn sùng Thánh Tâm. Sẽ cố gắng ở điểm này thêm nữa.

4. Kỳ tĩnh tâm rồi, nhiều biến cố khiến tôi nhấn mạnh đến tình yêu thánh giá và sự đau khổ của Chúa Giêsu, là thầy và là vua của tôi. Nhờ ơn Chúa, sự suy gẫm này rất hữu ích. Vì từ lúc đó tôi đã và đang cảm thấy dễ chịu hơn, bình tĩnh hơn trước các biến cố của cuộc đời, được chuẩn bị hơn trước những cảnh trái ngược, thành công, thất bại đổi thay; luôn luôn tôi cho là thành công lớn lao khi làm bổn phận phục vụ Tòa Thánh.

Sẽ năng suy lại các điểm trên, để thêm khát vọng lành thánh là được chịu khó vì Chúa Giêsu đang bị sỉ nhục, yêu công việc hiện tại dù rất bị hạn chế, không nghĩ gì đến việc khác; yêu cái cảnh lu mờ mà ý Chúa đã đặt tôi vào đó, cảnh này đã và đang ngăn cản tôi làm nhiều hơn, dù tôi rất muốn và thích hoạt động.

Cái *hơn* hay *kém* mà tôi có thể làm khi phục vụ Giáo hội với chức vị hiện thời, hoặc có thể với nhiệm vụ khác trong tương lai mà tôi không thể làm và không muốn làm, nó là cái gì? Trước mắt Chúa, không gì hơn sự sẵn sàng của tâm hồn tôi mà Chúa đã biết rõ dù là rất thầm kín; còn trước mắt đời, sự khen chê chỉ là chút “hơi nước mau tan” (Gc 4,14), lắm lúc chỉ là lầm lạc và đáng nản lòng.

5. Nay tôi đã năm mươi tuổi. Già dặn rồi và cũng già lão rồi; chết kè đến rồi. Qua nửa thế kỷ mà chẳng làm được gì theo chức vụ linh mục. Con hạ mình xấu hổ trước mặt Chúa; xin Chúa tha tội “vì tội quá nhiều”. Yên tâm và tin tưởng tôi nhìn về tương lai.

“Thánh Tâm Giêsu, nơi Chúa Cha lấy làm thích thú”, ý nghĩ ấy an ủi lòng tôi. Chúa Cha thỏa dạ, đang khi Giêsu vẫn sống ân dật, thanh lặng, làm việc lao động đơn hèn và cầu nguyện khiêm nhường. Đây là bài học rất khích lệ.

6. Tôi tiếp tục tiến, luôn luôn quyết định “tận dụng thời buổi hiện tại” (Cl 4,5). Phải thắng thân xác cũng như tinh thần, hướng mạnh về điểm này. Ngay trong chức vụ bị hạn chế hiện tại, tôi phải làm nhiều và làm tốt hơn. Dùng thời giờ thật kỹ: làm ngay, làm tất cả, mau và tốt, không trì hoãn, không chọn

cái phụ bỏ cái chính; luôn luôn mau mắn, làm việc luôn và bình tĩnh.

7. Nhất là phải luôn quan tâm diễn tả hình ảnh Chúa Giêsu nơi đời nội tâm cũng như nơi sinh hoạt bên ngoài, một “Giêsu hiền lành và khiêm nhường thật lòng” (Mt 11,29). “Xin Chúa đến giúp con”.

1933

TĨNH TÂM Ở SOPHIA

VỚI CÁC CHA DÒNG PHANXICÔ, 4-8/9/1933

[42]

Rất an tĩnh. Phải tự lo, vì cha Samuele giảng hay, nhiều diễn văn hùng biện cho các cha cùng dòng, nhưng ngài không rõ đường lối Thánh Inhaxiô.

Ngày đầu, tôi suy về đức phó thác lành thánh. Ngày thứ hai, như thường lệ tôi xưng tội với Cha P. Alberto khả kính. Tôi rất hài lòng, tâm hồn an tĩnh. Tôi có xem lại các lời độc lòng từ khi làm giám mục, và nhờ ơn Chúa tôi hết sức độc lòng. Tuy tự cảm thấy yếu hèn thảm hại, nhưng tôi quyết định thánh hóa mình bằng mọi giá, bình tĩnh và nhẫn nại, hoàn toàn phó thác cho Giêsu là “Mục tử và là Đấng chăm sóc linh hồn tôi” (1Pr 2,25).

Điểm chính của lời độc lòng dựa trên sách gương phúc “Phải thích bị bỏ rơi và bị coi là vô dụng” (Gp I, II, 3) Không nản chí vì đó; trái lại mãi mãi vui tính, an tĩnh, can đảm tới giờ chót. Giêsu, Maria, Giuse xin cho hồn tôi được an bình cùng ba đấng.

Cứ kéo dài ngày làm khâm sai ở Bulgary này, thật hết sức khổ, dù tôi cố nén chịu đựng. Tôi xin mãi mãi sẵn sàng gánh chịu, vui chịu vì Chúa Giêsu, để hết sức giống Chúa, hầu làm theo ý Chúa trong mọi sự, để ơn Chúa được toàn thắng giữa dân tộc chất phác hiền hậu này. Nhưng Chúa ôi, thật khổ cho việc phục vụ Giáo hội và Đức Thánh Cha, cho sự thánh

thiện của tôi: “Lạy Chúa, Chúa biết hết mọi sự; Chúa biết con mến Chúa” (Ga 21,17).

1934

TỈNH TÂM TẠI RUSCIUK

DÒNG THƯƠNG KHÓ, 27-31/8/1934

[43]

1. Cha A. Demperat, dòng Mông triệu giảng. Tuy công phu, hay nhưng xa đường lối Thánh Inhaxiô. Tôi đã xung tội với cha chính I. Destin và tôi rất hài lòng.

2. Tinh thần an tĩnh; năm nay đặc biệt bình an. Nếu Chúa lấy kính hiển vi mà đoán xét tôi, thật đáng sợ. Nhưng khi tự hỏi phải làm gì để đẹp ý Chúa và nên thánh hơn, tôi chỉ nghe câu trả lời này: hãy tiếp tục sống vâng lời như hiện nay; làm phận sự thường ngày, từng ngày, đừng mất bình tĩnh, không gì đặc biệt, nhưng tâm hồn phải ao ước sống sốt sắng và trọn lành hơn.

Trung thành với phận vụ đạo đức của linh mục: thánh lễ, nguyện ngắm, nhật tụng, lần chuỗi, viếng Thánh Thể, xét mình, đọc sách tốt, với lòng sốt sắng hơn, thấm nhuần hơn, như chiếc đèn cháy sáng nhờ có dầu đầy đủ.

Đừng lo quá về tương lai, biết đâu mình sắp qua thế giới khác. Phải luôn luôn vui với số phận hiện tại, xa mặt trời, Bè trên không để ý, đừng buồn vì bị coi thường và mãi mãi vui mừng vì “bị coi không ra chi”.

3. Hoàn cảnh sống ở Bulgary mười năm qua không khuyến khích cũng không cho phép làm gì hơn là những gì đang làm; ít là cho đến lúc này. Đành sống ngày qua ngày, nhưng phải lấy một tình yêu nồng nàn để dâng lên Chúa cuộc sống ấy, dâng lên Chúa những giới hạn không cho phép hoạt động bên ngoài và dâng cả lời cầu nguyện tha thiết hơn cho sự cứu rỗi của chính mình, của các linh mục và giám mục; cho tinh thần bác ái ăn sâu vào xứ này; cho sự thánh thiện và tiến bộ của tu sĩ và giáo hữu Công giáo; để ánh sáng và phúc lành

Chúa tràn xuống trên dân tộc này. Bulgary tuy nghèo, nhưng rất giàu về tấm lòng sẵn sàng phục vụ nước Chúa Kitô và Hội Thánh.

4. Trong cuộc sống nhàm chán, khâm sai Roncalli đã làm gì? Qua sự thánh hóa bản thân, đơn sơ dịu dàng, vui vẻ, Roncalli đã khai nguồn ơn phúc lành cho toàn dân Bulgary, khi sống và khi chết. Đó, phải làm như thế đó. Nhưng đó là nói cho long trọng, nhưng sự việc còn lớn lao hơn nhiều. Ôi Giêsu, nhớ mà run sợ, nói ra mà xấu hổ. Nhưng Chúa có thể ban ơn giúp sức cho con được vinh dự thực hiện cho bằng được. Rồi muốn ra sao thì ra, ngoài ra, là hư vô, rất khốn cùng và khổ tâm.

Giêsu, Maria, Giuse, xin dâng tim con, hồn con, bây giờ và mãi mãi.

1935 – 1944

**ĐẠI DIỆN TÒA THÁNH
TẠI THỔ NHĨ KỲ VÀ HY LẠP**

1935

TỈNH TÂM VỚI CÁC LINH MỤC

ISTANBUL 15-22/12/1935

[44]

Tỉnh tâm kỳ này, tôi tổ chức tại tòa Khâm sứ với các linh mục làm việc với tôi thuộc Nhà thờ Chính tòa thủ đô; giảng phòng là cha Bê trên dòng Tên, Cha P. Spigre.

Cố mà tỉnh tâm nhưng tôi không được thỏa mãn hoàn toàn. Lý do là ở tại tòa khâm sứ, dù có đóng cửa bàn giấy, để lo việc linh hồn, cũng không bằng đi đến một nơi khác. Rút kinh nghiệm cho năm sau. Vì vậy, tôi chỉ dốc lòng như các năm về trước thôi.

Từ tháng 11/1934 đến nay, bao nhiêu biến chuyển quanh tôi. Hiện giờ tôi đã được chuyển qua Thổ Nhĩ Kỳ. Nơi đây, bao nhiêu cơ hội, bao nhiêu ơn Chúa khiến tôi phải nên thánh!

Thuyên chuyển tôi về đây, Đức Thánh Cha muốn nhấn mạnh với Đức Hồng y Sincero, là người rất bỡ ngỡ vì tôi đã mười năm thỉnh lặng lẽ lui ở Bulgary mà không phàn ràn, không một lời muốn được thuyên chuyển. Tôi đã giữ lời dốc lòng, và vui mừng vì đã trung thành.

Tại đây, rất nhiều việc làm. Chúc tụng Chúa đã ban nhiều ơn an ủi trong phận vụ. Tôi cần phải giữ an tĩnh, trật tự nhiều hơn trong mọi công tác phải làm.

Tất cả giáo sĩ của tôi đã thắng cuộc thử thách về vấn đề mặc thường phục. Riêng tôi cần phải nêu gương, bằng sự đoan trang rập rờ. Xin Thánh Tâm đốt lòng tôi và bảo vệ tôi thêm tinh thần của Ngài trong tôi. Ước gì được như vậy.

1936

TỈNH TÂM TẠI QUÊ BERGAMÔ

TU VIỆN NỮ TỬ CỦA THÁNH TÂM, 13-16/10

[45]

Tỉnh tâm vài hôm thật yên tịnh, trong ngôi nhà làm tập viện cho Tu hội của Đức Cha Benaglio và chân phúc Verzeri.

Nhờ ơn Chúa, tôi đã duyệt lại tâm hồn, và thấy mình còn xa sự hoàn thiện chức vụ đòi buộc, đối với ơn Chúa đang ban rất nhiều cho tôi! Tuy nhiên, lòng tôi vẫn nhiệt tâm ao ước sống hoàn hảo.

Tôi đang dùng quyển “*Tam nhật thánh*” của P. Bellecio để đọc khi tỉnh tâm.

Tôi cảm thấy quen sống kết hợp với Chúa qua “tư tưởng, lời nói, việc làm”. Tôi hằng nhớ hai lời nguyện “nước Cha trị đến, vâng ý Cha” và mọi sự việc đều hướng về đó. Tuy nhiên, còn lắm sơ suất trong phận vụ thường ngày và các việc đạo đức. Vậy, phải cải tiến tất cả.

Dù gặp nhiều khó khăn, tôi vẫn yêu thích phận vụ ở Thổ Nhĩ Kỳ. Cần có trật tự trong việc làm ban ngày, cả ban đêm nữa. Không đi ngủ trễ, hiện rất cần nghỉ đúng giờ. Sau cơm chiều, giờ giấc cần sắp xếp lại, nghe truyền thanh vừa mất giờ, vừa xáo trộn công việc.

Nhất định: 19 giờ lần chuỗi chung với cả nhà. Cơm chiều và ngơi nghỉ 45 phút đã quá đủ. Sau đó đọc Kinh Sách, nghe ít tin tức, một ít chương trình nhạc hay nếu có. Rồi, cha thư ký về phòng riêng, tôi sẽ tiếp tục ít việc cá nhân. Mười một giờ đêm, đi ngủ. Sáng thức dậy cần có ý tưởng và một chương trình cho trọn ngày. Không bỏ nguyện ngắm bao giờ, dù không đủ giờ, vì không thể làm hơn, nhưng phải sốt sắng, an tĩnh. Tránh các cuộc gặp gỡ trò chuyện quá lâu. Dễ thương với mọi người, để ý đến từng người vào thăm tôi, nhưng câu chuyện phải vắn tắt và rõ ràng.

Vì sức khỏe, tôi phải kiêng ăn. Tôi đã ăn ít, trưa cũng nên ăn ít luôn. Mỗi ngày cần đi dạo, dù có mất giờ, nhưng ai cũng khuyên tôi phải đi. Tôi sẽ đi, như là một dịp hãm mình.

Đường như tôi đã luôn luôn dứt khoát, không bao giờ lo tiến chức. Tôi bất xứng, nên không có gì gọi là bất mãn. Tôi chỉ khổ là vì nhận định tại chỗ của lại khác với nhận định tại Rôma: đó là cái cực nhất cho tôi. Tôi xin khiêm nhường chấp nhận, và rất sẵn sàng làm vừa lòng thượng cấp trực tiếp của tôi, tôi chỉ muốn thế, không muốn gì hơn.

Tôi sẽ luôn luôn nói sự thật, chỉ trừ cái sự thật mà người ta có lỗi đối với tôi, để sẵn sàng hy sinh và rước lấy phần không phải đổ ngược về mình, nếu cần. Có Chúa thấy tất cả và trả lại tất cả cho tôi. Tôi sẽ tiếp tục lấy ơn đền oán, và cố gắng hết sức tôi để theo sát Tin mừng hơn là dùng tiểu xảo chính trị.

Tôi đang chăm cần học tiếng Thổ. Tôi yêu họ, vì Chúa đã gửi tôi đến với họ, đó là phận sự. Chúng tôi liên lạc với nhau rất tốt đẹp, vì đường lối tôi theo là đường lối Công giáo và tông truyền. Tôi phải luôn theo lối đó trong đức tin, sự khôn ngoan, nhiệt thành, dù phải hy sinh chính mình.

Tất cả vì Chúa Giêsu, vì Hội thánh, vì các linh hồn, linh hồn của dân tộc Thổ và của anh em Chính Thống Giáo: “Lạy Chúa, xin cứu độ dân Ngài, trên gia nghiệp này, giáng muôn phúc cả, dẫn dắt nâng niu đến muôn đời” (Tv 27,9).

1937

TỈNH TÂM TẠI ISTANBUL

VỚI CÁC LINH MỤC TẠI TÒA KHÂM SỨ 12-18/12

[46]

1. Được gặp nhau lại trong tình gia đình thật là vui thú, để lo việc hệ trọng và lành thánh. Tuy nhiên, như năm 1935 tôi đã lưu ý là: ở lại tại chỗ, và các linh mục phải chạy tới chạy lui, sẽ hại cho kết quả của cuộc tỉnh tâm.

Tuy nhiên, không thể làm gì khác hơn. Nhà các linh mục Dòng Tên đang bị theo dõi mấy hôm nay, vào đó sẽ nguy hiểm. Nhân nại vậy.

2. Xét lại bộ máy đòi nội tâm, những điểm luật đã tự dốc lòng, nhờ ơn Chúa tôi thấy các bộ phận đều đầu vào đó cả, nhưng bị bụi bám và có chút rỉ sét đó đây; cái hết chạy, cái chạy lỏng lẻo. Cần rửa, lau, đổi mới, cho nó chạy tốt.

Tôi đã xưng tội chung trọn năm với cha giảng phong Spigre, tôi rất bình yên. Mà Chúa có bằng lòng tôi không? Nghĩ đến mà phát sợ! chỉ phó thác và tin tưởng ở Chúa tôi mới an lòng.

3. Tháng Chạp năm qua, tại Athènes, tôi thấy sức khỏe bị đe dọa. Có chạy thuốc ngay và nay đã lành, nhưng đầu đã điểm bạc. Tôi muốn nghĩ mãi đến sự chết, đã không buồn mà còn nẩy sinh ý kiến mới, vui vẻ và mau lẹ và an tĩnh hơn trong những năm còn lại.

Điều làm cho tuổi trẻ tôi xúc động, là ĐGM Radini khả kính và khả ái đã chết đúng năm mươi tuổi: tuổi của tôi hiện giờ. Lúc đó tôi không mong mình tới được tuổi này. Thế mà bây giờ đã ngũ tuần, cảm ơn Chúa. Phải chăng tôi có bổn phận nên thánh hơn!

4. Tôi cảm thấy an tâm với số phận, chỉ không hài lòng ở chỗ chưa nên thánh và làm gương như ý muốn và như phận vụ đòi buộc. Không chút lo gì tới chuyện vinh dự hay tiến chức, về điểm này tôi thấy hài lòng. Xin Chúa giúp con, vì chúc cảm dễ dễ dàng nổi lên bất cứ lúc nào mà con thì yếu đuối. Hội Thánh đã xử với tôi rất tốt, đang khi tôi là “rót hết mọi người” (x. Mc 9,35).

Tôi muốn thật sự là “người của Thánh Thể”. Cần nhắc lại nhiều điểm đã dốc lòng về vấn đề này từ xa xưa. Kinh Sách phải luôn đọc từ hôm trước, như vậy sáng sớm mới có thời giờ nguyện ngắm, rồi dâng lễ và đọc các giờ nhỏ. Ngoài ra, mỗi ngày giữ thói quen viếng Minh Thánh dù lâu dù mau, cũng phải tập trung và sốt sắng; mỗi tối thứ năm làm giờ thánh từ 10

đến 11 giờ, mà tôi đã bắt đầu, vì nhu cầu của tôi và của Giáo hội.

Hiện tình ở Istanbul chỉ dành cho tôi mỗi ngày hai tiếng yên ổn để làm việc, mà lại về đêm, tức từ 10 đến 12 giờ khuya, phải tập cho quen.

Nhưng 12 giờ khuya, sau tin giờ chót, tôi phải vào phòng, đọc kinh và nghỉ liền. Mỗi đêm ngủ 6 tiếng quá đủ. Dần dần coi có khá hơn không. Quan trọng là giữ trật tự và an tĩnh trong mọi việc, tuy mau lẹ nhưng không mất bình tĩnh.

7. Trong giờ cơm tối Cha Testa²³ và tôi cùng đọc vài đoạn sách của cha Faber nói về lòng ưu ái. Tôi rất thích vì đó là tất cả. Tôi bình tĩnh cố gắng để ở dịu hiền và hay giúp đỡ, không yếu hèn, nhưng kiên tâm và nhẫn nại với mọi người. Thi hành nhiệm vụ “chủ chăn với tình cha” đó là tất cả lý tưởng của đời giám mục của tôi. Dịu hiền, yêu người thật là ơn cao cả! “Có đức tính ấy rồi gì cũng có” (x. Kn 7,11).

1939

TĨNH TÂM TẠI ISTANBUL

TU VIỆN DÒNG TÊN 12-18/11

[47]

Tư tưởng và đức lòng

1. Đây là kỳ tĩnh tâm lý tưởng: Kín, không liên lạc với ngoài đời, đúng kế hoạch. Tôi có mời đến đây các giám mục và linh mục triều thuộc những nghi lễ khác nhau. Tối lại, có vài vị về họ đạo để dâng lễ sáng. Bớt cái hay, nhưng chịu vậy. Ở một mình suốt tuần, tôi rất thích và chúc tụng Chúa.

2. Cha E. Châd, Bề trên dòng Tên, gợi ý suy gẫm theo lối Thánh Inhaxiô, rất chuẩn. Không những gợi ý, ngài nói luôn nửa tiếng. Sau đó, ai nấy gẫm tại phòng riêng. Tôi dùng bản

---

²³ *Thư ký, sau làm khâm sứ tại đây 1953 – 1959. Sau làm chủ tịch Hàn lâm viện Giáo hoàng*

văn của Thánh Inhaxiô theo bản dịch La ngữ được cha Roothan chú giải.

Tôi nhận thấy, đối với các linh mục và giám mục, chỉ nói qua đường lối Thánh Inhaxiô, rồi để ai nấy tùy nghi, sẽ không hành công; trước mặt Chúa mọi người là con trẻ, cần sự dẫn dắt của một người nói lên rõ ràng giáo thuyết đã được dọn kỹ. Các linh mục Bergamô khi giảng tĩnh tâm ở Chủng viện, đều biết tùy nghi, trung thành với tinh thần và phương pháp của Thánh Inhaxiô.

3. Vài hôm nữa tôi đúng 58 tuổi (25/11). Sau khi dự đám táng của ĐGM Radini chết hồi 50 tuổi, các năm thêm sau đó là ơn riêng, cảm tạ Chúa. Tôi cảm thấy còn trẻ, còn khỏe, còn mạnh, nhưng không mong gì cả. Nếu Chúa muốn con xin sẵn sàng, dù là chết, nhất là cái chết, con “xin vâng ý Cha”.

Bao nhiêu người quanh con đang gào: “Còn lên, lên nữa”. Con không khờ khạo để nghe lời dùa nịnh mà sa chước cám dỗ. Con hết sức cố gắng để cho rằng, đó là lời kẻ hèn phỉnh gạt. Đó là họ chế nhạo con, chỉ mỉm cười rồi bỏ qua. Hèn mọn, và không ra gì, mà con đã mang áo tím, đã nhận trách vụ quá tài năng, con đã xấu hổ lắm rồi. Xin cho con khỏi cái mối lo lắng thăng chức, thuyên chuyển đến nhiệm sở cao hơn. Xin Chúa ban ơn và gìn giữ con khỏi mọi lo âu về điểm này.

4. Năm nay, nhiều con thử thách, nhiều kẻ thân yêu đã chết: mẹ dịu hiền và yêu quý của tôi; ĐGM Morlani, người ân nhân số một của tôi, Cha Forno người cộng sự viên đặc lực; Cha Valsecchi, cha sở ngày xưa trước khi tôi đi học Rôma 1895-1900; tất cả đều khuất bóng. Cả ĐGM Spolverini, cha Bê trên chủng viện xưa. Đối với tôi, đời đã đổi mặt, “bộ mặt thế gian này đang biến đi” (1Cr 7,31). Tôi bắt đầu làm quen với thế giới bên kia, mai đây, có lẽ rất gần, tôi cũng về đó. Ôi những người thân yêu quá cô mà lòng tôi hằng triu mến. Xin cầu cho tôi.

5. Tôi đã nhờ Cha Châd giải tội, tôi rất hài lòng đã xưng tội trong năm. Tôi đã chuẩn bị bí tích giải tội bằng cách dâng

lễ, dự thêm một lễ, và quì gối lâu trong tinh thần sám hối. “Tôi xấu hổ vì việc đã làm, và thẹn thường ra mắt Chúa: Xin đừng nổi lên án con”.

Cha giải tội bảo: Chúa hài lòng vì sự con phục vụ Chúa. Con mong rằng Chúa hài lòng thật. Phần con, con chỉ bằng lòng một phần thôi. Từ lâu tôi đã chọn hướng đi; từ những chi tiết cho đời sống và sự sinh hoạt, qua phận vụ, mọi sự đều rõ ràng là tôi phải “hy sinh, hy sinh vô điều kiện cho các linh hồn” (x. 2Cr 12,15); tôi không hề ngủ khi lo phận vụ giám mục, tuy nhiên trong khi chu toàn cũng có lắm khuyết điểm. Giữa cái đã làm với cái phải làm và muốn làm, còn khoảng cách rất xa, không biết bao giờ đuổi kịp. Phần nào cũng tại lỗi tôi. Thư tôi viết còn quá dài, sợ vì quá khô khan hay thiếu thành tâm khi viết quá vắn tắt, mong rằng có nói dài dòng hơn sẽ phục vụ quyền lợi Hội thánh nhiều hơn. Vậy cần giữ trung dung, nếu không an tâm, thì đành an lòng chịu vậy.

6. Ngày lễ các linh hồn, Cha J. Testa đã vĩnh viễn lia tôi để “đi con đường của ngài” (x. Tv 18,6). Thật là người con mà hai năm qua tôi rất yêu ngài trong Chúa. “Xin vâng”.

Thay Cha Testa một người trẻ, đức ông Righi. Bề trên gửi sang để tôi giúp người biết cách phục vụ Tòa thánh. Có vẻ ngài rất tốt và vâng lời: tôi sẽ cố gắng tùy sức. Đồng thời để chia bớt trách nhiệm, tôi sẽ giao ngài một phần công tác. Đó là cách tranh thủ để việc đã làm theo kịp việc sẽ phải làm. “Xin Chúa đến giúp con”.

7. Về sách đọc giờ com, xong thông điệp Summi Pontificatus²⁴, tôi đề nghị đọc Nhật ký của ĐGM Dupanloup mà tôi rất quen, tôi gặp quyển này trong thư viện tòa Khâm sứ. Nhật ký này gây cảm tưởng tốt và nêu gương. Điều tôi đặc biệt chú ý, là vị giám mục rất hoạt động này lại đặt rất nặng các việc đạo đức và đời sống bên trong: thánh lễ, nhật tụng, nguyện ngắm, mến Thánh Thể, mến Đức Maria mà ngài kêu xin là: “Đức Bà phù hộ các giáo hữu, phù hộ các giám mục” v.v... Khi bạn đến thăm ở lại với ngài, ngài cho là sự việc an ủi khích

---

²⁴ của đức Piô XII, ngày 20/10/1939

lệ; cũng thế, đó là nguồn an ủi khích lệ đối với tôi. Kinh Sách phải đọc xong chiều hôm trước, Mgr Righi thích chúng tôi đọc chung, tôi cũng thích vậy và khởi sự từ lâu. Kinh Sách xong, thời giờ sau đó rất quý báu để dọn bài giảng hôm sau, và các việc còn lại cũng trôi chảy nhẹ nhàng. Tôi cũng đặt nặng vấn đề lần chuỗi chung với gia đình mà tôi đã bắt đầu. ĐGM Radini, và Đức hồng y Ferrari ở Milan cũng có thói quen ấy.

8. Xin đặc biệt dốc lòng học tiếng Thổ, như là việc hăm mình. Đã 5 năm qua ở thủ đô mà biết ít quá, thật là xấu hổ, dấu chỉ tôi không hiểu rõ sứ mệnh, không có lý do chính đáng để chạy tội.

Tôi sẽ học lại cách quyết liệt, hăm mình để học đối với tôi là nguồn vui thú. Tôi thương người Thổ, tôi quý đức tính hồn nhiên của họ, nhờ đó mà họ sẽ tân tiến. Nếu học không tiến bộ nhiều? Không quan trọng chi. Phận vụ của tôi, là làm rạng danh Tòa thánh, nêu gương sáng, đủ rồi. Giữ được nội điểm này, kể là tinh tâm đã kết quả tốt.

9. Còn gì đặc biệt để dốc lòng nữa không? Không thấy, vì tôi đã chịu đóng đinh vào thập tự của chức giám mục và Khâm sứ Tòa thánh. Cần giữ bình tĩnh và sốt sắng trong sự bình tĩnh; không nên ăn ở cách nào khác trái với đức khiêm nhường và hiền lành, dù lắm khi tôi bị cám dỗ, bị thúc đẩy làm ngược lại. Cần dịu dàng mà không hèn; nói ít, ít nói về chính trị; luôn luôn nghĩ đến sự chết.

10. Nơi tu viện dòng Tên này, qua cửa sổ, đêm nào tôi cũng thấy vô số ghe thuyền tấp nập ở eo biển Bosphore: cứ từng chục, từng trăm từ “Sừng vàng” họ đổ ra; tụ tập lại nơi đã định, nổi đèn lên, cái sáng, cái mờ, muôn màu sắc sẽ rất đẹp mắt. Tôi có cảm giác như dân biển mừng lễ Bairam²⁵. Nhưng không phải, đây là mùa cá thu, nhiều cá to từ Biển Đen đổ xuống. Họ thắp đèn, và suốt đêm nghe họ reo mừng.

---

²⁵ 2 lễ trọng của Hội giáo, lễ thứ I, sau mùa Chay cá, mừng một hôm; lễ thứ 2 mừng 4 hôm, nhắc tích Abraham dâng con là Isaac

Cảnh tượng này làm tôi cảm động. Có một đêm, vào khoảng một giờ khuya, mưa như trút, thế mà dân chài bắt khuất, cứ tiếp tục công việc nặng nhọc của mình.

Nhục nhã thay cho linh mục chúng tôi “người lười cá linh hồn”, khi đứng trước cảnh này! Chúa đã đem so, và khi so như vậy dĩ nhiên là Ngài nhắc đến sự lao nhọc, và lòng nhiệt thành làm tông đồ mà linh mục phải làm! Nước Chúa Kitô ở Thổ Nhĩ Kỳ này còn chưa có gì. Chỉ còn ít họ đạo xa xưa, với vài nơi mới nhen nhúm. Nhưng còn bao nhiêu linh hồn lạc lõng trong biển cả Do Thái Giáo, Hồi Giáo, Chính Thống Giáo; hãy noi gương ngư phủ eo biển Bosphore, phải làm việc ngày đêm, đốt đuốc sáng rực lên, mỗi người trong chiếc thuyền của mình, theo lệnh Bề trên mà làm việc, đó là phận sự trọng đại và lành thánh.

11. Phận vụ ở Thổ thật khó khăn, nhưng chạy đều và tôi được an ủi nhiều. Tôi thấy có tình bác ái của Chúa Kitô, có sự hợp nhất giữa hàng giáo sĩ và tôi, tuy tôi bất xứng. Tình trạng chính trị không cho phép tôi hoạt động mạnh, và xem chừng như công lao của tôi là đã không làm cho tình trạng này căng thẳng thêm.

Phận vụ tại Hy Lạp càng nặng nề gấp bội! Cũng vì khó mà tôi lại rất thích và dốc lòng sẽ say sưa theo đuổi, cố dẹp tính e ngại tự nhiên. Đây là lệnh, phải tuân. Nếu Bề trên có giao cho vị khác, cũng tốt, nhưng bao lâu còn giữ nhiệm sở này, tôi cố tận lực. “Ai nghẹn ngào ra đi gieo giống, mùa gặt mai sau khắp khởi mừng” (Tv 125,6). Ai gặt cũng được, không hề gì.

12. Năm nay, nghỉ phép rất ít và còn phải lo lắng sớm trở lại nhiệm sở. Bù lại, tôi đã được Đức Thánh Cha, Thánh Bộ Đông phương và Quốc vụ khanh tiếp đón cách ưu ái và khích lệ. Cảm ơn Chúa. Thật tôi không đáng công. Tuy nhiên tôi không làm việc để đời ca tụng: “Chúa cho”, và ngày nào đó, rất có thể, “Chúa lấy lại”, tôi vẫn chúc tụng Chúa.

13. Để liên tục được thúc đẩy sốt sắng mến Thánh Thể hơn, và để kỷ niệm kỷ tinh tâm này, tôi dốc lòng sẽ đọc các kinh dọn mình dâng lễ (riêng) như đã ghi trong sách lễ. Người

giúp lễ, sẽ phải chờ, nhưng kinh phải đọc cho xong. Trừ khi có đồng kê dự, sợ họ khó chịu vì phải chờ lâu, khi đó tôi mới có thể không đọc. Thánh Phanxicô Salêsiô là thầy của tôi trong cách xử trí tế nhị và bác ái.

1940

TĨNH TÂM TẠI EO BIỂN BOSPHORE

TU VIỆN ĐỨC BÀ SION TERAPIA, 25/11 – 1/22

[48]

1. Chiến cuộc không cho phép tôi tĩnh tâm tại tu viện dòng Tên ở Aydarpassa.

Tôi đến nhà này như vị tuyên úy các nữ tu già, thôi làm việc, họ từ các dòng ở Iasi và Galatz (Rumani) di cư sang đây. Các linh mục dòng Thánh Linh sẽ đến đây tĩnh tâm sau tôi. Thật vắng vẻ, yên lành. Cám ơn và chúc tụng Chúa.

2. Tôi chọn lúc này, vì là ngày tôi đúng 60 tuổi. Lục tuần ai cũng cho là khoảng đời già. Lẽ ra, già như thế tôi đã phải là bậc thầy về đời sống nội tâm, nhưng thực tế; tôi hãy còn kém xa! Thánh hóa những ngày đầu của tuổi 60 bằng lời cầu nguyện, hãm mình đền tội, suy gẫm, cũng vớt được phần nào; chắc Chúa vui lòng, xin Chúa thương xót!

3. Kỳ tĩnh tâm này, tôi không theo thông lệ, nhưng đề tài nguyện ngắm là kinh Miserere²⁶, mỗi ngày suy 4 câu. Bao giờ cũng phải có người dẫn, cho nên tôi dùng quyển giải thích rất phong phú của Cha P. Segneri. Ngài lý luận nhiều, có vẻ gượng ép, mất tự nhiên, dư thừa đối với nhu cầu của tôi. Đối với tôi, lúc này, nó là kho tàng tư tưởng và thực hành rất mới. Vừa đọc, tôi vừa ghi – bằng máy chữ – những gì hay và cụ thể đối với tôi, để xem lại mà xây dựng mình.

4. Tập trung tư tưởng để làm gì? Không có gì lạ và hấp dẫn đâu. Chỉ để bổ sung các nguyên tắc và thái độ đối với Chúa, đối với đời sống hèn mọn của tôi, đối với phận vụ lành

---

²⁶ Thánh vịnh 50

thành để phục vụ Giáo hội. Tuy cố ý quan trọng hóa cái tuổi 60, có lẽ sẽ rất ngắn, qua rất mau, tôi thấy có một cái gì quan trọng, và phải chín chắn trong các việc liên quan trực tiếp đến tôi và những gì xung quanh; cần dứt khoát hẳn với ý nghĩ về tương lai của mình, dứt khoát với mọi thụ tạo; từ từ đi dần tới sự vứt bỏ sự vật, người, nơi và công cụ nào đánh thức ý nghĩ về tư lợi; tôi khám phá ra nơi mình tính muốn thông cảm, tha thứ, và bình tĩnh, sáng suốt để phán đoán. Tôi canh chừng để lời nói và hành vi mãi mãi đơn sơ, không kiêu cách; tuy nhiên phải luôn luôn nghiêm trang và đặc biệt dễ yêu của một giám mục đã có tuổi, biết phát tỏa quanh mình sự khôn ngoan, có tư cách, và dịu dàng dễ mến.

5. Tôi suy lại phận vụ giám mục. Tôi suy nhiều ở lời khuyến cáo “hãy cố giữ nơi mình sự khiêm nhường, nhẫn nại và dạy kẻ khác cũng giữ như vậy”. Đôi khi gai đâm tôi, và đâm rất đau. Tôi cần có những quyết định nghiêm chỉnh, đúng ý nghĩa của nó. Tôi sẽ lẻ gai ra. Tôi còn đáng bị nhiều thứ gai đâm mình! Sau đó, còn sự thật, bác ái và lòng thương xót? Đâu là Thánh Thần Chúa trong cách tôi đối xử với các linh hồn, với chính tâm hồn tôi?

6. Năm nay Chúa Quan phòng trao cho tôi số tiền quan trọng thuộc riêng cá nhân tôi. Tôi dùng một phần giúp người nghèo, một phần cho nhu cầu riêng và giúp đỡ người nhà, phần lớn để tu bổ tòa Khâm sứ, sửa phòng ở cho các linh mục thuộc quyền ở nhà Thánh Linh. Người đời kể cả hàng giáo sĩ, theo sự khôn ngoan trần gian, họ bảo là tôi có tinh thần sống nghèo.

Chi phí xong số tiền trên, bây giờ tôi nghèo thật. Chúc tụng Chúa, nhờ ơn Chúa mà con sống xứng đáng. Xin phó dâng tương lai con cho lòng nhân từ Chúa. “Hãy cho, rồi người cho lại” (x. Lc 6,38).

7. Lục tuần mà học tiếng Thổ, tôi vẫn không được lùi bước, nhưng phải nhiều ý chí và nghị lực. Nội việc để nên gương, cũng đáng để phải cố gắng.

NHẬT KÝ

THỨ HAI 25/11

Hôm nay, Đức Piô XII kêu gọi thế giới hợp với Ngài để khẩn cầu và hát lên kinh Cầu các thánh và kinh Miserere. Từ Đông sang Tây, mọi người hiệp ý với Ngài.

Tôi đang tĩnh tâm lẻ loi tại đây. Đức Thánh Cha cũng đang tĩnh tâm ở Rôma – và bắt đầu thánh hóa ngày sinh nhật 60 tuổi của tôi (25/11/1881 – 25/11/1940); tôi thấy không cách nào hay hơn là dùng kinh Miserere, mỗi ngày gồm 4 câu.

Điều tôi suy gẫm nhất định kém xa quyền Dẫn giải kinh này của Cha Segneri. Tôi xin dùng sách này và áp dụng cách tự do cho mình.

Để thật sự hiểu rõ Thánh vịnh này, tôi phải đóng vai trò thực thụ của Đavít đau đớn thống hối, một vị vua đã sa ngã, và đã chỗi dậy.

THỨ BA 26/11 – NGÀY ĐẦU

Câu 1: “Lạy Chúa, xin lấy lòng nhân hậu xót thương con”

1. *Các quốc gia đang kêu van:* Từ các nước Âu châu và xa hơn nữa, tiếng kêu cứu đến tai tôi. Đệ nhị thế chiến đang tàn phá rừng rợn trên không, dưới đất, ngoài biển, đó là hậu quả của con người bất tuân, vi phạm luật thánh Chúa đã đặt ra cho xã hội loài người. Có người đã và đang bảo rằng Thiên Chúa đặc biệt giữ gìn quốc gia của họ vì người của họ tốt và họ đã làm điều phải. Họ quên rằng, phần nào Chúa đã tạo ra các quốc gia và để cho họ tự lựa chọn thể chế. Chúa đã ra Hiến chương tức Tin mừng, làm đạo luật cho đời sống xã hội. Chúa chỉ đặc biệt bảo đảm cho một quốc gia là Hội thánh với tư cách là Hội thánh. Ma dù Chúa có gìn giữ cho Hội thánh khỏi đổ vỡ, Ngài vẫn để cho phải trải qua nhiều cuộc bách hại khó khăn.

Luật sống cho các dân các nước định rõ đâu là công lý để tạo thăng bằng cho thế giới, đặt giới hạn cho việc dùng tài

sản, hưởng vui thú và sử dụng quyền lực trần gian. Luật Chúa càng bị vi phạm, là hậu quả đương nhiên sẽ kinh tởm khó tả. Không quốc gia nào chạy thoát. Rồi sẽ đến lượt. Chiến tranh là một trong các hậu quả kinh hoàng. Người ta muốn gây chiến, các quốc gia, các đại diện sinh sự với nhau, không phải Chúa. Động đất, lụt, đói, dịch do những định luật mù lòa của thiên nhiên, mù lòa vì vật chất tự nhiên vốn vô tri, vô giác. Còn chiến tranh là do con người gây hấn, bất chấp luật Chúa, hậu quả thảm khốc hơn. Chính “*vua quan thế gian*” (Ga 12,31) khai hòa; không liên quan gì đến Chúa Kitô là “*vua hòa bình*” (x. 1Mc 10,47).

Mà chiến tranh đã nổ bùng chỉ còn *Miserere*, xin Chúa thương xót, xin Chúa đứng về phía công lý, xin lấy uy quyền Chúa và ơn phong phú giúp cho các cường quốc nhận ra cái lẽ phải và có tư tưởng hòa bình.

2. *Hồn tôi than van*. Trong lòng mỗi người, và ngay trong tôi cũng họa lại, tuy bé hơn, cái hình ảnh hỗn loạn khổng lồ của thế giới. Nhờ ơn Chúa, sự gian ác không cấu xé con. Bao nhiêu tội điển hình như: của Đavít, Phêrô, Augustinô. Nếu Chúa không giúp, tôi còn tệ hơn các vị ấy! Tuy chỉ có lỗi nhẹ các thánh vẫn áp dụng cho mình hình phạt rất nặng. Giữa thế kỷ văn minh, nhiều vị vẫn sống hãm mình liên li, dâng cuộc sống làm hiến tế đền tội mình và tội nhân loại; phần tôi, tuổi nào tôi cũng có lỗi theo tuổi đó, tôi cần than khóc tội tôi luôn “Thôi, đừng khen mà tôi phát sợ, vì tự biết mình, tuy chưa rõ lắm, đã làm cho tôi xấu hổ” (A. Mangoni). Đức hồng y Federico đã lặp lại một lời tương tự, vừa hùng hồn vừa cảm động.

Đừng lấy cơ kẻ khác cũng yếu đuối để tự tha thứ. Trái lại *Miserere* sẽ là câu kinh sám hối tôi cần phải năng dùng. Nghĩ mình là linh mục và giám mục, tức phải đặc biệt lo cho tội nhân trở lại, khiến tôi càng “lo buồn, đau đớn và khóc lóc” như Thánh Inhaxiô đã dạy. Đánh tội, nằm dưới đất không hoặc trên đồng tro sẽ là câu kinh *Miserere* liên tục của hồn linh mục, ưu tư vì muốn trở thành của hiến tế chuộc tội mình và tội dân gian.

3. *Lòng nhân hậu.* Vì tội dân gian quá nặng, cần lòng đại từ bi mới xóa hết được. Đại từ bi xứng với sự cao cả của Chúa. “Bởi vì Chúa cao cả thế nào thì cũng lân tuất như vậy” (Hc 2,18). Đủ lý mà cho rằng sự cùng khổ của ta là ngại Chúa từ bi. Từ bi là đặc tính đẹp nhất để ta gọi Chúa. Nước mắt chan hòa nhưng lòng tin tưởng “ai thương xót, thì chẳng quan tâm đến việc xét xử” (Gc 2,13). Xem như quá, nhưng sự Chúa chuộc tội quy về mâu nhiệm từ bi, Chúa đã sắp xếp để cứu rỗi ta đó là do sự từ bi Chúa “Xin thương xót con theo lòng đại từ bi của Chúa”.

Câu 2: “Mở lượng hải hà xóa tội con đã phạm”

Thiên Chúa có tiếng là “độ lượng và dịu dàng” (x. Tv 110,4; 111,4). Lòng từ bi Chúa không chỉ là tác động thầm kín, mà được phô bày với bao ân lành “rộng lượng hải hà”.

Chỉ nguyên các ơn Chúa xuống cho tâm hồn tội lỗi để tha thứ cho họ đủ làm cho ta kinh ngạc: 1) dịu dàng quên sự xúc phạm của ta; 2) ban lại dồi dào ơn nghĩa thánh để coi ta như bạn, như con; 3) trả lại các đặc ân, những nhân đức, tâm tư đi theo với ơn nghĩa; 4) trả lại quyền thừa tự nước trời; 5) trả lại các công đức như trước khi chưa phạm tội; 6) thêm cho số ơn mới cộng với số ơn đã có trước; 7) khi thêm ân phúc cũng thêm khả năng, như mặt trời càng lên cao ánh sáng càng chói chan; như nguồn càng nhiều nước thì chảy ra thành nhiều dòng suối.

Câu 3: “Xin rửa con sạch hết lỗi lầm, tội lỗi con, xin Ngài thanh tẩy.”

Bí tích giải tội.

Câu này có ba động từ: “xóa bỏ, rửa sạch, thanh tẩy”. Ba bước tiến: trước nhất là xóa bỏ vết nhơ; rửa nó cho sạch nghĩa là không còn một chút bợn nhơ; cuối cùng làm cho nên tinh tuyền, nghĩa là biết ghét sợ tội, có những hành động ngược với tội tức là biết khiêm nhường, hiền hậu, hãm mình v.v... ngược lại tội mình phạm trước. Có ba động tác: động tác thứ nhất do một mình Chúa là “xóa bỏ”; hai động tác sau do sự cộng tác của linh hồn với Chúa để: rửa sạch và tinh luyện. Phận

sự của chúng ta là phải hối hận, rồi nhờ ơn Chúa để rửa sạch và nên tinh tuyền. Ta tin rằng động tác thứ nhất của Chúa mau mắn cấp thời... Phải tin không nghi ngờ như kinh Tin Kính dạy: “Tôi tin phép tha tội”. Hai động tác sau do ta hợp tác, cần thời gian, nỗ lực và tiến bộ. Do đó ta xin: “Xin Chúa rửa con cho sạch và giúp con nên tinh tuyền”.

Máu Chúa qua phép giải tội sẽ giúp rửa sạch và tinh luyện ta. Nhờ nhiều lần chịu phép giải tội, Máu Chúa hành động dần dần, tăng mãi. Do đó cần chịu phép giải tội. *“Ta tha tội cho con”*; cần năng xưng tội, đối với linh mục và giám mục cũng thế, để sống nội tâm dồi dào. Để làm chiếu lệ khi xưng tội mỗi tuần. Cần sốt sắng và áp dụng cho mỗi lần xưng tội lời sau đây của Thánh Phaolô: “Do Chúa Cha, Đức Kitô đã trở nên sự khôn ngoan, công chính, thánh hóa và cứu chuộc đối với ta” (x. 1Cr 1,30).

Khi xưng tội, xin Giêsu nên sự “khôn ngoan” để tôi được an tĩnh, chăm chỉ cẩn thận xét mình các tội, thấy cái hại của nó mà đau buồn. – Xin nên sự “công chính”, để con xưng tội cách chân thành thống hối. – Xin nên sự “thánh hóa” để cúi đầu lãnh phép giải tội con được thêm ơn thánh. Xin nên sự “cứu độ” để con làm việc đền tội, tuy nhẹ, nhưng giá trị vô cùng nhờ hợp với giá máu Chúa qua bí tích giải tội rửa sạch và tinh luyện con.

“Xin rửa con thêm sạch tội” đó là tiêu chuẩn để biết con tiến đức.

Câu 4: *“Vâng, con biết tội mình đã phạm, lỗi làm cứ ám ảnh ngày đêm.”*

Người xưa bảo “biết mình” đó là căn bản để sống tốt và xứng đáng. Nhờ nó mà sống khiêm nhường, nhân đức số một của ai làm lớn. Giáo dân, giáo sĩ xưng mình “có tội”, đó không phải đầu hàng, mà là tin tưởng phó thác nơi Chúa cứu chuộc, thêm sự tôn kính các tâm hồn, tránh sự kiêu căng. Phải giữ một phòng riêng “ăn năn tội” trong tâm hồn, để linh hồn vào đó yên tĩnh mà “biết mình”, mà quyết định, thêm nhiệt thành yêu các linh hồn, không sá gì kết quả bên ngoài khi hoạt động tông đồ.

Samuel nói thẳng vào mặt, để thức tỉnh Đavít: “Con người đó, chính là ngài” (2Sm 12,7). Đavít hằng nhớ tội mình: “Tội luôn tố cáo tôi”. Cha Segneri nói đúng: nhớ chi tiết khi phạm tội đã vô ích còn nguy nữa, chỉ nhớ tổng quát tội đã phạm, để thấy rõ sự yếu hèn, làm bài học, biết sợ.

Trong Phụng vụ Tây cũng như Đông phương, hay nhắc đến tội. “Tội luôn luôn xuất hiện” trước mắt Chúa ở vườn Cây Dầu, trước mắt Phêrô trên ngôi Giáo hoàng, trước mắt Augustinô là giám mục tiến sĩ.

“Tội xuất hiện trước mặt”, đừng để sau lưng. Như thế mới có thể đứng dậy, tránh vết xe cũ, không tái phạm.

THỨ TƯ 27/11 - NGÀY THỨ HAI

Câu 5: “Con đắc tội với Chúa, với một mình Chúa, dám làm điều dữ trái mắt Ngài. Như vậy, Ngài thật công bình khi tuyên án, liêm chính khi xét xử.”.

Tội xúc phạm đến Chúa, đó là lý do làm cho nó ra nặng nề. Vợ bị cưỡng hiếp, chồng bị giết cũng chưa so được với Thiên Chúa bị xúc phạm. Đavít đã hiểu thế, ta cũng phải hiểu vậy. Đời không chịu hiểu, họ xúc phạm đến Chúa mà không hối tiếc bằng khi họ thua lỗ, rui ro.

Hơn nữa, lỗi với anh em, với chính mình là trực tiếp xúc phạm đến Chúa, lỗi luật của Ngài. Nặng nề, vì phạm trước mắt, thành thật với mọi người, thành thật với chính mình. Dù thiên hạ có chế nhạo người lành là trẻ con khờ khạo. Thánh Grégôriô diễn tả rất hay về điểm này.

Câu 6: “Ngài thấy cho: lúc chào đời con đã vương làm lỗi, đã mang tội khi mẹ mới hoài thai.”

Đavít không chạy tội, nhưng có ý nói, như Thánh Phaolô sau này, về ảnh hưởng của tội nguyên tổ (x. Rm 7,23). Các nhà thần học đề cập đến luật tinh thần ngược với luật xác thịt. Tuy nhiên đó không phải là lý do để tự bào chữa; vì tuy thế tục bên ngoài có quyền rũ, nhưng ơn Chúa bên trong ta có sẵn, có thừa, và mạnh hơn chức cám dỗ. Cha Cabarelli nói:

quỷ không ai xa lạ, chính là chúng ta; chính mình phải chịu trách nhiệm. Người thiếu phụ đẹp ở rất xa, sự đam mê ở ngay trong con người Đavít. Ông không thấy chính cái làm ông ngã.

Biết sự yếu đuối của con người, không phải để tự bào chữa, nhưng để nâng đỡ, an ủi kẻ khác. Vì linh mục là lương y của các linh hồn.

Ta có trách nhiệm dùng ơn Chúa để bảo vệ bản tính con người. Trong bản tính đã núp sẵn các đam mê, tham vọng, tham ăn, tham tiền, tham sắc dục, biếng nhác... khác nào dã thú: cọp, gấu, sói, beo nuôi trong chuồng thú. Đóng cửa chuồng, chúng không hại ta được, kể như chúng không có. Ơn Chúa đã nhốt và trị chúng. Nếu thiếu ơn Chúa, tật xấu như dã thú sống chuồng. “Chúa đã bảo vệ ta bằng bức tường thành ơn thánh” (x. Is 26,1); tường sập đi, tội nghiệp cho giáo dân, giáo sĩ!

“Mẹ đã hoài thai tôi trong tội lỗi”. Mẹ đây chính là Evà.

Câu 7: “Nhưng Ngài yêu thích tâm hồn chân thật, dạy con thấu triệt lẽ khôn ngoan.”.

Đavít đã bảo Chúa yêu sự thật, Chúa là nguồn gốc của chân lý. Chúa Giêsu đã phán: “Ta là sự thật” (Ga 14,6). Nếu không phải là Thiên Chúa, ai nói thế là người điên. Tổng trấn Rôma đã hốt hoảng khi nghe Chúa Giêsu nói hai tiếng sự thật, ông hỏi vặn lại: “Sự thật là gì?”, rồi lại bỏ ra ngoài.

Cha Segneri định nghĩa: Sự thật là nhân đức hướng thượng có mặt trong những việc đứng đắn, và sự thật mang nhiều tên khác nhau tùy nó. Nơi học đường, sự thật có tên là khoa học; trong phong tục nó là sự trong trắng; trong câu chuyện, nó là sự chân thành; trong việc làm, nó là sự đúng đắn; khi thương thuyết, nó là sự ngay chính; khi bàn hỏi, nó là sự tự do; khi ra tay vào việc, nó là sự trung thành; nơi tòa án, nó là công lý. Đây chính là sự thật của Thiên Chúa “vĩnh viễn là sự thật” (x. 1Ga 2,17).

Yêu sự thật, là điều mà Hội Thánh dạy tôi ngày ban chức giám mục cho tôi: “Con hãy yêu khiêm nhường và sự

thật: đừng vì sự đua nịnh hay nhát sợ mà xa sự thật. Đừng lấy sáng làm tối, đừng nhận u tối là ánh sáng. Đừng quấy nói phải, phải cho là quấy. Phải mang ơn đối với người khôn như đối với kẻ dại, vì cả hai đều giúp ta tiến đức”.

Chúa cho tôi đặc ân luôn nói sự thật, bất cứ ở đâu, bất cứ với ai, nhẹ nhàng lịch thiệp, nhưng bình tĩnh và không sợ ai. Khi còn con nít, đôi lần có nói dối, mà cho tới ngày nay tôi còn gớm ghét sự dối trá lừa gạt. Giờ đã cao niên, tôi muốn mãi mãi là người nói sự thật. Xin Chúa giúp con. Con nhiều lần đặt tay trên sách thánh để thề hứa nói sự thật.

Sự màu nhiệm và bí mật của sự khôn ngoan của Chúa tự nó xuất hiện. Yêu sự thật làm cho ta trẻ, dễ thương mãi trước mặt Chúa. Chúa chỉ nói sự thật cho kẻ đơn sơ bé nhỏ biết, mà không cho kẻ tự cho mình khôn ngoan học thức ở đời biết được.

Câu 8: “Xin dùng cành hương thảo rửa nước thanh tẩy con, con sẽ được tinh tuyền; xin rửa con cho sạch, con sẽ trắng hơn tuyết.”

Đavít nhắc lại nghi thức Môsê, lấy cành hương thảo vẩy máu bò trên người phung hủi, sau đó họ đi tắm từ đầu đến chân bằng nước sạch (x. Lv 14,1tt). Tôi làm dơ thân xác, làm bẩn tâm hồn. Hương thảo là loại cỏ, dáng xấu nhưng rất cứng, rễ bám vào đá và lên rất mạnh. Thế giới cần được vẩy máu phủ lên thật nhiều. Isaia đã tiên báo Chúa Giêsu là “vị vẩy máu lên nhiều dân tộc” (x. Is 52,15). Qua hình ảnh Đavít dùng, không những nhắc lại nghi thức Cựu ước mà còn tiên báo hai phép rửa lớn lao: rửa tội và giải tội. Người vẩy máu là Chúa Cứu Thế. Thập giá, là bàn thờ hiến tế, thô, xấu như cành hương thảo: nhưng nó uy hùng nhờ thấm đẫm máu Chúa, để qua thánh giá máu Chúa tuôn dồi dào trên xác hồn, tẩy sạch tín hữu qua hai bí tích rửa tội, giải tội cứu rỗi và giao hòa, ơn cao cả Chúa đổ xuống dân gian. Nhờ đó mà trần tục sa ngã được luyện sạch, đứng dậy trong sự trắng ngời hơn tuyết.

Xin Chúa rửa tôi khỏi ba vết nhơ của tội ác là: bám chặt ý muốn cá nhân, ham hoạt động theo sở thích riêng; bám lấy uy

tín cá nhân và rất sợ bị khinh bỉ; bám lấy nếp sống nhàn nhã, sợ khó, ham khoái lạc!

Tôi cũng liên tưởng đến việc rảy nước thánh trước thánh lễ mỗi Chúa Nhật, người ta thiếu ý thức; cần giải thích để giáo dân hiểu ý nghĩa và mộ mến nghi thức này theo ý nghĩa sau đây: “Đức Kitô, linh mục thượng phẩm, đã chuộc tội ta với máu của Ngài khi Ngài bước vào thánh cung” (x. Hr 9,11-12).

THỨ NĂM 28/11-12 – NGÀY THỨ BA

Câu 9: “Xin cho con được nghe tiếng reo mừng hoan hỷ, để xương cốt bị Ngài nghiền nát được nhảy múa tung bừng.”

Lý do vui mừng là vì đã được Chúa công bố tha tội. Ra khỏi tòa giải tội, đặc biệt khi tĩnh tâm hay dịp lễ trọng, lòng ta khắp khởi vui mừng. Trí phấn khởi, lòng an vui, khiến cho thân xác mỗi mệt được nhanh nhẹn lên hơn. Nơi khác Kinh thánh còn diễn tả cách linh động hơn: “tim người vỡ ngỡ đến vỡ ra” (x. Is 60,5); nơi khác: “Lòng mừng vui làm hân hoan nét mặt” (Cn 15,13).

Niềm vui thiêng liêng đặc biệt của hồn lành thánh làm cho họ có vẻ rất đẹp và hấp dẫn. Tuy Chúa để chúng ta trong cảnh lo ngại cho sự cứu rỗi đời đời của ta, nhưng ngược lại Ngài đã cho chúng ta bao nhiêu dấu hiệu bảo đảm khiến lòng ta phấn khởi vui mừng vì:

“Chính Thần Khí chứng thực cho thần trí chúng ta rằng chúng ta là con cái Thiên Chúa” (Rm 8,16). Biết mình là con Chúa không quan trọng lắm sao? Dù không nghĩ tới, ta đã được bảo đảm là con Chúa, đó là nguồn vui, là lý do để ta sùng kính cách chân chính, tức phục vụ Chúa cách tận tình trong tình yêu Chúa cách hoàn hảo. Điểm chính: là mau mắn quyết định cách hữu hiệu. Quyết định cách dễ dàng, tức cách mau mắn, vui tươi, dịu dàng, thân mến: đây là điềm phụ nhưng không kém phần quan trọng. Nghĩ đến tình Chúa yêu ta, và nghĩ lại phận khốn hèn của mình làm cho ta vừa vui vừa buồn. Tuy buồn

nhưng nhẹ nhàng: và trở thành mối kích thích ta sống đời tông đồ lý tưởng cao thượng, tức chỉ muốn làm cho mọi người biết, yêu mến, phục vụ một Chúa Kitô, và cố diệt tội lỗi ra khỏi thế gian.

Trước mắt tôi xuất hiện một hình ảnh của sự thánh thiện, mỉm cười giữa khổ giá, buồn thảm. Tựa nơi lời Chúa dạy và hứa hẹn, tâm hồn ta yên tĩnh và bên ngoài bộc lộ sự bình thản bất khuất nơi gương mặt, lời nói hành vi, đó là một thứ bác ái chinh phục. Xác hồn có liên quan chặt chẽ: “hồn an tịnh làm cho xác khỏe mạnh” (Cn 16,24). Sống an bình với Chúa, làm chứng rằng ta đã được Chúa tha tội, đến lượt mình, ta cũng tha thứ cho anh em, đó chính là chất mỡ, như thánh vịnh 62,6 đã nói, và làm cho ta luôn hân hoan hát lời Magnificat.

Câu 10: “Xin ngoảnh mặt đừng nhìn bao tội lỗi và xoá bỏ hết mọi lỗi lầm.”

Đavít sám hối thật lòng, không những vì tội tà y trời khiến ông tạo ra kinh *Miserere*, mà còn hối tiếc tất cả mọi xúc phạm khác. Thật là xúc động khi nhắc tới khía cạnh đặc biệt khác của gương mặt Chúa đang bất bình và nổi giận. Gương mặt đó sẽ làm cho người ta kinh tâm phá đảm ở ngày thế mạng

Câu này tôi sẽ năng dùng để sám hối. Thật ra, khi trình bày lăm lăm phải nói qua đi, tùy theo tâm trạng người đang thật lòng thống hối, để nói lên lòng tin tưởng của mình ở lượng Chúa khoan hồng, như Đavít sẽ nói sau: “Chúa không chê bỏ kẻ có lòng khiêm nhường sám hối”.

Câu 11: “Lạy Chúa Trời, xin tạo cho con một tấm lòng trong trắng, đổi mới tinh thần cho con nên chung thủy.”

Cần có *tư tưởng* đổi mới với một *ý muốn* trong trắng. Vì qua *ý muốn*, chúng ta có nhiều đam mê, dục vọng, đặc biệt về tình cảm đối với con người và sự vật. Những cuộc gặp gỡ bất ngờ ở một nơi quá thuận tiện như Đavít đối với vợ của Uria đã gây cuộc thử thách quá nặng nề, vì trong tình cảnh đó khó mà làm chủ được con tim. Khi mà dục vọng đã làm suy yếu ý chí trước sự quyến rũ, người ta dễ chạy theo thần tượng mới của lòng mình.

Do đó phải tạo một tư tưởng mới một ý chí trong trắng như Phaolô, như Augustinô; chỉ vá vúi, tô đắp sửa chữa sơ sài, sẽ không dùng được lâu. Nhờ ơn Chúa đã nắn đúc lại, không còn sứt mẻ, nên tấm lòng của họ, cho tới giờ chót vẫn còn vang tiếng thanh tao như đồng vàng nguyên chất.

Trí phán đoán ngay thẳng, tức cần phải đào tạo tư tưởng, để lý trí phân định tâm quan trọng trong lãnh vực tư tưởng và hành động. Được nhận định đúng đắn hơn những nguyên tắc hướng dẫn hành vi và sự hiểu biết cân xứng với việc mỗi người phải thực hiện. Việc cải tạo này phải bắt đầu tự thâm tâm, để rồi đi đến những cải tiến bên ngoài trong cuộc sống tức là, trong cách nói, cách nhìn, cách nghe, cách viết; một nghệ thuật sống mới đáp ứng với quan niệm mới về đời sống.

Câu 12: “Xin đừng nữ đuổi con không cho gần Nhan Thánh, đừng cắt khỏi lòng con thần khí thánh của Ngài.”.

Đavít đã ra hình phạt nặng nhất cho Absalon, đưa con phản nguy, vua phán: “Người đừng thấy mặt ta nữa” (x. 2Sm 15,14) – Đó là lý do để ta hiểu câu ngài van Chúa như trên – Chúa không nhìn đến tội là khác, còn quay mặt đi không nhìn kẻ có tội nữa là việc khác. Mâu nhiệm về nhan thánh Chúa ở đây vừa đánh động vừa kinh hoàng! Nhờ đó ta hiểu phần nào về sự hưởng nhan thánh Chúa trên thiên đàng! Xin làm ơn đừng kể con vào hạng bị kết án. Xin thương xót nhận con vào hàng kẻ hưởng nhan thánh Chúa đời đời, dù con phải vào hạng rốt nhất ở đó.

Phần hai nói về Thánh Thần Chúa trong tâm hồn. Vì Thánh Thần của Chúa Cha tức là Ngôi Ba, điều đó quá rõ, dĩ nhiên bút nào tả xiết! Ôn Chúa hành động trong ta, qua câu Tin mừng được diễn tả như sau: “Cha Thầy và Thầy sẽ và ở lại với người ấy” (Ga 14,23). Đây là Ba Ngôi, mỗi Ngôi đều có sự sinh hoạt riêng trong tâm hồn ta. Thánh Thần là Thiên Chúa làm cho ta sống, là Đấng thánh hóa ta. Hồn ta là đền thờ của Ngôi Ba. Thánh Thần mà ở trong ta, ơn phúc dồi dào biết mấy! Thánh Phaolô xếp thành 24 loại ơn, bắt đầu bằng ơn bình an, vui vẻ (x. Gl 5,22).

THỨ SÁU 29/11/1940 - TÌNH TÂM NGÀY THỨ TƯ

Câu 13: “Xin ban lại cho con niềm vui vì được Ngài cứu độ, và lấy tinh thần quảng đại đỡ nâng con.”

Được bảo đảm về phần rồi, nỗi vui mừng được Chúa Giêsu, như Thánh Giêrôme đã thay tên Giêsu vào chữ phần rồi. Ôn thứ nhất của Thánh Thần, là ta được vui thật khi biết mình đã được tha tội; vui vì được kể vào hàng kẻ được tuyển chọn. Vui nhưng lo, lo sợ vì ơn quý báu đó lại đựng trong bình mỏng dòn là hồn ta; rủi vấp là ta ngã, mà ngã là bình vỡ. Chúng ta khốn cùng thật! Tuy nhiên, nếu ta hết sức cố gắng, Chúa sẽ tiếp tục ban ơn, một ơn dịu dàng bởi cảm thấy mình mãi mãi là của Chúa, thường thức phần nào cái phúc vĩnh cửu dành cho ta trong ngày bất tận. Đavít hát lên khúc đau thương của mình cho Cựu và Tân Ước, do đó khi nhờ Giêsu là đáng cứu độ của mình, lòng ta được vui vẻ suốt ngày. Tín hữu lúc sơ khai đã diễn tả tư tưởng này qua hình con CÁ “*ICHTUS (Jesus Christus hominum totius universi salvator) Giêsu Kitô đáng cứu độ mọi người*”, hình CÁ được tạc trên mộ, vừa nói lên niềm tin của sự sống lại, và niềm tin nơi mầu nhiệm Thánh Thể mà tín hữu thuở đầu chỉ biết có thể. Là linh mục và là giám mục, dịu dàng biết mấy khi hằng ngày thực hiện bí tích Thánh Thể “bảo đảm cho sự vinh quang mai sau”. Tinh thần “hướng thượng” là điều kiện cốt yếu để giữ lòng ta vui vẻ tin tưởng ở sự cứu rỗi. Tinh thần hướng thượng là một đặc ân liên tục đưa tâm lý ta hướng về sự thiện một cách quyết liệt như các vị thánh ở trên trời, đó là đặc ân Chúa ban mà người lành không ngờ mình có, do đó lòng họ vẫn còn mỗi lo sợ, nhưng là thứ lo sợ của kẻ khôn ngoan, nhờ đó mà họ có thêm nhiều đức khác như: luôn giữ lòng trong trắng, thức tỉnh, khiêm nhường, hằng kêu cầu Chúa v.v...

Đavít xin ơn này và gọi đó là tinh thần “hướng thượng” không phải tầm thường, vì nó cao thượng, vô vị lợi, vị tha, chỉ biết có Chúa và sự sáng danh Ngài. Thánh Phaolô cũng xin ơn này, và ngài hãm mình phạt xác “kéo sau khi rao giảng cho người khác, chính tôi lại bị loại” (1Cr 9,27). Cùng với vua

Đavít và Thánh Phaolô, con cũng xin ơn này, tuy còn hèn kém thua xa hai vị; con xin ơn cao cả này để nhận ra con là hèn mọn, hư không, chỉ mong muốn một mình Chúa; vì Chúa đã hy sinh tính mạng cho con, nên con chỉ muốn sống vì một Chúa thôi (2Cr 5,15).

Câu 14: “đường lối Ngài, con sẽ dạy cho người tội lỗi, ai lạc bước sẽ trở lại cùng Ngài.”

Đời linh mục không những để dâng lễ đền tội vì nhân gian, mà còn hoạt động cho chân lý và bác ái. Đó là ơn Chúa gọi tôi. Đang khi tôi làm việc quá ít mà Chúa tha thứ cho tôi quá nhiều, khiến tôi càng quyết liệt sốt sắng hơn.

“Tất cả đường lối CHÚA đều là yêu thương và thành tín” (Tv 24,10). Tôi phải sáng chói về hai điểm đó, hơn là xuất sắc về chính trị, mưu mô, thông minh theo lối đời, vì đã có lắm bậc thầy ở môi trường đó rồi. Hoạt động cho sự thật và tình thương đáng công lắm, vì “tín nghĩa ân tình nay hội ngộ, hoà bình công lý đã giao duyên” (Tv 84,11). Khi giảng dạy “hành động đi đôi với lời nói”, miệng tôi nói nguyên tắc, đời sống của tôi phải nêu gương cho mọi người, trong cũng như ngoài Công Giáo, Hồi Giáo, Do Thái, Chính Thống Giáo. Vì “lời nói lung lay, gương bày lời cuốn”.

Vấn đề đem người gian ác, lạc lõng trở về là mối lo âu của tâm trí tôi. Dĩ nhiên họ quay về hay không là mầu nhiệm của Chúa, không thuộc quyền của tôi. Phần tôi, phần các linh mục và tín hữu, có trọng trách đưa thế giới vô đạo trở về, cho kẻ lạc đạo, rồi đạo về hiệp nhất với Giáo hội, chấp nhận Chúa Kitô. Kết quả không thuộc quyền của ta. Chỉ an lòng, vì biết Giêsu Cứu Thế lo lắng cứu rỗi các linh hồn hơn ta nhiều, tuy muốn ta cộng tác bên ngoài, nhưng chính ơn Chúa cải tạo họ bên trong, và khi cần, ơn Chúa sẽ không thiếu. Đó là giây phút gây niềm vui bất ngờ cho thần thánh trên trời.

Câu 15: “Lạy Thiên Chúa con thờ là Thiên Chúa cứu độ, xin tha chết cho con, con sẽ tung hô Ngài công chính.”

Bản Phổ thông là: “Xin cứu con khỏi dòng máu xấu”. Đavít xin Chúa cho mình khỏi vương máu gì? Theo thiên ý tôi, đó là:

1. Máu Evà, máu xấu đã lưu thông trong nhân loại sau tội nguyên tổ, gây ra sự dâm ô. Thật ra, khi đến tuổi già lục tuần như tôi, phải thành thật nhìn nhận rằng bầu máu nóng của tuổi trẻ nó lắng dịu khi đã già. Tuy nhiên, phải cẩn thận, vì trong Kinh thánh có lắm truyện của “già mà dại” (Hc 25,2) đó là một trong “ba điều” mà tôi rất ghê sợ.

2. Máu gia đình. Quyên luyến với gia đình, quá luật bác ái, gây trở ngại kéo dài. Vì luật tông đồ và linh mục vượt luật “thê xác và họ máu”. Yêu cha mẹ, bà con; cứu giúp họ trong cảnh nghèo truyền kiếp, y như cứu giúp bất cứ mọi kẻ nghèo khác cách kín đáo, theo tinh thần linh mục, đúng phép công bình và không thiên vị. Cha mẹ, anh chị và các cháu của tôi vẫn sống gương mẫu, thật là an ủi cho tôi. Nhưng không nên quá lo về việc làm và khó khăn của họ mà gây cản trở, chia trí trong phận vụ giám mục là người tôi tớ của tòa thánh.

3. Máu nòi giống. Yêu tổ quốc là hợp lý và lành thánh, nhưng đừng vì yêu quê hương mà gây trở ngại cho chức vụ giám mục của tôi. Giám mục phải đứng trên các mọi tranh chấp giữa các quốc gia. Tinh thần quốc gia quá khích, đi ngược Tin mừng đang làm nhiễm độc các nước trên thế giới. Đây là vấn đề thời sự nóng bỏng, xin Chúa, “cứu con khỏi máu nóng này”. Chúa Giêsu đã chết cho các dân tộc, không phân biệt màu da, dòng máu, để nên người anh cả của một đại gia đình nhân loại mới, xây dựng trên nền tảng của Tin mừng.

Khi vượt mọi ràng buộc thế tục, linh mục, giám mục sẽ rất tự do, hăng say rao giảng luật Chúa, ca tụng công lý, hòa bình và tình thương của Chúa Cha là “Chúa của mọi nhân đức”, của Chúa Con là “Chúa của sự cứu rỗi”, và của Thánh Thần là “Chúa bình an”! Được tự do không nặng tình quê hương sẽ làm cho chức vụ linh mục vui vẻ biết bao! “Thánh chỉ Ngài là khúc nhạc của con, giữa cảnh đời tha hương lữ thứ” (Tv 118,54). “Hãy đến đây ta reo hò mừng Chúa, tung hô Ngài là Núi Đá độ trì ta” (Tv 94,1).

Câu 16: “Lạy Chúa Trời, xin mở miệng con, cho con cất tiếng ngợi khen Ngài.”

Đây là câu thánh vịnh mà tôi thích nhất. Kinh mai của linh mục mở đầu bằng câu này, thật nên thơ và rất dịu dàng cho tâm hồn. Linh mục là bậc thầy, và miệng ngài là cửa của khoa học. “Lạy Chúa xin mở miệng con” sẽ là câu kinh trước khi giảng, thuyết trình hay việc gì có hình thức là dạy dỗ. Nhật tụng suốt ngày thầy đều bằng câu này. Đó là câu bắt đầu cho mọi công cuộc rao giảng lời Chúa, đem Tin Mừng, ca tụng chân lý Công giáo, chúc tụng Danh Chúa.

Đến đây Cha Segneri bỗng lên *octave* trên vượt cung trầm của Đavít, để ca tụng Giáo hội, kỳ công lớn nhất mà Chúa đã xây dựng để làm khí cụ ban bố ân huệ của Chúa, xảy ra mười thế kỷ sau Đavít. Thật ra thánh vịnh Đavít 47,1 có câu: *“Chúa cao cả, đáng chúc tụng vô biên”*. Nhưng chúc tụng Chúa ở nơi nào: trên trời, dưới đất, trên vì sao, mặt trời hay vũ trụ bao la? Không phải – Thánh vịnh 47,2 tiếp: *“trong thành thánh, trên núi thánh của Chúa”*. Thánh Bellarmino cũng đồng ý, khi viết: *“Xây dựng Hội thánh, đó là một mạc khải cao cả nhất, không gì cho ta thấy sự cao cả để chúc tụng Chúa hơn”*. Cha Segneri cho rằng đủ lẽ mà kết luận Đavít ca tụng Hội thánh ngày nay qua thánh vịnh của ngài. *“Miệng tôi sẽ cao rao lời khen ngợi Chúa”*. Có thể nói Đavít lấy làm vinh dự báo tin việc thiết lập Hội thánh.

Câu thánh vịnh này mỗi ngày do hàng triệu môi miệng nói lên, và mỗi lúc càng nhiều người nói, khiến cho lời tiên tri Đavít mỗi ngày càng thêm sáng tỏ và mở rộng ý nghĩa thâm kín của nó. Giáo hội, qua lời này, như tự tiên báo mình là một thể chế sống động, không như một lâu đài cổ. Hội thánh không phải là tòa nhà xây trong một năm, nhưng là một đô thành ngày càng nói rộng đủ sức chứa đựng cả một thế giới. “Núi thánh Người thật nguy nga hùng vĩ, là niềm vui cho toàn thể địa cầu. Núi Xi-on, bỗng lại cực bắc, là kinh thành của Đức Đại Vương” (Tv 47,3). Nền móng đã được xây từ hai thế kỷ, vẫn còn tiếp tục cho tới ngày nó bao gồm cả vũ trụ, đến ngày mà danh Giêsu được khắp nơi tôn thờ. Để đô mở rộng đến đâu là

những dân tộc mới rất vui mừng vì nghe đến danh Giêsu đến đó. “Các dân tộc sung sướng nghe báo Tin mừng” (x. Cv 13,48). Cha Segneri có tư tưởng sau đây vừa táo bạo vừa đạo đức và gây hứng khởi cho mọi linh mục khi đọc Nhật tụng là: *mỗi người dẫn thân vào việc xây dựng Hội thánh*. Đây, các vị thừa sai đang dẫn thân rao giảng lời Chúa, như sứ giả mang tin mừng cứu độ, họ xin: “Lạy Chúa, xin mở môi con, và miệng con sẽ cao rao lời ngợi khen Chúa”. Dù không phải thừa sai, những ai phải đọc lời nguyện này cũng phải nhận miệng lưỡi của những ai giảng Tin mừng, vẫn là của mình, do đức ái đã kết hợp tất cả chúng ta lại với nhau; và đừng quên “Tin mừng là lời ca tụng Chúa đẹp đẽ nhất, mỗi lời trong đó là một màu nhiệm”.

LỄ THÁNH ANRÊ 30/11/1940 – TỈNH TÂM ĐẾN NGÀY THỨ NĂM

Câu 17: “Chúa chẳng ưa thích gì tế phẩm, con có thượng tiến lễ toàn thiêu, Ngài cũng không chấp nhận.”

Đavít đã hiểu rõ, tuy muộn đến một năm sau, về tội trầm trọng của ông: hiếp vợ, giết chồng mà đoạt vợ. Tội của ông, theo luật Môsê là tử hình. Nhưng Nathan bảo đảm: “Chúa đã bỏ qua tội của ngài; ngài sẽ không phải chết” (2Sm 12,13). Đavít đã hiểu, cần một sự đền tạ cân xứng. Ông đã quá giàu sang, bao nhiêu của lễ trần gian cũng sẽ không thấm vào đâu. Và lại ông là nội tổ của Đấng Cứu Thế sau này, ông không thể đền tội theo hạng dân đen như Môsê dạy. Do đó, ông hiểu và sẵn sàng chấp nhận mọi thứ hy sinh, và đó cũng là lời cảnh cáo và khuyến dạy tôi phải mau mắn sẵn sàng hy sinh vì Chúa trong việc nhỏ cũng như việc lớn. Vài giọt nước mắt khi sám hối chẳng đáng chi, chính ý chí hy sinh phục vụ Chúa mới đáng kể. “Chúa ơi, lòng con đang sẵn sàng” (x. Tv 56,8). Nhiều kẻ lâm tường, đặt kế hoạch hy sinh theo ý riêng, theo sự đam mê, theo tham vọng, theo sự bất nhất của mình, mà tường đó là ý Chúa. “Người ở tận vực thẳm, sự đam mê của lòng người đã lừa dối người”. Như ếch ngồi đáy giếng, người lại có tham vọng muốn bay cao như phượng hoàng. Vậy, phải cụ thể bằng

việc làm, nhờ ơn Chúa người sẽ biết mình, sẽ bỏ ý riêng mà tuân ý Chúa trong việc lớn việc nhỏ thường ngày, chứ không phải ý Chúa ở hồi người cao hứng bỗng bột sốt sáng.

Câu 18: “Lạy Thiên Chúa, tế phẩm dâng Ngài là tâm thần tan nát, một tấm lòng tan nát giày vò, Ngài sẽ chẳng khinh chê.”.

Vì linh hồn đồng ý để thể xác phạm lỗi, nên phải chịu đau trên thể xác, khổ trong tâm hồn để đền tội. Ngoài Đavít là kẻ phạm tội, đây cũng là bài học về thánh giá và đau khổ, lỗi bảo đảm trọn lành cho linh mục và giám mục.

Năm 1930, khi tĩnh tâm tại Rusciuk tôi đã suy nghĩ nhiều về giáo thuyết này. Đặc biệt khi thụ phong giám mục, lúc sắp mình (trước bàn thờ Thánh Carôlô ở Rôma) và sau đó khi đứng dậy, tôi cảm thấy mình phần nào giống Chúa chịu đóng đinh hơn. “Xin cho con say mê thánh giá”. Tôi muốn năng lặp lại câu này. Xưa nay tôi chưa khổ mấy. Ôn Chúa ban cho tôi tâm tính vui vẻ an nhàn, không được như các vị can đảm mạo hiểm lặn xả vào các đại cuộc. Nhưng khi đời gần tàn, Chúa lại bắt tôi trải qua các loại thử thách nặng nề. Con sẵn sàng, chỉ xin một điều là Chúa gửi thử thách, cũng xin giữ ơn để con gánh vác cách bình tĩnh, dịu dàng, xứng đáng. Tôi vừa đọc hạnh tích bà Marie Alphonse, vị sáng lập Dòng Sion mà tôi đang tạm trú, tinh thần của Bà và dòng là “vui tươi phó thác”. Tôi thích lối này, là âm thầm hy sinh, khiêm nhường sám hối chịu đựng “lòng tan nát như tro” mà các vị thánh đơn sơ của Cựu và Tân ước đều trải qua. Điển hình Thánh Phanxicô khó khăn đã cầu xin: “Xin Giêsu thương xót con là kẻ có tội”. Khi dâng lễ kỷ càn và sốt sáng tự nhiên lòng tôi “tan nát” như Chúa ở vườn Cây Dầu, và sau đó trong ngày biết bao cảnh nát lòng khi tôi phải sống dung hòa giữa cái dịu dàng, nhẫn nại, chịu đựng, nhưng lại công bình, xứng đáng và bình tĩnh.

Câu 19: “Xin rộng lòng tuôn đổ hồng phúc xuống Sion, thành lũy Giêrusalem, xin Ngài xây dựng lại.”

Đavít tội lỗi, sau khi ăn năn, đã tin tưởng hướng về tương lai xán lạn của Chúa, ngài sẵn sàng hy sinh để dòng họ

ngài, sau này sinh trưởng Đấng Cứu Thế, được vững chắc “biểu lộ lòng nhân hậu và lòng yêu thương của Chúa đối với nhân loại” (Tt 3,4). Sự thật dòng Đavít đã và đang tồn tại, qua hoàng đế Constantiô và qua giáo hoàng Rôma. Giêrusalem đã lan rộng khắp hoàn cầu với một thành trì rất kiên cố trong một đức tin, một tâm hồn. Thịnh thoàng đó đây có sút mẻ nhưng cũng chóng xây đắp lại và càng vững chắc hơn. Giêrusalem lan rộng đến trời, nơi anh em đi trước đang chờ ta ở ngày thế mạng vinh quang. Những câu cuối cùng của *Miserere* tương tự các trang Khải huyền của Gioan, cả hai diễn tả “cái bình an hạnh phúc” và hoàn tất với ngày “Chúa Kitô đến” (x. Kh 22,20).

Hồn tôi bỡ ngỡ, cảm động trước cái huy hoàng, khích lệ tôi nỗ lực xây dựng Giêrusalem là Giáo hội ngày càng vững mạnh với bất cứ trách vụ nào mà Chúa Quan phòng giao phó: Làm giám mục hạng chót, làm khâm sứ hạng cuối cùng, tôi vẫn làm tròn sứ mệnh không phai lòng.

Những năm cuối cùng đời tôi, là những năm đẹp nhất để thật sự cộng tác cách hữu hiệu, đứng đắn trong công cuộc lớn lao của Giáo hội. Xin Chúa Giêsu vui lòng chấp nhận và chúc lành cho điều con dốc quyết “theo lòng nhân hậu của Chúa”.

Câu 20: “Bấy giờ Ngài vui nhận tế phẩm luật truyền, lễ vật toàn thiêu, lễ vật hiến tế. Bấy giờ thiên hạ giết bò tơ dâng trên bàn thờ Chúa.”

Của hiến tế đấng Đavít tiên báo về Chúa Kitô “đã yêu thương chúng ta, và vì chúng ta, đã tự nộp mình làm hiến lễ, làm hy lễ dâng lên Thiên Chúa” (Ep 5,2).

Đavít được thấy xa xa mà lòng đã phấn khởi. Ông thấy trước cuộc hiến tế đem lại công lý và sự tha thứ cho muôn dân, cuộc hiến tế trên đồi Calvê, sẽ diễn lại trên khắp các bàn thờ thế giới; và diễn lại trên hàng triệu triệu cá nhân vì hiểu mà yêu thích thánh giá, đã, đang và sẽ chấp nhận mọi thứ hy sinh, gian khổ trong Nhiệm Thể Chúa Kitô.

Đây, các thánh tông đồ, hiến tu, tử đạo, đồng trinh mọi nơi, mọi thế hệ đã chấp nhận sự hiến thân, và nếu cần, thí cả

mạng sống. Đó là mối vinh quang cho Giáo hội, và “Chúa đã đón nhận họ như của lễ toàn thiêu” (Kn 3,6). Bao nhiêu hy sinh lễ tế thầm kín, đời làm sao biết hết được, đã, đang và sẽ diễn ra trên khắp mặt địa cầu. Và *bò tơ* có ý chỉ Giêsu hiến tế trong Thánh Thể, để kéo dài cuộc tế lễ đời Calvê. Vinh dự thay, mà cũng là trách nhiệm nặng nề đối với đất trời cho linh mục và giám mục khi được dâng lễ hằng ngày.

Con xin hạ mình sâu thẳm, xin thương tha mọi hư hèn, con xin dâng lại đời con để tôn thờ và yêu mến nơi bàn thờ Chúa. “Xin Chúa thương xót con”.

1942

TỈNH TÂM VỚI CÁC LINH MỤC TẠI TÒA KHÂM SỨ

TỪ 25-31/10/1942 – LỄ KITÔ VUA ĐẾN LỄ CHU THÁNH

[49]

1. Năm qua, mất tỉnh tâm, vì bốn lần phải ở lại Hy Lạp, nhân danh Đức Thánh Cha để cứu trợ. Năm nay muốn tỉnh tâm ở dòng Tên như hồi 1939, nhưng các Cha ấy vẫn tiếp tục bị theo dõi và đang bối rối sợ sệt. Tôi dành tỉnh tâm tại nhà như năm 1935 và 1937. Tôi đã mời các ĐGM Kiredjan (*Arménien*), Varuhas (*Bijantin*) – ngài lại mang theo ba giáo sĩ: cha Basile, cha Polycarpe và phó tế Haralampor – , ba giáo trưởng Chami (*Melchites*), Fakir (*Syriens*) và Nikoloff (*Bulgaires*) cũng đến. Các vị đều ở lại dùng cơm tại tòa Khâm sứ, tất cả mười lăm vị tỉnh tâm, con số đẹp.

Cha Folet (Pháp), dòng Tên, giảng rất hay và thành công vì hoàn toàn dựa trên Thánh Kinh. Giờ giắc được giữ đúng, thình lặn hoàn toàn. Mọi người đều sốt sắng và nêu gương cho nhau, đẹp quá!

2. Ngày lễ hai Thánh Tông đồ Simon và Giuđa, tôi đã chuẩn bị xưng tội bằng dâng một thánh lễ, dự thêm một lễ của

cha giảng và xung tội chung hai năm; việc đền tội đọc *Miserere* và *Magnificat*. Còn bao nhiêu thứ đền tội mà tôi đã quen giữ; xin cho có tinh thần hãm mình đền tội, noi gương Thánh Carôlô và Hồng y Federico, vào mùa Chay, hai vị đi chân không, dây cột cổ, xiềng mang ngang hông, cầm hào quang có thánh giá thật đi kiệu đền tội với dân.

3. Nỗi ưu tư của tôi từ lâu và còn mãi là: không làm được đúng mức việc phải làm; cần chiến đấu với tính biếng nhác do bản tính thích an nhàn, tương đối chậm chạp dù không bao giờ đứng lại. Nỗi khổ ấy khiến tôi phải nhận mình thấp hèn và phải lo buồn. Cần nắm lấy những gì khiến tôi phải hạ mình và yêu mến nó, nhưng đừng để mất sự bình thản và an bình bên trong. Thật ra có nhiều lý do khiến công việc bị chậm trễ, vì một mình phải di chuyển thường xuyên giữa hai tòa khám sứ Thổ và Hy Lạp với bao thứ công việc tràn ngập. Tôi cần thành thật nhìn nhận mình thiếu tài, thiếu lực, như sách *Giương phúc dạy*, nếu không nhìn nhận cách vui vẻ; ít ra phải nhẫn nại hứng chịu. Nơi khác sách này cũng dạy: nếu không thành thật nhận mình còn thua mọi người, đó là dấu mình chưa khiêm nhường thật lòng (Gp III, 23,3).

4. Nhờ ơn Chúa, tôi đã giữ các điểm chính của luật sống. Quên mình, vì tôi là không, “phàm hèn và tội lỗi”. Đứng vậy; phó thác theo ý Chúa; chỉ mong phục vụ Giáo hội phân nào qua phận vụ tông đồ; không lo cho tương lai, chỉ sẵn sàng hy sinh dù phải chết, nếu Chúa cho là đáng để sáng danh Chúa; cố gắng sống đời sốt sắng đạo đức theo lối của Giáo hội và thánh truyền, không muốn tự chế ra một lối sống đặc biệt nào riêng lạ; tinh tảo, theo sát mọi sự cách ôn hòa, dịu dàng, như lời Cha Gratry, được Hồng y Mercier trích dẫn: “dịu dàng là mức hoàn hảo của sức mạnh”; cuối cùng, năng nhớ sự chết, tư tưởng này làm cho tôi sống tự do và vui vẻ.

5. Nhắc lại mãi cũng khó chịu, nhưng cần nhắc lại sự độc lòng cũ. Là đọc xong Kinh Sách chiều hôm trước. Học tiếng Thổ và tiếng Hy Lạp. Tôi đã học Hy Lạp vài tháng và thích lắm; sau đó học lại tiếng Thổ, không phải để tỏ ra mình

giỏi văn chương mà vì nhu cầu của phận sự, nêu gương cho người sẽ tiếp nối công việc của tôi.

6. Tôi gặp nhiều khó khăn ở tòa khâm sứ Hy Lạp, nên phải yêu nơi đó nhiều hơn. Tuy nhiên, vài tháng nay cũng có lắm sự an ủi. Bao lâu phải ở Istambul (Thổ Nhĩ Kỳ) là tôi không bao giờ tìm cách xin rời khỏi nơi đây vì lý do “bất ổn”. Theo tư tưởng của ĐGM Testa, tôi ở đây như cá ở trong nước, tư tưởng này khiến tôi dễ chịu, được khích lệ, và nhớ đến trách nhiệm, bao lâu Tòa thánh còn muốn tôi ở đây.

7. Hai tai họa đang nhiễm độc xã hội đó là “quốc gia quá khích và tinh thần thế tục”, một bên là tính tự nhiên của kẻ cầm quyền, một bên do giáo sĩ a tông. Là giám mục và đại diện Tòa thánh, tôi cần tránh bị nhiễm độc. Thâm tâm tôi yêu tổ quốc Ý, nhưng bề ngoài phải dửng dưng. Hội thánh là mẹ của các dân tộc, phải ở trên các dân tộc. Mọi quốc gia phải thấy tôi là đại diện của Hội thánh, có lòng yêu quê hương của họ thật; đoán xét rất tế nhị, lễ độ để thông cảm với mọi người. Phải rất khôn ngoan, thỉnh lặng cung kính, lễ độ mọi lúc. Nhưng kẻ thuộc quyền tôi cũng phải theo lối này khi ở tòa khâm sứ cũng như khi ra ngoài. Ai lại không mang đôi chút tinh thần quốc gia quá đáng. Khâm sứ phải tỏ ra tuyệt đối không bị lây bệnh ấy. “Xin Chúa giúp con”.

8. Chúng ta đang trải qua thời kỳ có quá nhiều biến cố, và trước mắt là cái hố sâu không bồi đắp được. Ta cần trở về với các nguyên lý đã tạo ra được cái trật tự Kitô giáo, phải theo ánh sáng Tin mừng mà đoán xem mọi sự, và kinh khiếp run sợ nhìn nhận luật nhân quả khi người ta trái luật Chúa. Giám mục sẽ tùy cơ thuận lợi, qua lời nói và hành động, làm sáng tỏ cái triết lý của lịch sử, dù lịch sử ngày nay đang được viết thêm bằng những trang sử máu, hỗn loạn về chính trị xã hội. Tôi sẽ đọc lại tác phẩm “*De Civitate Dei*” của tiến sĩ Augustinô, nắm vững giáo thuyết của ngài để đối phó với mọi biến cố do phận vụ mà tôi phải đón nhận, để sự khôn ngoan Chúa soi sáng và dẫn dắt tôi.

9. Cha Folet giảng toàn bằng Kinh thánh, chỉ có một lần ngài ra ngoài sách Kinh thánh để diễn tả hình ảnh hoàn hảo của

một giám mục. Ngài dùng lời Thánh Isidôrô ca tụng Thánh giám mục Fulgence. Tôi xin ghi lại nguyên văn để răn mình, và để ghi lại ngày tỉnh tâm quý báu này. Ước gì đời tôi họa lại các dòng sau đây:

“Người lãnh đạo và giáo huấn dân, đưa họ đến sự cứu rỗi, phải lành thánh về mọi phương diện, không ai chỉ trích được về điểm nào... Lời nói phải trong sạch, đơn sơ, sáng tỏ, nghiêm nghị và đứng đắn, dịu dàng và có duyên; phải nói về mâu nhiệm của Luật Chúa, giáo thuyết của đức tin, về nhân đức, sự tiết độ, trật tự và công bình. Phải chỉ dẫn trước cho từng người với một lời khuyên bảo thích hợp, tức tùy nghề nghiệp và mức độ luân lý của từng người; phải biết trước mình sẽ nói gì, nói cho ai, lúc nào và cách nào thích hợp. Phận vụ số một là đọc Kinh thánh, xem lại Giáo luật, noi gương các thánh; ăn chay, ngủ ít, cầu nguyện; hòa thuận với đồng nghiệp, sống gần gũi với từng vị; không kết án ai khi chưa đủ bằng cứ; không ra vạ tuyệt thông cho ai khi chưa xét xử. Phải là người số một về mặt khiêm nhường cũng như về uy quyền, tức là đừng vì quá khiêm nhường mà để cho thuộc hạ ngày càng bê bối, nhưng đừng quá hà khắc đến tàn nhẫn, Càng sợ Chúa phán xét bao nhiêu, càng cư xử hết sức dè dặt đối với kẻ thuộc quyền bấy nhiêu.

“Hãy xem đức Ái là trọng vọng trời hơn các đặc ân, vì thiếu nó các đức khác ra vô ích. Đức Ái giữ lòng thanh khiết, và khiêm nhường là điểm tựa cho đức ấy. Phải dành cho đức thanh khiết chỗ nhất giữa các nhân đức, để tinh thần một khi đã cống hiến cho Chúa Kitô là phải được sạch mọi tì vết về nhục dục. Cần đặc biệt chăm sóc người nghèo, cho kẻ rách rưới ăn mặc, rước khách đỗ nhà, chuộc người bị cầm giữ, bênh vực kẻ góa bụa, mồ côi; tỉnh thức lo lắng mọi việc, cai trị tức tiên liệu, phân phối cho phân minh. Tiếp đón kẻ xin tá túc là điểm quan trọng, tiếp đón tất cả cách dịu dàng triu mến. Là tín hữu thường đã muốn được nghe Chúa khen: “Các con đã tiếp ta khi ta đến xin tá túc”, phương chi Tòa giám mục là nhà chung cho mọi người”.

1943

GHI CHÚ

[50]

Năm 1943 không sao tổ chức tĩnh tâm được, phải dời đến cuối năm 1944. Để chuẩn bị, tôi đã mời Cha Lévêque dòng Vinh Sơn giảng phòng. Nhưng vài hôm trước lễ Giáng sinh tôi đã được lệnh đi làm Đại Sứ ở Paris.

1945 – 1952

ĐẠI SỨ TẠI PHÁP

1945

TĨNH TÂM TẠI SOLESMES

TUẦN THÁNH 26/3 – 2/4

[51]

1. “Kẻ cây trồng Đức Chúa sẽ chẳng hề thua thiệt” (Hc 32,24). Ba tháng qua, mọi sự xảy ra thật lạ lùng ngỡ cho tôi. Đã bao lần tôi quyết định theo nguyên tắc là không nghĩ đến tương lai, không lo phiền gì cho xa.

Nhưng rồi, từ chỗ tôi được gọi về Paris, đã trải qua bao khó khăn lúc đầu khi nhận việc, quá dễ dàng may mắn. “Vâng lời và bình an” một lần nữa là nguồn phúc, khiến tôi càng hãm mình, khiêm nhường, tin tưởng, phó thác hiến dâng cho Chúa, càng lo thánh hóa các linh hồn và chính mình trong các năm còn lại của cuộc đời để phục vụ Hội thánh.

2. Đừng tự giấu mình sự thật này là tôi đã già. Dù trong tôi có sự phản ứng cho rằng tôi còn trẻ, mau lẹ, yêu đời và sẵn sàng. Liếc qua gương soi nhất định phải tự thấy mình cao niên. Đã già rồi nên chi phải làm nhiều và tốt vì thời gian còn lại quá ngắn, và đã gần ngưỡng cửa đời đời. Vua Ezechias khi nghĩ đến đây đã quay mặt vô vách, khóc ròng (x. 2Sm 20,2). Tôi không khóc.

3. Phải, khóc làm gì, cần gì phải lùi lại, chỉ cần xin Chúa tha cho những gì không tốt hay chưa được tốt, còn tương lai lâu dài hay ngắn ngủi tôi chỉ muốn dùng để thánh hóa kẻ khác và chính mình.

4. Đọc nhật tụng với các thầy dòng Biển Đức qua Phụng vụ Tuần thánh càng làm cho tôi quý mến kinh này. Bàn giấy tôi đặt cạnh nhà nguyện, nên sẽ đọc nhật tụng tại đây, Kinh Sách đọc chiều ngày trước. Giữ cách đứng, ngồi như thầy dòng, đặc biệt giờ Kinh Sách. Kỉ luật bên ngoài giúp cầm lòng trí. Tôi sẽ học kỹ các Thánh vịnh để quen và dễ hiểu ý nghĩa khi đọc. Ca vịnh thật đầy ý nghĩa và thú vị.

5. Để đơn giản hóa tất cả, tôi phải nhớ ba đức hướng thần và bốn đức luân lý; đứng đầu các đức luân lý là sự *khôn ngoan*: đây là điểm mà các nhà cầm quyền đạo đòi tranh nhau, hơn thua nhau ở chỗ đó. Tôi xin đặc biệt tôn sùng đức khôn ngoan, mỗi tôi xét mình thật kỹ về điểm này. Vì Chúa cho tôi ơn ăn nói dễ dàng, do đó dễ quá lời. Cẩn thận! Biết thính lặng, biết nói đúng mức không xét đoán người nào hay bất cứ chiều hướng nào, chỉ nói lên ý nghĩ của mình vì thượng cấp hỏi và khi có đủ lý do quan trọng.

Thà ít nói hơn nói nhiều, phải sợ nói quá. Nhớ lời Thánh Isidôrô khuyên ĐGM Fulgence. Luật sống của tôi: là đặc biệt tránh không để lỗi bác ái.

1947

TỈNH TÂM TẠI PARIS

DÒNG TÊN (CLAMART) 8-13/12/1947

[52]

1. Đã đến năm thứ ba làm sứ thần tại Pháp. Không tự ti mặc cảm, nhưng tự nhận mình kém lực kém tài khiến tôi càng thêm tin tưởng ở Chúa; luôn luôn muốn vâng lời nên tôi được bình tĩnh và không biết sợ. Chúa đã ra tay bảo trợ tôi. Chúc tụng và tạ ơn Chúa. “Tôi sẽ không ngừng chúc tụng Chúa” (Tv 33,2).

2. Dự tính tâm có ba mươi linh mục dòng, triều và một thừa sai. Việc đạo đức chung như thường lệ. Cha de Soras, phụ tá Công giáo Tiến hành, trẻ, thông minh, thuộc dòng Tên, giảng phòng. Giáo thuyết hay, trình bày khéo, tân tiến về bố cục và hình thức với nhiều hình ảnh. Tôi đã xưng tội với ngài cách tổng quát từ 1945, lần tĩnh tâm sau hết tại Solesmes. Tôi rất an tâm và phấn khởi.

3. Tư tưởng chính là suy về sự chết, dù sao cũng gần hơn đối với tuổi già, cần sẵn sàng, sáu mươi sáu tuổi rồi, sự chết sẽ đến dễ dàng. Ngày 12/12 tôi dâng lễ xin “on chết lành”; chiều lại khi viếng Thánh Thể tôi đọc kinh *Miserere*, kinh cầu các thánh và kinh phó thác linh hồn. Đây là việc đạo đức rất tốt, tôi sẽ năng làm, và nếu Chúa đến, tôi không bỏ ngỡ.

4. Tôi xem lại di chúc đã viết hồi 1938, cho phù hợp với tình trạng cha mẹ bà con. Chúa thấy tôi sống nghèo, không tài sản. Nếu có chút gì, sẽ trở cho nhà dưỡng lão của họ đạo nhà.

5. Đột ngột Tòa thánh đã đưa tôi về Paris, không còn vinh dự nào hơn để bị cám dỗ. Rất yên tâm, không cần nghĩ đến phẩm trật cao hơn của Giáo hội. Như thế tôi mau mắn thi hành phận vụ bất chấp mọi nguy hiểm. Cần thêm sự hãm mình và hạ mình, đó là dấu chỉ của sự tiền định: xin đức khiêm nhường này làm nền tảng để xây đời đạo đức của tôi, vì các vị thánh, khi già dặn, đã thật sự khiêm nhường, do đó mới thật là thánh chính tông. Nói đến tử đạo, tôi sợ lắm, vì thiếu can đảm, tuy nhiên nếu Chúa muốn, con cho đó là vinh dự, nhờ ơn Chúa, chắc chịu nổi.

6. Trong việc phụng sự Chúa, nhờ học hỏi các sách tu đức, tôi thấy yêu sách lễ, sách nguyện, thánh Kinh, Gương phúc, tác phẩm Nguyễn ngắm của ĐGM Bossuet. Phụng vụ và Thánh kinh là hai cửa ăn nuôi linh hồn. Tôi càng đơn sơ, càng dễ chịu. Cần chú ý trung thành mến yêu Thánh Thể mà tôi được phúc giữ ở nhà nguyện cạnh bàn giấy. Sẽ cố gắng thay đổi cách viếng Thánh Thể, vừa bổ ích vừa hấp dẫn như: đọc thánh vịnh thông hối, ngắm đàng thánh giá, cầu nguyện cho người đã qua đời. Phải chăng Thánh Thể tổng hợp tất cả?

7. Tủ sách của tôi gồm toàn sách bàn về sự sống Công giáo cách nghiêm chỉnh. Tuy nhiên công việc thường xuyên như: thu từ báo cáo về Tòa thánh, việc tòa đại sứ không cho tôi đọc nhiều như ý. Cần cố gắng lắm mới được, để sự muốn đọc muốn biết không làm chậm trễ việc của một sứ thần toàn thánh.

7. Việc nhà, tương đối yên; phải nhẫn nại để đương đầu với các tật xấu và kém tài kém lực của tôi cũng như của các nhân viên. Tôi nhớ lời Thánh Isidôro khen Fulgence, xin trích ra đây vài dòng liên quan đến cách đối xử của tôi với nhân viên. Đây là trang kỳ diệu: “Ôn hòa với tất cả, không chia rẽ thuộc hạ. Là người số một về đức khiêm nhường cũng như về quyền uy; không vì quá khiêm tốn mà để thuộc hạ phạm thêm nhiều lỗi, không quá nghiêm khắc đến tàn nhẫn... không có đức ái, các nhân đức khác ra vô ích; đức ái vượt các đặc ân. Đức ái bảo vệ đức thanh khiết... và vượt xa cả đức thanh khiết nữa”. Do đó khi tiếp chuyện, tôi sẽ loại ra xa mọi xét đoán táo bạo, bất xứng với giám mục, hoặc thiếu tôn kính Bề trên trong Giáo hội, các cấp mà tòa sứ thần này trực thuộc. Dù phải nén lòng chịu đựng và nhục nhã cho cá nhân tôi, tôi quyết giữ cho được lòng dóc lòng này. Nhân viên sẽ hiểu, và tôi sẽ được an tâm. Hơn nữa đã “bác ái” còn phải “dịu dàng”, đặc biệt với những ai đến tòa sứ thần này vì theo Thánh Isidôro “tòa giám mục là nhà tiếp đón mọi người”.

9. Nhờ được giáo dục, mà tôi đã ăn ở dễ thương, chịu đựng, lễ độ và thông cảm. Tôi xin giữ mãi như thế. Thánh Phanxicô Salêsiô là bậc thầy của tôi về điểm này, tôi cần noi gương ngài. Để noi gương Chúa Giêsu, tôi cũng xin xung phong gánh chịu sự khinh bỉ chế nhạo. Giám mục và đại diện Giáo hoàng cần chiếu sáng sự “hiền lành và khiêm nhường thật lòng”. Ai muốn khôn khéo, giỏi về chính trị mặc ai, tôi chỉ cần dịu dàng, đơn sơ trong tư tưởng, lời nói và việc làm. Dù sao, ai trung thành với giáo thuyết và gương Chúa Giêsu đều có lợi.

10. Càng ở lâu bên Pháp, tôi càng thật tình yêu quý cường quốc này. Thâm tâm tôi có hai điều trái ngược, một đáng là khen ngợi lòng dũng cảm của Công giáo Pháp; tuy nhiên, vì phận sự, cũng phải nhận thấy những khuyết điểm,

những lối giữ đạo, vấn đề học đường chưa giải quyết, thiếu linh mục, tinh thần thể tục và cộng sản thâm nhiễm nơi trường nữ của Giáo hội, mà tôi không thể lấy lời khen để che lấp vì sợ méch lòng. Sứ thần là tai, mắt của Tòa thánh, làm sao khen được cái đáng buồn trầm trọng.

Càng nói hoạt bát, tôi càng phải cẩn thận. Thinh lặng nhẹ nhàng không cứng cõi, có những lời thông cảm do lòng khoan dung độ lượng, tốt hơn là khẳng định dù do ý ngay lành và khi tâm sự. Ngoài ra “đã có Đáng xét xử và lên án” (x. Ga 8,50).

Xin Thánh Tâm Chúa Giêsu mà xứ này đặc biệt tôn thờ, xin Mẹ Maria Nữ vương nước Pháp, xin Thánh Giuse bổn mạng ngành ngoại giao, đã từng soi sáng bảo vệ tôi, và các thánh bảo trợ của Pháp quốc, phù giúp cho tôi để được Nước Pháp được ơn bảo trợ, can đảm và được chúc phúc.

1948

TỈNH TÂM NĂM TẠI DÒNG BIỂN ĐỨC

EN CALCAT 23 – 27/11

[53]

1. Hôm nay 25/11 tôi được sáu mươi tám tuổi. Chiều qua đã xưng tội với Bề trên dòng là Cha G. Barbier, và rất an tâm. Khi nằm trên chiếc giường bé của dòng, tôi suy về sự chết, và chậm rãi đọc tám lời nguyện do ĐGM Bossuet đặt cho việc này. Tới đây, đời tôi như chấm dứt. Năm, tháng, ngày sẽ đến, đó là Chúa cho phụ thêm. Tôi năng lặp lại lời Thánh Phaolô: “Tôi đã chết và sự sống mới của tôi hiện đang tiềm tàng với Đức Ki-tô nơi Thiên Chúa (Cl 3,3).

2. Nghĩ đến sự chết, tức dứt khoát với tất cả: với chính mình, cái thú ưa thích, danh vọng, thành công, tài sản tinh thần và vật chất; phải hoàn toàn tự do không dính bén, để theo ý Chúa mà thôi.

3. Xem các điều ghi chú, năm qua ở Clamart tôi thấy rất thích hợp cho tôi lúc này, không cần ghi, chỉ thỉnh thoảng đọc lại để thêm can đảm và bồi bổ tinh thần.

4. Với nhiều năm kinh nghiệm, tôi thấy lối vững nhất để mình nên hoàn hảo và đem thành công cho Toà thánh, thì từ các nguyên tắc, chiều hướng, thời thế, công việc, tôi phải luôn đề ý điều khiển một cách đơn sơ bình tĩnh tối đa, tránh cho vườn nho của tôi khỏi các thứ cành lá rườm rà không trái, nhưng phải đi ngay vào sự thật, bác ái, công bình, đặc biệt là bác ái. Ngoài ra chỉ là khoe khoang, củng cố địa vị, ngày nào đó sẽ bị lột mặt nạ, không xa, trở nên trò cười...

Ôi! sự đơn sơ của Tin mừng, của sách gương phúc, của Thánh Phanxicô, và các trang luân lý sau đây của Thánh Grêgôriô; “Thiên hạ chế nhạo tính chất phác của người ngay” và v.v – Tôi thích các dòng này và sẽ năng đọc lại. Trong đường lối chính trị đạo, đời, những an gian ngoan sẽ chỉ là bóng mờ trước ánh sáng của tính đơn sơ và ơn Chúa qua giáo huấn căn bản của Chúa Kitô và các thánh ! Đây mới là thực tài khiến cho hạng thông minh thế gian nề phục, nó rất hợp với cách xã giao chân chính, hợp với các khoa học, nhân bản, xã hội ở đời, hợp với mọi nhu cầu của thời đại, mọi nơi trong mọi hoàn cảnh. “Khôn ngoan là tốt điểm của mọi triết lý” . Đó là tư tưởng của Thánh Gioan Kim khẩu, vị bổn mạng Đông phương của con. Xin cho con yêu và sống đơn sơ, để con khiêm nhường, hầu đi gần với tinh thần của Chúa hơn mà hấp dẫn và cứu các linh hồn.

5. Nhờ tâm tính Chúa phú ban, tôi luôn xét tốt cho mọi người và mọi việc, không chỉ trích hay lên án quá dễ; càng cao niên với nhiều kinh nghiệm và hiểu lòng người hơn, tôi càng đau khổ khi thấy có sự bất hòa quanh tôi. Mọi kiểu cách coi thường, ăn ở thiếu dịu dàng với bất cứ ai, đặc biệt với người nghèo, kẻ nhỏ, bề dưới, hoặc thấy ai khinh rẻ, lên án họ quá dễ dàng đều làm cho thâm tâm tôi rất đau khổ. Tuy làm thinh, nhưng lòng như rướm máu. Các giáo sĩ cộng tác với tôi có nhiều đức tính rất tốt, rất can đảm, tôi rất yêu họ và họ đáng yêu thật. Tuy nhiên có hôm tôi cũng khó chịu vì họ; nhiều ngày

nhiều lúc tôi muốn phản ứng mạnh. Nhưng tôi thà thính lặng, tin tưởng rằng đó là cách giáo huấn họ hùng hồn và hữu hiệu hơn. Phải chăng tôi hèn yếu? Nhưng, tôi muốn tiếp tục bình tĩnh vác các loại thánh giá rất nhẹ này, thêm vào sự khổ tâm vì biết mình kém tài đức; tôi xin để Chúa hiểu rõ lòng họ, lôi kéo họ về với sự dịu dàng của tình mến Chúa.

6. Tuy đã bốn mươi năm qua, tôi còn mến nhớ những lần hầu nguyện với ĐGM Radini Tedeschi, giám mục Bergamô. Ngài không nói một lời nào tỏ ra ít yêu kính với bất cứ nhân vật nào ở Vatican. Còn về phụ nữ, không bao giờ nghe ngài nói về họ, dường như ở đời không có phụ nữ. Sự thính lặng hoàn toàn về phụ nữ, dù khi chỉ có tôi với ngài, làm cho đời linh mục trẻ của tôi lấy đó làm gương rất sáng, Cho tới nay, tôi còn mang ơn ngài mỗi khi nhớ gương cao cả sống rất kỉ luật của ngài.

7. Tuy mấy hôm nay ít giờ đọc Kinh Thánh, nhưng tôi vẫn suy gẫm thư của Thánh Giacôbê. Năm chương ngắn nhưng thu tóm tất cả đời sống Công giáo. Ngài dạy về cách thực hành bác ái, giữ miệng lưỡi, về việc người có đức tin sẽ rất linh động để đóng góp vào việc xây dựng hòa bình, về sự kính nể anh em,... Ngài đe kẻ giàu hà tiện gian ác, sau cùng ngài kêu gọi hãy tin tưởng, vui vẻ và cầu nguyện.... Thật là cả một kho tàng quý báu về đường hướng và lời khuyên răn, phần nào đặc biệt đáng sợ đối với giáo sĩ, cả cho tín hữu mọi đời. Phải học nằm lòng, năng áp dụng, từng câu một, cái giáo thuyết cao quý ấy. Sau tuổi sáu mươi tám, mỗi lúc già thêm, và đó là sự khôn ngoan của Chúa, đó là lời Chúa qua Thánh Giacôbê.

“Trong anh em, ai là người khôn ngoan hiểu biết? Người ấy hãy dùng lối sống tốt đẹp mà chứng tỏ rằng: những hành động của họ phát xuất từ lòng hiền hậu và đức khôn ngoan. Nhưng nếu trong lòng anh em có sự ghen tương, chua chát và tranh chấp, thì anh em đừng có tự cao tự đại mà nói dối, trái với sự thật. Sự khôn ngoan đó không phải từ trời cao ban xuống, nhưng là sự khôn ngoan của thế gian, của con người tự nhiên, của ma quỷ. Thật vậy, ở đâu có ghen tương và tranh chấp, ở đấy có xáo trộn và đủ mọi thứ việc xấu xa. Đức

khôn ngoan Chúa ban làm cho con người trở nên trước là thanh khiết, sau là hiếu hoà, khoan dung, mềm dẻo, đầy từ bi và sinh nhiều hoa thơm trái tốt, không thiên vị, cũng chẳng giả hình. Người xây dựng hoà bình thu hoạch được hoa trái đã gieo trong hoà bình, là cuộc đời công chính” (Gc 3,13-18).

1950

TỈNH TÂM TẠI ORAN (Phi châu)

TUẦN THÁNH 6-9/4

[54]

Nhân chuyến du lịch xa miền Bắc Phi châu dịp ngân khánh giám mục (19/3), tôi đã có ba ngày tỉnh tâm.

ĐGM Lacaste, giám mục Oran đã tiếp tôi rất thân mật tại nhà ngài. Cám ơn ngài. Tôi cầu nguyện, suy gẫm và thỉnh lặng để hiệp với lòng sốt sắng vô biên của các tâm hồn trên khắp thế giới, trong các nhà thờ, đang rung cảm với cuộc Khổ nạn và Phục sinh vinh quang của Chúa Kitô qua ba ngày Tuần thánh trọng đại. Tuy bất xứng, bất tài, tôi đã được Giáo hội nâng lên hàng giám mục trong một phân tư thế kỷ qua; tôi vui mừng nhớ lại dĩ vãng, hiện tại và tương lai của tôi.

THỨ NĂM TUẦN THÁNH: DĨ VẮNG CỦA TÔI

Tôi có mang theo qua đây những bút ký từ 1925 – 1950. Xem lại những gì đã ghi lại trên khoảng đường dài 25 năm qua, với những lần tỉnh tâm tại Bulgaria, Thổ Nhĩ Kỳ và Pháp, để khuyến khích, thúc đẩy tôi thêm sự ăn năn và sốt sắng xứng một giám mục. Tôi đã bình tĩnh đọc qua một lượt, như xưng tội vậy. Sau đó tôi đã đọc kinh *Miserere* cho những gì tôi đã làm, thêm kinh *Magnificat* vì những gì Chúa đã làm qua tôi, để tôi được khiêm nhường, thứ khiêm nhường chân thành và tin tưởng. Sau 25 năm, tôi xem lại đoạn 4 của ngày tỉnh tâm chịu chức giám mục. Tôi có dốc lòng “sẽ năng đọc Gương phúc q. III, ch. 9, trong đó có câu: “Mọi sự phải được quy về Chúa là cùng đích mọi sự”. Chương này đã làm tôi xúc động nhiều trong những ngày thanh vắng này. Lời ngắn nhưng ý rất

dài. Đó là điều tôi đã ghi trước hôm bước sang cuộc đời mới; riêng phần tôi, 25 năm qua, bao lần yếu đuối, bao lần đứng lên, nhưng nhờ ơn Chúa tôi vẫn cương quyết, trung thành, xác tín để vượt mọi cám dỗ và quynh rũ của tinh thần thế tục.

Cám ơn Chúa đã cho bám lấy nguyên tắc này là: “Tôi như một suối trào nước để kẻ nghèo người giàu, kẻ bé cũng như người lớn tới mức lấy nước hằng sống”. Ở Bulgaria, cái khó ở tại tình thế hơn tại lòng người. Mười năm buồn của một cuộc đời không thay đổi, hằng ngày gặp những châm chích đắng cay, đời tôi phải cố gắng hãm mình, thỉnh lặng. Cám ơn Chúa đã cho con thâm vui, cho con che giấu được mọi ưu tư lo buồn.

Tại Thổ Nhĩ Kỳ, công tác mục vụ vừa lo vừa vui. Đúng ra tôi phải làm nhiều hơn, can đảm và quyết liệt hơn, nhưng nó ngược với bản tính của tôi; vì tôi hay tìm sự yên tĩnh, mà tôi đã cho là ý của Chúa, vì có lần Chúa đã cấm dùng gươm, và người ta đã chẳng định nghĩa sự hiền hòa là một sức mạnh sung mãn? Vì vậy, lạ Chúa Giêsu, Chúa biết rõ thâm tâm, biết rõ đâu là ranh giới, đi quá ranh giới đó thì nhân đức sẽ ra tật xấu hoặc quá đáng; chỉ có Chúa mới biết rõ ranh giới ấy.

Riêng phần con, không có gì để khoe mình, mọi sự đều do ơn Chúa. “Không ơn Chúa người ta không có gì. Còn con, con lại cướp, đúng, con đã lấy sự hoạt động của ơn thánh làm của con” (Gp III 9,8-9). Vì vậy, tôi có phận sự hát Magnificat sau mọi công tác. Tôi thích câu này: “Nhờ Chúa thương xót, con mới được chút công đức!” Thánh Augustinô viết thêm: “Khi ban thưởng công đức của chúng con, chính là Chúa ban thưởng cho những tài đức Chúa đã ban tặng chúng con”.

Cám ơn Chúa Giêsu vạn đại vì “Đức ái của Chúa đã thắng tất cả và mở mang sức mạnh của tâm hồn. Nếu tôi khôn ngoan, tôi chỉ sẽ chạy tới Chúa, chỉ tin tưởng ở Chúa vì “Chỉ một Chúa mới là nhân hậu”, chỉ có Chúa mới đáng khen ngợi và chúc tụng trên hết mọi sự” (Gp III 9,12-19)

THỨ SÁU TUẦN THÁNH: HIỆN TẠI CỦA TÔI

Hiện tại; phải, hiện nay tôi 69 tuổi, tôi cúi mình hôn thương tích và nhan thánh Chúa chịu đóng đinh, hôn trái tim Chúa bị lưỡi đồng khai mở, lòng tôi đau xót và yêu mến. Phải cảm ơn Chúa vì đã giữ gìn tâm trí và thể xác con khỏe, mạnh, trẻ. “Biết mình” nên tôi càng phải hạ mình, không tham vọng; nhờ ơn Chúa, tôi biết xấu hổ cho con người của mình, sự kém tài đức, mà ở địa vị quá quan trọng, chỉ vì Đức Thánh Cha muốn và đặt tôi vào đó do lòng nhân từ của ngài. Đơn sơ và dịu dàng, thay mặt Tòa Thánh tôi phải tiếp xúc với những nhà chính trị chuyên nghiệp và cao cấp quốc tế; muốn tạo ra cái gì trong lành chín chắn hơn là cái vẻ đẹp hào nhoáng. Trong mọi việc tôi hằng theo chiều hướng “*Hiện chương Tám mối phúc thật*” là: phúc cho người nghèo, người hiền, ôn hòa, biết thương xót, khao khát công lý, lòng trong trắng và phúc cho những ai đang buồn khổ và bị bách hại (x. Mt 5,3-10). Hiện tại của tôi là: trung thành với Chúa Kitô, vâng lời và chịu đóng đinh, mà mấy hôm nay tôi năng lặp lại qua phụng vụ: “*Chúa Kitô hạ mình vâng phục*” (Pl 2,3); tôi phải nghèo và ở thấp hèn như Ngài, yêu mến Chúa Cha, sẵn sàng hy sinh dù phải chết cho Chúa và cho Hội thánh.

Sang Phi Châu này, tôi càng có quan niệm rõ hơn về vấn đề đưa lạc giáo trở về. Lễ sống còn của Hội thánh, của đời linh mục, của một lối ngoại giao tốt và chân chính là đó. “Hãy cho tôi các linh hồn, ngoài ra anh cứ lấy” (St 14,21).

THỨ BẢY TUẦN THÁNH: TƯƠNG LAI CỦA TÔI

Tương lai! 70 tuổi rồi, ngày mai không còn mấy lúc. Thánh vịnh nói: “*Tính tuổi thọ, trong ngoài bảy chục, mạnh giới chẳng là được tám mươi, mà phần lớn chỉ là gian lao khổ khổ, cuộc đời thâm thoát, chúng con đã khuất rồi. trận lôi đình, ai hiểu thấu căn nguyên ?*” (Tv 89,10). Tôi không nên dối mình, phải làm quen với sự chết; không hốt hoảng để ra yếu hèn, nhưng suy tưởng để hằng say sống, làm việc và phục vụ. Từ lâu tôi dốc lòng nhìn thẳng, chờ đợi, và “mim cười” đón

tiếp thân tử, và cử chỉ cuối cùng là “mỉm cười” để hồn lìa xác. Không cần nói đến nó, vì sẽ làm chán tai người nghe, nhưng phải suy tưởng để làm quen với “giờ phán xét”, vì nó rất tốt, rất cần để dẹp tính kiêu căng, và trong mọi sự phải điều độ và bình tĩnh. Cần kiểm lại “chức thư”; nhờ ơn Chúa tôi nghèo lắm, và tôi muốn chết nghèo.

Về mặt tinh thần, cần tranh thủ thời gian. Phải dứt khoát lìa với tất cả; chức vị, danh vọng, những cái ưa thích. Tôi có ý ấn hành bản “*Carôlô Bôrômêô viếng xứ Bergamô*”. Nếu không xong tôi vẫn hy sinh, bỏ dờ.

Có kẻ dua nịnh, nói tôi sắp làm hồng y. Vô ích. Như đã nói, thà đùng có, ngoài ra, tùy Chúa định đoạt sao, con chỉ xin vâng.

Khi về Paris, tôi vẫn sẽ tiếp tục sống bình dị, trung thành với phận vụ, phục vụ Tòa thánh cách cần mẫn, yêu mến, nhẫn nại, kết hợp mật thiết với Đức Kitô, là vua, là thầy và là Chúa của tôi; với Đức Maria là mẹ hiền; với Thánh Giuse, bạn thân, là gương mẫu và là đấng bảo vệ của tôi.

An ủi thay khi biết bao kẻ tôi quen biết, yêu mến và mến tôi đã về bên kia cõi trời, chờ đợi và cầu cho tôi. Chúa muốn gọi tôi về? Xin sẵn sàng. Chỉ xin gọi con khi con còn tử tế. Cho sống thêm đâu, xin cảm ơn Chúa tới đó: nếu thấy con vô ích, lẽ mề, Chúa nên cất đi, thì xin vâng ý Chúa.

Xin kết thúc, chuông thánh đường Thánh Tâm đang liên hồi đổ mừng Phục sinh. Vui mừng, tôi xin ghi lại lời Thánh Grêgôriô Naziance mà tôi dùng để mở đầu bài giảng Phục sinh ở thủ đô là: “Ý Chúa là sự bình an của chúng tôi”.

1952

TÍNH TÂM TẠI MONTMARTRE

DÒNG KÍN, TUẦN THÁNH, 10-12/4/1952

[55]

Ba ngày này tôi như đang ở cạnh mồ thánh, có cho phép các nữ tu vào dự lễ Thứ Năm Tuần Thánh tại tòa sứ thần;

sau đó tôi đi bộ viếng bốn nhà thờ trên đồi (Paris). Chiều Thứ Sáu, có dự nghi lễ Đông phương. Đã xưng tội với Cha Fugazza (Lazariste). Tôi như con “én núp bóng” đèn Thánh Tâm, sẽ chắm dứt tĩnh tâm vào lễ khuya Phục sinh (đúng Phụng vụ ngàn xưa). Cách tĩnh tâm này làm cho tôi không có giờ ghi chép. Chỉ ghi vài tư tưởng để sau đọc lại.

1. Tạ ơn Chúa. Tôi đã vượt mức sống 70 tuổi, theo thánh kinh “nhớ lại mà đau đớn lòng” (x. Is 38,15), vì bao nhiêu sơ suất, lầm lỗi, bao nhiêu công tác đã và phải làm vì Chúa, Hội thánh và các linh hồn, mà tôi chưa làm. Đang khi ơn Chúa quá dồi dào, tuy tôi bất xứng. Do đó “tôi sẽ không ngừng chúc tụng Chúa” (Tv 33,2).

2. Đơn sơ trong tâm hồn và lời nói. Càng sống lâu tôi càng thấy cái cao quý, cái đẹp hấp dẫn, cái tính đơn sơ trong tư tưởng, hành vi và lời nói. Đơn sơ tìm đơn giản hóa những gì rắc rối, để cho nó được sáng sủa hồn nhiên đến mức tối đa sau khi loại ra những lối quanh co, xảo quyết trong tư tưởng và lời nói.

“Đơn sơ cách khôn ngoan”. Hai danh từ ấy dạy ta nhiều sự. Đó là phương châm của Thánh Gioan kim khâu.

3. “Câu đáp dịu dàng khiến cơn giận tiêu tan” (Cn 15,1). Cần phải dịu dàng, ôn hòa và nhẫn nại đến tối đa. Cứng cỏi nóng tính, quá nghiêm khắc gây nhiều phiền phức. Vì tự ti mặc cảm, lắm người muốn cho kẻ khác hiểu ngược lại, nên đã nói huênh hoang, muốn đứng hàng đầu, như một nhân vật. Không, ơn Chúa thương, làm cho tôi ăn ở đơn sơ, không cầu kỳ mà không có gì gọi là khó lắm. Tôi muốn tiếp tục như vậy, để xứng đáng với ơn Chúa.

4. Tôi rất hiểu và quý yêu dân tộc Pháp. Càng sống lâu với họ tôi càng cảm mến những đức tin siêu nhiên cao quý của dân tộc này và sự hăng say của anh em Công giáo trong mọi lĩnh vực; dĩ nhiên tôi cũng phải thấy khuyết điểm và cái thái quá của họ. Vì vậy, tôi phải rất cẩn thận khi phát biểu ý kiến. Tự do suy đoán, nhưng không bao giờ chỉ trích, dù nhẹ nhàng, dù bằng một nụ cười, vì họ rất nhạy cảm. Đừng làm cho kẻ

khác và đừng nói về kẻ khác những gì ta không muốn họ đối xử như thế với ta. Về điểm này, ai cũng có phần sơ suất. Cần thận, dù một lời rất nhẹ có thể làm mất uy tín. Tôi phải giữ, tôi phải nêu gương về điểm này cho những kẻ xung quanh và các cộng sự viên. Đối với bất cứ ai, thà nâng niu họ hơn là ngắt véo họ.

5. Phải mau mắn trong các việc quan trọng, đặc biệt việc chọn giám mục, liên lạc về Tòa thánh. Báo cáo những điều hữu ích và quan trọng. Không vội, nhưng mau. Hằng ngày, xét mình về điểm này.

6. “Trong mọi việc, phải nhìn hồi kết thúc” (Esopé). Do đó, tuổi càng cao, tôi càng lo cho giây phút cuối cùng, không nên đùa với những mơ mộng của một cuộc sống lâu dài. Không buồn, bề ngoài không nhắc cái chết mãi làm gì. “Ý Chúa là sự bình an của tôi”, tất cả và mãi mãi cho đời sống, mà hơn nữa, cho giờ chết.

7. Những ý nghĩ về vinh dự, nhục nhã hay bị phản đối, không gì làm cho tôi chia trí, mất bình tĩnh.

Năm nay tôi sẽ xuất bản “*Những cuộc thăm viếng của Carôlô Bôrômêô tại Bergamô*”. Là người Bergamô, tôi đã làm xong phận sự và không mong gì hơn.

8. Ước vọng duy nhất của tôi là làm sao cuộc đời kết thúc tốt đẹp. Để khi chết rồi không để lại gánh nặng, sự phản đối, đau khổ, trách nhiệm cho thượng cấp. Lúc tôi yếu hèn, chỉ mong Chúa giúp, không dựa vào thành quả hay công lao đặc biệt bên ngoài.

9. Lo tăng lòng sốt sắng đạo đức. Vẫn sốt sắng với các thực hành đạo đức xưa hay nay như: thánh lễ, nhật tụng, lần chuỗi, suy ngẫm, sách thiêng liêng, liên li kết hợp mật thiết với Chúa Giêsu Thánh Thể. Ngoài ra sẽ thêm ít việc phụ và mới để tăng lòng sốt sắng.

10. Tuy không suy gẫm hay thực hiện việc gì vất vả trong ba ngày này, nhưng khi xem lại các trang nhật ký xưa, đã nảy ra nơi tôi một lời mời gọi, phải “tăng tốc độ để tới mức”.

Lương tâm tôi dường như bình an, hoàn toàn tin tưởng nơi Chúa Giêsu, nơi Đức Maria, mẹ vinh hiển của Ngài và là mẹ khả ái của tôi; nơi Thánh Giuse mà tôi rất quý mến, nơi Thánh Gioan tiên hô mà tôi muốn gia đình quyئن thuộc quây quần.

Bây giờ tôi sắp lên đền Thánh Tâm Montmartre. Thiên hạ đang chờ tôi cử hành lễ trọng mừng sự vinh quang phục sinh của Chúa, của Giáo hội, của các linh hồn và của các dân tộc. Thánh giá, Thánh Tâm, thánh sùng: dưới thế chỉ có bấy nhiêu, và cũng là tiêu biểu cho vinh quang bất diệt Chúa dành cho kẻ lành.

“Lạy Thánh Tâm Giêsu, sự sống và là sự phục sinh, sự bình an và là sự hòa giải của chúng con, là sự cứu rỗi cho ai cậy trông, niềm hy vọng cho kẻ chết trong Chúa, là sự dịu ngọt của mọi thần thánh”. Xin Thánh Tâm thương xót con.

1953 – 1958

HÔNG Y GIÁO CHỦ THÀNH VENISE

1953

**TỈNH TÂM VỚI CÁC GIÁM MỤC GIÁO TỈNH
VENETIE**

CHUNG VIỆN VENISE 15-21/5/1953

[56]

1. Từ tháng 4/1952, khi tôi núp bóng Thánh Tâm Montmartre Paris, đến nay, dưới chân Thánh Marcô để tỉnh tâm với tư cách Hồng y giáo chủ Venise, quanh tôi bao nhiêu là đối thay. Tôi chỉ biết hồ thẹn, hạ mình phó thác cho Chúa. Chính Chúa làm tất cả làm mà không cho tôi biết, tức trong trí tôi chưa tưởng tượng, chưa ước muốn gì về ngày này. Nhờ ơn Chúa, tôi vẫn hạ mình, ở khiêm tốn dễ dàng. Bởi lẽ chẳng có lý gì để kiêu hãnh, khi mà tôi chẳng có gì xứng đáng, tất cả chỉ vì Chúa thương xót thôi.

2. Đặc biệt Chúa Quan phòng đã trả tôi về điềm khởi hành của đời linh mục, tức là trở lại với việc chăm sóc đoàn chiên. Tôi được trực tiếp lãnh đạo các tâm hồn. Tôi hằng nghĩ rằng, linh mục mà không có tinh thần mục vụ, sẽ không ra gì, chỉ làm trò cười cho chức thánh. Nay tôi được trả lại cho nhiệm vụ trực tiếp của Giáo hội là cứu rỗi các linh hồn, dẫn họ về chân hạnh phúc vĩnh cửu. Thế là đủ, tạ ơn Chúa. Ngày 15/3, khi nhậm chức tại Vương cung thánh đường Thánh Marcô, tôi đã nói: Tôi chỉ có một tư tưởng, một ý chí, là sống và chết cho các linh hồn đã được trao phó cho tôi. “Người chăn chiên tốt thí mạng vì chiên... Tôi đến để họ được sống và sống dồi dào” (Ga 10,10-11).

3. Đến 72 tuổi tôi mới được trực tiếp lãnh đạo đoàn chiên, khi mà anh em khác đã hoàn tất phận vụ. Tôi đang ở ngưỡng cửa đời đời. Ôi Giêsu, chủ chăn và giám mục của

chúng con, bí mật về cái sống, sự chết đều ở trong tay và trong tim của Chúa. Một đêm, tôi run sợ khi sự chết đến gần; đêm khác tin tưởng, tôi hướng thẳng về trước mắt, ngày qua ngày, tôi vẫn theo tinh thần Thánh Luy Gondaga là: “tiếp tục lo phận sự, cố đến mức trọn lành, luôn tin tưởng ở lòng Chúa từ bi”.

Bao lâu còn sống, tôi cố gắng làm chủ chăn tốt, với tất cả ý nghĩa của nó, như Đức Piô X tiên nhiệm, hồng y Ferrari, ĐGM Radini Tedeschi, qua suốt cuộc đời của các ngài. Xin Chúa nâng đỡ con.

4. Mấy hôm nay tôi đọc Thánh Grêgôriô và Bênêđô, cả hai vị đều chăm chú đến đời nội tâm của chủ chăn, không lo gì về tài sản vật chất. Do đó, suốt ngày tôi cầu nguyện, cầu nguyện là hơi thở của tôi. Mỗi ngày tôi lần chuỗi 150, nếu không có gì trở ngại, sẽ đọc trước Minh Thánh, với ý cầu xin cho hàng giáo sĩ, nam nữ tu sĩ, chủng sinh, thế quyền và người nghèo.

5. Tại Venise có hai cái khổ, tuy giữa cảnh huy hoàng của hai chức vị hồng y và giáo chủ, nhưng “bổng lộc hằng tháng” quá ít, mà người nghèo quá nhiều, hằng ngày bao nhiêu kẻ xin việc và xin giúp đỡ.

Về bổng lộc hằng tháng tôi có quyền tặng cho tôi và sau này kẻ kế vị tôi sẽ cứ thế. Tuy nhiên, tôi muốn sống nghèo, cái nghèo rắc rối, nghèo mệt, chắc chắn không đến nỗi phải chết đói. Như thế càng giống Chúa Giêsu nghèo và Thánh Phanxicô khó khăn. Ôi đức khó nghèo hồng phúc, bảo đảm cho tôi mọi phúc lành, cho phần trọng đại của đời chủ chăn.

6. Ngày nhậm chức và hai tháng qua, tôi càng thấy rõ tâm tính tự nhiên của dân Venise rất yêu quý vị giáo chủ của họ, thật là khích lệ. Tôi không thêm luật gì ngoài những điều đã giữ là: khiêm nhường, đơn sơ, yêu Tin mừng bằng lời nói và việc làm, dịu dàng nhưng bất khuất, nhẫn nại không bờ bến, nhiệt thành với tình cha, và khao khát mưu ích cho các linh hồn. Tôi thấy người ta thích nghe, và lời đơn sơ của tôi đi thẳng vào tim của họ. Tuy nhiên tôi dọn bài giảng rất kỹ, để ăn nói đúng đắn, luôn luôn xây dựng.

Lắm lúc ý nghĩ về sự chết muốn làm cho lòng nhiệt thành của tôi nao núng. Nhờ ơn Chúa, tôi không nao lòng “Không sợ chết, cũng không từ chối sống thêm”. Ý Chúa là sự bình an của tôi.

Đời sống đơn hèn của tôi đã được Tòa Thánh đưa lên quá tài đức của tôi, từ làng quê tôi đã vào cảnh huy hoàng của Thánh Marcô.

Qua “chức thư” tôi ao ước được an nghỉ trong nền thánh này, cạnh thánh sử Marcô, mà tôi rất yêu quý trong tinh thần và khi cầu nguyện. Ôi ! Marcô, người con, đệ tử và phát ngôn viên của Phêrô.

1954

KIM KHÁNH LINH MỤC

10/8/1954

N.B. Hôm nay, trong cảnh êm đềm của làng quê Sotto il Monte (Bergamô), hồng y giáo chủ Roncalli mừng ngân khánh linh mục cách đơn giản. Chỉ có mảnh giấy nhỏ, ghi lại mấy dòng sau đây:

Hôm nay, 10/8/1954, tại Sotto it Monte, tôi nhớ ngày 50 năm thụ phong linh mục. Sau một đêm mưa êm dịu, sáng nay trời trong sáng. Chuông mai vừa đổ, tôi đã chỗi dậy, ngợi khen Chúa. Tôi vào nhà nguyện, cầu kinh một tiếng, hôm nay lễ Thánh Lôrensô. Cả cuộc đời hèn mọn 50 năm linh mục của tôi là gì ? Phải chăng, là một tiếng vọng lại rất bé của câu: “Lòng thương xót Chúa thay cho tài đức của tôi”.

1955

TĨNH TÂM VỚI CÁC GIÁM MỤC

Từ 20 đến 25/5/1955

[58]

1. Bảy mươi bốn tuổi. Đúng tuổi Thánh Lôren Justinien, giáo chủ tiên khởi Venise qua đời (8/1/1456), và tôi

sắp mừng kỷ niệm năm trăm năm. Dịp tốt để tôi chuẩn bị cho ngày ra đi của chính mình.

“Không sợ chết, không từ chối sự sống”, nhưng sống là vui vẻ chuẩn bị cho giờ sau hết. Vì là phạm nhân tội lỗi, tôi chỉ tin ở lòng thương xót Chúa.

2. Từ ngày làm hồng y giáo chủ, vấn đề đeo đuổi tôi luôn, buồn nhưng tốt. Trong vòng 17 tháng mất luôn bốn người chị: hai chị rất gần tôi, chỉ sống cho Chúa và cho tôi, 30 năm chăm sóc nhà cửa cho tôi. Tôi buồn thật. Tuy cầu xin, nhưng vẫn tin các chị đang bảo trợ tôi trên trời và chờ đợi tôi trên đó. Hai chị nữa, rất kính sợ Chúa, cũng nói gót nhau về trời. Tôi khóc các chị, tôi chúc lành cho các chị.

Thế là hết, như Melchisedech, trước mắt người Venise, tôi “không cha, không mẹ, không dòng họ” (Hr 7,3).

Tôi thương gia đình tôi, vì anh chị tôi nghèo, giữ đạo tốt, họ không nhờ vả tôi, mà còn an ủi, tôn kính, khích lệ nâng đỡ tôi. Tôi bị bắt buộc sống xa họ, vì các giáo sĩ Venise, tuy tốt, nhưng với nhiều lý do, chính đáng cũng có, các ngài đã đưa bà con về ở chung đông quá, gây trở ngại cho các ngài rất nhiều trong phận vụ chủ chăn, và sau khi các ngài chết, đã gây trở ngại không nhỏ cho địa phương.

3. Đời sống mục vụ đem lại cho tôi rất nhiều an ủi. Không cần áp dụng phương pháp mạnh để giữ trật tự. Nhân từ theo dõi cách nhẫn nại và khoan dung tái lập trật tự mau hơn là dùng uy quyền gắt gao. Tôi nhất định không làm, không nghi ngờ khi áp dụng cách này.

Tôi chỉ lo một điều, là không sao thấy cho hết, không sao đáp ứng cho đầy đủ; phần nào tôi để mình theo tính ưa sự yên ổn, chuộng nếp sống yên lành hơn xông pha vào những địa điểm không bảo đảm. Nguyên tắc của hồng y Gusmini: “Giám mục chỉ ra quyết định khi nào quyết định đó sẽ được thi hành”, phải chăng tôi muốn yên thân, vì sợ phản ứng, e rằng khi muốn sửa chữa cái xấu thay vì tạo ra phương thuốc nó lại sinh thêm rắc rối.

Dù sao, chủ chăn phải rất nhân hậu. Bằng không sẽ là con chó sói, hoặc là tên chăn thuê vô ích vô hiệu. Ôi Giêsu, chủ chăn nhân lành, xin cho con thấm nhuần tinh thần của Chúa cách hoàn toàn, để những năm cuối cùng này con được trở thành hy tế cho các linh hồn của người Venise thân yêu.

4. Hơn mọi lúc, tôi đang xây dựng đời nội tâm thật dồi dào. Càng cao niên, tôi càng yêu thích đời cầu nguyện: thánh lễ, nhật tụng, lần chuỗi, viếng Thánh Thể. Từ sáng đến chiều, ngay trong đêm tôi vẫn sống với Chúa, làm cho tôi luôn luôn vui vẻ, yên tĩnh và nhẫn nại trong mọi sự. Tuy nhiên những lo âu của chức vụ, làm tôi mất nhiều giờ, không còn yên tĩnh để làm việc đạo đức. Dù sao, tôi vẫn giữ sự lần chuỗi chung với người nhà: vị thư ký, các nữ tu, người giúp việc và khách.

5. Giảng phòng, Cha Lombardi không đề cập đời sống cá nhân của giám mục, mà chỉ nói về sự liên quan của hàng giáo phẩm, đặc biệt ở Venise, đối với những vấn đề của “một thế giới tốt đẹp hơn”.

Đức Piô XII đã mở lối, phong trào canh tân đã được khích lệ: “Hãy cân nhắc mọi sự, điều gì tốt thì giữ” (1Tx 5,21), nhưng đừng lạc hướng trong các tiêu tiết, tỉ mỉ, phụ thuộc. Chúng ta đang ở trên đúng đường tiến. Bảy ngọn đèn sáng để trước mắt đưa ta đến bậc thánh thiện: đó là 3 nhân đức hướng thần và 4 nhân đức luân lý. Nhất định giờ chót của tôi không còn xa, tôi đang bước về chiều. Cứ can đảm tiến; ánh sáng, ân sủng, niềm vui có thiếu gì đâu. Hướng về hạnh phúc vĩnh cửu, thánh giá sẽ ra nhẹ nhàng khích lệ.

6. Kết quả kỳ tĩnh tâm, theo Cha Lombardi, là dốc lòng sẽ chăm sóc các lớp giáo lý, dưới mọi hình thức. Về việc này tôi sẽ nhờ ĐGM phụ tá, ngài làm chủ tịch ủy ban kinh bản.

1956

TĨNH TÂM TẠI CHỨNG VIỆN

VENISE, 11/15/1956

[59]

1. Vì hành hương Fatima (9/15-5-1956), nên không dự được cuộc tĩnh tâm các giám mục. Nay, nhân dịp các linh mục giáo phận tĩnh tâm, tôi tham gia. Giảng phòng là ĐGM Pardini, giám mục Jesi, chuyên môn giảng tĩnh tâm cho giáo sĩ.

Nhưng gần gũi các linh mục, phải biết sự khó của các ngài, nên tôi mất sự yên tĩnh để lo cho chính tôi. Từ nay về sau, tôi sẽ hẹn để gặp các linh mục ở nơi khác, vào lúc khác, riêng tôi, nhất định sẽ tĩnh tâm với các giám mục, để yên tĩnh mà lo cho linh hồn mình.

2. Năm nay tôi tiếp tục điều đã dốc lòng, là luôn tiến bộ về đời sống siêu nhiên: cầu nguyện theo phận vụ giáo sĩ, phục vụ Hội thánh và các linh hồn. Ngày lại ngày: sẽ thêm dịu dàng, nhẫn nại, bác ái; bất cứ với giá nào dù phải bị coi là hạng vô dụng, là con số không.

Ôn rất lớn Chúa ban, là tôi vẫn xem mình kém tài đức, để tôi đừng kiêu hãnh, ăn ở đơn sơ, không nên trò cười cho thiên hạ.

Nếu vì tin chắc ở Tin mừng, và nơi sự hiền lành và khiêm nhường mà Chúa Giêsu đã dạy trong đó, mà tôi phải trở nên trò đùa cho thiên hạ, tôi cũng sẵn lòng; dĩ nhiên là không hèn yếu và ngớ ngẩn. Tham vọng và ham thăng chức chỉ do lòng ích kỷ và thất bại.

Tĩnh tâm chung với linh mục, phải tiếp các đáng nghe trình bày tâm sự, mất hết cả giờ để lo phần hồn của mình. Tuy tôi thích giảng tĩnh tâm, nhưng với điều kiện là phải có đủ thời giờ để chuẩn bị xa và chuẩn bị gần.

Kỷ niệm Fatima và những nguồn an ủi tôi được bên ấy, làm cho tôi liên tưởng đến luật Chúa dạy: “Hãy báo Tin Mừng cho người nghèo, chữa lành những tâm hồn tan nát” (Lc 4,18)

1957

TỈNH TÂM VỚI CÁC GIÁM MỤC

TORREGLIA, 2-7/6/1957

[60]

1. *Xin cho con ánh sáng lúc chiều về (Hymnus Nona).*
Tôi đã 76 tuổi, đã về chiều, sống là ơn cao trọng Cha trên trời ban cho. Các đồng bạn sang bên kia đã gần hết; chuẩn bị lượt tôi. Tôi không sợ chi.

Một trong 5 anh em ruột của tôi, em áp út đã chết. Sống lành, chết lành. Tuy còn khỏe, mạnh; nhưng vẫn chuẩn bị để thừa lại khi Chúa đến.

2. Tuổi già là một đặc ân, khiến tôi thậm vui và hằng ngày phó thác cho Chúa là cha đang giang tay chờ đón con mình.

3. Trường thọ, cuộc sống của tôi như cuộn tơ được tháo dần, đơn giản và trong lành. Không khó gì khi phải lặp lại rằng tôi không ra chi, chỉ là con số không vô dụng.

Sinh bởi cha mẹ mẹ nghèo, mọi sự do Chúa sắp đặt cho cả. Khi còn là linh mục trẻ, cúi đầu hôn chân tượng Thánh Phêrô, tôi đã thích câu “*vâng lời sẽ được bình an: oboedientia et pax*, của Lin Baronius” nên tôi đã để Chúa hành động, dẫn dắt hoàn toàn đúng thánh ý Chúa. Do đó tôi rất bình an hoàn toàn phó thác cho lòng lân mẫn của Chúa. Ngài đã muốn tôi làm linh mục, Ngài đã tha thứ mọi lỗi lầm sơ suất vô số trong đời tôi, và giữ tôi còn sống khỏe mạnh tới giờ này.

4. Tôi tin rằng Chúa giữ tôi lại cho tới nay, là để tinh luyện tôi, bằng bất cứ cơn đau nào trên thể xác, nỗi khổ nào trong tinh thần, để đưa tôi vào hạnh phúc vĩnh cửu. Con xin chấp nhận tất cả để làm sáng danh Chúa, lợi ích cho các linh hồn, đặc biệt cho những kẻ Chúa giao phó cho con. Con biết mình hèn yếu, nên hoàn toàn tin ở ơn Chúa nâng đỡ. “*Đạo bình trắng của hàng tử đạo chúc tụng Chúa*” (Te Deum)

5. Vào thiên đàng có hai cửa: trắng trong và sám hối. Là phàm nhân yếu đuối, ai bảo đảm là mình vào cửa số một? Chính Đức Kitô đã vào bằng cửa số hai, vai vác thánh giá, đền tội muôn dân, cửa này chắc chắn, Chúa mời ta vác thánh giá đi theo, tức phải sám hối, chịu đòn và tự đánh đòn mình.

Tuy được an ủi trong chức giám mục, nhưng dịp hãm mình đền tội không thiếu. Xin chấp nhận – Lắm lúc đau khổ, con đã thưa với Chúa: “*Bị nhục là có lợi cho con*”, nhớ lời này của Thánh Augustinô làm cho con vững tâm.

1958

TĨNH TÂM

22-26/9/1958

[61]

1. Trên đồi Grappa, các cha dòng Cavanis đã ưu ái tiếp đón chúng tôi tĩnh tâm, có cha chính, và bộ tham mưu của tôi, vài cha xứ, một số linh mục trẻ. ĐGM Signora, giám mục Pompei được tôi mời giảng phòng. Con người của ngài cao lớn, nhưng giọng nói lại nhỏ, tôi phải nghiêng tai, khó khăn mới nghe được. Giáo thuyết đẹp, trình bày khéo, sắc sảo thật và chân thành.

2. Tuy nhiên, một lần nữa, tôi thấy cần “nơi tịch mịch” cho hồn tôi để “nghỉ ngơi một chút” (Mc 6,31). Để làm vui lòng anh em tĩnh tâm, chính tôi lại phải nói về các đề tài: Sống đời linh mục; cái đầu của linh mục; năm điểm của Faenza; trái tim, tâm tính và miệng lưỡi của linh mục, đặc biệt nhấn mạnh về “hiền lành và khiêm nhường”, miệng lưỡi thì nói nhiều bài giảng và lễ độ.

Không, tĩnh tâm kiểu này không được. Phải sống một mình, xa bộ tham mưu. Thình lạng, lo cho linh hồn mình mà thôi.

3. Đã cao niên, cần thận đừng nhận giảng ngoài giáo phận. Phải viết trước, khổ lắm, và luôn luôn nhớ mình kém tài kém đức. Xin Chúa giúp và tha thứ cho con.

1958 – 1963
GIÁO HOÀNG GIOAN XXIII

1958
TỈNH TÂM TẠI VATICAN

MÙA VỌNG 30/11 – 6/12/1959

[62]

1959
TỈNH TÂM TẠI VATICAN

MÙA VỌNG 29/11 – 5/12/1959

[63]

1. Từ ngày, dù tôi bất xứng, Chúa đã muốn tôi làm Giáo hoàng, để phục vụ trong địa vị lớn lao, tôi tự cảm thấy mình không còn gì là riêng biệt trong đời sống: gia đình, tổ quốc trần thế, dân tộc, chiều hướng trong vấn đề tự học, kế hoạch, dù tốt mấy vẫn phải lệ thuộc vào tính chất phổ cập. Làm Giáo hoàng, hơn mọi lúc, tôi càng cảm thấy rõ mình kém tài kém đức, đúng là “tôi tớ của các tôi tớ Chúa”. Gia đình bây giờ là thế giới bao la. Ý nghĩ “tôi là người của thiên hạ” đã làm cho trí khôn, tâm hồn và hành động của tôi thêm mạnh mẽ sống động.

2. Cái nhìn bao quát thế giới, đem lại tình cảm mới trong sự sống cầu nguyện liên tục hằng ngày, không đứt đoạn như: thánh lễ, nhật tụng, lần chuỗi 150, viếng Thánh Thể, với những cách thế làm cho tôi liên kết luôn với Chúa Giêsu là bạn thân tình của tôi.

Một năm làm Giáo hoàng, một năm kinh nghiệm đem về ánh sáng và khích lệ để tôi đặt lại đường lối cho đúng, sửa chữa, thúc đẩy cách kín đáo và nhẫn nại để trong mọi lãnh vực đều được sự hoàn hảo.

3. Cảm ơn Chúa vì trên hết các ơn, Chúa đã ban cho con sự bình an và không sợ hãi vô lý. Con cảm thấy mãi mãi muốn vâng lời trong hết mọi sự, từ việc lớn đến việc nhỏ, nhờ vậy mà sức hèn mọn của con trở thành sức mạnh đến mạo hiểm, nhưng trong sự đơn sơ, đúng tinh thần Tin mừng khiến mọi người trên thế giới kính nể và; nên gương tốt cho mọi người “Lạy Chúa, con bất xứng. Xin Chúa nên sức mạnh và niềm vui cho lòng con. Chúa thương xót con”.

4. Con ngỡ ngàng vì thấy những ai tới gần con, họ dễ gặp sự tâm đồng ý hợp. “Biết mình” đó làm điều cho con yên tâm và canh giữ mình. Bí quyết thành công về điểm này ở tại “đừng dây mình vào những việc quá sức con” (Hc 3,23), và yên tâm sống “hiền lành và khiêm nhường thật lòng”. Có thật sự hiền lành và khiêm nhường, ta mới được cái hồn nhiên khi đón tiếp, hầu chuyện, đối xử và chịu đựng cách nhẫn nại biết thông cảm, tinh lặng và khích lệ quen đi, và không ngỡ ngàng vì những cái bất ngờ mà Chúa năng gửi đến cho người Chúa yêu, thường thì Chúa thích thử thách họ bằng nhiều đau khổ, bệnh tật trên thể xác, chua chát trong tâm hồn, những cảnh trái ngược để cải tạo và hoàn tất trong sự tử đạo cuộc sống của tôi tớ Chúa, đồng thời cũng là tôi tớ của các tôi tớ Chúa.

Tôi hằng nhớ Đức Piô IX, cuộc sống lành thánh và vinh quang, tôi cần noi gương hy sinh của ngài để xứng đáng chủ tọa cuộc phong thánh cho ngài.

5. Nhiệm vụ số một hiện nay; là phải duyệt lại “chức thư” để chuẩn bị giờ sau hết mà tôi hằng thích nhớ tới. Làm chức thư rõ ràng: chức thư của một giáo hoàng nghèo, đơn giản, ngay trong cách viết. Nội dung đã xong chỉ thêm vài chi tiết. Gương của giáo hoàng vừa là sự khích lệ, vừa cảnh tỉnh các vị hồng y. Chết mà không có “chức thư hản hồi” đó là cái sai lầm đối với giáo sĩ, và cũng là cái đáng sợ trước sự đời đời.

1960

TỈNH TÂM TẠI VATICAN

Từ 27/11 đến 3/12/1960

[64]

Cuộc sống giáo hoàng của tôi hai năm qua đã thêm mạnh rõ ràng về điểm hồn nhiên sốt sáng kết hiệp cùng Chúa Kitô, với Giáo hội, với hạnh phúc vĩnh cửu đang chờ đợi tôi.

Chúa ban cho con ơn trọng, là được bình thân; mọi người nói con luôn luôn yên tĩnh, nhờ đó con suốt ngày tiếp tục sống đơn sơ, dịu hiền, và hơn nữa con đang sẵn sàng bàn giao tất cả để ra đi vĩnh viễn.

Hằng ngày con dâng thánh lễ đền tội cho mọi lỗi lầm sơ suất, làm phiền Chúa và thiếu sót nhiệm vụ. Đó là lý do làm cho con mãi mãi hạ mình không sao kiêu hãnh được, nhưng càng tin tưởng phó thác nơi Chúa vì Chúa đang nâng niu, bảo trợ và khích lệ con.

“Biết mình, chưa rõ mấy đã quá xấu hổ, làm gì dám nghĩ đến chỗ khoe mình” (*Hồng y Federico*)

“Con ẵm náu bên Ngài, lạy Chúa, xin đừng để con phải tủ nhục bao giờ” (Tv 30,2).

Bắt đầu 80 tuổi, việc phải làm là: hạ mình trước mặt Chúa, tin tưởng chờ đợi Chúa nhân từ mở cửa hạnh phúc vĩnh cửu cho con vào.

Giêsu, Maria, Giuse, xin cho hồn con ra đi bình an trong ba đấng.

Giảng phòng là ĐGM Scavizzi. Ngài giảng tựa trên tư tưởng Tân ước; khéo trình bày về đời sống căn bản của giáo sĩ, về nhiệm vụ của những giáo sĩ làm việc trực tiếp cạnh Tòa thánh. Dự tỉnh tâm có 18 hồng y, 58 giám mục và giáo sĩ nhân viên của Vatican. Tôi không gặp các đấng, nhưng ai cũng cho rằng các ngài tỉnh tâm sốt sáng.

Trước khi ban phép lành tòa thánh, tôi đã cảm ơn giảng viên về ba điểm: giảng viên sốt sắng, thay đổi, gọi chân trời mới về Palestin, vừa sốt sắng vừa thành công trong cú đánh khôn và đánh mạnh.

a) Đối với Hội đồng (Synode) Rôma, về cái nhìn đối với hội thánh thế giới về Tân ước.

b) Khi nói về lòng tôn sùng yêu mến Thánh Thể, ngài trình bày rất dịu dàng, êm ái. Tất cả vừa bổ ích vừa xây dựng.

1961

TĨNH TÂM DỊP TÁM MƯƠI TUỔI

CASTELGANDOLFO 10-15/8/1961

[65]

NGÀY 10/8/1961

Hôm nay tôi lệnh cho ngưng mọi công vụ giáo hoàng, thỉnh lặng hoàn toàn. Cùng tĩnh tâm có ĐGM Cavagna, người giải tội thường xuyên của tôi. Hồi 5 giờ 45 sáng, lễ Thánh Lôrenxô, tôi nguyện kinh trên sân thượng, hướng về Rôma.

Tuy 57 năm đã qua, mỗi lần ngày 10/8 trở về, là sống lại trong lòng tôi ngày thụ phong linh mục, tại đền Đức Mẹ công trường Dân chủ. Từ đó đến nay, mỗi ngày tôi càng hạ mình xấu hổ vì sự hư không của mình “Xin Chúa thương xót” (Tv 58,18).

Lối tĩnh tâm này ra ngoài thông lệ. Linh hồn tôi hoan hỷ vì ơn cao cả Chúa ban, tuy buồn khổ vì đã đáp ứng với sức lực quá nghèo nàn không tương xứng với ơn đã lãnh nhận. Thật là mâu nhiệm, khiến tôi vừa run sợ vừa cảm động.

Sau lễ mở tay nơi mồ Thánh Phêrô, tôi vào yết kiến Đức Piô x, ngài đã đặt tay trên đầu tôi, chúc phúc cho ngày đầu của cuộc đời linh mục của tôi; và nay, hơn nửa thế kỷ qua, giờ này tay tôi giờ trên đầu, không những anh em trong, mà cả ngoài Công giáo trên khắp thế giới; đây là cử chỉ dịu dàng của

một người cha chung của cả nhân loại. Tôi là người kế vị của Đức Piô X, nay được phong thánh. Tôi tiếp tục sống chức vị linh mục của ngài và cũng là của các vị tiền nhiệm như các kẻ kế vị, tất cả chúng tôi, như Thánh Phêrô, đã được tôn lên để hướng dẫn và an ủi toàn thể Hội thánh, duy nhất, thánh thiện, công giáo và tông truyền của Chúa Kitô.

Mỗi tiếng trên đây đều là lành thánh, vượt xa mọi lời ca tụng trần thế; càng làm cho tôi thấy rõ sự hư không cùng tận của tôi, nhưng đã được nâng lên trong chức vụ vượt mọi sự cao sang, mọi địa vị trần gian.

Nhớ lại, ngày 28/10/1958, khi các Hồng y chỉ định tôi gánh trách vụ cao cả điều khiển Hội thánh thế giới của Chúa Kitô, lúc đó tôi đã 77 tuổi, ai cũng truyền miệng bảo nhau rằng tôi chỉ là một giáo hoàng giao thời. Nhưng về thời gian, nay đã bốn năm rồi, và một kế hoạch vững chắc lại đang được đưa ra trước mặt thế giới, họ đang nhìn tôi và trông chờ. Phần tôi, như Thánh Martinô “tôi không sợ chết và cũng không từ chối sống thêm”.

Dù chết đột ngột hay sống thêm bao lâu, tùy Chúa. Đã 80 tuổi, tôi rất sẵn sàng: hoặc sống, hoặc chết; và sống chết cũng phải cách thánh thiện. Mọi người khắp thế đều gọi tôi là “Đức Thánh Cha”, đó là tiếng gọi cao đẹp nhất; tôi muốn và phải thật sự là thánh.

THÁNH HÓA BẢN THÂN

Tuy còn xa, nhưng lòng vẫn cương quyết nên thánh. Lối nên thánh hợp với tính tình của tôi, tại Castelgandolpho này, tôi thấy có một bức họa với một trang sách đạo đức của Antôn, Rosmini, tựa đề “Nên thánh ở điểm nào?”. Trang sách viết như sau:

“Tu tưởng trọng đại cần nhớ về sự thánh thiện ở tại sự vui lòng chấp nhận bị người ta phản đối mà lý dù mình đúng hay sai; vui lòng vâng phục; vui lòng chờ đợi trong sự bình tĩnh; gì cũng được miễn đẹp lòng thượng cấp, và thật sự không theo ý riêng; nhận sự kém tài bất xứng của mình; tỏ lòng rất

biết ơn; cung kính mọi người, đặc biệt người của Chúa; sự thánh thiện ở tại đức ái chân thành, sự yên tĩnh, nhẫn nại, dịu hiền, muốn làm lành cho kẻ khác và sốt sắng làm việc. Tôi đã gần giờ lìa đời và tôi không thể nói nhiều hơn nữa, bấy nhiêu đã đủ” (Stressa 6.9.1840).

Để xây dựng sự thánh thiện của mình, tôi luôn áp dụng tôn chỉ của Baronius “Oboedientia et pax” *Vâng lời và bình an*. Chúa hằng ở với con, Chúa đã cho con tư tưởng này.

Bức tranh vẽ trên vải: la Pieta: Mẹ sầu bi ôm xác con dưới chân thập giá. Bức tranh nổi bật, trong các bức tranh trang hoàng nhà nguyện, với đề tài chung: các cảnh khổ nạn của Chúa, một bài học thường xuyên cho giáo hoàng. Đó là lý do để tôi càng xác tín về giáo thuyết đau khổ; khía cạnh mà giáo hoàng phải năng suy nhớ qua các màu nhiệm của cuộc đời Chúa Kitô: “Chịu khổ, chịu khinh bỉ vì Chúa Kitô, với Chúa Kitô”.

Đó là ánh sáng tôi đã tìm được để xây cuộc đời thánh thiện trong tuổi già: “Ý Chúa muốn tôi phải thánh hóa mình trong Chúa Kitô”, Ôi Giêsu, Chúa đã tự động bảo trợ con; con vui mừng dưới bóng đôi cánh Chúa. Hồn con theo sát Chúa, xin cánh tay mặt của Chúa nâng đỡ con (x. Tv 62,8-9).

NGÀY 11-8-1961

Xung tội hằng tuần là việc tôi hằng làm suốt đời. Nhiều lần xung tội tổng quát. Nay tôi xung tội lại tổng quát, không vào chi tiết, nhưng đúng theo câu kinh dâng bánh: “để đền vì vô số lỗi lầm, sơ suất mất lòng Chúa”, xung tất cả dù đã xung lại nhiều lần, để lòng càng thêm hối hận và chê ghét các lỗi ấy.

TỘI

Về đức trong sạch. Suốt đời không bao giờ có lỗi trong hoặc riêng cá nhân hoặc vì thân thiện với ai. Dù mắt, chân tay, từ hồi mới lớn lên cho đến tuổi già, dù hình ảnh gây cảm dỗ, không bao giờ có; đó là ơn Chúa nâng đỡ sự yếu hèn của tôi và tôi tin ơn Chúa sẽ tiếp tục bảo vệ tôi đến giây phút sau hết.

Về đức khiêm nhường ? Tôi tôn thờ và hằng thực hành đức này. Tuy nhiên khi bị coi thường, thâm tâm tôi vẫn có phản ứng. Phản ứng này tôi xin âm thầm chấp nhận để học tập thêm đức nhẫn nại, thêm dịp để đền tội, và cũng là phương thế để đền tội cho thể gian.

Về đức bác ái. Ít gặp khó khăn về điểm này; tuy nhiên lắm lúc cũng là dịp hãm mình, vì suy t mất nhẫn nại, và do đó, có thể một hai kẻ, vô tình sẽ phải gánh chịu đau khổ.

XÚC PHẠM.

Ai biết được bao lần tôi đã lỗi luật Chúa và luật Hội thánh, thật “nhiều vô kể”. Tuy nhiên, tôi không cố tình lỗi điều nặng, ngay cả trong điều nhẹ. Lòng trí tôi hằng quý mến luật Chúa, luật Hội thánh và luật đời; nhất là tôi hằng cẩn thận giữ gìn để làm gương cho thuộc hạ, để “xây dựng hàng giáo sĩ và giáo dân”.

Nếu có lỗi, tôi đã xưng tội, đã dốc lòng sửa chữa, và càng cao tuổi, tôi càng hằng ngày cố gắng giữ các thứ luật cách chín chắn.

SƠ SUẤT.

Thế nào cũng lắm sơ suất vì bao nhiêu nhiệm vụ của đời mục vụ và hiện nay của một giáo hoàng kế vị thánh Phêrô. Cả cuộc sống dài 80 tuổi với bao nhiêu “lỗi lầm, sơ suất” tôi đã thú nhận tất cả hồi sáng này với ĐGM Cavagna, người giải tội thường xuyên của tôi; ngay nơi phòng này, nơi mà các tiền nhiệm Piô XI, Piô XII, đã ở, và riêng Piô XII đã chết ở trong phòng này, ngày 9/10/1958, vị giáo hoàng duy nhất đã qua đời tại nhà nghỉ mát Castelgandolfo.

Xin Chúa Giêsu hằng thương xót con là kẻ có tội, con hằng tin tưởng ở sự đại từ bi vĩnh cửu của Chúa.

CÙNG NGÀY 11-8-1961. SAU KHI XƯNG TỘI

Mỗi tuần cứ thứ 6 hay thứ 7, là ngày tôi xưng tội kỹ càng, là ngày tôi bắt đầu lại cách mạnh mẽ để thánh hóa mình. Và nhất là tôi được sự bình an, nét đặc biệt do lòng nhân từ

Chúa ban, và tôi sẵn sàng ra đi về chốn đời đời, nơi Chúa đang giang đôi tay chờ đón tôi.

Cha Rosmini kể lại rằng bề trên cả dòng Tên, Cha Caraffa, luôn để trước mặt ba bức thư: màu đen: ghi các tội; màu đỏ: ghi sự thương khó Chúa; màu trắng: nhắc sự vinh quang hạnh phúc. Ba điểm chính để suy gẫm. Theo cách ấy hằng ngày tôi luôn nhớ tội mình mà sám hối rửa sạch linh hồn; luôn tưởng nhớ sự khổ nạn trên thân xác và trong tâm hồn Chúa; mẫu thư màu trắng giúp tôi thắng mọi sự buồn, phiền vì các thánh đủ can đảm chu toàn nhiệm vụ giữa đau phiền, và đích thật là “những đau khổ chúng ta chịu bây giờ sánh sao được với vinh quang mà Thiên Chúa sẽ mặc khải nơi chúng ta” (Rm 8,18). Lời khuyên như ấy là tất cả đường tu đức của Thánh Inhaxiô, trong quyển “Linh Thao” mà Cha Rosmini cho biết ngài hằng mang theo mình.

THỨ BẢY 12/8/1961. CHÚA CHỊU ĐÓNG ĐINH VÀ MẸ SÂU BI

Kỳ tĩnh tâm này, tôi quyết liệt nên thánh, vì là Kitô hữu, là linh mục, là giám mục mà hơn nữa là giáo hoàng, là “cha chung”, là “chủ chăn lành”, tuy hèn mọn bất xứng, nhưng Chúa đã muốn chọn.

Thú thật, tôi đã có lòng tôn sùng *Máu châu báu* để bổ túc cho sự tôn sùng Thánh Danh và Thánh Tâm Chúa. Đó là do bác Hai của tôi, bác Zaveriô đã dạy tôi kính *Máu châu báu* từ khi còn bé, tự nhiên tôi rất tôn sùng, và giữ như thế suốt đời linh mục. Bác tôi, riêng tháng 7, đều có quyển “*Máu châu báu*” nơi bàn quỳ của bác. Ngày nay, trong tuổi già, đột nhiên con nhớ bác, nhớ căn bản nên thánh của bác gieo vào lòng con, và con tin chắc, bác đang chờ con nơi cõi hằng sống. Bao lâu con còn sống, con sẽ dịu dàng và yên tĩnh đến quỳ dưới chân thánh giá đã thấm đẫm *Máu châu báu* Chúa và nước mắt đắng cay của Mẹ sâu bi.

Đó là tư tưởng, đột ngột trở lại mãnh liệt trong tôi, giúp tôi thêm sốt sắng, quảng đại, dưới ba điểm sau đây:

1. Hoàn toàn dứt khoát với mọi sự; khen hay chê, dù đời coi là quan trọng, tôi vẫn coi thường;

2. Tôi chỉ là tro bụi, tội lỗi; có sống là do lòng tư bi Chúa; tôi sẵn lòng chịu mọi đau khổ Chúa đã chịu với lòng tuân phục ý Chúa hoàn toàn, từ bây giờ và mãi mãi, trong hết mọi sự, tôi sẽ sống trong sự “vâng lời và bình an”;

3. Sẵn sàng sống và chết như hai Thánh Phêrô và Phaolô sẵn lòng nhận xiềng xích, đau khổ nhục mạ, tử đạo vì Hội thánh và vì mọi linh hồn đã được Chúa Kitô cứu chuộc. Tôi biết sự quan trọng của lời thề hứa này, tôi run sợ vì thấy mình hèn yếu. Nhưng tôi tin tưởng nơi Chúa chịu đóng đinh và nơi Đức Maria và ngưỡng vọng về cõi đời đời.

CHÚA NHẬT 13-8-1961. SUY TƯ VỀ ĐỨC KHÔN NGOAN CỦA GIÁO HOÀNG VÀ CÁC GIÁM MỤC

Tin, Cây, Mến là ba sao sáng làm vinh quang cho giám mục. Giáo hoàng “nên gương đầu” và các giám mục cùng nên gương.

Giáo hoàng trên bình diện thế giới, giám mục trong giáo phận, chỉ biết lo giảng Tin mừng, lãnh đạo các linh hồn đi vào hạnh phúc đời đời, không bị việc đời chi phối, cản trở, gây khó khăn cho phận vụ chính. Đặc biệt xa chính trị, vì nó là mối gây chia rẽ trong mọi lãnh vực tư tưởng và xét đoán. Tin mừng chiếu sáng vượt trên mọi quan điểm của mọi đảng phái đang tác động và hành động nơi xã hội loài người. Giáo hoàng, giám mục cùng đọc và giải thích Tin mừng, không vì quyền lợi trần tục, nhưng cùng sống trong Hội thánh là Nước Chúa, nước hòa bình và hạnh phúc, nhờ lề luật của Chúa mà có hạnh phúc, qua Hội thánh đang có luật Chúa cao cả đủ sức lãnh đạo toàn thể thế giới chung sống hạnh phúc; và đây chính là điều mà mọi người thiện chí chờ mong nơi Giáo hội.

Ba năm qua, là tân Giáo hoàng tôi đã cố gắng sống xứng đáng, xin Chúa giúp con trung thành với đường lối này.

Cần nhấn mạnh xin các Giám mục cùng làm như vậy, và gương của giáo hoàng sẽ là khuôn vàng, kích lệ mọi người. Giám mục dễ bị lôi cuốn vào những việc vượt lẽ phải, giáo hoàng cần khuyên các vị đừng tham gia chính trị đảng phái, đừng nhảy vào các cuộc cãi vã, đừng tuyên bố ủng hộ phe phái nào. Sẽ rao giảng đồng đều cho mọi người cách tổng quát về sự công bình, bác ái, khiêm nhường, dịu dàng, hiền lành và các nhân đức theo Tin mừng, nơi nào quyền lợi Giáo hội bị xâm phạm, sẽ bênh vực cách khôn khéo.

Mọi lúc, đặc biệt lúc này, giám mục phải lấy sự dịu hiền như dầu xoa vết thương xã hội. Không xét đoán tào bạo, không nặng lời với bất cứ ai, không đua nịnh vì e sợ, không vì muốn làm vừa lòng ai mà đành chấp nhận sự sai trái của họ. Luôn luôn có thái độ kín đáo, nghiêm nghị và đứng đắn; cần đưa đề nghị cách dịu dàng và lịch thiệp đối với mọi người, với mục đích nêu rõ đâu là phải, đâu không phải, tuy nhiên không tấn công ai.

Mọi tìm tòi tính toán theo kiểu loài người trong các vấn đề trần tục chẳng có giá trị là bao. Trái lại, phải thúc giục tín hữu cầu nguyện liên li, cầu nguyện nhiều qua Phụng vụ, phải khuyên họ năng lãnh nhận bí tích cách xứng đáng, học hỏi giáo lý, nhờ đó mà giải quyết lăm rắc rối hiện nay một cách công hiệu vượt mọi phương sách của loài người. Đó là cách kéo ơn Chúa xuống cho dân chúng, bảo vệ họ khỏi mọi tai ương, và đưa kẻ lầm lạc về lại đường ngay nẻo chính. Chúa sẽ ban ơn cứu độ, ban ánh sáng để dẹp tan bóng tối. Đó là những gì Rôsmi ni đã viết tại nhà Albani (Rôma) hôm 23.11.1848.

Đó cũng là ưu tư và tư tưởng của tôi trong trách nhiệm chủ chăn, hiện tại và mãi mãi.

CŨNG HÔM NAY 13.8.1961 - KHUYẾN CÁO VỀ HOẠT ĐỘNG TÔNG ĐỒ.

Khi đối xử với mọi người, phải tôn trọng họ cách khôn khoan và đơn sơ theo tinh thần Tin mừng. Ai cũng cho rằng, lời nói của Giáo hoàng dù rất thân mật cũng đượm vẻ huyền bí

đáng kính sợ. Nhưng phải luôn noi gương Chúa Giêsu để ăn ở đơn sơ, hấp dẫn trong mức độ khôn ngoan của các hiền triết và các thánh. Xin Chúa giúp. Tuy kẻ gian, dù không dám khinh nhưng có coi thường sự đơn sơ chất phác mặc họ, đừng kể gì nếu họ có đôi cử chỉ hay đôi lời ý nhị để mạ lỵ ta, nhưng thường gây ông đập lưng ông, họ phải xấu hổ gánh chịu việc họ làm. Ai “đơn sơ ngay thẳng, kính sợ Chúa” sẽ luôn luôn “xứng đáng hơn và mạnh mẽ hơn”, Với điều kiện là phải khôn ngoan, dè dặt và hòa nhã. Người đơn sơ không sợ tuyên xưng Tin mừng mọi nơi mọi lúc, trước mặt mọi người dù họ là hạng người cho Tin mừng là hèn yếu, ấu trĩ. Đừng để kẻ khác gạt gẫm, làm cho ta đoán xét sai lạc; dù ai có thái độ nào với ta, ta vẫn phải giữ tâm hồn thư thái bình tĩnh.

Khôn ngoan, tức biết giữ một phần sự thật khi chưa tiện nói ra, miễn là sự thinh lặng đó không giảm giá hoặc gây sự hiểu lầm cho một phần sự thật đã được tiết lộ. Khôn ngoan là biết đi đến mục đích mình đã lựa chọn bằng những phương pháp kiến hiệu để quyết định đúng và thi hành đúng. Khôn ngoan là biết tiên đoán và đo lường mọi khó khăn trở ngại có thể xảy ra, biết chọn con đường vừa phải để không gặp những trở ngại khó khăn quá lớn. Khôn ngoan là một khi đã nhắm một mục đích tốt đẹp, lớn lao, cao cả, sẽ không lạc hướng, nhưng biết vượt mọi trở ngại để làm cho được việc cách hoàn hảo. Khôn ngoan là, trong mọi vấn đề, biết đâu là điều chính, không loay hoay trong cái phụ; biết dồn hết toàn lực một cách liên tục chặt chẽ để đi cho tới cùng đích một cách tốt đẹp. Khôn ngoan là, từ khi bắt đầu, đã biết dâng và phó thác thành quả cho Chúa; dù có thất bại phần nào, hoặc thất bại hoàn toàn đi nữa, vẫn an tâm vì đã làm đúng, và biết quy hướng tất cả theo ý Chúa và cho vinh quang cao cả của Chúa.

Đơn sơ không đối nghịch với khôn ngoan, hay ngược lại. Đơn sơ đóng vai trò tình yêu, khôn ngoan là tư tưởng. Tình yêu cầu nguyện, trí thức canh phòng. “Hãy tỉnh thức và cầu nguyện”. Cả hai hòa hợp cách hoàn hảo. Tình yêu như chim cu rù rù, trí thức như con rắn không vấp ngã không va đầu, vì khi bò tới, đầu của rắn cất cao quan sát mọi trở ngại trên đường tiến.

Bình tĩnh trước mọi biến cố

Đảng lập Hội thánh, khôn ngoan, phép tắc và nhân từ vô biên, đã sắp xếp mọi biến cố để mưu ích cho người lãnh trong Giáo hội là phu nhân yêu quý của Chúa.

Dù biến cố có vẻ bất lợi cho Hội thánh, tôi vẫn bình tĩnh hoàn toàn, tuy nhiên vẫn tha thiết van nài cho “ý Cha thể hiện dưới đất cũng như trên trời”.

Tôi không nghe những người táo bạo, trí thức mù quáng, kiêu căng lầm lạc, muốn làm được việc mà không cầu nguyện, y như Chúa cần nhờ vả họ. Trái lại giáo hoàng có nhiệm vụ trọng đại bất cứ ai muốn cộng tác với Chúa để cứu rỗi các linh hồn trên khắp thế giới.

“Làm gì cũng phải nhắm tới đích”, tức là mục đích mà Chúa Quan phòng mầu nhiệm đã nhắc tôi lên ngôi giáo hoàng. Ôn gọi này đòi phải sáng chói trong ba điểm: sự thánh thiện cá nhân để đời giáo hoàng rạng rỡ; lòng yêu mến Hội thánh toàn cầu, tùy ơn Chúa mà làm cho Hội thánh được rạng rỡ; sau hết là sự thuận phục ý Chúa Kitô, chính Ngài điều khiển, lãnh đạo Giáo hội qua giáo hoàng để Hội thánh được vinh hiển cả ở trần gian và trong cõi trời vĩnh cửu.

Giáo hoàng hèn mọn sẽ tinh luyện ý tưởng mình trong ánh sáng vinh quang của Chúa; sống theo giáo thuyết và theo ơn Chúa để trở thành con người cao nhất được giống Chúa trong sự trọn hảo: một Chúa Kitô chịu đóng đinh đổ máu cứu chuộc nhân gian, giống Chúa Kitô là thầy chính thức của mọi dân mọi đời.

THỨ HAI 14/8/1961. SÁU CHÂM NGÔN ĐỂ NÊN TRỌN LÀNH

Muốn được hoàn hảo tôi phải:

1. Chỉ khao khát một điều là nên “công chính và thánh thiện” và nhờ đó mà làm đẹp lòng Chúa.

2. Hướng mọi tư tưởng, hành động của tôi vào sự phục vụ cho Hội thánh được lớn mạnh và vinh hiển.

3. Biết rằng Chúa gọi tôi, nên sẽ phải rất bình tĩnh trước mọi biến cố xảy ra cho tôi hay cho Giáo hội. Luôn miệt mài làm việc và chịu khổ vì Hội thánh.

4. Luôn luôn phó thác cho Chúa Quan phòng.

5. Luôn nhìn nhận tôi là không.

6. Mỗi ngày sắp xếp công việc rõ ràng có trật tự.

Đời sống linh mục, và là linh mục thượng phẩm của tôi, do phép Chúa và vì danh Chúa, luôn được đặt trước mắt Chúa, là chủ, là quan xét tôi. Chúa đang chịu treo thập giá, thân mình rách nát, tim Chúa bị mở toang, tay chân bị chọc phủng, Chúa đang nhìn tôi và mời gọi tôi nhìn lại Chúa. Vì công bình mà Chúa yêu thương. Vì yêu mà Chúa hy sinh. Đó là số phận của tôi: “Tớ không hơn thầy” (Mt 10,24).

Ôi Chúa Giê-su, nhìn Chúa đang quản quai hấp hối, con cũng già, gần chấm dứt nhiệm vụ và chấm dứt cuộc đời. Xin cho con tựa sát vào tim Chúa, đập một nhịp với tim Chúa. Dây xích buộc con với Chúa là xích kết bằng những khoen tình yêu và tế nhị:

Thứ nhất là: công lý, buộc con gặp Chúa trong mọi sự.

Thứ hai: sự quan phòng và lòng nhân từ Chúa dẫn dắt con.

Thứ ba: lòng yêu người không bao giờ cạn và vô cùng nhẫn nại.

Thứ tư: hy sinh sẽ theo con và con muốn hy sinh trong mọi sự.

Thứ năm: vinh quang mà Chúa đã sắp xếp cho con bây giờ và mai sau.

“Lạy Cha nếu được, xin cho con khỏi chén đắng này, nhưng đừng theo ý con, chỉ theo ý Cha thôi” (Lc 22,4).

Tư tưởng I: Buồn khổ rất hữu ích.

Nhìn lại cuộc sống, với những khuyết điểm của nó, tôi nhìn nhận là Chúa chưa thử thách tôi như các linh hồn khác, những buồn khổ khiến cho việc phục vụ sự thật, công lý và đức ái trở nên khó khăn, không còn gì hấp dẫn. Những năm còn bé và lớn lên rất nghèo, nhưng con không ngờ mình nghèo, không lo âu về gia đình thiếu thốn, về sự học, ngay cả lúc cực kỳ nguy hiểm khi tổng quân ở đại thế chiến thứ nhất.

Con biết mình hèn mọn nhưng đi đâu cũng được tiếp đón tử tế, từ chủng viện Bergamô, rồi Rôma, mười năm đầu đời linh mục lại được Đức Cha trọng dụng ngay nơi quê sinh trưởng. Rồi năm 1921 về phục vụ tại Rôma, và nay 1961 cũng về Rôma. Chúa đã tử tế với con khắp nơi, mà nào con có làm gì khác hơn là vâng theo ý Chúa, không theo ý con.

“Biết lấy chi đền đáp Chúa bây giờ, vì mọi ơn lành Người đã ban cho?” Vừa tự hỏi đã gặp ngay câu trả lời: “Tôi xin nâng chén mừng ơn cứu độ và kêu cầu thánh danh Đức Chúa” (Tv 115,12-13).

Tôi có ý nói đến sự đau khổ lớn lao, nhưng giờ nó chưa tới, tôi xin đón nhận chuỗi khổ đau lớn nhỏ Chúa đang gửi đến. Tôi vẫn cảm động đọc câu thánh vịnh 130:

“Lòng con chẳng dám tự cao,
mắt con chẳng dám tự hào, Chúa ơi !
Đường cao vọng, chẳng đời nào bước,
việc diệu kỳ vượt sức, chẳng cầu;
hồn con, con vẫn trước sau
giữ cho thình lặng, giữ sao thanh bình.
Như trẻ thơ nép mình lòng mẹ,
trong con, hồn lặng lẽ an vui.
(Tv 130,1,2).

Ôi Chúa Giê-su, nếu những ngày tháng cuối đời có gì làm con nao núng thì đã có Chúa bổ sức cho con trong đau khổ. Con sẽ tiếp tục uống Máu thánh Chúa, chữa đưng nơi chén thánh là Tim Chúa. Máu Chúa bảo đảm phần rỗi và hạnh phúc đời đời cho con. “Một chút gian truân tạm thời trong hiện tại sẽ mang lại cho chúng ta cả một khối vinh quang vô tận, tuyệt vời” (2Cr 4,17).

Tư tưởng II: Làm phận sự hằng ngày. Đừng mất giờ đặt kế hoạch xa xăm.

“Đức Giê-su Kitô vẫn là một, hôm qua cũng như hôm nay, và như vậy mãi đến muôn đời” (Hr 13,8).

Giáo hoàng với tinh thần bình tĩnh và vững chắc tựa trên chức vụ linh mục thượng phẩm, không cần đoán định gì tương lai, chỉ cần soi sáng và khích lệ tín hữu và những cộng sự viên của mình.

Vì Chúa Kitô là nguồn gốc của chức linh mục, linh mục của Cựu Ước chỉ là hình bóng của linh mục Tân Ước là Chúa Kitô. Linh mục hành động thay mặt Chúa Kitô. Đặc biệt giáo hoàng, đang mang ánh sáng, ân sủng và là hiện thân của Chúa Kitô, do đó tư tưởng, hành vi với bao nhiêu việc làm do chức vụ giáo hoàng đã quá nhiều cho ngày hôm nay, không cần gì phải tưởng tượng và lo âu cho tương lai, ra như đặt kế hoạch cho Chúa Kitô đang khi giáo hoàng chỉ là phụ tá, đại diện cho Ngài. Giáo hoàng an lòng cho số phận hiện tại, không âu lo đến tương lai, phó thác cho Chúa, không tính toán, dò đường theo lối thế gian.

Đã ba năm kinh nghiệm làm giáo hoàng: tôi đã run sợ, vì vâng lời chấp nhận ý Chúa qua tiếng nói của Hồng y đoàn, minh chứng tôi hằng trung thành theo khẩu hiệu: hoàn toàn phó thác cho Chúa cái hiện tại, và hết sức bình tĩnh trước cái tương lai.

Mọi sáng kiến tông đồ đều là hoàn toàn do Chúa âm thầm chỉ dẫn trong sự yên tĩnh và yêu thương, tôi chẳng có

công lao gì cả, chỉ có vâng lời, để đừng là một khí cụ quá vô ích đối với vinh quang của Chúa.

Những lần tiếp xúc với các nhà lãnh đạo các cường quốc, hay những lần thăm viếng các địa sở nghèo nhân dịp mùa Chay, việc họp công nghị giáo phận Rôma, việc cắt cử nhiều hồng y mới thuộc các sắc tộc, rồi giờ đây cả cái chuyển động mênh mênh, vừa vô tiền khoáng hậu vừa hết sức bức bách phải mở Công đồng chung, ... tất cả cũng chỉ vì tôi lấy đức tin, khiêm nhường, sốt sắng tuân theo ơn soi sáng của Chúa, chính Chúa lãnh đạo thế giới, đưa nó về đến cùng đích cao cả nhất của sự sáng tạo, tái tạo và kiện toàn nó để đem lại ơn cứu rỗi và vinh quang đời đời cho các linh hồn và các dân tộc.

NGÀY 15.8.1961. LỄ MÔNG TRIỆU

Lễ này rất quý đối với lòng đạo đức. Tiên giáo hoàng Piô XII, đã tuyên bố tín điều này nhằm ngày 01/11/ 1950. Lúc đó là sứ thần ở Pháp, tôi đã được vinh dự về dự ngày long trọng này tại công trường Thánh Phêrô.

Từ bé tôi đã được sống dưới ảnh Mẹ Mông triệu, rửa tội tại làng cũng nơi bàn thờ Mông Triệu. Sau làm khâm sứ ở Cận Đông giáo thuyết Mông triệu được chính thống giáo đề cao. Nên tuyên bố tín điều này đối với tôi không có gì ngỡ ngàng.

Bầu khí chính trị quốc tế hiện nay đe dọa hòa bình. Tôi đã dâng lễ tại Castalgandolfo cầu nguyện cho hòa bình, tham dự có đông tín hữu địa phương và du khách. Có cả các hồng Y Agagianian, ĐGM Sigismondi, nhiều nhân vật của bộ Truyền giáo. Mấy lời sau lễ, tôi đã nói lên tự đáy lòng sốt mến và cảm động. Hôm qua, qua các đài phát thanh thế giới, tôi đã giải thích cho giáo phẩm, giáo sĩ, giáo dân thế giới rõ lý do tại sao tôi kêu gọi họ hiệp với tôi để kêu cầu cùng Nữ trinh vinh quang với tước hiệu là Nữ vương hòa bình, đang bảo vệ hòa bình trên thế giới.

Nghi lễ ngắn nhưng thành công mỹ mãn, nhắc lại tư tưởng chính để bề mặt ngày tĩnh tâm của tôi là: “Nhờ Mẹ Maria, đến với Chúa Giêsu”. Đời tôi đã già lão, không còn tựa

vào ai, hơn tiếp tục tựa vào Chúa Giêsu, con của Mẹ Maria, để tâm hồn tôi được an ủi và bổ sức.

Đặc biệt chú tâm chăm sóc niềm vui và sự trong sáng nội tâm nhờ đạo đức, dịu hiền và bác ái là ba điều căn bản cao cả tóm tắt đời hoàn thiện. Vẫn tiếp tục chu toàn cách sốt sắng về: thánh lễ, kinh thần vụ, lần chuỗi 150 để liên li sống thân mật hơn với Chúa Giêsu, nhìn ngắm những bức ảnh Chúa từ ấu thơ tới lúc bị đóng đinh vào thập giá và được tôn thờ trong Thánh Thể. Nhật tụng là phương tiện để tôi luôn luôn đưa tâm hồn đến Chúa. Thánh Lễ nhận chìm hồn tôi trong Thánh Danh, Thánh Tâm và máu thánh Chúa. Ôi, thánh lễ mỗi buổi sáng là trạm nghỉ dịu ngọt đường nào.

Từ năm 1958 tôi đã dốc lòng và giữ mãi hằng ngày việc lần chuỗi 150, phương pháp giúp tôi trong ngày liên tục trầm lặng suy nghĩ đến tầm hoạt động bao la của hai nhiệm vụ chấn đất và giảng dạy của giáo hoàng và là cha chung của mọi tâm hồn.

Gần bề mặt tĩnh tâm, tôi càng thấy rõ cách đầy đủ hơn về nội dung của nhiệm vụ giáo hoàng mà Chúa đã giao cho tôi.

Đại diện Chúa Kitô? Danh hiệu quá cao với tôi là con nhà nghèo, ba má quê mùa chất phác, tuy thật sự đạo đức. Đại diện Chúa Kitô: cũng là linh mục và là hy tế; chức linh mục làm tôi vui thỏa, nhưng hy tế làm cho tôi run sợ.

Con xin tận hiến sự sống, sự chết, và sự sống đời đời cho Thiên Chúa làm người. Trên đường đời, tôi năng dừng chân ở đồi Calvê để thăm nom Giêsu hấp hối với với Mẹ sầu bi; rồi tôi đến và ở lại với Chúa trong nhà tạm. Nhật tụng, ngày càng thêm quý đối với tôi, và nơi bàn làm việc hằng ngày tôi thưởng thức câu kinh Nhật tụng. Chuỗi Mân Côi, sự gẫm suy 15 mầu nhiệm, cộng với ý chỉ riêng cho từng chục, được tôi sung sướng thưởng thức khi gối quỳ trước Minh Thánh.

Để ghi nhớ những ơn soi sáng đặc biệt của kỳ tĩnh tâm này tôi xin ghi lại 3 điểm rõ rệt để hằng ngày hầu chuyện với Chúa Kitô:

1. *Sáng*: Nhật tụng đọc xong giờ nhất và giờ ba rồi dâng lễ. Sau lễ: giờ sáu, chín; lần chuỗi 50 mùa vui.

2. *Trưa*: Viếng mình Thánh sau ăn trưa. Nghỉ một chút trên ghế dài, không bao giờ lên giường.

3. *Chiều*: Nhật tụng: kinh chiều, kinh tối; lần chuỗi 50 mùa thương trước Mình Thánh và kể như là viếng Thánh Thể.

4. *Tối*: lần chuỗi 50, mùa mừng, hồi 19 giờ 30 với nhân viên Vatican gồm có thư ký, các nữ tu, người giúp việc. Châu phép lành Mình Thánh kể như là kinh tối.

Về điểm: *hiền lành và khiêm nhường* trong lời nói, thì cảm ơn Chúa, không có gì phải thêm. “Chúa Thánh Thần đang ở, nói và hành động trong chúng tôi, Ngài bao phủ giáo sĩ và giáo dân với đức nhẫn nại lớn lao và yêu thương chân thành”. (1Cr 12,11; 2 Cr 6,4). Tôi đọc thêm “Kinh cầu cho thế giới” của Đức Clemente XI, gốc người Albani, đặc biệt ngài mến Thánh Giuse, Ngài qua đời đúng lễ Thánh Giuse vào ngày 19/3/1721.

“Simon, con Gioan, con có mến Thầy hơn các anh em này... mến Thầy... con có mến Thầy không?” (Ga 21).

KẾT LUẬN

Cha giải tội Đức cha Cavagna, có nhắc tới sự việc Chúa hỏi Phêrô và bảo; “Hãy chặn đất chiên con, chặn đất chiên mẹ cho Thầy” (Ga 21.15.27).

Qua lời này, Chúa ban cho giáo hoàng quyền “chặn đất thế giới”. Do đó: yêu là trung tâm điểm và Phêrô đã thề hứa chắc chắn.

Đức ái bảo vệ, trang điểm và làm linh động đời sống và hoạt động của giáo hoàng. Hội thánh tựa trên một Giêsu thấy được: là giáo hoàng; và một Giêsu thiêng liêng mắt phàm không còn thấy. Biết rằng Giêsu yêu giáo hoàng đại diện của Ngài, thật là êm đềm vinh dự, tuy cũng tủi cho phận hèn hư không của mình.

Tôi sống cho tình yêu Chúa và hy sinh cho mỗi người và thế giới nói chung. Câu chuyện Tin mừng về tình yêu giữa Giáo hoàng và Chúa Kitô, và yêu Chúa trong mọi người, trực tiếp dạy giáo hoàng phải hiến thân chịu khổ. Như lời Chúa tâm sự với Phêrô: “Thầy nói thật, khi còn trẻ, con tự thắt lưng và đi đâu tùy ý; nhưng khi về già, con phải giơ tay lên, để kẻ khác thắt lưng cho và dẫn con đến nơi con không muốn” (Ga 21,18).

Nay đã 80 tuổi, con vẫn chưa được vào hưởng “cái già” Chúa nói đó mà vẫn đang ở ngưỡng cửa. Con sẵn sàng hy sinh không hạn chế, dù là mạng sống và nhận cái chết là cửa đưa vào cõi hằng sống. Đây, con giơ tay lên, đôi tay đã yếu và run rẩy, kẻ khác mặc áo và nâng con bước đi. Còn cái “nơi con không muốn tới”, cái đó không có, vì chính Chúa mở lối, con sẽ “theo Chúa trên các nẻo đường Chúa đi” (Mt 8,19), dù là đi đến chỗ hiến tế, khổ hình và chết. “Cái chết bảo đảm cho số phận đời đời hạnh phúc”.

Ý tưởng cái chết đến gần đưa con về với Thánh Giuse, vị bảo trợ đặc biệt của người sắp chết, với sự trợ lực của Giêsu và Maria mà ngài đã có phúc đồng hành khi còn sống.

Con xin kết thúc trang ghi lại cuộc tĩnh tâm bằng câu kết mà Hội thánh hát mừng Thánh Giuse.

“Xin Ba Ngôi chí cao, tha thứ cho kẻ nguyện cầu;

“Vì công lao của Thánh Giuse xin cho con vào thiên quốc,

“Để rồi chúng con được mãi mãi lặp lại,

“Bài ca cảm tạ của lòng chúng con tri ân” Amen.

TỈNH TÂM TẠI VATICAN

26/11-2/12/1961

[66]

(...) Cuộc chuẩn bị công đồng Vaticanô II chiếm một phần rất lớn trong các công việc hằng ngày của tôi. Tôi đang nghĩ và muốn yêu cầu tha thiết hàng linh mục, dòng cũng như triều, các dòng tu nam nữ, hãy hiệp cùng tôi đang hằng ngày cầu xin, để kinh nguyện được trở nên chính thức là kinh nguyện của toàn thể giới. Tôi đang chờ vài sáng kiến tốt đẹp để mời...²⁷

Trong việc giảng dạy, tôi muốn cho lời nói được cụ thể, thiết thực, nên những tháng sau này tôi năng đọc thông điệp, các tác phẩm của các tiên giáo hoàng nổi tiếng như Thánh Lêô Cả, Innocentê III, mà tiếc thay nhiều giáo sĩ đã không nghĩ đến, trong khi giáo thuyết về thần học và mục vụ của các ngài rất phong phú. Tôi say sưa mức lấy nơi nguồn suối dồi dào quý báu ấy những khoa học thánh cao siêu và nguồn thơ êm dịu.

Tôi đặc biệt cố sống thân mật với Chúa: tôi bình tĩnh và yêu thương hầu chuyện với Thiên Chúa làm người, là trung tâm và là nguồn sống của Nhiệm Thể; - tôi hầu chuyện với Ngài như người anh, Ngài đã chọn tôi làm em và cùng làm con của Đức Maria với Ngài.

Chính sự liên hệ này làm căn bản cho chức vụ cao cả của giáo hoàng, người lãnh đạo Hội thánh thế giới và là Đại diện của Chúa Kitô. Suy nghĩ như vậy, tôi càng hiểu ý nghĩa dịu dàng của câu "*Lạy Chúa tôi chẳng đáng*", khi mỗi buổi mai, tay cầm Minh Thánh như là ấn tích đóng vào lòng khiêm nhường và tình yêu.

Những điều khác, tôi ghi nhận lại tất cả những gì đã đề cập đến vào dịp tỉnh tâm 8/61, lúc tôi bước vào tuổi 80.

---

²⁷ trang nhật ký bị ngưng ngang tại đây

Sang qua tuổi 80, tôi càng bình tĩnh và tin tưởng. Tôi không ao ước gì hơn là những gì Chúa đã ban hoặc gửi đến.

Tôi thấy trong mình bất an, số phận tự nhiên của tuổi già. Tôi an tâm chịu, dù lắm lúc gây trở ngại và bệnh có vẻ trầm trọng thêm. Tôi xin sẵn sàng nhận lấy tất cả.

1962

THÁNG 7 VÀ THÁNG 8

[67]

Vẫn theo dõi các diễn biến thường ngày của Giáo hội, đặc biệt việc chuẩn bị Công đồng. Thật có ích khi tiếp kiến các đại diện vị vọng của các nước trên thế giới, họ cũng được giới Chúa Thánh Thần thổi đến, xem họ chân thành, phần khởi thật khiến tôi càng thêm tin tưởng. Người Ý hay du khách, ai cũng phân biệt ngay hai thủ đô Rôma; một thủ đô của Công giáo thế giới với Tòa Thánh và Rôma với những cổ tích xa xưa đang say sưa nếp sống xa hoa... Biết phân biệt rõ như vậy giữa đạo và đời nên chẳng có gì rắc rối xảy ra.

Là giáo hoàng, tôi đeo đuổi đường lối dễ hiểu, là hoàn toàn hy sinh lo lắng những gì thuộc phận vụ đức tin, mục vụ; không xen vào việc có tính chất chính trị bất cứ dưới hình thức hay mức độ nào.

Thánh Kinh đã diễn tả thái độ của tổ phụ Giacóp trước sự chia hai phe tả, phe hữu của dòng con “ông cha già chỉ thỉnh lặng nhìn sự việc” (St 37,1). Câu này hữu ích cho tôi. Mỗi người phải biết giữ vững vị trí của mình cho đúng mức (...).

Chính phủ và đô trưởng đang nỗ lực cộng tác vào việc chuẩn bị công đồng với mục đích làm cho Rôma, thủ đô tinh thần của thế giới được đáp ứng với công đồng, và Rôma thủ đô Ý, biết tổ chức tiếp đón các nhân vật của cả thế giới, một kỷ niệm cao quý hơn các kỷ niệm của Rôma từ xa xưa. Mọi sự diễn biến tốt đẹp, dù bộ hạ của “Satan, chủ của thế tục” đang âm mưu phá rối khắp nơi đặc biệt tại Rôma này, dù họ muốn khủng bố tinh thần, nhưng không thấy ai tỏ dấu gì lo sợ.

1962

TUẦN TĨNH TÂM RIÊNG

8-16/9

THỨ BẢY, 8/9/1962

[68]

Ngày kính Sinh nhật Đức Mẹ. Đang cứu xét Nội qui dứt khoát cho cuộc diễn biến của Công đồng. Nội qui gồm 72 điều.

Khóa I Công đồng quyết định mở vào 11/10, lễ Mẹ Chúa Trời, đến 8/12/62, lễ Vô nhiễm thai.

CHÚA NHẬT, MÙNG 9/9

Đang chuẩn bị để tĩnh tâm riêng tại “Tháp Thánh Gioan” vài hôm. Mỗi ngày tôi sẽ chỉ tiếp: thư ký riêng, khi cần; tiếp Cha Ciappi mỗi ngày lúc 11 giờ để chuẩn bị diễn văn bằng La ngữ trong các phiên họp mà tôi sẽ phải chủ tọa; và cha Cavagna, linh hướng của tôi.

THỨ HAI, MÙNG 10

Sáng nay tôi cùng Đức ông Capovilla đưa Minh Thánh từ nhà nguyện của tôi sang “Tháp Thánh Gioan” và tôi tĩnh tâm chuẩn bị Công đồng.

Chiều qua tôi đã rất sốt sắng âm thầm hành hương viếng đền “Đức Maria Nữ vương các thiên thần” nhưng bài diễn văn của tôi phải nói với dân chúng đã làm cho cuộc hành hương mang vẻ long trọng.

Vì chuẩn bị công đồng, dĩ nhiên mọi đề tài xưa nay phải thay đổi khi suy gẫm. Mọi vấn đề phải chuẩn bị giáo hoàng cho công đồng, ngay cả diễn văn khai mạc mà mọi người đang chờ đợi tại Rôma cũng như diễn văn chiều nay đang được phát ra trên các đài phát thanh của các quốc gia.

Đề tài suy gẫm sẽ là ba nhân đức hướng thần: tin, cậy, mến; tiếp đến bốn đức luân lý: khôn ngoan, công bình, tiết độ

và can đảm, bảy điểm căn bản cho một sự lành thánh vững mạnh của giám mục, và đặc biệt của giáo hoàng, là con người phải phát tỏa ánh sáng cuối cùng trong vinh quang của Công đồng.

TĨNH TÂM CHUẨN BỊ CÔNG ĐỒNG

[69]

THỨ HAI 10/9

Hôm nay tôi dâng lễ kính Thánh Gia để xin Giêsu, Mẹ Maria và Thánh Giuse bảo trợ tuân tĩnh tâm chuẩn bị Công đồng, sau thánh lễ tại nguyện đường, Đức cha Loris đã đưa Minh Thánh về (Tháp Thánh Gioan) nơi tôi tĩnh tâm. Tôi tháp tùng kiệu đến đây, và Minh Thánh Chúa được đặt trong nhà tạm kiểu Tàu, nhắc nhở tinh thần truyền giáo của Giáo hoàng. Đúng 11 giờ Cha Giappi đến, ngài cùng tôi trao đổi câu chuyện bằng La-ngữ. Lúc 16 giờ, Đức ông Cavagna, linh hướng đến. Những cuộc chuẩn bị Công đồng làm đảo lộn hết các thông lệ. Đòi giáo hoàng là tĩnh tâm liên li mỗi ngày để cứu rỗi mình và cứu rỗi mọi linh hồn mà Máu Chúa đã đổ ra để cứu họ.

THỨ TƯ 10/9. KÍNH TÊN THÁNH MARIA

Lúc bé đi học trường làng, tôi còn nhớ mấy vần thơ ca tụng Mẹ Maria:

Danh Maria, êm dịu thay cho lòng con, tên của Mẹ là tất cả sự dịu ngọt của con. Chính nhờ tên của Mẹ, mà con học được ý tưởng thế nào là yêu. Chính từ nơi Mẹ những ước vọng nóng bỏng mới đến được với con”.

THỨ NĂM 13/9

Công lý đưa đến hiệp nhất. Đức công bình có nhiều cách áp dụng, hồng y Mercier có viết mấy dòng sau đây mà hôm nọ tôi vừa đọc; ngài nhắc lại sách Khôn ngoan 4,33: “Hãy tranh đấu cho công lý để bảo vệ mạng sống của người; dù phải chết cũng phải tranh đấu cho công lý, và Thiên Chúa sẽ đẩy lui

kẻ thù giùm cho người”. Chương 4 này cũng có nhiều tư tưởng hay để xây dựng đời sống cá nhân, sống công cộng, và đời sống nội tâm.

Tôi vẫn bàn chuyện đạo đức với Cha Ciappi bằng La ngữ, tập nói lại cho quen. Cũng có bàn tiếp với Đức ông Cavagna, nhưng không đi sâu lắm vào vấn đề, lý do là bận việc chuẩn bị Công đồng. Tuy nhiên câu chuyện cũng đủ khích lệ tôi về đường thiêng liêng, rất cần cho phận vụ của tôi.

THỨ BẢY 15/9

Hôm nay chấm dứt tuần tĩnh tâm. Trong thời gian này tôi chỉ tiếp có hai vị: Cha Ciappi và Đức ông Cavagna. Cuộc tĩnh tâm chuẩn bị Công đồng đã không đáp ứng với điều tôi đã dự liệu, tuy nhiên cũng là gương tốt vì tôi không chia trí, không bị công việc chuẩn bị bề ngoài lôi cuốn. Tôi vẫn tập trung kết hợp với Chúa trong tư tưởng, kinh nguyện, với ý chí tuy nhẹ nhàng nhưng cương quyết. Kỳ tĩnh tâm đã thêm sự sốt sắng đối với chức vụ và sứ mệnh mà Chúa giao phó cho tôi.

Lạy Chúa, xin bỏ tước những gì con thiếu sót. “Chúa biết con mến Chúa là đường nào”.

TÓM TẮT VỀ HAI ƠN CAO CẢ CHO AI KHÔNG TỰ TÔN

[70]

Ơn thứ nhất

Tôi chỉ đơn sơ nhận vinh dự và gánh nặng của chức giáo hoàng, mà tôi không chút gì vận động. Trái lại, có lúc số thăm lại dồn về vị hồng y khác vì cho là xứng đáng hơn tôi, chính tôi cũng công nhận vị ấy xứng đáng khả kính và tôi rất hài lòng.

Ơn thứ hai

Nhờ sự đơn sơ, tôi thấy rõ rất nhiều sáng kiến rất giản dị, không cầu kỳ, nhưng tầm quan trọng của nó rất rộng lớn bao trùm thế giới, và có ảnh hưởng lâu dài trong tương lai, và

sự thành công đã đến ngay. Đó chính vì tôi thực hiện nguyên tắc: “lắng nghe Chúa soi sáng bên trong, và đơn sơ tin tưởng đem ra thực hiện”.

Ngày 20.1.1959, không hề nghĩ gì trước, khi bàn chuyện với vị thư ký tôi đã thốt lên mấy tiếng Công Đồng Chung, Công nghị giáo phận và việc duyệt lại bộ Giáo Luật. Lúc đó tôi không hề dự ước, hay đã có một kế hoạch nào.

Công đồng, chính tôi cũng ngỡ, và không ai ngờ mà con người của tôi lại nghĩ đến việc lớn lao đó.

Rồi sau đó, mọi diễn biến, tự nhiên nó xảy đến cách êm đẹp.

Ba năm chuẩn bị thật công phu nhọc nhằn, nhưng mọi sự đều tốt đẹp, yên tĩnh, và bây giờ đến giờ khai mạc.

Xin Chúa bảo vệ cho đến hồi kết thúc tốt đẹp.

BÚT KÝ THIÊNG LIÊNG

BỐN BỨC THƯ

1. CHỪNG SINH GỬI BA MÁ (1901)
2. THÁNG HÈ GỬI VỀ BÈ TRÊN (1901)
3. LÍNH GỬI VỀ BÈ TRÊN CHỪNG VIỆN (1901)
4. CHÚC THƯ GỬI “NHÀ RONCALLI” (1961)

THƯ GỬI GIA ĐÌNH

[71]

Rôma, ngày 16-01-1901

Trọng kính thăm Ba Má, Ông, Cậu và anh chị em.

Khi thư này đến nhà, chắc hẳn cả nhà đã sốt sắng dự Tuần Đại Phúc đang mở tại giáo xứ, và con mong rằng tất cả đã sốt lo việc phân hồn, xây dựng hạnh phúc vĩnh cửu.

Con không cầu cho gia đình giàu sang, chỉ cầu cho mọi người là Kitô hữu rất tốt, nghèo, bình an phó thác cho Chúa Quan phòng.

Con lấy làm vinh dự sống trong cảnh nghèo của Ba Má. Dù chúng con không có bánh mì, chỉ ăn cháo, không bao giờ biết đến thịt, chỉ vào đôi dịp trong năm; lễ Noel chỉ được thèo bánh, má tự làm. Nhưng dù gần 20 đứa lớn bé, chúng con chực chờ đĩa cháo, nếu có người đến ăn xin, mẹ vẫn mời họ ngồi bàn chia bữa ăn với chúng con (...)

Xin Ba má tha cho những người đã và đang làm hại gia đình mình. Biết đâu trước mặt Chúa, họ tốt hơn mình (...)

Chúa muốn con làm linh mục, đã gửi con đến Rôma này, dưới mắt của Đức Giáo hoàng, gần mồ các Thánh Tử đạo. Thật may mắn cho con và cho gia đình. Tạ ơn Chúa.

Con làm linh mục không vì danh vọng, giàu sang, tiện nghi. Nếu vì như vậy thì quả là khốn nạn. Con sẽ làm linh mục để phục vụ người nghèo (...)

Con

Angelo

THƯ GỬI BÈ TRÊN ĐẠI CHỨNG VIỆN RÔMA²⁸

[72]

Sotto it Monte ngày 19/8/1901

Trọng Kính Đức Cha

Gần một tuần qua, con đau lòng rời Chứng viện, con thấy có nhiệm vụ phải nói lên lòng con yêu mến và biết ơn sâu xa đối với Bè Trên đã ưu ái lo lắng cho con với tình cha dịu dàng.

Sau những lời vàng ngọc Bè Trên đã căn dặn chúng con trước khi về nghỉ hè với ơn Chúa, con thú thật lòng con rất yên vui giữa cơn thử thách con đang trải qua. Việc học của con tạm gián đoạn, đời sống bình ngũ sắp tới, con chỉ xin vui lòng nhận đây là ý Chúa sắp xếp để con sống đời quảng đại hy sinh (...)

Con chỉ mong ngày trở lại Chứng viện thân yêu sớm trở về (...)

Con

Angelo Roncalli

---

²⁸ Thư gửi Đức Cha Bè trên Đại chứng viện kỳ nghỉ hè tháng 8/1901, và cũng là kỳ chuẩn bị nhập ngũ tháng 11/1901.

THƯ GỬI BÈ TRÊN ĐẠI CHUNG VIỆN RÔMA

[73]

TRẠI NHẬP NGŨ BERGAMÔ

Bergamô ngày 23-12-1901

Kính lạy Đức Cha Bè Trên,

Con đợi một tháng sau khi nhập ngũ mới biên thư về Đức Cha, cũng là dịp Noel sắp về.

Một tháng trong quân ngũ, con càng có dịp phó thác mình trong tay Chúa. Đối với con, đây sánh như luyện ngục... Con bỡ ngỡ vì lắm khó khăn thể xác tinh thần đã được vượt qua rất đẹp, đó là nhờ lời cầu nguyện của Đức cha và mọi người thân yêu đã gửi gắm con trong Thánh Tâm và Mẹ Maria.

Thượng cấp đã tỏ ra kính nể con là một thầy đại chủng viện, và họ cũng muốn cho con được mọi người khác đừng coi thường, con được đủ giờ để lo việc đạo đức. Các bạn đồng ngũ, cũng biết tình trạng của con, họ tỏ ra yêu quý con, và đua nhau giúp con nhiều việc nhỏ, nhưng nhờ đó mà tránh được nhiều rắc rối.

Chiều nào, từ trại lính con cũng vào thăm Chủng viện Bergamô, Cha Bè Trên ở đây tiếp con cách âu yếm với tình Cha, chỉ dạy những gì chủng sinh nhập ngũ phải giữ. Dù vậy con chỉ mong ngày về với Chủng viện. Con xin an lòng chấp nhận đời quân ngũ để sáng danh Chúa và ích cho Hội thánh.

Con

Angelo Roncalli

CHỨC THƯ GỬI HỌ RONCALLI

[74]

Vatican ngày 3-12-1961

Cùng em Severo

Hôm nay bỗng mạng em, Thánh Phanxicô Xaviê, Xaviê (Severo) cũng là tên của em (...), anh dùng máy chữ mới, đánh thư này gửi về em, cho thấy dù đã già 80 tuổi (...) anh vẫn tiếp tục phục vụ Chúa và Hội thánh.

Thư này cho em, anh cũng muốn là tiếng nói chính thức với hai em trai Alfredo, Giuseppino, các em gái, chị dâu, em dâu và các cháu sau này. Dù bận việc, dù đang bận tâm đến cả thế giới, anh vẫn không quên các em, các cháu trong nhà. Các em không còn đến được với anh như xưa, nhưng qua ĐGM Capovilla, các em cứ nói tất cả và anh sẽ nhận được tin tức đầy đủ.

Các em nên nhớ rằng, từ ba năm qua anh không biên thư riêng cho ai, dù là người nhà, nhất là từ khi phải làm giáo hoàng, các em thông cảm cho. Tự hãm mình như vậy, tức là vinh dự lớn cho chúng ta, và các em biết rằng lòng anh quý yêu gia đình không thể tưởng tượng.

Những cuộc lễ, lời chúc tụng tuổi 80 của giáo hoàng đã qua. Anh chỉ thích được chúc tụng cảm ơn Thiên Chúa đã và sẽ gìn giữ anh đến cùng.

Do lòng Chúa thương, tên dòng họ Roncalli đã được toàn thế giới yêu quý. Các em hãy tiếp tục ở khiêm nhường, như phần anh vẫn luôn cố gắng như thế. Đời người ta chỉ biết có tiền, chức vị, lạc thú bất cứ giá nào, dù đã man với nhau (...)

Nhờ em nói lại với tất bà con xa gần, mà giờ này anh không biết rõ (...)

Dòng họ Roncalli hãy thương yêu đoàn kết nhau, anh không viết thư được cho từng người, đúng như em Giuseppino

nói: “Anh là giáo hoàng, là người tù hạng sang, không được làm những gì như ý muốn”.

Đặc biệt anh thương những em đang nghèo, đang khổ nhất trong các em (...) có em phải di cư ra thành Milan để kiếm công ăn việc làm.

Các em khổ, vì lắm người thiếu phán đoán đã mĩa mai: có anh làm giáo hoàng, mà dòng họ vẫn nghèo nàn, tình trạng xã hội không được thay đổi. Trái lại, các em nên biết rằng rất nhiều người hiểu giáo hoàng, con của những người dân quê chất phác nhưng khả kính, rất yêu thương bà con dòng họ; nhiều giáo hoàng trước đây cũng xuất thân từ gia đình nghèo như anh; vinh dự của giáo hoàng là đã giúp gia đình mình như đã vì bác ái mà giúp bất cứ gia đình nghèo khác. Đó là tước hiệu danh dự của giáo hoàng Gioan và của dòng họ Roncalli mà nhiều người hiểu và quý mến.

Anh có chết, nhiều kẻ sẽ ca tụng anh như đã ca tụng Thánh Piô X: ngài sinh nghèo và chết nghèo.

Anh đã 80, các em cũng già với anh. Can đảm lên. Nơi giường anh có ảnh mồ mã của ông nội, bác Zaverio, của ba má, của ba chị Maria, Ancilla, Teresa, của em Gioanvanni và cháu Enrica. Đẹp thay, cả một đoàn linh hồn đang chờ đợi và cầu nguyện cho chúng ta (...)

Anh

GIOAN XXIII

Giáo hoàng

DI CHỨC

- KHI LÀM GIÁM MỤC 1939
- KHI LÀM GIÁO CHỦ VENISE 1954
- TRÊN NGÔI GIÁO HOÀNG 1961

N.B. Thi hành di chúc, các chén thánh, thánh giá, nhân phẩm phục được gửi đến các nhà thờ trên thế giới, đặc biệt nơi xưa Đức Gioan XXIII đã thi hành nhiệm vụ, nơi làng quê, hoặc ở Hiroshima, nơi bị bom nguyên tử tàn sát.

TRÍCH DI CHỨC 1939-1945

[77]

Xin dâng Thư viện Vatican tất cả bộ sưu tầm liên quan đến giáo phận Bergamô. Vừa đề tỏ lòng quý mến, vừa nêu gương cho các giáo phận Ý và thế giới nên góp công của để trang bị và tô điểm cho Thư viện danh tiếng Vatican.

Dâng cho ĐGM Bergamô (nơi suốt những năm đầu đời linh mục tôi đã giúp ĐGM Radini Tedeschi) hai bức họa quý giá; Đức Maria, Giêsu và Gioan Btạ; bức thứ hai: Thánh A-lê-son tử đạo với Chúa Giêsu cầm giỏ hoa. Thêm họa phẩm của thầy Topolinô diễn tả Thánh G. Barbarigo.

Bộ áo kính sĩ, tôi xin dâng nhà thờ chính tòa Bergamô, ai cũng cho rằng bộ choàng lông đắt tiền. Nếu cần nên bán để tùy nghi sử dụng.

Dâng gậy bạc cho chủng viện Bergamô, nơi 25 năm tôi sinh sống hồi còn là chủng sinh, sau là giáo sư, linh hướng. Một số tài liệu chép tay của tôi, tuy phần lớn đã được giữ làm hồ sơ Vatican. Bộ truyền giáo, các tòa Khâm sứ. Tất cả, dù là giấy nhỏ tôi viết việc riêng cũng đã được giữ làm tài liệu.

Tặng các linh mục Thánh Tâm tại Bergamô, di ảnh ĐGM Radini, bàn giấy, và sách vở của ngài mà tôi được thừa hưởng.

Dâng nhà thờ giáo xứ quê nhà Sotto il Monte mà tôi muốn giúp rộng rãi, chiếc đồng hồ vàng với dây vàng, hai thánh giá vàng với dây bạc. Có thể bán phần nào để thực hiện chén thánh lớn, bạc chạm, với huy hiệu giám mục và ngày tôi qua đời, chén sẽ được sử dụng. Cả mũ giám mục, và bàn thờ lưu động mà tôi đang dùng. Nơi đền Đức Mẹ tôi dâng chén thánh quý giá mà công tước Vittorio đã tặng ngày tôi thụ phong giám mục.

Dâng đền Đức Mẹ chủng viện, chén thánh quý ĐGM Bugarini trời cho tôi. Nơi đền Đức Mẹ chỗ tôi được rửa tội, xin dâng chén thánh của bà bác sĩ Geolamo tặng.

Cho các em tôi, chiếc đồng hồ bạc bỏ túi, và các tranh Đức Mẹ để có chút kỷ niệm trong gia đình.

Thân xác hèn này, xin Đức Thánh Cha cho phép được chôn tại nhà thờ giáo xứ quê nhà Sotto il Monte, nơi hay để quan tài của người nghèo để dâng lễ qui lãng.

Bia mộ sát đất, chân mọi người đạp qua, xin đề tên với các phận vụ tôi đã giữ để phục vụ Hội thánh, với câu “Oboedientia et pax”. Xin tặng cha sở giáo xứ nhà một món cho có giá trị.

Nhân danh Cha... Giêsu, Maria, Giuse xin cho con an nghỉ trong ba đẳng.

Angelo J. Roncalli

TGM hiệu tòa Mesembrie

DI CHÚC

GIÁO CHỦ VENISE

Venise ngày 29.6.1954

[75]

Sắp ra trước mặt Chúa Ba Ngôi, Đấng dựng nên, cho tôi làm... linh mục, giám mục, tôi xin phó dâng linh hồn cho lòng lân tuất Chúa (...) xin Chúa tha tội lỗi (...) xin dâng công mọn mà nhờ ơn Chúa, con đã làm được để phục vụ Chúa, phục vụ Hội thánh và phục vụ anh em (...)

Tôi xin tuyên xưng đức tin (...), lòng lụy phục Đức Giáo hoàng (...). Tôi tha thứ cho kẻ khác, không ai có lỗi với tôi cả - dù họ có khinh rẻ tôi, họ làm đúng - tôi nhận họ là ân nhân, tôi cầu cho họ luôn.

Sinh nghèo - do cha mẹ nghèo nhưng khả kính - tôi đặc biệt sung sướng được chết nghèo. Khi làm linh mục và giám mục, có được chút nào là đã phân phối để nuôi sống mình cách đơn sơ, nghèo khó để giúp người nghèo (...) Bề ngoài có vẻ sống đầy đủ, nhưng che đậy bên trong cái nghèo rắc rối, khiến tôi không giúp được người nghèo như ý muốn. Cảm ơn Chúa cho tôi nghèo, như lời tôi khẩn khi là linh mục trẻ của Thánh Tâm, nghèo trong tinh thần và nghèo thật sự; cho tới giờ tôi chưa xin tiền, xin ân huệ gì cho tôi, cho dòng họ, cho bạn hữu.

Với các em và các cháu ruột thịt, họ không giúp tôi được gì về tài sản, tôi cũng chỉ để lại cho họ sự chúc phúc, xin họ sống đơn sơ, khiêm nhường trong sự kính sợ Chúa; đó là vinh dự đích thật. Lắm lúc họ cùng cực quá, tôi chỉ giúp họ ngang hàng như người nghèo, không tìm cách cho họ thoát cảnh nghèo, nghèo mà vui và khả kính. Tôi vui thấy các cháu sau này khỏe mạnh, trung thành với truyền thống cha ông. Ước vọng gặp lại họ tất cả trong hạnh phúc vĩnh cửu.

Trên đường về trời, tôi xin chào, cảm ơn và chúc phúc cho vô số người thuộc đại gia đình thiêng liêng, từ Bergamô, đến Rôma, Á đông, Pháp, Venise (...)

Hồng y Angelo J. Roncalli

Giáo chủ

GIOAN XXIII GIÁO HOÀNG

DI CHỨC

Castelgolodolfo ngày 20.9.1961

Hôm nay, lễ kính danh thánh Mẹ Maria, tôi bước vào tuổi 80, tôi làm tờ di chúc này, hủy bỏ các tờ di chúc trước (...)

1. TÀI SẢN CỦA TÔI TẠI VENISE

Những gì tôi mang từ Bergamô đến Venise: tủ, bàn, ghế, chén đĩa, ly bằng bạc, pha lê mà người Venise đã dâng khi tôi làm hồng y và đến nhậm chức giáo chủ Venise, tôi để lại tất cả cho tòa giáo chủ. Để khỏi lạc mất nên làm bằng đồng nhỏ ghi tên tôi gắn vào các món trên. Những áo xống riêng của tôi, tùy em Maria và cháu Enrica. Áo choàng quý, dâng cho nhà thờ Chính tòa Bergamô. Các áo choàng còn lại, sẽ bán đấu giá để lấy tiền cho người nghèo ở Venise (...) Thánh giá, nhẫn sẽ đấu giá cao, tiền sẽ giúp người nghèo dưới hình thức nào tùy ý.

Bổng lộc của các ý lễ theo chức vụ giáo chủ, tính toán xong sẽ lấy số tiền này phân phối cho linh mục và nam nữ tu sĩ nghèo túng (...) Những lễ chưa làm sẽ giao thư ký hay cho hội đồng giáo chủ.

Xin vị thực hiện lời di chúc sẽ rất thận trọng về vấn đề ý lễ, để linh hồn tôi khỏi ở trong luyện hình vì ý lễ và phận vụ đối với người nghèo.

Gậy giám mục mạ vàng xin gửi về tòa sứ thần tòa thánh Paris, với dòng chữ được khắc sau đây: *Hồng y Angelo Joseph Roncalli tặng các đáng kế vị tại Paris 1945-1952.*

Một gậy bạc khác của người Bergamô xin dâng cho đền Đức Mẹ Phù Hộ tại Venise để tỏ lòng tôn sùng Mẹ.

2. VỀ TÀI SẢN GIA ĐÌNH TẠI LÀNG SOTTO IL MONTE

Hai mẫu đất có trồng nho, ruộng và rừng do cuộc bắt thăm chia gia tài, hiện em trai út đã và đang khai thác, tôi xin tặng luôn cho em tôi.

Còn gia đình em Gioavanni, tôi lo cách khác, là cho con trai, tức cháu kêu tôi bằng bác được đi học và nay gần đến chức linh mục. Tôi lo lắng nhiều để cháu hiền lành, xứng đáng linh mục. Tôi có bảo em Maria cũng là cô và Enrica là chị của thầy Batista (tên cháu sắp làm linh mục) giữ bàn ghế, sách vở dành cho thầy. Chị Ancilla đã qua đời còn em Maria và cháu Enrica đã tận tình giúp tôi khắp nơi, đáng cho tôi để phần của khá nhiều tức các bàn ghế Camaitino. Riêng em Alfredo về già túng thiếu lắm, thực đáng thương.

Cho gia đình của bốn em trai và hai chị gái, mỗi gia đình mười ngàn Lires, và một ít tủ ghế làm kỷ niệm.

Cũng cho các chị em bà con bạn dì với tôi, một ít món đồ xứng đáng để làm kỷ niệm.

3. SỐ TIỀN CÒN LẠI LÚC TÔI CHẾT

Số tiền này do Tòa Thánh cho, lúc tôi làm khâm sứ và sứ thần, hiện có trong ngân hàng Vatican, tôi quyết định chia cho:

Ngân hàng nông thôn Bergamô; và cầu chúc cho ngân hàng thành công trong việc từ thiện xây dựng nông thôn.

Cho Đức Thánh Cha kế vị: 50 ngàn Lires, tuy của ít nhưng lòng nhiều.

Cho hội đồng linh mục Bergamô: 500 ngàn Lires bỏ ngân hàng, mỗi năm lấy chút lãi giúp cho việc tương tế họ đạo Sotto il Monte, với điều kiện nhỏ là làm một lễ trong năm cầu

linh hồn tôi và linh hồn thân nhân bà con của tôi qua đời. Hằng tháng, cũng xin lễ với tiền lễ khá rộng rãi để giúp hội đồng này, với ý cầu cho linh hồn tôi.

Cho Hội truyền bá đức tin ở Ý (mà xưa tôi có làm chủ tịch): 100 ngàn lires, để xây dựng và khích lệ giáo sĩ.

Nếu còn lại chút gì, sẽ giúp em Maria và cháu Enrica nhưng xin hai người cũng hãy chia với người nghèo, đặc biệt những ai nghèo mà không dám ra mặt, thương người nghèo là đặc tính của gia đình ta, mà tôi còn ghi nhiều chứng tích hồi còn bé.

Tất cả tài sản bé nhỏ của tôi còn có gì hãy giao cho hội đồng linh mục Bergamô để nâng đỡ cô nhi viện tại họ làng quê Sotto il monte. Chính việc từ thiện này là cội phúc cho họ đạo.

4. SÁCH VỎ, TRANH ẢNH, VẬT DỤNG

(Xem lại di chúc 1939 – 1945 trang 339)

5. PHẦN MỘ

Tôi mong được chôn tại Venise, gần mộ Thánh Marcô, và mong rằng tất cả những Giáo chủ trước tôi đã như bị bỏ quên bên đảo Thánh Micae được di tản về quanh mộ Thánh Tông đồ. Bằng không được, xin được an nghỉ ở đền Đức Mẹ Phù Hộ, dưới mặt Mẹ hiền. (...)

Xin Đức Cha Capovilla thực thi những điều tôi trời đây, ngài hiểu rõ ý tôi, như những người thuộc gia đình hèn mọn của tôi mà ngài biết rõ. Ngài có thể nhờ sự cố vấn của những vị khôn ngoan, nhưng ngài sẽ là trọng tài để phán quyết và thi hành những trang di chúc này.

Ngài có thể chọn bất cứ món gì để làm kỷ niệm, để tỏ lòng tôi tri ân, bảo đảm sự tôi cầu chúc và chờ đợi người trên cõi trời hạnh phúc. Amen. Amen.

SUY NGÃM

MẦU NHIỆM MÂN CÔI 29

[78]

NĂM SỰ VUI

1. TRUYỀN TIN

Một biến cố quan trọng nhất của mọi thời đại. Điểm sáng chói nhất của sự hợp tác giữa đất trời.

Ngôi Lời, tạo dựng mọi sự, hóa thân làm người để cứu rỗi nhân loại.

Đức Maria, vô nhiễm, hoa thơm, đẹp nhất thụ tạo, đáp lời thiên sứ: *Này tôi là tôi tớ Chúa, xin vâng*, và lập tức thụ thai để làm Mẹ Thiên Chúa và làm Mẹ chúng ta.

Cao cả dịu dàng thay mẫu nhiệm truyền tin.

Phận sự chính và liên li của chúng ta là tạ ơn Chúa đã sẵn lòng làm người để cứu rỗi và làm người anh của các em đồng làm con của Mẹ Maria. Khi nguyện mười kinh Kính mừng, ngoài sự tỏ lòng tri ân, sẽ xin ơn khiêm nhường, trong trắng thật sự với lòng mến Chúa cao cả mà Mẹ Maria là mẫu gương dịu dàng.

2. THĂM VIẾNG

Cuộc thăm viếng tốt đẹp. Cả hai cùng chờ ngày sinh con. Hai lời chúc tụng rất hòa điệu: “Em có phúc hơn mọi phụ nữ”. Vì “Chúa đã nhìn đến phận hèn tớ nữ, nên mọi thế hệ sẽ khen em có phúc” (Lc 1,42.48).

Từ đồi Ain-Karim, nhìn xuống thung lũng Hebron, chiếu dội ánh sáng vừa cao siêu vừa nhân đạo, gương mẫu của gia đình sống mẫu nhiệm Mân Côi, ngày nay nhiều gia đình

---

²⁹ Bản văn đã được đăng tải, sau khi công bố thông điệp Mân Côi 29/9/1961

như thế: từ những gia đình này xuất phát nhiều ơn kêu gọi làm linh mục, làm thừa sai, làm tông đồ trong mọi cảnh vực sĩ, nông, công, thương.

Khi đọc 10 kinh Kính mừng, chúng ta xin được hòa hợp yêu thương không những trong gia đình ruột thịt mà cả những anh em họ hàng, đồng bào và đồng loại.

3. SINH CHÚA Ở BÊLEM

Thiên Chúa xuất hiện từ cung lòng vô nhiễm, nằm trong máng cỏ. Quanh người là yên tịnh, nghèo khổ, đơn sơ và trong trắng. Sau tiếng thiên thần chúc tụng, đến tiếng chúc tụng của mục đồng nghèo. Tiếp sau đó là sự viếng thăm của các nhân vật với nhiều của lễ quý giá. Đêm Bêlem hôm đó là đêm quốc tế.

Mọi dân tộc đã đến qui quanh máng cỏ, Chúa Hài đồng nhìn từng người thuộc các dân nước: Do Thái, Rôma, Hy Lạp, Trung Hoa, Phi châu, các dân nước thuộc dĩ vãng, hiện tại và tương lai.

Qua 10 kinh Kính mừng, ta dâng toàn thể trẻ thơ được sinh trong vòng 24 tiếng trong ngày, để chúng, dù rửa tội hay không, vẫn thuộc về nước công lý, hòa bình của Chúa.

4. DÂNG CHÚA VÀO ĐỀN THÁNH

Thánh Giuse có mặt trong khi trẻ Giêsu nằm trên tay Mẹ, xuất hiện giữa hai Giao ước, như là ánh sáng mạc khải cho nhân gian.

Khi đọc 10 kinh Kính mừng, ta mừng cho Hội thánh đang triển nở, với những chủng sinh và tập sinh nơi chủng viện, tu viện, trường đào tạo thừa sai, các đại học Công giáo. Đặc biệt mừng non tông đồ giáo dân của tương lai. Hội thánh vẫn lớn lên giữa bách hại trong viễn tượng đầy khích lệ khiến ta thốt lên lời hân hoan.

5. TÌM GẶP LẠI TRẺ GIÊSU TRONG ĐÈN THÁNH

Dù theo dõi chăm sóc, hai ông bà vẫn lạc mất Giêsu, vất vả ba hôm mới tìm lại được, và gặp Ngài ngồi giữa tiến sĩ, thưa hỏi khôn ngoan.

Chúa khôn ngoan vẫn ở giữa Hội thánh. Hội thánh hằng lắng tai nghe tiếng nói của thời đại, đáp lại cho họ có cả giáo thuyết ngôn ngoan, và khiêm nhường hướng về tương lai tìm hiểu cách khoa học.

Qua 10 kinh Kính mừng, ta đặc biệt cầu cho những ai được gọi phục vụ sự thật, bác ái, suu tâm, giảng dạy, truyền bá chân lý bằng các phương tiện truyền thông, phương pháp thánh thị. Bác học, giáo sư, nhà báo, đặc biệt những người rao giảng Tin mừng phải noi gương Chúa, trình bày sự thật cách chân thành, không mưu mô giả dối.

NĂM SỰ THƯƠNG

1. GIÊSU TRONG VƯỜN CÂY DẦU

Thật cảm động trước cảnh Chúa Giêsu quá sức lẻ loi: “Mồ hôi trở thành những giọt máu lớn rơi xuống đất” (Lc 22,44). Đó là dấu tâm hồn quá đau khổ, buồn vì cô quạnh lẻ loi. Bởi thấy rõ ràng cuộc khổ hình mình sắp chịu khiến Chúa lo sợ buồn sầu cao độ.

Nhìn cảnh Gethsêmani lòng ta được khích lệ can đảm đón nhận đau khổ: “Xin vâng ý Cha, đừng theo ý con” (Lc 22,42). Câu nói làm ta kinh ngạc, nhưng chỉ cho ta cách nhận chịu đau khổ để công nghiệp được cao cả. Câu này cũng khích lệ những tâm hồn đang chịu những đau khổ lâu dài và thầm kín. Lời này cũng là lời của Đức Maria sầu bi tin tưởng nhẫn nại chịu đựng khổ nạn với con.

Đọc 10 kinh Kính mừng, ta liên tưởng đến Đức Thánh Cha đang khổ tâm vì bao nhiêu nỗi lo cho toàn thế giới, ngài chỉ trông cậy ở sự bảo đảm mà Chúa đã hứa với Phêrô. Giáo

hoàng cũng xin ơn sức mạnh và an ủi cho những người đang chia gánh nặng với ngài, và cho tất cả những ai đang bị đau khổ dày vò.

2. CHÚA CHỊU TRA TẤN

Bao nhiêu lần roi đang bổ vào da thịt trong trắng của Chúa.

Con người chúng ta có hồn có xác. Xác trải qua những cơn cám dỗ đê hèn, nếu ý chí yếu hèn ta dễ bị xô ngã.

Mâu nhiệm này cho thấy bất cứ thời đại nào, sự hãm mình đền tội đều bảo đảm cho sức khỏe của con người toàn diện trên thể xác và trong tâm hồn.

Đàng khác, chúng ta không được phúc đồ máu tử đạo, nhưng hằng ngày phải liên li chiến đấu với dục tình, đó là cách làm ta nên giống Chúa nhiều hơn với công nghiệp đầy đủ hơn.

Maria chứng kiến Chúa chịu tra tấn. Bao nhiêu bà mẹ cũng muốn con khắc khổ học tập để nên người hoàn toàn, có đời sạch trong. Nhưng, thường lại phải khóc vì sự tin tưởng của bà bị đổ vỡ, lao nhọc của bà như hoang phí.

Qua 10 kinh Kính mừng ta xin cho gia đình xã hội được có thuần phong mỹ tục, đặc biệt cho tuổi trẻ đang chịu bao nhiêu quyền rũ nhục dục. Ta cũng xin cho tinh thần được vững mạnh, trung thành với điều dốc quyết và theo những giáo thuyết trong lành.

3. ĐÀU CHỊU ĐỘI MÃO GAI

Đó là hình ảnh trung thực của những ai đang phải gánh vác trách nhiệm trong đạo cũng như ngoài đời. Mâu nhiệm này hợp với các: giáo hoàng, giám mục, cha xứ; với chính quyền: hành pháp, lập pháp và tư pháp. Quyền hành là vòng hào quang quanh đầu kẻ lãnh đạo, nhưng nó cũng là vòng gai đè nặng và gây đau khổ. Quyền hành đi đôi với thánh giá, hiểu lầm và khinh bỉ, ít ra cũng bị lẻ loi và thuộc cấp có thái độ lãnh đạm.

Những kẻ Chúa giao cho nhiều nén bạc (tài năng: talents), phải khai thác liên tục để sinh nhiều kết quả. Những kẻ được ơn có tư tưởng dôi dào (ơn tiên tri) phải trình bày các tư tưởng để soi dẫn anh em, phải nhẫn nại, tránh kiêu căng, ích kỷ chua chát, hạ cấp hay phá hoại.

Cần cầu nguyện nhiều cho cấp chỉ huy đạo đời, cho người cầm bút, nhà tư tưởng và nghệ sĩ.

4. CHÚA VÁC THÁNH GIÁ

Sống là cuộc lữ hành liên tục, lâu dài và khó nhọc, phải đi qua các nẻo đường đời, vượt núi băng đời. Trong màu nhiệm này, Chúa Kitô tiêu biểu cho cả nhân loại. Nếu không chịu vác thập giá mình, trước những cám dỗ của ích kỷ, của sự vô cảm hoặc thích hưởng thụ khoái lạc, con người sẽ gục ngã.

Nhờ chiêm ngắm Chúa Giêsu lên đời Calvê, ta sẽ hiểu phải vác thập giá mình cách mau mắn, quảng đại, như *Guong phúc dạy*: “Trong thánh giá có sự cứu rỗi sự sống, và sức mạnh chống kẻ thù. Qua thánh giá ta hưởng trước vui thú thiên đàng” (Gp II, 12,2).

Ta cầu với Đức Maria đang âm thầm đau khổ chia sẻ khổ nhục với Con. Qua 10 kinh Kính mừng ta cầu cho kẻ đang khổ như: cô nhi, già lão, ốm đau, tù, đày, yếu đuối. Xin cho họ *niềm tin*, được sự an ủi và sức mạnh. Ôi, *thánh giá niềm cậy trông duy nhất*. (Ca vịnh chúa nhật I Thương khó).

5. CHÚA CHẾT TRÊN THÁNH GIÁ

Sống và chết là hai khía cạnh hy sinh, từ Bê-lem đến Calvê để tẩy sạch tội lỗi nhân loại; Đức Maria có mặt từ giờ đầu đến giờ chót.

Qua 10 kinh Kính mừng, ta cầu cho kẻ tội lỗi cứng lòng, kẻ vô tín ngưỡng, kẻ không được hay không muốn nhận ánh sáng Tin mừng, không biết đến giá Máu châu báu. Lạc quan, ta nhìn về cánh đồng thừa sai, nơi Máu Chúa đem sự cứu rỗi; Máu Chúa bảo đảm sự sống đời đời.

MÙA MỪNG

1. CHÚA SỐNG LẠI

Cái chết của Chúa đem lại sự sống và vinh quang, bảo đảm cho vinh quang của Hội thánh trong dĩ vãng cũng như tương lai dù gặp thù địch và chịu bách hại.

Chúa sống lại bảo đảm cho sự sống đời đời của những người thân yêu đã quá vãng, cho nên nghi lễ Đông phương, thêm Alleluia vào kinh cầu cho kẻ qua đời. Cả sự sống lại của ta cũng được bảo đảm do sự phục sinh của Chúa Ki-tô: “Tôi trông đợi người chết sống lại”.

2. CHÚA LÊN TRỜI

Ở đây ta chiêm ngắm Chúa Giêsu hoàn tất những lời Ngài hứa, đáp lại khát vọng của con người đang hướng về trời cao. Chúa Giêsu trở về với Chúa Cha: “Ta đi để dọn chỗ trước cho các con” (Ga 14,2). Mẫu nhiệm này cũng khích lệ ta lên cao hơn mãi trong đời trọn lành “càng thêm tuổi càng thêm sự sung mãn của Chúa Kitô” (Ep 4,13). Linh mục, nam nữ tu sĩ, thừa sai đã phân nào sống cuộc sống vĩnh cửu, là hương thơm của Chúa Kitô” (2Cr 2,15).

Mẫu nhiệm này dạy ta đừng để tri xuống, nhưng hãy phó thác theo ý Chúa để được đưa về trời.

3. CHÚA THÁNH THẦN HIỆN XONG.

Các tông đồ cầu nguyện với Đức Maria và đã nhận lãnh Thần linh Chúa đúng lời hứa, Nhóm người của Chúa đang còn lo âu sợ hãi đã nhận ân tích để mang Tin mừng đi khắp thế. Hội thánh vẫn lãnh ân tích này và muôn dân các nước là của Hội thánh. Tuy bề ngoài không gì rạng rỡ, nhưng bên trong Hội thánh đã tạo nhiều bờ ngõ lạ lùng.

Công đồng là ngày Hiện xuống mới, Thánh Thần Chúa sẽ ban tràn đầy ân điển cho thế giới.

4. ĐỨC MARIA HỒN XÁC LÊN TRỜI

Các Kitô hữu Đông phương coi cái chết của Mẹ như giấc ngủ, cạnh bên có Chúa Con đánh thức để đưa xác hồn Mẹ về trời. Đây là nguồn an ủi cho những tâm hồn Chúa yêu thương, đang chịu thử thách, bởi biết Chúa đang âm thầm chuẩn bị cho họ hạnh phúc vĩnh cửu.

Người tín hữu rất quen với tư tưởng về sự chết, phó thác và mong Chúa ở cạnh và rước hồn ta trong giờ sau hết.

5. ĐỨC MARIA ĐƯỢC TÔN VINH TRÊN TRỜI

Đây là tổng hợp của mầu nhiệm Mân Côi. Mầu nhiệm chương trình cứu độ đã khởi đầu cách âm thầm nơi sự kiện Truyền tin, nay kết thúc trong khải hoàn.

Thật là an ủi khích lệ khi biết ta được kêu gọi để hưởng vinh quang cùng thần thánh, làm công dân của Nước Trời, do các Tông đồ xây dựng, các Tiên tri dọn đường và Chúa Kitô là tảng đá góc tường.

Cầu xin ơn bền đỗ đến cùng, cầu cho hạnh phúc hòa bình dưới thế được kéo dài trong cõi đời đời.

GHI CHÚ VỀ DÒNG HỌ VÀ TIỂU SỬ³⁰

[87]

Ngược dòng lịch sử tìm hiểu tông chi dòng họ Roncalli tưởng cũng là việc hữu ích. Tên Roncalli được thấy trong lịch sử Bergamô từ xa xưa, đặc biệt trong hai ấp Roncaglia (do tiếng bản thổ *Roncai*, tức *cấp bậc* chặt theo hông núi để giữ đất làm vườn nho). Trong hai ấp này, thấy được tên Roncalli từ thế kỷ XIV. Hồi thế kỷ XV, một vị tên Martinô Roncalli đến lập nghiệp tại Sotto il Monte, một làng lớn gồm nhiều trang trại, nhiều thôn ấp rải rác các đồi và cánh đồng.

Người thời đó đã quen gọi là *Camaitinô* (tức “*casa di Martinô*”, nhà ông Martinô) và tên gọi còn cho tới ngày nay.

Tòa giám mục Bergamô còn giữ trong thư tịch chương án một tài liệu mang tên Martinô Roncalli đề ngày 26.8.1418. Do một văn kiện chương án khác, chúng tôi biết ông Martinô Roncalli có ba con trai: Tonolo, Pedrino và Giovanni.

Sau đó họ đi làm ăn khắp nơi trên nước Ý (Bergamô, Brescia, Toscana, Foligno, Roma, Venice). Ngôi nhà mang tên Martinô Roncalli vẫn còn, dù sang nhiều chủ, và sau hết ĐGM Roncalli mua lại làm nhà nghỉ hè (1925-1958).

Khi mua lại và sửa chữa nhà này thấy trong nhà còn nhiều bức tranh từ hồi thế kỷ XV, và bức tranh nào cũng có huy hiệu của dòng Roncalli, là một chiếc tháp tròn lẻ loi giữa đồng với một mảnh lụa hai màu trắng đỏ. Chiếc tháp với mảnh lụa hai màu này đã xuất hiện lại trên huy hiệu giám mục, hồng y, giáo hoàng của Gioan XXIII. Đây là cử chỉ của một vị yêu mến làng quê, dòng họ, hơn là muốn nói lên tính cách quý tộc của dòng Roncalli.

---

³⁰ *Bút Ký này được khởi viết từ 1959, tiếc là chỉ mới đến hết thời kỳ chúng sinh (1892-1904). Ngài đã có ý soạn dòng lịch sử dòng họ Roncalli, nhân dịp sửa bản in của một tác phẩm, trong đó có nói đến dòng họ Roncalli, quyển sách này không được xuất bản.*

Tham chiếu sổ Rửa tội của Sotto il Monte, dòng Roncalli từ năm 1616 vẫn liên tục ghi các danh tính đến Giovanni Batista (1854) tức thân phụ của giáo hoàng Gioan XXIII.

Bé trai (tức Gioan XXIII sau này) vừa sinh ra ngày 25, XI,1881, bố mừng quá, vì là cháu trai đầu lòng, ba con đầu toàn là gái, nên bố mang đi rửa tội ngay, nhưng rủi hôm đó cha sở mắc lên thành, đến chiều mới về. Trong khi chờ đợi ông chạy đến trụ sở làng khai sinh cho con. Cuộc rửa tội không có gì long trọng đặc biệt.

Bố đỡ đầu là bác hai Xaveriô, sống độc thân, qua đời hồi 88 tuổi. Ngài rất đạo đức, chuyên đọc những sách đạo có giá trị, đã quyết định chuẩn bị cho cháu để sau làm linh mục, không ngờ lại làm giám mục, hồng y và giáo hoàng.

Khi bé Angelo thôi sữa mẹ, thì bác tự tay chăm sóc về thể xác, đặc biệt về tinh thần. Nhất là bố mẹ sinh con ngày càng đông. Bà mẹ đơn sơ, trong trắng, được các con tất cả mười người luôn luôn quý mến.

Con đã đông, lại thêm ông Batista, bà con cô cậu cùng ở chung nhà, lại cũng mười con. Nên nhà này là đông người nhất làng, với tất cả 30 miệng ăn. Mỗi ngày ba buổi Chúa Quan phòng cho đủ ăn, vườn nho, ruộng lúa, nhờ làm kỹ lưỡng nên huê lợi nhiều, trong chuồng nuôi đủ thứ súc vật, nên đủ sữa, đủ thịt ăn. Nhờ kính sợ Chúa nên trên thuận dưới hòa, mọi người chăm lo làm việc, tôn kính lẫn nhau. Chiều nào bác Xaveriô cũng làm dấu xướng kinh, lần chuỗi chung cả nhà, vang lên một âm điệu êm dịu không thể quên. Tất cả 20 đứa trẻ, mười trai, mười gái, cậu trai lớn nhất lúc đó 11 tuổi (tức Gioan XXIII sau này). Nhà quá đông cho nên 12 năm sau, phải chia hai.

Cậu Angelo từ bé đã thích việc đạo, với tính chất đơn sơ trong trắng, đã được gia đình chú ý, và dân làng quen ghẹo là ông cha nhí.

Cậu được thêm sức do ĐGM Guindani, vào năm 1887, và về sau ĐGM này ban phép cắt tóc và các chức nhỏ cho cậu

tại chủng viện Bergamô 1889. Đây là lần đầu cậu thấy một giám mục, và cậu rất yêu thích.

Rước lễ hồi 8 tuổi, tại nhà thờ họ đạo, trong một buổi lễ Chặt mùa chay, đơn sơ, có nhiều người khác, nam nữ đủ cả. Sau lễ tất cả lên nhà cha sở, ghi tên vào hội cầu nguyện, cha sở Rebuzzini giao cho cậu Angelo ghi tên đồng bạn nam nữ của mình vào danh sách. Lần thứ nhất, chính thức cậu để lại tờ giấy viết tay, và sau này hơn nửa thế kỷ tất cả những gì cậu viết tay đều được người ta sưu tầm giữ kỹ.

Bé Angelo 9 tuổi học trường làng, trước vào trường cũ, sau một năm trường mới được hoàn tất một lượt với trụ sở làng, cậu qua trường mới. Cha phó dạy tiếng Ý, cha sở dạy La ngữ, ngài già, khó tính, nhưng cậu Angelo cũng thi đậu La ngữ để vào lớp ba của chủng viện, gọi là trường của giám mục Celana.

Cậu vào đây, không như chủng sinh, mà như học trò ngoại trú, nơi đây cậu được học nếp sống đạo đức, kỉ luật, bắt đầu biết tác phẩm của Thánh Carôlô Borômêô, vị sáng lập và bảo trợ trường này. Bức ảnh của Thánh Carôlô ghi sâu vào óc của trẻ Angelo trong trắng và chăm học. Thánh Carôlô, vị giám mục gương mẫu của Hội thánh thế giới bắt đầu nên ánh sáng dẫn dắt trẻ Angelo qua các giai đoạn của cuộc đời, cho đến khi là giáo hoàng Gioan XXIII, trường Celana của Thánh Carôlô vẫn còn để lại nhiều kỷ niệm đẹp trong trí ngài.

Được chính thức vào chủng viện Bergamô hồi 11 tuổi, ở luôn đó 8 năm. Bắt đầu lớp ba, điểm tốt nhưng bình thường, qua lớp năm bắt đầu nhất lớp. Hồi 14 tuổi được nhận phép cắt tóc, đây là trường hợp bất thường từ xưa đến nay. Hôm sau lại được chứng kiến lễ phong chức giám mục tại nhà thờ chính tòa Bergamô cho một vị giám mục thừa sai, nhằm lễ Thánh Phêrô Phaolô 29/6/1895, người chủng sinh trẻ càng hăng say học tập và tiến bộ trên đường trọn lành. Ba năm sau, theo đề nghị của cha phó giám đốc, Angelo làm giám luật trong lớp tu từ (rhétorique), mặc dù đồng bạn có nhiều người cao tuổi hơn.

Xong trung học đệ nhị cấp, Angelo sang học thần học (...)

Năm thánh 1900, Angelo đi hành hương Rôma lần đầu, và ngây ngất vì sự cao cả của Đức Thánh Cha mà Angelo thấy lần thứ nhất.

Angelo Roncalli được ĐGM Radini biết rõ là do cha giám luật Locatelli, cũng là đồng quê là Sotto il Monte, ĐGM đã chú ý đến chủng sinh trẻ Ronalli, và năm năm sau, khi ngài làm giám mục Bergamô, cha Locatelli làm quản lý và Angelo Roncalli làm bí thư cho đến khi ngài qua đời.

Tuy bị đứt khoảng 10 năm không có học bổng để gửi chủng sinh đi Rôma, nhưng năm 1900, ĐGM Bergamô tranh đấu được với chính quyền, và Angelo là một trong ba người đầu tiên được gửi học tại Rôma. Cũng nên nhắc giáo phận Bergamô đã cung cấp cho Hội thánh nhiều Hồng y, Tổng giám mục, giám mục, và giáo sĩ đã phục vụ Hội thánh cách đặc lực ở khắp các phương trời.

Một năm nghĩa vụ quân sự từ tháng XI/1901 – đến tháng XI/1902, Angelo phục vụ tại trung đoàn 73 đóng tại Bergamô, thăng hạ sĩ rồi trung sĩ nội trong năm. Một năm rất nặng nhọc nhưng rất hữu ích, Angelo trực tiếp với tuổi trẻ để hiểu họ và mai này phục vụ họ.

Sau năm nghĩa vụ quân sự, trở lại Rôma và đỗ tiến sĩ thần học đầu tháng 7/1904. Linh mục trẻ Eugenio Pacelli đỡ đầu cho Angelo trình luận đề, cũng chính ngài 50 năm sau, khi là giáo hoàng, đã tôn Angelo làm hồng y, và sau đó đã để lại chức vụ giáo hoàng cho Angelo.

Trong khi học tại Rôma, Angelo đã là giám luật đôi với các bạn thần học, trong tình thế khá phức tạp. Vì cũng vào lúc này Đức Piô ra lệnh cho các thầy thần học, từ xưa có thói quen ở lại gia đình, nay phải sống tập thể trong chủng viện, ai không có điều kiện này sẽ không được thụ phong linh mục.

Tưởng rằng Angelo tiếp tục học luật, nhưng được vài tháng, ĐGM Radini, tân giám mục Bergamô đã gọi về làm bí thư cho ngài suốt 10 năm.

Đức Piô X, đã nói với ĐGM Radini, thông minh, trẻ trung rằng: “Cảm ơn Đức cha đã chấp nhận sự chỉ định này, Bergamô là giáo phận số một của nước Ý”.

Thật vậy, vì ngoài những nhân tài đã phục vụ cho giáo hội, hàng giáo sĩ Bergamô rất chăm chú học tập và tu đức (...)

CHÂM NGÔN THU GÓP ĐÓ ĐÂY

1. “Con hãy đặc biệt tự kiểm thảo và diệt trừ nơi con người của con những tật xấu mà con không thích khi thấy chúng nơi kẻ khác”. (Gương phúc I, 25,4)
2. “Con đừng mong tiến bộ bước nào, khi con chưa dám tự nhận mình còn thua kém người khác”. (Gương phúc II, 11,1)
3. “Nếu muốn kẻ khác chịu đựng mình, con phải biết chịu đựng người khác”. (Gương phúc II, 3,2).
4. “Người không cầu nguyện sẽ giống như loài gà, vừa cất cánh bay là đã rơi xuống đất”. (Thánh Vianney).
5. “Người biết cầu nguyện là con phượng hoàng bay mỗi lúc càng cao, xem chừng nó bay tới mặt trời”. (Thánh Vianney)
6. “Khi cầu nguyện, đừng lảm nhảm, chỉ cần nhận có Chúa trong nhà chầu, hãy mở rộng cửa lòng, vui với sự có mặt của Chúa, cầu nguyện như thế là hay nhất”. (Thánh Vianney).
7. “Là người, ai lại không lầm lỡ, chỉ có thằng khùng mới ngoan cố đeo đuổi sự lầm lạc của mình”. (Cicéron).
8. “Chúa có thể sáng tạo một thế giới đẹp hơn, nhưng Ngài không tạo dựng một con người đẹp hơn Đức Maria”. (Thánh Vianney).
9. “Khi chê con, là người ta nói sự thật. Chứ khi khen con, tức họ nói quá sự thật và gián tiếp họ nhạo con đấy”. (Thánh Vianney).
10. “Kiêu ngạo là bà hoàng đẻ ra nhiều tật xấu”. (Thánh Tôma).
11. “Khiêm nhường là cán cân, ta càng hạ mình bao nhiêu là đức độ càng cao lên ở phía kia bấy nhiêu”. (Thánh Vianney).

12. “Người chê ta là bạn ta, kẻ khen ta là kẻ thù của ta”. (Thánh Vianney).
13. “Nếu ta biết rõ chính mình như Chúa biết ta, chắc ta chết mất vì quá ghê tởm mình”. (Thánh Vianney).
14. “Khi còn là cha sở nghèo, tôi đã sống hạnh phúc hơn lúc làm giáo chủ thành Venise” (ĐGH Piô X). Ai ham làm lớn trong đạo như ngoài đời hãy suy gẫm câu đó.
15. “Một cân hòa bình quý hơn một tấn chiến thắng”. (Bellarmin).
16. “Tâm lòng trống rỗng và nhiều tự ái, sẽ không lợi cho ai, ngay cả con người của họ”. (Thánh Phanxicô Salêsiô).
17. “Con ơi, hãy lãnh đạo cách dịu dàng, thiên hạ sẽ vừa quý vừa yêu con”. (x. Hc 6,5).
18. “Con ơi, đừng tâm sự với bất cứ hạng người nào, e họ sẽ là người bạn giả, sẵn sàng miệt thị con”. (Hc 10,2).
19. “Khi trẻ không gieo, về già có gì để gặt”. (Hc 25,3).

MỤC LỤC

LỜI NGỎ CỦA NGƯỜI CẬP NHẬT BẢN VĂN	Error!
Bookmark not defined.	
LỜI GIỚI THIỆU	Error! Bookmark not defined.
NHIÊN BIỂU GIẢN LƯỢC	9

NHẬT KÝ TÂM HỒN

1895 – 1900 CHỨNG VIỆN BERGAMÔ	11
<i>1895 LUẬT SỐNG DÀNH CHO BẠN TRẺ QUYẾT TIẾN ĐỨC VÀ TIẾN BỘ .....</i>	<i>11</i>
<i>1896 LỜI DỐC LÒNG TÌNH TÂM NĂM 1896.....</i>	<i>17</i>
<i>1897 ĐỨC KHIẾT TỊNH.....</i>	<i>19</i>
<i>1898 GHI CHÚ TÂM LINH .....</i>	<i>22</i>
<i>GHI CHÚ DỊP TÌNH TÂM THÁNG SAU NGÀY CHA SỞ REBUZZINI QUAN ĐỒI, VỊ THÁNH ĐÃ ĐÁNH DẤU TUỔI TRẺ VÀ ON KÊU GỌI CỦA TÔI.....</i>	<i>53</i>
<i>CHÂM NGÔN RÚT TỪ NGUYỄN NGẮM TUẦN TỈNH TÂM CUỐI NĂM 1898 .....</i>	<i>60</i>
<i>1899 GHI CHÚ TÂM LINH .....</i>	<i>62</i>
<i>1900 NĂM THÁNH .....</i>	<i>66</i>
<i>CẢM TƯỞNG VÀ SUY TƯ DỊP TÌNH TÂM THÁNG HAI.....</i>	<i>66</i>
<i>LỜI TUYÊN HỨA LONG TRỌNG VỚI THÁNH TÂM GIÊSU DƯỚI SỰ BẢO TRỢ CỦA THÁNH LUY GONZAGA.....</i>	<i>75</i>
<i>NĂM THÁNH 1900 .....</i>	<i>77</i>
1901 – 1903 ĐẠI CHỨNG VIỆN RÔMA	83
<i>1901 TÌNH TÂM 28/4 TẠI RÔMA.....</i>	<i>83</i>
<i>1902 TÌNH TÂM SAU KỶ PHÁT LƯU BABILON.....</i>	<i>84</i>
<i>NHẬT KÝ TÂM HỒN.....</i>	<i>96</i>
<i>1903 GHI CHÚ TÂM LINH .....</i>	<i>103</i>

<i>TÌNH TÂM PHỤC SINH ĐỂ NHẬN TÁC VỤ PHỤ PHÓ TẾ.....</i>	<i>129</i>
<i>TÌNH TÂM GIỮA KỲ HÈ .....</i>	<i>140</i>
<i>TÌNH TÂM ĐẦU NIÊN HỌC.....</i>	<i>140</i>
<i>TÌNH TÂM CHỊU CHỨC PHÓ TẾ .....</i>	<i>141</i>
1904 THỤ PHONG LINH MỤC	154
<i>1904 LỄ THÁNH GIA .....</i>	<i>154</i>
<i>TÌNH TÂM BA NGÀY TUẦN THÁNH.....</i>	<i>155</i>
<i>TÌNH TÂM CHUẨN BỊ CHỨC LINH MỤC.....</i>	<i>156</i>
<i>TÌNH TÂM ĐẦU NĂM HỌC .....</i>	<i>164</i>
<i>KỶ NIỆM 50 NĂM TUYÊN BỐ TÍN ĐIỀU VÔ NHIỄM .....</i>	<i>165</i>
1905 – 1914 BÍ THƯ CHO ĐỨC CHA RADINI TEDESCHINI.....	166
<i>1907 TÌNH TÂM NĂM .....</i>	<i>167</i>
<i>1909 TÌNH TÂM VỚI ĐGM.....</i>	<i>170</i>
<i>1910 TÌNH TÂM VỚI ĐGM.....</i>	<i>171</i>
<i>1911 TÌNH TÂM VỚI ĐGM.....</i>	<i>173</i>
<i>1912 TÌNH TÂM VỚI ĐGM.....</i>	<i>174</i>
<i>1913 TÌNH TÂM VỚI ĐGM.....</i>	<i>177</i>
<i>1914 GIÁP MƯỜI LĂM LÀM LINH MỤC .....</i>	<i>179</i>
<i>TÌNH TÂM LM GIÁO PHẬN BERGAMO.....</i>	<i>182</i>
ĐỆ NHẤT THẾ CHIẾN	185
<i>1915 CHIẾN TRANH.....</i>	<i>185</i>

1919 – 1920 LINH HƯỚNG CHỨNG VIỆN BERGAMÔ

1919 TỈNH TÂM SAU ĐỆ NHẤT THẾ CHIẾN 186

**1921 – 1925 PHỤC VỤ BỘ TRUYỀN GIÁO TẠI RÔMA
THỤ PHONG GIÁM MỤC** 189

1924 TỈNH TÂM TẠI RÔMA..... 190

1925 TỈNH TÂM ĐỀ THỤ PHONG GIÁM MỤC..... 194

1925 - 1934 ĐẠI DIỆN TÔNG TÒA TẠI BULGARY 197

1926 TỈNH TÂM TẠI RÔMA..... 197

1927 TỈNH TÂM TẠI LJUBLJANA (SLOVENIA)..... 198

*1928 TỈNH TÂM THƯỜNG NIÊN NOI EO BIỂN
BOSPHORE*..... 200

1930 TỈNH TÂM TẠI RUSCIUK..... 202

1931 TỈNH TÂM TẠI EO BIỂN BOSPHORE 207

1933 TỈNH TÂM Ở SOPHIA..... 209

1934 TỈNH TÂM TẠI RUSCIUK..... 210

**1935 – 1944 ĐẠI DIỆN TÒA THÁNH TẠI THỔ NHĨ
KỲ VÀ HY LẠP**..... 212

1935 TỈNH TÂM VỚI CÁC LINH MỤC 212

1936 TỈNH TÂM TẠI QUÊ BERGAMÔ..... 213

1937 TỈNH TÂM TẠI ISTANBUL..... 214

1939 TỈNH TÂM TẠI ISTANBUL..... 216

1940 TỈNH TÂM TẠI EO BIỂN BOSPHORE 221

1942 TỈNH TÂM VỚI CÁC LM TẠI TÒA KHÂM SỨ..... 240

1943 GHI CHÚ 244

1945 – 1952 ĐẠI SỨ TẠI PHÁP 244

1945 TỈNH TÂM TẠI SOLESMES 244
1947 TỈNH TÂM TẠI PARIS 245
1948 TỈNH TÂM NĂM TẠI DÒNG BIÊN ĐỨC..... 248
1950 TỈNH TÂM TẠI ORAN (Phi châu) 251
1952 TỈNH TÂM TẠI MONTMARTRE 254

1953 – 1958 HỒNG Y GIÁO CHỦ THÀNH VENISE 258

*1953 TỈNH TÂM VỚI CÁC GIÁM MỤC GIÁO TỈNH
VENETIE 258*
1954 KIM KHÁNH LINH MỤC..... 260
1955 TỈNH TÂM VỚI CÁC GIÁM MỤC 260
1956 TỈNH TÂM TẠI CHUNG VIỆN..... 262
1957 TỈNH TÂM VỚI CÁC GIÁM MỤC 264
1958 TỈNH TÂM..... 265

1958 – 1963 GIÁO HOÀNG GIOAN XXIII..... 266

1958 TỈNH TÂM TẠI VATICAN..... 266
1959 TỈNH TÂM TẠI VATICAN..... 266
1960 TỈNH TÂM TẠI VATICAN..... 268
1961 TỈNH TÂM DỊP TÁM MƯƠI TUỔI 269
TỈNH TÂM TẠI VATICAN 285
1962 THÁNG 7 VÀ THÁNG 8..... 286
1962 TUẦN TỈNH TÂM RIÊNG..... 287
TỈNH TÂM CHUẨN BỊ CÔNG ĐỒNG..... 288
*TÓM TẮT VỀ HAI ƠN CAO CẢ CHO AI KHÔNG TỰ
TÔN..... 289*

BÚT KÝ THIÊNG LIÊNG

BỐN BỨC THƯ	291
<i>THƯ GỬI GIA ĐÌNH</i>	292
<i>THƯ GỬI BỀ TRÊN ĐẠI CHỨNG VIỆN RÔMA</i>	293
<i>THƯ GỬI BỀ TRÊN ĐẠI CHỨNG VIỆN RÔMA</i>	294
<i>CHỨC THƯ GỎI HỌ RONCALLI</i>	295
DI CHỨC	297
<i>TRÍCH DI CHỨC 1939-1945</i>	297
<i>DI CHỨC</i>	299
SUY NGÁM MÀU NHIỆM MÂN CÔI	303
<i>NĂM SỰ VUI</i>	303
<i>NĂM SỰ THƯƠNG</i>	305
<i>MÙA MỪNG</i>	308
GHI CHÚ VỀ DÒNG HỌ VÀ TIỂU SỬ	310
CHÂM NGÔN	315